

ŽIVOT
SESTRY MARIE
Z JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

ŽIVOT SESTRY MARIE
Z JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

ŽIVOT SESTRY MARIE Z JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

Sepsal

P. PETR ESTRATE,

kněz Nejsvětějšího Srdce v Betharramé,
její vůdce.

Přeložil

OTTO ALBERT TICHÝ

DOBŘÉ DÍLO / V STARĚ ŘÍŠI / MCMXVI

F. V. D.

Prohlašuji, než začnu tento život, že píšu-li slova »svědice, zázrak, nadpřirozeno« a jiná podobná, v ničem tím nemíním předbíhati rozhodnutí Svaté Církve, ale jen proto je píši, že snad tato slova vyjádří lépe moji myšlenku.

Ostatně vše zůstavuji rozsudku ordinariátu a rozsudku Církve, již s milostí Boží poslouchati bude vždy mojí chloubou.

V Betlémě, 10. února 1889.

P. ESTRATE
kněz.

V Jerusalemě, 15. ledna 1913.

Velebná matko převorko,

Pročítal jsem stránku za stránkou a s velikým zájmem i duchovní útěchou vypsání vskutku neobyčejného života vaší sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Boží prozřetelnost ráčila jako už tolikrát ukázati, kterak Ježíš miluje duši řeholnickou, jež se dokonale honosí ctností pokory a prostoty ducha. Sestra Marie jest pravou chloubou karmélu, stkvoucí, živoucím světlem zářící hvězdou vašeho milého betlémského kláštera. Těším se tedy, až uveřejníte tento krásný životopis, a myslím, že bude mnohem lépe nechat ho úplně v klášterní prostotě a dle tak pečlivých záznamův jejích družek karmelitek, svědkyní jejího života.

Račte přijmouti, milá matko, výraz mých citův, vždy oddaných v Pánu Našem, s mým pastýřským požehnáním.

† FILIP M. Camassei, patriarcha.

IMPRIMATUR
Parisiis, die 13. Martii 1913.

E. ADAM
vicarius generalis.

V Irúnu, 23. února 1913.

Převelebná matko,

Nemohu než vítati váš úmysl vydati život sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, tak jak jej pro vás nastínil nejdůst. otec Estrate blahé paměti.

Nalezne bohdá dobrého přijetí, přes svoji prostotu; neboť právě touto prostotou, zdá se, vystoupí vhodněji fysionomie tohoto dítko, ve kterém Bůh nevykonal tak velikých věcí leč proto, že byla prostá, zanikající, a že vždy se viděla »malou nicotkou.«

Čtouce tyto stránky, pocíťujeme v duši dojmy rozličné: hned jest to nejživější podiv, při pohledu na tak divoucí přízně, hned to jest mrazení hrůzy při líčení zjevův ďábelských, jichž ubohá sestra jest jevištěm. A nebyti jednotnosti svědectví tak hodných víry a důkazův tak pádných, daných na dotvrzení tolika divův, chvílemi byli bychom pokoušeni se domnívati, že jsme mámeni přeludy.

Ale cítí-li se duše drcena všemi těmito nadpřirozenými divy, jak zase oplátkou bývá potěšena a povzbuzena proudy světla, jež tryskají netoliko z řeči, ale i ze všech skutků tohoto omilostněného dítko! Zvláště tu jsme nuceni uznati »prst Boží.«

Co nade vše září v tomto zázračném životě, jest vznešené učení o svrchovaném panství Božím nad jeho stvořením. Na každé stránce viděti v něm žádost tohoto neskonale velikého Boha — žádost, jež se zdá hnána až k vášni — dávatí se svému stvoření, nalézti nějakého tvora, dosti podrobeného, dosti prázdného sebe, dosti proniknutého citěním své bídý a své nicoty, by mu bylo možno naplniti jej a zasypati propast této bídý propastí jeho neskonalých dokonalostí. Jest to nové potvrzení slova Mistrova: Qui se humiliat, exaltabitur. Nezdá-liž se opravdu, že tomuto velikému Bohu záleží na tom, by pohrouzil sestru Marii, svého nepatrného tvora, v nejhlubší opovržení sebou? Proto neušetřuje jí ani utrpení fysických ani trýzní morálních; ano jde až tam, by lépe ji setřel, že dává Satanovi všecku moc nad ní. Jaká to propast béd! Vizme však propast milosrdenství: tento Bůh všeliké ve-

lebnosti kochá se rozmlouváním s touto »malou nicotkou.« Dává jí svou Matku za zcela zvláštní velitelku; osvěcuje ji svými božskými světly, odhaluje jí budoucnost, dovoluje jí čísti na dně srdcí; uděluje jí své moci, tak že úsilí pekla se zlomí před tímto zrnkem písku, před touto »malou nicotkou«; zaplavuje ji takovou líbezností v jejích utrpeních, až prohlašuje, že nalézá více medu v trní než v růžích...

Oh, šťastna duše, jež umí po jejím vzoru nalézt tajemství, by zůstávala na svém místě a nikdy z něho nevycházela! by byla tvorem Božím, vším tím a ničím než tím! by se vždy osvědčovala dokonale podrobenou svému Bohu, nejúplněji a nejvroucněji odevzdanou do jeho svrchované vůle! Jaké slávy dobude svému svrchovanému Pánu! Jaké blaženosti tím získá sama sobě!

Hle, čeho pohříchu naše pokolení, opilé pýchou a nezávislostí, nechce pochopiti. Četba těchto stránek bohdá přispěje, by lépe ocenilo toto tak základní učení, a naučí je žítí dle jeho pravidel.

Váš zbožně oddaný v Pánu Našem

H. PAILLAS, S. C. J.

generální představený kněží Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Dne 26. srpna 1878 v karmélu betlémském zemřela v pověsti světice u věku třiceti tři let sestra konvertka jménem Marie z Ježíše Ukřižovaného. Celý její život, od narození až do smrti byl jediným tkanivem divů. Toto dítko, vyprošené na nebi modlitbou svých rodičův, narodilo se v Palestině, z rodiny řeckokatolické; vypučelo tak jako pozdní kvítko na staré půdě palestinské, která po skvělém rozkvětu mnišství v V. a VI. století zdála se vyčerpána ze své mízy svatosti.

Po mnoha strastech tato »malá Arabka«, přišedší z dalekého Východu, vstoupila u věku jedenadvaceti let do karmélu pauského. Její svatost dle vzoru svaté Teresie ihned se vyznačovala dvoji podivně zladěnou povahou, zdravým smyslem životním a neobyčejným mysticismem. Ani z daleka nemíníme ovšem srovnávati děl nepatrné sestry konvertky s díly veliké reformátorky Karmélu, přece však jméno sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného zůstane spíato se založením tří karmélův: mangalorského (v Indii), betlémského a nazaretského; a kapitola jejího života jest taková, že bychom ji snadno považovali za dodatek ke knize »Zakládání«.

Jak v klidu klášterním tak v úmorných starostech o nové kláštery sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného zůstávala vždy na svém místě, plní své skromné povinnosti konvertky, vykonávajíc všecku svou práci, a bylo-li ji možno, i práci ostatních, činná, důmyslná, neúnavná. Uvidi-li, že se srazilo mléko pro konvent, nalézá pomoc všemohoucích duší: předkládá svému božskému Mistru, že ho potřebuje pro sestry; potom je dá svařiti, a celému konventu chutnalo výborně. Přistihne-li ji vytržení u peci, ani na okamžení nepřerušuje své práce, jako by dále byla při úplném vě-

domí, obračejíc pokrmy a berouc je s plotny v pravý čas. Jednou, když se cítí přitahována »Láskou«, ve chvíli, kdy si dávala k ústům číši s vodou, služebnice Boží vznese se od země, rozpne náručí a zůstává tak se skloněnou hlavou, nevylije však z nádobky ani kapky. A nebyla-liž i svatá Terezie jednou spatřena v kuchyni, jak se maličko vznáší nad zemí a jak stále drží v ruce pekáč, na němž pekla konventu rybu?

Ale zvláště v životě rozjímavém sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného se jeví důstojnou dcerou svaté Terezie. Velmi se podobá, že mystické styky »malé Arabky« s Ježíšem sahají až do jejich prvních let. Od té doby nabývaly jen větší a větší důvěrnosti a vroucnosti. Ani Marie nezpronevěřila se na chvíli Ježíši, ani božský Mistr neustal zahrnovati dary svou oddanou služebnici. Neuplynul ještě rok noviciátu v karmelu pauském, když sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného pocítila, že její jest srdce prokláno tajemným oštěpem, tak jako její serafické matce; a zranění to nebylo prázdňou metaforou, poněvadž chirurg, jenž jí po smrti vyňímá srdce, zjistil v něm otvor, který jím veskrze procházel. Přišla dokonce chvíle, kdy šťastná karmelitka po životě takřka nevycházejícím z vytržení, úchvatů, nadpřirozených vzletů, božských doteků, uslyšela se volána k nevýslovné cti býti nevěstou Kristovou. Svaté Terezii se dostalo hřebu zárukou jejího duchovního sňatku; sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného se dostalo prstenu, který ve své poetické řeči nazývala »prstenem úmluvy.« Ostatně měla již cosi většího a lepšího, poněvadž měla na svém těle krvácející stigmata hřebův a kopí Spasitelových. Byť dokonale spodobil sobě svou nevěstu, božský Ženich vtiskl jí v čelo širokou stopu své trnové koruny, z které se časem prýštila krev jako z hlavy božského Ukřižovaného.

Pokusme se představit si po těchto výjimečných přízních požáry lásky, jež se vznímaly v srdci služebnice Boží! Jako svatá Marie Magdalena de Pazzi běhávala klausurou, zahradou, zvouc

všecky tvory na tuto slavnost Lásky, jsouc opojena touto božskou radostí, doslova šilíc těmito nadpřirozenými úchvaty. Jsouc stravována šírajícím ohněm, improvisovala tehdy hymny na »Lásku«, z nichž některé připomínají chvalo zpěvy svaté Terezie svou prudkostí a hymny svatého Jana od Kříže svou mystickou něhou.

Jest psáno, že Bůh pořádá všechny události maje na zřeteli posvěcení spravedlivých. Všichni tvorové, hned jsouce vzpruhami hned překážkami, přicházejí po sobě povzbuzovat jich k dokonalejší ctnosti a takřka zasadit každý svůj klenot v korunu jejich svatosti. V životě sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného tvorové neživí byli ji vzpruhami, aby se povznášela k Bohu. Mluvila s nimi, přikazovala jim, a oni ji poslouchali, jako by byla sestra bývala v pozemském ráji, tolik jest pravdivo, že křestní nevinost, již tato panna nikdy neztratila, přibližuje nás k počáteční spravedlnosti. Přece však se objevily četné překážky. Přicházely jí od lidí, jimž dlouho byla znamením odpírání, i od démonův, kteří ji sužovali s neslýchanou zuřivostí. Od démonův nebyla toliko trápena, tak jako čteme o svaté Marii-Magdaleně de Pazzi, byla jimi i posedlá v úplné přísnosti slova, až do vyběsnění zlosti satanovy, možno-li se tak vyjádřiti. Stránky této knihy, jež vypravují o této zkoušce výslovně čtené Bohem, nebudou nejmeně na poučenou. V celé křesťanské hagiografii, přece tak bohaté a tak rozmanité, snad se nenalezne tragedie drtivější než ten neobyčejný čtyřicetidenní zápas mezi mocnostmi pekelnými a touto nepatrnou novickou, posilňovanou láskou k Bohu utrýzněnému. By hrdinná žertva byla odměněna za svoji stálost, po posedlosti ďáblově následovala skutečná posedlost Duchem dobrým; a ani to snad není slýcháno v annálech svatých.

Posléze jest ve ctnosti služebnice Boží poslední rys, na který již nyní si dovoluujeme čtenáře upoutati: totiž její hluboká pokora a žárlivá péče Boží, by ozbrojil ctnost tak vznešenou proti všeli-

kému čítu marné samolibosti. Dobrý anděl, který několik dní zabíral všechny schopnosti sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, neoznačoval ji leč slůvkem »malá nicotka.« Tato tak čistá a tak vroucí duše opravdu se nepovažovala než za pranepatrnou nicotku, které si nic nebylo třeba všimati, která žasla, že ji nenechávají v její vrozené bídě a že ji ráčí opatrovati v koutku kláštera. Několikráte bylo jí dáno pozorovati v náruči Spasitelově »Maličkou«, která jí velmi, jak pravila, byla podobna, která však byla ještě menší než ona: »Oh, jak jsem jí záviděla jejího štěstí, opakovala, a jak se Ježíš laskal s touto Maličkou!« Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného jediná se nepoznávala v tomto miláčku Spasitelově. Všem ostatním byla podobnost tak zřejma, že si ji od té doby navykli označovati důvěrně jménem »Maličká«. Pokora mladé sestry viděla dobrým tento přívlastek, který si ostatně úplně ospravedlňovala ve svých očích, připomínajíc si svou nejzašší bídu. Všem ostatním toto jméno bylo souhrnem a jako by charakteristikou jejích ctností, neb zajisté její pokora a její nevinnost, uchvátivše srdce božskému Ženichovi, ji samu, prostřed toho oceánu milosti, udržovaly v přesvědčení do hloubi duše o její nehodnosti. Tato »Maličká« dokonale zosobnila ideál dětské prostoty a upřímnosti, který nám Božský Mistr předkládá ve svatém Evangelii: *Nisi efficiamini sicut parvuli*. . . nestanete-li se zcela maličkými, nevejdete do Království nebeského. Jednou spatřila »Maličká« jakéhosi obra, který se prohýhal pod tíhou několika stébel, kdežto pouhý mravenec nesl vesele ohromnou tíhu celého domu. Tento mravenec byl zase obrazem její pokory, na jejíchž základech se zdvihala neochvějně velikolepá stavba jejích milostí a ctností.

Život, který dnes předkládáme obecenstvu, jest napsán již přes dvacet let otcem Estratem, jenž byl po tři léta duchovním vůdcem sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Ale autor strojí tyto stránky jenom pro betlémské karmelitky s úmyslem, by jim připomí-

naly výjimečné milosti a hrdinské ctnosti té, která odpočívá v stínu jejich kláštera. Ježto otec Estrate skonal zbožně v Betlémě 8. dubna 1910, sestrám karmelitkám vidělo se potřebným povolit čteným naléhavým prosbám, by nechovaly jen samy pro sebe, co všim právem považovaly za rodinný poklad, přesvědčeny, že toto uveřejnění by mohlo přispěti k slávě Boží.

Úprava otce Estrate byla přehlédnuta jeho žáky, almužníky karmélu; takto nejedna podrobnost byla uvedena určitěji a byly připojeny jisté doplňky, jak se usoudilo potřebným a užitečným. Přece však tak, jak jest, tento životopis zůstává ještě dilem duchovního vůdce sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Prvotní určení těchto stránek vysvětluje, že autor se skorem stále přidržuje postupu chronologického, který ostatně má své nesporné výhody. Ti z našich čtenářův, kterým by časem bylo milejší několik postřehů syntetických, přece si bez nesmázi zobrazí fysionomii služebnice Boží v její nadpřirozené kráse a v její líbezně sprostosti; neboť tato fysionomie vystupuje úplně na každé stránce této knihy, jako úplně vidíme každou chvíli obličej osob, jež před námi žijí, jednají, trpí a modlí se. Táž příčina vysvětluje, že zvěčnělý autor, jehož theologické a mystické vědě se dostalo za dlouhé životní pouti svědectví nejlichotivějších a nejzaslouženějších, neviděl potřebným zatarasovati svoje vypravování důkazy naukovými. Ostatně vždy se mu zdálo, že nejlepší ospravedlněním cest extatické jest pověděti prostě, co mluvila a co vykonala. Jsme pevně ujištěni, že každý z našich čtenářův brzy nabude téhož mínění. Též nikdo z nich, myslíme, nebude litovati, že v knize není vědecké výpravy, na kterou nevěřící nic nedávají a které věřící již dnes po tolika rozhodných důkazech nepotřebují.

To tedy poznamenavše, vydavatelé díla otce Estrata podávají je s důvěrou obecnstvu, kochající se myšlenkou, že se jim lépe poznají nebo rozhlásí nové neskonale štědrosti Boží milosti ve věrné duši. Kéz jest tato kniha novou hymnou zpívanou na »Lás-

ku « Nestvořenou! Kéž pohne zástupy duší, by se pustily za »ma-
ličkou« sestrou konvertkou ve vojích těch, kteří zpívají o Milo-
vání zápaľem své bliženské lásky a nevinností svého života.

V Betlémě, 15. srpna 1912,
na slavnost Nanebevzetí Nejsvětější Panny.

ŽIVOT SESTRY MARIE
Z JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

Narození a první léta sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného
(1846—1858)

Zázračné dítě, jehož život začínáme vypravovati, narodilo se 5. ledna 1846, v Abellinu, vesničce dvacet kilometrův severozápadně od Nazareta. Její rodina, původem z Damašku a s hory Libanu jevila neporušitelnou oddanost víře katolické. Rodiče tohoto dítěte byli nejednou oloupeni o svoje jmění nepřáteli svého náboženství, uvrženi do žaláře a vypuzeni z domova. Bůh jich zkoušel i s jiné stránky. Jiří Bauardi a Maria Chahyn (tak sluli tito dva spravedliví) zažili smrt dvanácti synáčkův, ovoce svého svatého svazku, a dvanáctkrát bylo jim srdce pokláno. Za jednoho jejich vyhnanství v Abellinu přišlo matce vnuknutí, by prosila Boha o dceru, a její choť schváliv tuto myšlenku, pravil jí: »Pojďme k úpatí Betléma a ucházejme se o tuto milost u nejsvětější Panny: slibme jí, že vyslyší-li nás, nazveme ji Marie a dáme k službám Božím tolik vosku, co bude vážit, až jí budou tři léta.« Oba manželé vydávají se spolu na tuto pouť, přicházejí do Betléma a sestupují do jeskyně modliti se. Panna Maria uslyšela jejich pokornou prosbu a dala jim dceru, jež byla pokřtěna v kostele abellinském, dle obřadu řeckokatolického. Dali jí jméno Marie. Toto dítě, jehož se jim dostalo přimluvou Matky Boží, uvidíme, jak na vyzvání Ježíšovo přijde do Betléma, by tam umřelo v rouše dcer svaté Terezie. — Několik let po jejím narození Bůh udělil jejím rodičům ještě syna, který byl nazván Pavel.

Malé Marii nebylo ještě tři léta, a již ji Pán předcházel neobyčejnými milostmi. Bylo ji viděti, jak všechna zabrána myšlením o Bohu, vzdaluje se hluku tvorův a vyhledává samoty: vzdychala jako duše zraněná touhou po vlasti nebeské. Pán záhy podrobil toto tak malé dítě přebolestným zkouškám, jež jí nikdy nevymizely z paměti. Otec se jí těžce roznemohl. Bůh, chtěje ho odměniti, ráčil povolati k Sobě tohoto věrného služebníka, který s nejživější vírou si žádal a přijal poslední svátosti. Plně odezdán do vůle Boží, obětoval Ježíši svůj život, život své ženy a svých dvou dětí. Když poznal, že se blíží poslední chvíle, zavo-

lal Marii, vzal ji za rámě, a obráceje hasnoucí oči na obraz svatého Josefa, pravil: »Veliký světče, hle, moje dítě, Svatá Panna jest jeho Matkou, rač i ty nad ním bdíti; buď jeho otcem.« »Tato slova, vypravovala nám Marie s očima plnými slz, když se stala řeholnicí, slyším dosud, a třebaš že jsem byla velmi malá, vtiskla se mi do srdce.« Promluviv je, otec vydechl: bylo to v sobotu, v den zasvěcený svaté Panně. Jeho choť nepřechkala dlouho této bolestné ztráty: umřela i ona jednu sobotu. Marie mohla od toho dne říkati s Žalmistou: »Otec i matka mne opustili, ale Hospodin vzal mne pod svoji ochranu.« Jeden bratr otcův poskytl jí v Abellinu útulku, a její bratr byl svěřen jedné sestře matčině, jež bydlela poblíž téže vesnice.

V tomto novém domově, kde Marii ničeho nechybělo, přece bolelo ji, když se viděla sirotkem a nemohla s úplnou pravdou, tak jako její bratřenci a sestřenice, říkati strýci a tetě sladkých jmen tatínku a maminko. Těšíce ji, připomínali jí často, že Svatá Panna jest nejlepší matkou sirotkův. I modlívala se k ní často, říkajíc jí s rozmilou dětinností, že ji jest dvakráte Matkou, poněvadž už nemá matky zde na zemi. Každou sobotu, už od pěti let, postívala se k její úctě, nepožívajíc naprosto ničeho až do večere; a ještě zamítala všechna jídla lahodná, tvrdíc, že jí z nich není dobře (myslívala nedobře na duši), adomáci na ni nenaléhali, mníce, že jest churava.

Matka Boží ukázala jí jistým divem, jak se jí líbí toto sebezmrtnění. Marie ráda snášivala před její obraz nejkrásnější a nejvonnější kvítí; často dávala nové, aby vždy bylo svěží. Kdysi upozorovala, že toto kvítí zapustilo kořeny, ano že i vyrostlo a že rozlévá přelíbeznou vůni. Všecka opojena radostí a vděčností a nemajíc ani tušení, že by to bylo za její sebezmrtnění a za její nevinnost, běží to oznámit strýci. Ten hluboce dojat touto známkou zvláštního zalíbení Panny Marie v jeho neteři, chvátá a svolává celý dům a několik sousedův: všichni společně, se svícemi v rukou, děkují Ježíši a jeho božské Matce. Dříve všech ostatních povolán jest místní farář. Boje se, aby se snad nevplížil do duše malé Marie ďábel marnivosti, tento muž Boží přísně ji kárá a prohlašuje jí, že jenom její hříchy mohly zavdati podnět k tak neobyčejnému zjevu. Ihned vidíme tohoto anděla, ještě krásnějšího svou pokorou než nevinností, jak padá na kolena, skřížuje svoje paže, a prosí za odpuštění, na veliký podiv všech přítomných.

Tvorové, kteří bývají často pro tolik jiných záclonou, jež jim skrývá Boha, nestávají-li se kamenem úrazu, Marii byli jenom jakýmsi zrcadlem, jež jí ukazovalo jejího Stvořitele, a žebříkem, jehož stupně jí přibližovaly k Nebi. Byli byste řekli, že nebyla dočtena poskvrnou prvotní.

Zpozorovavši ve své lásce k čistotnosti, že ptáci, jež jí dali na pohrání, nikdy se nemýjí, chtěla jim vykonati tuto službu. Všickni zhynuli. Skličena šla je pohřbít do zahrady. Když byla zabrána do této práce, uslyšela hlas, pravící jí: »Takto vše pomíjí! svolíš-li a dáš-li mi své srdce, zůstanu ti na vždy.« Toto naučení vtisklo se jí v duši a toto si v budoucnosti nejraději připomínala.

Nedivme se, když od tohoto dne Marie cítila jenom odpor ke všem marnostem světa. Strojiti se bylo jí mukou. Říkala si smutně, hledíc na svoje bohaté ozdoby: »Proč takto ověšovati tělo, jež se stane pastvou červův?« Vzpomínka na smrt jí neopouštěla. Nejlepší její zábavou bylo hloubiti si rukama hrobeček, do něhož se prostírala, zapomínajíc, že si ušpiní bílé šaty, což jí přinášelo výtky její černošky. Touha po utrpení probudila se v ní u věku šesti let. Jako nová Teresie, byla by si přála umřítí mučennicí, by přišla dříve do Nebe. Dohnána později z poslušnosti říci vše, co se jí týkalo, vyznávala sprostně, že minila skočiti s okna, by se hbitěji dostala na věčnost: »Nevěděla jsem, dodávala, že to Pán Bůh zakazuje.«

Uvěřila, že Náš Pán naděluje v noci svého narození všeho, zač ho prosíme. Skryla se tedy tu noc v zahradě, nepřestávajíc si vyprošovati mnoha milostí: zvláště té, by mohla umřítí za víru.

Rozumí se, že tak vzácná ctnost odlišovala ji od dítek jejího věku, jak to, zdá se, dosvědčuje následující příběh. Jistý poustevník, jehož neznali a jehož potom už nespatriili, byl v její rodině pochoštěn. Než odešel, přivedli mu děti, by jim požehnal. Spatřiv malou Marii, byl nevysvětlitelně dojat a vzrušen. Vzal ji za ruce, stiskl je ve svých a po chvíli mlčení pravil jejím strýci: »Zapřísahám vás, mějte zcela zvláštní péči o toto dítě«; a nevysvětluje se dále, odešel.

Bůh sám ukazoval rozličnými divy, jak jest příjemna jeho srdci. Zůstavši jednou sama ve světnici, kam jí černoška právě donesla misku smetany, Marie obědvajíc byla zabrána do věčných pravd. Děla si plačíc: »Ach, že jsem neumřela jako moji bratříci, byla bych v Nebi, kdežto teď snad přijdu do pekla.« Za-

tím co byla pohroužena v tyto myšlenky, obrovský had, přiváben vůní mléka, vyšplhá se na stůl: »Byla jsem maličká, vypravovala, ale zároveň tak zahloubána ve svoje úvahy, že jsem nepocítila nejmenší hrůzy. Nevidouc v tomto zvířeti než tvora dobrotivého Boha, vzala jsem ho za hlavu a ponořila ji do své misky se smetanou, aniž mi to zvíře nějak ublížilo.« Černošce, jež se zatím vrátila, vydral se z prsou výkřik zděšení, když spatřila hada. Všickni se sběhnou, zatím co had prchá. Dítě, jediné zůstávající pokojno, nemůže si vysvětliti vzrušení svých domácích. Bůh dovoloval takto, aby had, nástroj našeho pádu, zapomněl na svůj jed vůči nevinnosti.

Jiná událost nám ukáže, jak Pán týmž dítětem zachránil život celé rodině. Ať mluví sama: »Když jsem spala, vyprávěla, zdálo se mi, že vidím vcházeti do strýcova domu jakéhosi muže, nesoucího rybu na prodej; bylo mi řečeno, že tato ryba jest otrávena, a že všickni, kdo by ji jedli, umřeli by. Pomyslete si, jak jsem žasla, když nazítří ráno spatřím téhož člověka, an přináší rybu, načisto podobnou té ve snu. Vypravuju vše strýci, který si nic nevšímá dětského blouznění a který rybu kupuje s rozkazem, aby ji přistrojili. Naléhám dvojnásob a se slzami, by mně jí dali okusiti nejdřív, doufajíc, že tak zachráním svoje drahé. Strýc posléze povolil. Dal pečlivě rybu prozkoumati, a jasně se zjistilo, že byla otrávena. V hloubi svého srdce jsem velebila Boha, že nicotce jako já odhalil, čím bych uchránila svoji rodinu jistojistě smrti.«

Marie dospěla věku osmi let. Už přes rok každých osm dní se zpovídala; ale její štěstí nebylo úplné: bylo jí třeba Eucharistie, i neustávala vzdychati po požehnané hodině, jež jí vydá jejího Ježíše. Závidějíc svatou závistí duším, jež chodily přijímat svého Boha, sledovala je zrakem i srdcem a říkala smutně: »Kdy přece půjdu k Tobě, ó můj Ježíši? Kdy Tě budu moci uvést do svého srdce! Běda, jest mi teprve osm let, a k svatému Přijímání se chodí ponejprv až ve dvanácti. Čekati čtyři léta! toť příliš! Uspěš, uspěš, Ježíši, tuto hodinu! Rychle sestup do mé duše!«

Každou sobotu po zpovědi prosívala kněze o milost, by směla přijímati, a pokaždé ji kněz neproměnně odpovídal: »Nic nenamítám, milé dítě, ale až o něco později.« Tato odpověď, aniž ji plně upokojovala, zůstavovala jí jakousi nadějí. Privil, že půjdu až o něco později, opakovala sama sobě, možná že již příští so-

botu. Jeden týden, kdy si činila více naděje, že bude vyslyšena, připravovala se na tento veliký úkon se zdvojeným zápallem. Odloučivši se, jak jen bylo možno, od bratrancův a sestřenic, dlela na modlitbách, postila se; celá páteční noc věnována pobožnosti. Lépe než obyčejně se oblékši, ubírá se nazítří ráno do kostela, by se zpovídala; jako vždycky opakuje svoji prosbu o přijímání; srdce jí bušilo mocně. Nic nenamítám, pravil jí kněz, zapomínaje dodati: ale až o něco později. Unesena radostí, běží, když přišla chvíle, k svatému Stolu, aniž jest upozorována černoškou, prostřevši se na tvář, a přijímá svého Ježíše v podobě dítky. Jenom andělé by nám mohli vysvětliti toto první objetí Spasitele s touto duší. Marie byla plně šťastna, ale bylo potřebí, aby její štěstí i dále potrvало. Příští sobotu prosí svého zpovědníka, by zase směla jíti k svatému přijímání. Kněz žasna, praví jí přísně: »Což jsi již byla u svatého přijímání?« »Ano, můj otče«, odpovídá bezelstné dítě. — »Aj, kdo ti to dovolil?« — »Vy sám, můj otče, minulou sobotu. Prosila jsem vás, jako vždycky, o tuto milost, a odpověděl jste mi: Nic nenamítám, milé dítě, a nepřipojil jste jako jindy: Ale až o něco později. Uvěřila jsem tedy, že mi to dovolujete. Odpuštění, můj otče, nyní, když jsem přijala a okusila Ježíše, nezbavujte mne Ježíše, nechte mne přistoupiti k svatému přijímání.« Kněz, dojat takovou řečí u dítky, o němž věděl, že si je Bůh tak oblíbil, dovolil jí, by každou sobotu chodila k svatému přijímání, ukládaje jí přece, by nikomu nic neříkala, ani svým příbuzným, kteří by se snad pohoršili. Uchovala věrně svoje tajemství. Když přišla doba, kdy se zpravidla chodívá k prvnímu přijímání, Marie se nechala slavnostně ozdobiti jako ostatní děti jejího věku.

V této době její strýc s celou svou rodinou odebral se do Alexandrie a usadil se tam trvale.

KAPITOLA DRUHÁ

Marie se nechce vdáti. Pronásledování, jež vytrpí. Její mučennictví. Její zázračné uzdravení. Navštíví Svatá Místa.

Dává se do služby.

Když Marii šlo na třináctý rok, strýc ji zasnoubil s jedním svým příbuzným; dívka však již dávno slíbila Bohu svoje panenství, a když jí oznámili, že jí sňatek uloupí tento andělský květ, prohlásila nezvratně, že chce zůstatí pannou. Vrhnuvši se v noci tváří na zemi a prolévajíc hojné slzy, zapřísahala svoji nebeskou Matku, by jí pomohla. V tom uslyší jakýsi hlas, který jí praví: »Marie, jsem stále s tebou: poslechni vnuknutí, jež ti dávám, budu ti pomáhati.« Vstane, plna odvahy, a ustříhne si své dlouhé vlasy. Závoj, který nosila, skryl tento čin jejím příbuzným. Vzhledem k blízké svatbě vystrojen veliký oběd. Bylo zvykem při této okolnosti, aby nevěsta, ozdobena svými šperky, podala pozvaným kávy. Marie místo kávy donesla strýci na veliké míse svoje vlasy, a svoje šperky v nich. Strýc rozlítiv se, zpoličkuje ji; všickni pozvání, vidouce v tom jenom pomíjející horlivost, napomínají ji, by se poddala přání svých rodičův: nic jí nepohne.

Marně ji strýc dává mezi otrokyně svého domu, poručiv, by na ni byli tvrdi; marně ji vzdaluje kostela a svátostí: hrdinná panna odolává všemu a vše s veselím trpí pro Ježíže. »Ač se mnou činili, vypravovala nám, jako s poslední otrokyní, jak v oděvu tak v jídle, ač jsem byla úplně odloučena od svých, byla brána na práce, kterých jsem nikdy nedělávala; ač jsem byla zbavena mše a svátostí, kárána i svým zpovědníkem, který považoval moje rozhodnutí za umíněnost; ač jsem byla všemi opuštěna, všemi zavržena, moje duše překypovala radostí; moje odvaha rostla s mými zkouškami, poněvadž jsem si říkala, že mých utrpení nelze ani přirovnati k utrpením Ježíšovým. Zdálo se mi, že jakýsi ptáček stále zpíval v mém srdci.«

Po třech měsících tohoto života v pokořování touha, by se shledala se svým bratrem, žene ji poslati mu list, ať ji přijede navštívit. Dala si jej napsati a zanesla jednomu Turkovi, bývalému strýcovu čeledínu, který zůstával nedaleko od nich a kterého mí-

nila poslati do kraje Pavlova. Znajíc dobře matku i ženu tohoto muže, Marie se nezalekla jíti k němu samotna. Odevzdavši svůj list, odcházela; ale tyto osoby ji rychle pozvaly, by s nimi po-
večeřela, a ona svolila, by jim učinila radost.¹ Mluvílo se ovšem o strýcově nespravedlivosti a krutosti, páchané na Marii. Turek ostře tepal toto počínání a neznatelně se přesmyknuv, jal se haněti křesťanské náboženství. »Marie, pravil jí rozohněn, proč zůstá-
vati věren náboženství, jež vnuká takové city? Přijměte raději naše.« — »Nikdy nepřijmu, vykřikla Marie s nadlidskou rázností; jsem dcerou Církve katolické, apoštolské a římské, a doufám, že s milostí Boží vytrvám až do smrti ve svém náboženství, které jest jediné pravé.« Zraněn ve svém fanatismu, Turek soptí vztekem; kopnutím povalí Marii, a chopiv šavli, podřeže jí krk. Za pomoci matčiny a ženiny surovec zavine dítě do jeho velikého závoje, vynese je ven a chráněn nocí pohodí je na odlehlém místě. Bylo to 7. září 1858.

Zatím co se dál tento zločin na těle Mariině, její duše byla uchváćena do vytržení. »Zdálo se mi, vypravovala, že jsem byla v Nebi: viděla jsem svatou Pannu, anděly a svaté, kteří mne vítali s velikou dobrotou; viděla jsem mezi nimi též svoje rodiče. Patřila jsem na bleskotný trůn Nejsvětější Trojice, na Ježíše Krista, Pána našeho, v jeho Člověčenství. Žádného slunce, žádných lamp, a přece vše zářilo jasně. Kochala jsem se vším tím, co jsem viděla, ale v tom ke mně kdosi přistoupí a praví mi: Ty's panna, toť pravda, ale tvoje kniha není ještě dopsána. Sotva dořekl ta slova, vidění zmizelo, a přišla jsem zase k sobě. Spatřila jsem se, nevědouc ani jak ani kým jsem byla přenesena, v osamělé jeskyňce. Ležíc na chudičkém lůžku, zpozorovala jsem u sebe jakousi řeholnici, jež mi milosrdně sešila krk. Nikdy jsem jí nespatriła ani jísti ani spáti. Vždy stojíc u mého lože, ošetřovala mne s největší láskou a mlčíc. Byla oděna krásnými blan-
kytnými šaty, průhlednými a jakoby vodového lesku; i její závoj byl této barvy. Viděla jsem od té doby mnoho rozličných řehol-
ních rouch, ale žádné se nepodobalo jejímu. Jak dlouho jsem po-
byla na tom místě? nemohu přesně pověděti; myslím, že jsem tam zůstala asi měsíc. Po tu dobu jsem nejedla nic: jenom tu a

¹ Marie nemohla pozvání zamítnouti, takové zamítnutí by bylo proti orientální zdvořilosti.

tam někdy řeholnice mi navlazila rty houbou, bílou jak sníh. Jest pravda, skoro stále mne uspávala.¹

»Poslední den tato řeholnice mi dala polévky, tak dobré, že jsem nikdy takové nejedla. Když jsem snědla, prosila jsem ji ještě o jednu misku. Tu řeholnice, přerušujíc mlčení, pravila mi: Marie, máš zatím dosti; až později dám ti znovu. Vždycky pamaťuj, bys nečinila jako ti lidé, kterým se nikdy nezdá, že mají dosti. Řikej povždy: Mám dosti, a dobrotivý Bůh, jenž vidí vše, bude vždy bdíti nad všemi tvými potřebami. Buď vždycky spokojena, přese vše, co ti snad bude vytrpěti, a Bůh, který jest tak dobrotiv, pošle ti potřebné. Nikdy neslyš démona: nedůvěřuj mu, neboť jest velmi zchytralý. Budeš-li si žádati něčeho od Pána Boha, nedá ti toho vždy ihned, aby tě zkusil a viděl, miluješ-li Ho stále stejně; a potom, o něco později, udělí ti toho, ačli jen budeš vždy spokojena a budeš-li Ho milovati. Marie, Marie, nikdy nezapomínej na milosti, jichž se ti dostalo od Pána. Přihodi-li se ti něco nepříjemného, vzpomeň si, že Bůh tomu chce. Buď vždycky plna lásky k bližnímu; dlužno, abys ho milovala více než sebe.

Své rodiny už nikdy nespatriš; půjdeš do Francie, kde se staneš řeholnicí; budeš dítkem svatého Josefa, než se staneš dcerou svaté Teresie. Přijmeš roucho karmélské v jistém domě, v jiném složíš sliby a umřeš ještě v jiném, v Betlémě.

Příbuzní tě budou hledati; ty sama budeš pokoušena vyjevit se jim. Velmi se toho chraň, sice už nedostaneš polévky.

Budeš mnoho trpěti ve svém životě, budeš znamením odpírání.«

»Ano, pravila nám Marie na lodi, jež ji převážela s jejími družkami do Betléma², řeholnice, jež mne ošetřovala tehdy po mém mučennictví a o níž vím nyní, že to nebyl nikdo jiný než přesvatá Panna, předpověděla mi vše, co se mi až do tohoto dne přihodilo. Jediná věc se nesplnila; ujistila mne, že umru tři léta po své professi. Tři léta uplynula, a hle, jsem dosud, běda, v tomto vyhnanství.« Čtenář se asi dohadne, že život této sestry byl milosrdně prodloužen, jak uvidíme dále.

Marie byla vyléčena, ale stopu široké rány vždycky jí bylo velmi znáti na krku, jak mohli ještě pozorovati svědkové hodní víry při její smrti, dostavivši se za dvacet let.

¹ Připomeneme v knize, že Marie vždycky nazývala vytržení spánkem.

² Ze srpna na září 1875.

Řeholnice zavedla tehdy Marii do jednoho alexandrijského kostela, posílajíc ji, by se vyzpovídala: »Přijďte zase pro mne, pravilo jí dítko; prosím, neopouštějte mne.« Usmála se, neodpovídajíc. »Byla jsem brzy vyzpovídána, vypravovala nám Marie. Neměla jsem nic, co by mi bylo tížilo svědomí. Jak bych se byla mohla dopustiti nějakých hříchův ve společnosti tak svaté řeholnice? Vyzpovídavši se, běžím na místo, kde jsem se od ní odloučila, a nenalézám ji. Odcházím, bych ji hledala, a moje oči neseťkávají se s ní nikde; ale její obličej a její slova vždycky zůstala vtisklá do mé duše. Byla jsem na zemi samotna, samotinká jako kapka vody. Mé srdce toho již nesnese, i vzlykám. Zpovědník přichází ke mně a táže se mne, proč pláču. Všecka ve svém bolu mohu mu odpověděti jenom toto: Ona odešla, ona mne opustila. — »A kdo tě opustil?« — Řeholnice, jež mne sem doprovodila. — »Ale odkud přicházíš? Kdo jsi?« — Zakázala mi, ať toho neříkám. — »Běda, milé dítě, pravil mi kněz, povzdychnuv, nejsi nešťastna sama. Znáám v tomto městě jednu rodinu, sklíčenou převelikým zármutkem. Tato rodina poskytla útulku jistě neteri, jménem Marii, a měli ji jako svoji. Naskytl se čestný sňatek, i nabídli jej té dívce. Ustanoven den svatby, k veliké radosti všech, v tom však nevěsta zmizela. Odešla navečer a již se nevrátila. Všecko pátrání po ní bylo marno. Jest obava, že byla svedena. Rodina ta opouští právě Alexandrii, by skryla svoji potupu.«

»Čím dále kněz mluvil, tím více mi svítalo, že onou dívkou jsem sama. Snažně poprosivši o pomoc svatou Pannu, bych nevyzradila svého tajemství, odpověděla jsem jenom toto: Osoba, o níž mi vypravujete, není mi zcela neznáma; ale slíbila jsem, že nikdy neodhalím místa jejího úkrytu. Přece však jsem povinna vám říci, že Marie nebyla svedena; jestiž zasvěcena Bohu. — »Milé dítě, zvolal kněz, pověz mi, kde jest Marie. Věř mi, že nikterak nejsi zavázána zachovati toto tajemství. Zdá se mi, jsi velmi chudobna; buď jista, že svolíš-li a budeš-li mluvit, štědře budeš odměněna.« — Jsem chudobna, toť pravda, a nad to sirotek, ale dobrotivý Bůh nikdy nedopustil, by se mi nedostávalo, čeho potřebuji. Nežádám si bohatství pozemského; statky nebeské mi dostačí. Abych odhalila tajemství, toho neučiním nikdy; Bůh a svatá Panna by mne ztrestali.« Kněz promluvil o Marii s jistým arabským biskupem, právě dlicím v Alexandrii. Marie vypravovala

tomuto arcipastýři pod pečeti tajemství celý svůj život. Tento poslouchal ji s nejživější účastí, oděl ji náležitě, dal ji vypodobniti a vzal ji s sebou na pouť do Jerusalema. Když pouť vykonali, nabídl biskup Marii, že ji zaveze do Říma, slibuje jí svou přímluvu, by byla přijata v některém řeholním domě. Touha, by spatřila svého bratra, byla příčinou, že zamítla návrh, který jí byl tak svůdný, a odplula do Akky. Ale hrozná bouře zabránila lodi, by nedorazila na určené místo, a dítě bylo se vrátiti do Alexandrie.

Aby nebyla poznána, Marie vzala si jiné šaty a dala se za děvčku. Často odcházela sloužiti jinam, dle toho, projevovali-li jí páni více úcty. V kterých domech jí bylo více trpěti, v těch zůstávala déle. Příhodilo se, že vstoupila do služby k jednomu příbuznému, který jí neznal. Již první dni zpozorovala, že její páni ani dost málo toho netuší. Jak by bývali mohli poznati svoji sestřenici v této ubohé dívce, oblečené po turecku? Bylo jí uloženo vařiti a opatrovati malé děti. Tyto přilnuly k ní brzo tolik, že už nebyla zaměstnávána v kuchyni, aby jim mohla věnovati všecek svůj čas. Srdce Mariino plnilo se útěchou i trýzní; útěchou, že může pečovati o svoje malé příbuzné, trýzní, že nesmí pověděti svého jména. Den co den slyšela vypravovati o tom, jak se ztratila. Páni její, myslíce si, že poskvrnila jejich čest, bez ustání vrhali jí na hlavu všechna zlořečení. »Nikdy, pravila nám Marie, jsem tolik netrpěla. Pocífovala jsem nejvřelejší lásku k této rodině, a nesměla jsem jí říci svého jména. Hovory, jež jsem slyšela, rozrývaly mi duši, a byla jsem povinna mlčeti, pod trestem, že na sebe ukážu. Co jsem zaplatila za toto mlčení! Přiznávám se na svoje zahanbení, že jsem tisíckrát byla pokoušena, bych se dala poznati. Modlila jsem se k svaté Panně o posilu. Jednoho dne při obědě vidouc, že rodina jest více zarmoucená, všechna jsem se rozplakala. Užaslí, že mne vidí plakati (bylo to ponejprv, co se mi tak stalo před nimi), tázali se mne, co mne souží, neboť mne velmi milovali. Již již jsem byla přemožena a chtěla vykřiknouti, vrhají se jím do náručí: Jsem Marie. Svatá Panna mi přispěla neviditelným způsobem. Odpověděla jsem jenom toto: Pláču, že vás vidím plakati. A poněvadž právě četli u stolu list, ohlašující blízkou návštěvu jedné mé tety, jež by mne bývala poznala, oznámila jsem jim, že ještě toho dne je opustím. Přes jejich snažné prosby a jejich slzy shledávám si spěšně, co mi náleží, a odcházím zahalena svým velikým závojem. Ve dveřích srazila jsem se

se svou tetou a zaslechla jsem ji, jak pravila svému bratranci: »Kdo jest ona dívka? Zrovna měč mi proklál duši, když jsem šla mimo ni. Ráda bych s ní mluvila.« Zrychlila jsem krok a utíkala se skrýti k jedné žebračce. Bůh dopustil, že mne nenalezli. Toto mučennictví potrvalo tři měsíce.«

Marie vykonala po druhé pouť do Svaté Země. Pán ji poslal na té cestě jakousi nadpřirozenou bytost v lidské podobě, by ji provázela a chránila. Tato bytost, které nikdy nespátřila jisti, předpověděla jí, jako ona řeholnice, vše, co se jí přihodí až do smrti, a ujistila ji, že se vrátí umřít do Betléma. Jistý kněz, který ji znal, vyhledal jí službu u vynikající rodiny jerusalémské. Za jejího pobytu spadlo osmnáctiměsíční dítě s vysokého tarasu před očima své matky a Marie. Každý myslel, že jest veta po něm. Marie běžela je zdvihnout, vzývajíc nad ním mocnou ochranu Panny Marie. Když je vložila zase matce do náručí, matka zpozorovala, že má jenom lehkou pohmožděninu, a přičetla toto zázračné uchování svatosti své služebnice. To dostačilo, by pokorná Marie uprchla. Vydala se zase do Jaffy, neslyšíc naléhavých proseb své paní.

Sotvaže vyjde z Jerusaléma, vidí, jak ji stíhají dva muži. Zatkli ji: bylať obviněna, že uzmula své paní diamant veliké ceny. Jsouc vláčena potupně ulicemi svatého města, uvržena do smrdutého vězení mezi několik hrozných prostopášnic, děkuje Ježiši, že jí takto pokořuje na samém jevišti svého umučení. Pán však nemeškal a ujal se jejího obhájení. Po dvou dnech jistá černoška, pravá zlodějka, jež Marii obvinila, sešilela a ve svém šílenství vyjevila svou vinu. Tak byla Marie řízením Božím uznána nevinou a propuštěna zase na svobodu.

Odplula znovu do Akky, by se shledala se svým bratrem. I tentokráte hrozná bouře dohnala loď, by zajela až do Bejrutu. Marie, zdá se, zapomněla, co jí předpověděla řeholnice, že už nikdy neužří svého bratra; ale Bůh užíval těchto marných pokusův na vykonání svých záměrův. V Bejrutu vstoupila do služby k rodině Attalův. Za šest měsíců úplně oslepla. Tato slepota trvala čtyřicet dní; tehdy se utekla k svaté Panně: »Pohleď, Matičko, pravila jí, na všecko to soužení, jaké zde se mnou mají. Pečují o mne, jako bych byla jejich, ale jsem vlastně břemenem této rodině. Ach, kéž by se líbilo tobě a tvému božskému Synu vrátiti mi zrak!« Dokončujíc tuto modlitbu, cítí, jako by jí něco padalo

s oči, a nabývá zase zraku, na veliký podiv lékařův, kteří souhlasně se vyjadřovali, že její neduh jest nevyléčitelný. Za nedlouho spadla s vysokého tarasu a pádem se hrozně pohmoždila na celém těle. Paní Attalová, jež s podivem znamenala, že z celé její osoby se line výborná vůně, ošetřovala ji celý měsíc, jako by byla bývala její vlastní dcerou, ale neznamenal, že by se její stav zlepšil. Přesvatá Panna zjevuje se v noci Marii: »Matičko, vzkřikne ihned dítě, milost, vezmi si mne.« Marie, odpovídá svatá Panna, nemohu si tě ještě vzít, poněvadž tvoje kniha není dopsána. Zatím doporučuji ti dvě věci: slepou poslušnost, dokonalou lásku k bližnímu a nesmírnou důvěru v Boha, bez jakékoliv péče o zítřek neb o vše, co tě snad potká. Přítomností Matky Boží zalil se dům tak skvělým světlem a vůní tak líbeznou, že všichni přiběhli k nemocné. Nalézají ji uzdravenou. Žádá si jísti, ona, jež od oné nehody nepožila nic výživného. Přece však jí zůstávala ještě jakási slabost; ale i tato slabost, které ji přesvatá Panna nechala jako připomínku jejího zoufalého stavu, též brzo zmizela. Pověst o tomto zázraku rozšířila se po celém kraji, a dlouho s podivem se o tom vypravovalo.¹

Než postoupíme a povíme, jak přišla Marie do Francie, vzpomeňme ještě několika zázračných příhod, jež souvisí s touto dobou jejího života.

Jednou poslal ji Náš Pán, by řekla jistě paní, ať se zbaví plesových šatův, za něž zaplatila tisíc frankův. Když se paní vysmála tomuto vzkazu, Marie puze silným vnuknutím, pravila jí: »Nuže, paní, ohlašuji vám, že uhoříte, a s vámi vaše dítě, až si oblečete příště tyto šaty.«

Stalo se to tak, jak předpověděla: šaty té paní se vznály, potom příbytek, kde byla, a uhořela se svým dítkem v kolébce.

Jindy v Alexandrii, když byla Marie ve službě u jisté bohaté paní, zaslechla vypravovati o krajní nouzi jisté rodiny, jejíž všichni členové byli nemocni a již nikdo nepomáhal. Ihned šlechetně to dítě žádá za propuštění. Paní, všecka rozjitřena, žene se za ní po schodech, tak prudce do ní bijíc holí, že Marie dlouho z toho měla bolesti. Aniž se pobouří touto násilností, Marie běží a ubytuje se v té bídné světnici, v níž bydlí ona chudobná rodina. Otec, matka a děti leželi na shnilých ložích, jež bylo nezbytno nově vy-

¹ Matka Gélas, superiorka Dcer Milosrdenství v Bejrutu, potvrzuje tato fakta v listě odeslaném matce převorce Karmélu pauského, z 16. října 1869.

stlati. Dnem i nocí pečuje s největší láskou o tyto nešťastné nemocné. Ano jde až tam, že žebrá, by je ošatila a vyživila. Posléze po čtyřiceti dnech této hrdinné oddanosti dostává se jí útěchy, že vidí všechny členy rodiny úplně zdravý.

Na jedné ze svých cest setkala se s jistou dívkou jménem Rosalií, jež byla potají opustila svoji zámožnou rodinu, by zůstala pannou a žila jako chudá Ježíše Krista. Ačkoliv se před tím nikdy neviděly, Marie a Rosalie zavolaly na sebe svými jmény a probděly slastnou noc, mluvíce o Ježíši, své jediné lásce. Vypověděly si celý svůj život, slibující si vzájemně, že zachovají o tom neporušitelné tajemství, by jich nenalezli a by si uchránily klenot panenství.

V téže době Náš Pán požádal Marii, by se postila celý rok o chlebě a o vodě. Dívka nemohla se k tomu rozhodnouti, nedostavši svolení od svého zpovědníka, zvláště při pomýšlení, že jest velmi slába a že jí dlužno pracovati, by se uživila. Minulo několik dní v tomto váhání. Bůh, aby úplně přemohl její odpor, dopustil, by její žaludek nemohl podržeti žádné potravy; tu zkusila žádaný půst, a ježto se z toho necítila nijak churavou, rozhodla se předložit svou věc jistému úctyhodnému knězi, který ji schválil, by konala dále svoje pokání. Učinila tak, a po celý ten rok zdravím jen kvetla.

Slyšme ještě služebnici Boží, jak nám vypravuje toto:

»Budiž vám známo, bych vám ukázala svou nevědomost, že na jedné ze svých cest po moři byla jsem skličena hroznými myšlenkami. Myslila jsem, že jsem se prohřešila všemi zločiny. Jakmile jsem vystoupila na břeh, mou první péčí bylo utíkat k nějakému zpovědníku. Obvinila jsem se, jako bych se bývala dopustila všech hříchův, na něž mi přes můj odpor přišly myšlenky. Kněz mi dlouho a důtklivě domlouval, by mne povzbudil k lítosti. Než mne rozhřešil, tázal se mne, slibují-li Bohu, že se napravím. Odpověděla jsem mu: Důstojný pane, jest mi nemožno, bych vám to slíbila; chtěla jsem říci, že nezávisí na mně, bych neměla těchto myšlenek. Ujištěn mou odpovědí netoliko o mých zločinech, nýbrž také o mé zatvrzelosti, sluha Boží, pohroziv mi nejtěžšími tresty, propustil mne bez rozhřešení. Nevěděla jsem již, co si počíti; byla jsem skoro zoufalá. Jako vždycky, vzývám tehdy svou dobrotivou Matku nebeskou. Slyším, jak mi praví jakýsi hlas: »Jdi do té a té ulice, vejdi do toho a toho domu, dostane se

ti světla a útěchy.« Vstanu a přicházím na označené místo. Zasklepu, a sladký hlas jakoby hlas z Nebe mi odpovídá: »Volno.« Vejdu, a stojím před ženou, jež mi praví: »Přistup blíže, Marie. Nelze tě potěšiti, ale jest to tvoje chyba, ačkoliv jsi se neprovinila. Marie, míti i sebe hroznější myšlenky není hříchem; hříchem jsou jen potud, pokud k nim duše svoluje. Půjdeš znovu za svým zpovědníkem a vysvětlíš mu svůj stav ve smyslu, jak ti pravím.« Probděla jsem noc s touto osobou, jež mne znala tak dobře, a mluvily jsme po celou tu dobu o Ježíši a o Nebi. Nazítří časně z rána byla jsem u nohou téhož kněze. Vysvětluji mu věci, jak mne poučila neznámá osoba, a zpovědník místo výčitek neměl pro mne leč povzbuzení. — Slyšte ještě, co se mi přihodilo na moři, a divte se moci víry, i v hřišnici. Strhla se zuřivá bouře; po marném usilování vzdorovati větrům a vlnám prohlásil kapitán, že všechna naděje jest ztracena. Cestující se vrhají do záchranných člunů v nevylicitelném zmatku. Kapitán je čítá; jeden chybí. Rychle sestupuje do kabin, přichází do mé. Ležela jsem a spala tvrdě. Vzbudí mne, volaje na mne: »Vstaňte, oblečte se, sedněte na člun, jsme ztraceni.« Vyčetši všem, že nemají víry, cítím se roznicena k modlitbě. Na kolenou a s očima k nebi pravím vztahujíc paže: »Pane Ježíši, Ty jsi všemohoucí, utiš moře.« Ó moci víry! Uvěřili byste? Bouře ustává, vlny se uklidňují, jsme zachráněni. Hle, co Bůh učinil hřišnici, jakou jsem, pro výkřik víry. Ach, kdybychom měli víru, velikou víru, všeho by se nám dostalo od Boha.«

Kolik jiných podobných příběhův jí asi zapověděla říci její pokora! Přece však ty, jež jsme uvedli, stačí, by přesvědčily čtenáře o podivuhodné moci Mariině.

KAPITOLA TŘETÍ

Marie přijde do Francie. Vstoupí do Řádu Sestersv. Josefa ze Zjevení. Jest propuštěna, když se chystá přijmouti řeholní roucho (1863—1867)

V té době, co byla Marie v Bejrutu, dala napsati bratrovi, by přijel pro ni. Ale Pán, který chtěl, by se splnilo proroctví jeho Matky, dopustil, že jistá rodina bejrutská nabídla zatím Marii, by vstoupila do služby k jedné z jejích dcer, vdané v Marseilli. Marie svolila, vzpomínajíc si na slovo řeholnice, jež ji ošetřovala po jejím mučennictví a jež tvrdila, že půjde do Francie. Právě vstoupila na loď s otcem své budoucí paní, pí. Naggiarové, když přibyl do Bejrutu její strýc. Nenalézaje ji už, přes všechno vysvětlování, že se mýlí, uvěřil, že si z něho tropila blázny, a vrátil se do své země zlořeče jí.

Když přišla v měsíci květnu 1863 do Marseille, její nová paní dala jí na péči kuchyni. Pí. Naggiarová myslela, že jest povinna pro její mládí co nejprísněji na ni dohlížeti. Marie nesměla už choditi denně na Mši, nebylo jí už možno zpovídati se a choditi k svatému Přijímání tak často jako dříve. Tato újma ji uvrhla v hluboký smutek. Podařilo se jí nalézt si jinou službu, kde by její náklonnost ke zbožnosti strádala méně překážkami. Ale její páni, kterým už bylo možno oceniti její vzácné vlastnosti, snažně ji prosili, by zůstala, slibující jí, že ode dneška může se po vůli oddávati Bohu. Přistoupila na to.

Jsouc nyní volna oddávati se své zálibě, kolikráte nevstala o půl noci a nečekala na kolenou u chrámových dveří, až se otevře dům Boží! Modlila se, a mijely hodiny, aniž si to uvědomovala. Často vystupovala na strmou horu, jež se vypíná nad Marseilli, chodíc uctívat Naši Paní Ochránkyni, a přede dnem zase scházela, slyševši Mši a přijavši Tělo Páně. Zpozorovala, že ráno co ráno, když se ubírá přede dnem do kostela, chodí za ní tajemná osobnost, jež vodi za ruku odrostlejší dítko. Zaražena takovou stálostí v této nezvyklé hodině, posléze jí řekla, s tou otevřeností, jež ji vyznačovala: »Pane, miníte-li, sleduje mne takto, nabídnouti mi snad sňatek, maříte čas a zbytečně se namáháte: jsem za-

svěcena Bohu.« — »Marie, odpověděl jí neznámý, který jí nikdy nevyzradil svého jména, vím, že jste zasvěcena Bohu; budete stále za vámi chodit, až se stanete řeholnicí.« Vzdělili bychom se mnoho od pravdy, říkáte, že touto tajemnou osobností jistě byl kterýsi nebeský posel, zvláště ustanovený, by bděl nad touto duší? Ať tomu jakkoliv, Marie konala dále svoje pobožnosti. Její práce však tím netrpěla; neboť nejen že vykonala vždy, co jí bylo uloženo, ale ještě zastávala někdy jiné služebníky.

Sem spadá dojemná epizoda, kterou nám sama vypravovala: »Moji páni, vykládala nám, byli na mne velmi dobrotivi a důvěřovali mi úplně. Jednou mi uložili, bych zaplatila zásobovatelům domu. Hle, co se mi přihodilo. Vracela jsem se, vypořádávši všechny účty. Sotva sestoupím do kuchyně, spatřím vedle sebe ženu, jejíž zevnějšek jevil největší bídu. Podivila jsem se, vidouc ji, neboť jsem dveře zavřela a nikoho jsem neslyšela, že by otvíral znovu. Ještě více jsem se podivila, když tato neznámá mne zavolala svým jménem: »Marie, pravila mi přelibezným hlasem, snažně vás prosím, dejte mi nějakou almužnu, mám několik dětí, jež umírají hladem.« — »Paní, odpověděla jsem jí velmi pohnuta, nemohu vám ničeho dát z toho, co náleží mým pánům. Mám padesát frankův, to jest moje mzda; vezměte si je na oděv a na výživu svých dětí.« — »A co vy, Marie, budete mítí potom? nezbudete vám nic!« — »Buďte klidna, paní, nikdy jsem si nepodržela ani dost málo peněz, a Bůh nikdy nedopustil, by se mi něčeho nedostávalo: přijměte tedy všechno.« Vzala si celou částku, vroucně mi děkujíc. Za chvíli se obrátím; ženy tam nebylo, aniž se byly otevřely dveře, a na stole nalézám zase padesát frankův. Bojím se, že jsem si snad srazila tyto peníze na účet některého zásobovatele, odcházím znovu, bych se na to přeptala. Všude bylo vše v pořádku. Jsouc tedy jista, že částka ta náleží mně, dávám ji prvnímu chudému, kterého potkávám. Dověděla jsem se později, že touto neznámou byla přesvatá Panna, jež ráčila takto zkoušet velkodušnost své služebničky.«

Neobyčejných milostí přibývalo a rostly v poměru s její věrností. Dostalo se jí prvního úchvatu, který trval dvě hodiny; nepřikládalo se tomu valné důležitosti. Za čtyři měsíce dostalo se jí v kostele Sjednocených Řekův jiného, který vyvolal více rozruchu. Přistoupivši u vytržení ke Stolu Páně, vzkřikne ve chvíli přijímání: »Důstojný otče, podáváte mi dítě,« a padne jako

mrtvá. Nemožno ji vyvésti z tohoto stavu; přenesou ji k jejím pánům. Jest povoláno několik lékařův; marně se přičiňují nejprudšími léky vytrhnouti ji z tohoto spánku, v němž, jak prohlašují, ničemu nerozumějí. Zůstala tak čtyři dni; její obličej, plný života, svědčil, že není mrtva. Co se to dalo po tu dlouhou dobu? Marie, dohnána později říci vše z poslušnosti, bude nám to sama vypravovati.

»Byla jsem unešena do nebe; spatřila jsem Přesvatou Pannu, obkličenu anděly; vedle ní bylo též nesčetné panen. Viděla jsem se zcela maličkou, zmenšenou na nic; a přece jsem cítila, že všechny tyto duše mne s velikou radostí přijímaly do svých náručí. Vrhla jsem se Svaté Panně k nohám, pravíc jí: »Dobrotivá Matko, necháš si mne tady na vždycky?« — »Chybí ti, odpověděla mi, ještě mnoho věcí.« Nedovedu vyličiti slávy, jež ji obklopovala. Jedna panna ji pravila: »Dobrotivá Matko, nezískává se nebe na zemi věcmi velikými, nýbrž úplnou věrností. Ještě bych se tam vrátila, bych vykonávala každý skutek s větší dokonalostí.« Tato panna mi pověděla, že Bůh jí uložil, by mi ukázala slávu Nebe jakož i to, co se děje na zemi, v očištcí a v pekle. Ukázala mi Ježíše Krista, našeho božského Spasitele, jak všecek hořel láskou, a velmi blízko u něho Sbor Apoštolův. Ukázala mi voje mučenníkův a duše, jež prošly na zemi největšími souzenými. Nevylily své krve jako mučenníci, a přece jsou v téže hodnosti jako oni, poněvadž dobře nesli kříž. »Každý má svůj kříž, pravila mi panna, a když Bůh vidí duši, že srdnatě přijímá ten, který na ni sesílá, sám pomáhá této duši nésti jej.«

»Ukázala mi dobré svaté kněze, tak stkvoucí jako panny a postavené hned vedle našeho Pána a Apoštolův. Pravila: »Och, jak miluje Bůh dobré kněze! Když je vidí horlivy pro svou slávu, pro spásu duší, kterak jest spokojen, kterak je miluje! Málo a málo jich vystupuje sem přímo, aby neprošli plameny očišcovými.«

»Spatřila jsem lidi, kteří žili po křesťansku: z jejich úst a z jejich rukou vycházelo světlo, odměna to za jejich almužny a za jejich píli v práci. Ženy věrné povinností křesťanského života byly níže než panny; měly na prsou jakoby vásy s nádhernými květinami a z těchto vás vycházelo světlo.

»Panna mi pravila, ukazujíc mi Marii: »Máš velmi ráda tuto dobrotivou a něžnou Matku, že ano! Jsi svědkyní slávy, jež ji obklopuje, ač jí nevidíš takovou, jak bys ji viděla, kdybys tu

byla na vždycky. Pověz mi, stojí nebeská sláva za námahu, bychom si jí zasloužili? A opakuji ti, nezískávají nebe věci veliké. Ať duše neříká: »Přála bych si trpěti; přála bych si toho a toho kříže, té a té újmy, toho a toho pokoření«, poněvadž vlastní vůle vše zkazí. Lépe jest mít méně újem, méně utrpení, méně pokoření z vůle Boží než přemnoho z vůle vlastní. Podstatno jest, bychom vše, co se zlíbí Pánu na nás seslati, přijímali s láskou a v úplné shodě s jeho vůlí. Jsou duše v pekle, jež si žádaly od Boha křížův, pokoření. Bůh je vyslyšel, ony však neuměly těžiti z těchto milostí: pýcha je zahubila. Ničeho nežádající, přijímejte s vděčností vše, co dobrotivý Bůh na vás sešle. Co to klamův zase, když Bůh sesílá nemoc! Místo, aby z ní člověk těžil, říkává si: Ach, kdybych byl zdrav, udělal bych to a to, ten a ten skutek pro Boha, pro svou duši! Prosí-li se o uzdravení, budiž to vždycky podminěčně: Pane Bože, jest-li to tvoje vůle; dlužno-li to na tvoje oslavení; žádá-li toho dobro mé duše!

»Přála bych si, dodala panna, sestoupiti s tebou na ten nízký svět, bych trpěla, bych byla u větší shodě ve všech věcech s vůlí Boží, bych mu dobyla větší slávy, bych byla hodna co nejvíce se přiblížiti k této svrchované krásě.

»Ať duše mnoho miluje Boha, toho Otce nebeského, něžného a soucitného; ať miluje bližního více než sebe; ať miluje chudé. Nemá-li než kousek chleba, ať se oň rozdělí s nimi, a milosrdná dobrotivost Boží postará se o ni na zítřek a nikdy jí nenechá, by se jí nedostávalo potřebného. Ať Bůh jediný jest jí vším ve všech věcech; ať tato duše nemá jiné tužby, než líbiti se jemu a konati jeho svatou vůli. Och, jak by taková duše byla příjemna jeho božské Velebnosti! Sama mohla by obrátiti miliony jiných duší. Ať duše, jež takto miluje Boha a svého bližního, má v kterékoliv okolnosti velikou, neochvějnou důvěru. Ježto všichni lidé, kteří žijí na zemi, jsou slabí, Bůh dopustí, že tato duše někdy poklesne, by jí udržel v pokoře. Ať nepozbývá myslí, ať toho lituje, ať se zpovídá ze svých chyb knězi, a Bůh jí odpustí. Och ano! ať má důvěru, nechť jsou jakékoliv její hříchy; ať se z nich ze všech zpovídá, a všechny jí budou odpuštěny.

»Jsou svatí na zemi, kteří z lidské křehkosti upadají v některou chybu, někdy i těžkou. Tehdy ďábel užije všeho, by provinilou duši zastrašil a zabránil jí, by nežalovala svého hříchu. Praví jí: »Kněz si myslí, že jsi hodná, svatá; jak by se's odvážila vyz-

nati mu tuto chybu? Cože! zpovídati se z tohoto hříchu člověku? Ne, toho neučiníš.« Ošálená duše skrývá svůj hřích; přijímá dále svátosti; jeden hřích vleče s sebou jiný; posléze ji ďábel oslepí, a duše padá do pekel.« Panna ta kladla veliký důraz na pravdu, že se ve zpovědi neobracíme k člověku, nýbrž k samému Bohu.

»Dobře si připomínejte ona slova, jež vám praví Náš Pán, a jeho učenníci ať jich nikdy nezapomínají: Pojdte ke mně, pojdte ke mně, vy všichni, kteří jste zapomenuti na zemi pro svého Boha: já nezapomněl jsem na vás; pojdte, vstupte na věky do radosti svého Mistra.«

»Spatřila jsem potom jakoby processí kněží, panen, dobrých řeholnic. Šli po hromadě celi se stkvějící slávou vedle božského Spasitele: s každé strany nesl se zástup andělův. Dav nevinných dětí, podobných andělům, mladistvých panen, všechny duše čisté šly za processím zpívající. Zároveň spatřila jsem jiné vyvolené, pohroužené u vytržení, v klanění. Zde nemám slov, bych řekla, co jsem spatřila. Na vysokém trůnu, na který mohla moje slabost jen pohleděti pro bleskot světla, jež mě oslňovalo, spatřila jsem mnoho jiných věcí, kterých nemohu ani pochopiti ani vyjádřiti.

»Marie, pravila mi panna, jež mne provázela, tato slavnost jest stále nová a bude trvati věčně. Někdy budeš na ní míti podíl, ale teď ještě nikoliv: tvoje kniha není ještě dopsána. Kořisti dobře ze života; jest to jenom chvíle, kdežto tenhle bude trvati věčně. Zvláště ve zkouškách a utrpeních nikdy nepozbývej důvěry; vrhej se jako slepá do Božího náruči, abys mu byla blíže v nebi.«

»Panna mi ukázala potom zemi jakoby v nějakém podzemí; jevila se mi . . . , řeknu, že jako pětifrank nebo jako jablko? neumím toho vyjádřiti. Víím však, že celičský svět byl pojat v tomto kolečku. Och, jak lidé bloudí! Kdyby pamatovali, že nejsou než pocestnými na této zemi, a že každou chvíli jich může Bůh povolati k soudu!

»Jest třeba, pravila mi panna, abys viděla nyní Očistec.« Vcházíme do něho. Jest to místo všecko porostlé trávnikem, velmi rozlehlé, delší než širší. Kolik jest tam duší! jsou sblíženy některé s některými. Jejich tresty se velmi liší. Některé trpí více než kdyby je nejkrutěji mučili. Utrpení jiných duší jsou podobna utrpením v nemoci na zemi. Není viděti ohně na venek; každá

duše nosí svůj oheň s sebou. Není tam ďáblův ani nic vnějšího, co by lekalo.

»Panna mi pravila, že Matka Boží sestupuje každou sobotu do Očistce s andělským průvodem, že velí těm blaženým duchům osvoboditi mnoho duší, a že tyto osvobozené duše radostny jdou za touto sladkou Královnou, jako jehňátka.

»Viděla jsem v Očistci mnoho kněží, biskupův, řeholnic. Tahle, pravila mi panna, jest v Očistci a to na dlouho, poněvadž si bez dovolení brala ovoce v zahradě a že přijímala, též bez dovolení, drobnosti od svých žákyní. Byly tam jiné, jež byly držány ve vazbě, že netěžily dosti z nesmírných milostí stavu řeholního; jiné pro nedostatek důvěry v Boha.

»Navštěv nyní Peklo, nevstupujíc do něho, pravila mi panna. Když jsem je spatřila, Očistec ukázal se mi rájem. Duše v Očistci jsou podrobeny vůli Boží; jsou šťastny, že se očisťují ohněm, by byly hodny oblažujícího vidění. V Pekle však neslyšeti než děsné výkřiky, proklínání, rouhání. Démoni zdáli se zděšeni, spatřujícíce pannu, jež mne vedla; neboť Satan jest nucen setrvati bez hnutí jako bídný otrok v přítomnosti duše zcela oddané Bohu. Stejně jest tomu, když vidí nějakou duši vystupovati do Nebe; dostává záchvaty zběsilosti: Cože? praví si, tys byl andělem a jakýsi tvor lidský povznáš se nad tebe!

»Pochopila jsem, že démon jest podoběn větru. Když duje vítr, vše se zavírá; ucpávají se mu díry, škvíry. Stejně jest povinna duše opatřovati se proti Satanovi; jest povinna vše u sebe zavírat, by nedala žádného přístupu tomuto zlomyslnému duchu.

»Hned zprvu zarazil mne v pekle pohled na duše, jež se uvrhly v záhubu neřestí nečistoty. Byly zahaleny plameny, jež měly podobu modly, kterou kdysi na zemi nezřízeně milovaly. Lakomci též byli v plamenech, podoby zlata a stříbra. U každého zatracence plamen šlehající kolem něho jevil se v podobě věci, jež ho ztratila. Viděla jsem duše všech vrstev, všech hodností. Cítím, že jsem jenom koktala, v těchto svých slovech.«

Marie měla pravdu; by se mluvilo o nadpřirozených realitách, bylo by třeba jazyka z Nebe.

Náš Pán v tomto dlouhém čtyřdenním vytržení požádal Marii, by se celý rok postila o chlebě a o vodě, odpykávajíc za bližního hříchy obžerství, a by se oblékala co možná nejchuději, odčiněním za hříchy marnivosti.

Její zpovědník,¹ který zastával faráře u kostela Sjednocených Řekův, navrhl jí, by se oddala životu řeholnímu: bál se nechati ještě déle v nebezpečí morového dechu světa tak vzácné květiny. Mladá služebnice, jež neuměla nikdy leč poslechnouti zástupce Božího, svolila k tomu přes svůj přirozený odpor. Tento kněz jí nabízel beze zdaru několika klášterům; toliko Sestry svatého Josefa od Zjevení souhlasily a přijaly ji, jak jí byla předpověděla řeholnice, jež jí kdysi sešila krk, ohlašujíc jí, že bude dítkem svatého Josefa, než se stane dcerou svaté Teresie.

Když vstoupila r. 1865 do postulátu, byla dána za příručí do kuchyně. Rozumějíc teprve velmi málo naší řeči, často činila opak toho, co se jí řeklo, dopouštělť toho Bůh, aby zkoušel její trpělivost. Mlčela jako hrob na všechny výtky a hrubosti, jež jí bylo vytrpěti od společnice. Ale Bůh jí pomstil, vyvrhnuv z onoho konventu tu nešťastnici, jež měla až tolik smělosti, že ji bila.

Neobyčejné milosti se tam projevily úplněji. A vedle těchto darův nadpřirozených úchvatně jevila pokoru v jakékoliv zkoušce, ochotnost k nízkým pracem, lásku k bližnímu, oddanost a rozmilost. Připomeňme několik zázračných příhod, jež jsme zvěděli od samých sester svatého Josefa.

Kdysi zachvátila ji velmi krutá bolest v levém boku, že dýchala jen s největší nesnází. Toto utrpení potrvalo tři dni, aniž sebe méně polevilo. Třetího dne pravila novicmistryni: »Dnes večer ve tři hodiny budu uzdravena: přijďte a uvidíte.« — »A kdo vás uzdraví?« tázala se ji novicmistryně: »Pán Bůh,« odpověděla. Sestra se neopominula vrátiti v udanou hodinu a nalezla ji dokonale uzdravenou. »Pán,« řekla jí Marie, právě prošel jako veliká jasnost mou světnicí a uzdravil mne.«

Jindy zase měla veliké bolesti, spadši kdesi. Když ji navštívila novicmistryně, pravila jí: »Dnes v poledne budu uzdravena, nebo ovšem nemocna na smrt.« Chvilí před polednem sestra se ubírá do nemocnice. Marie byla prostřena na tvář a bez hnutí na svém loži. Volá jí po několikráte: žádné odpovědi. Sedne si tedy k lůžku, zamknuvši dveře, by nikdo nespátril úchvatu. Teprve

¹ Byl to arabský kněz Filip Abdon. Velmi se zaradoval, dovídaje se později, že Marie vstoupila do Karmelu pauského, kamž ji psal 23. srpna 1869; »Nikdy, milé dítě, nikoliv, nikdy nedoceníte, v jich pravé hodnotě, milosti, jež neskončené milosrdenství Boží vám ráčí udělovati. Jsouť tyto milosti cenou krve Ježíšovy, mají účelem vaši svatost na zemi a vaše blaho věčné v nebi. . .«

za dlouhou dobu postulanka přišla k sobě: »Nuže, tázala se jí její vůdkyně, jste uzdravena?« — »Jsem, odpověděla ihned radostně, Matička nebeská přišla a uzdravila mne.« A po těchto slovech vstane, oblékne se, ustele a sejde dolů, by se zase chopila své práce.

Jindy našli Marii u vytržení klečící u dveří kaple. Když se jí její vůdkyně po čase o tom ptala, Marie se jí přiznala bezelstně, že ji velmi trýznilo, když nemá více pokdy na modlitbu a když se nemůže postit jako dříve. »Svatá Panna mne přišla potěšit, dodala; ukládala mi, bych byla poslušna, milovala ostatní více než sebe a abych se nic netrudila; od té doby jsem v pokoji.«

Slyšme příhodu ještě úžasnější. Kdysi v měsíci lednu r. 1866 požádala svoji vůdkyni, kterou doprovázela na čtení noviciátu, by jí dovolila do ložnice pro šátek, který si tam zapomněla. Než odtud vyjde, poklekne, by se pomodlila Otčenáš, a upadne do vytržení. Vůdkyně, vidouc, že se nevrací, jde tam, by zvěděla, co se přihodilo. Nalézá ji v úchvatu, s pravou rukou na prsou a s levou, v níž držela růženec, na zemi: levice a růženec byly od krve. Marně se pokouší přivést ji k sobě z tohoto tajemného spánku; vytržení trvalo půl třetí hodiny. Na konci úchvatu postulanka učiní na sobě znamení kříže. Spatřivši u sebe svoji vůdkyni, táže se jí, jest-li již po čtení noviciátu. »Co to pravíte? odpovídá jí sestra; jste tu již přes dvě hodiny, konvent už obědval.« — »Jaké štěstí, že jen sama jste byla svědkyní mého spánku!« dí pokorná Marie. »A co jste spatřila v tomto spánku?« Postulanka, jež nikdy nemluvila o těchto božských přízních leč velmi a velmi nerada a z poslušnosti, odpovídá jí po chvíli mlčení: »Už několikráte jsem viděla jistou duši z Očistce, jež mne prosila, bych požádala jednoho jejího vnuka, kněze, o tři mše a o tři hodiny modlitby, tvrdíc mi, že potom vejde do Nebe. Žádala jsem si nějakého viditelného znamení, jež by bylo zjištěno zároveň jinou osobou; zde jest to znamení«, a ukazovala svou ruku a svůj růženec, potřísněné krví.

Marie uviděla nadpřirozeně smrt jisté řeholnice svato-josefské, dlíci v Palestině, a list, který přišel za několik dní, potvrdil pravdu tohoto zjevení. Předpověděla též jiné události, jež se staly v ten smysl, jak naznačila.

Představení drželi v tajnosti, seč byli, tyto vybrané milosti; ale Bůh dopustil, by konvent vícekrát byl jich svědkem, a od té do-

by každý o nich mluvil. Jak bývá vždycky v takových okolnostech, vznikly dva tábory: tábor nadšených a tábor nevěřících. Věci dospěly až tam, že bylo třeba zakázati jakoukoliv zmínku o tom. Ba ještě více učinili: zakázali postulantce, by nemívala vytržení v přítomnosti sester; a Bůh, který jest vždycky pro poslušnost, neuděloval již Marii těchto přízní leč v noci.

Za nějakou dobu její vůdkyně jí dala obraz Našeho Pána a poslala ji modlit se do kaple. Ježíš zjevil se jí ve svatostánku se svými pěti ranami a svou trnovou korunou, z nichž se prýštila krev. V tom spatří jakoby řehavé uhlí, které již již padalo z rukou Ježíšových na hlavy hříšníkův. Přesvatá Panna, na kolenou před svým božským Synem, zapřísahala ho, by ušetřil provinilých. Ježíš, všecek smuten, pravil své Matce: »Och, jak jest urážen můj Otec! jak jest urážen můj Otec!« Postulantka vrhne se k Ježíši, vztáhne ruku na ránu jeho Nejsvětějšího Srdce, volajíc k němu: »Bože můj, rač mi dáti všechna tato utrpení, ale smiluj se nad hříšníky.« Po svém vytržení nalézá svou ruku v krvi. Novicmistryně, svědkyně divu, omyje tuto ruku, a nebylo na ní nejmenšího zranění. Od tohoto dne Marie trpí bolestmi v levém boku: každý pátek tento bok krvácel. Nic o tom nikomu neřekla a přičinila se, by každá stopa krve zmizela.

Božský Mistr ráčil zúplniti svoje přízně, uděliv jí stigmat celých. Ve středu večer třetího týdne svatopostního r. 1867 dostalo se jí nového úchvatu. »Zdálo se mi, pravila, líčíc nám to z poslušnosti, že jsem trhala růže na ozdobení oltáře Mariina: tyto růže jako by byly měly trny s obou stran, a trny ty se mi zarývaly do rukou a do nohou. Když jsem přišla k sobě, měla jsem v ústech velmi hořko, nohy a ruce jsem měla oteklé: prostřed rukou a nohou naskočily mi černé pupence.« Ve čtvrtek její bolesti stále rostly až do druhého dne, dopátku, svátku to Pěti Ran. V tento den asi v deset hodin ráno černé pupence samy od sebe spadly a kolem hlavy se jí úplně otiskla trnová koruna; krev tekla z hlavy, z rukou a z nohou. Tento div se opakoval několikráte ve svatém Čtyřicetidenní, před zraky její vůdkyně a jistého počtu sester.

Tyto divy, přes všecku péči skryti je, proslechly se v konventě, a rokovalo se o nich zase s novou prudkostí. Novicmistryně, by všemu zafala, poručila Marii, ať prosí Boha, by se nic neukazovalo zevně. Poslechla a vyřídila své vůdkyni od přesvaté Panny, že vše zůstane skryto až do příští doby postní. Rány na no-

hou i na rukou se opravdu zavřely a zacelily, k veliké radosti Mariině, jež viděla v těchto přízních jednu z nejdrsnějších zkoušek svého života, přesvědčena, že Pán jí nechává tuto nemoc (tak ji nazývala) jenom na odpykání jejích hříchův, pro zahanbení, jakého z toho zakoušela.

Postulát Mariin chýlil se ke konci. V nepřítomnosti generální představené sešla se rada, by zkoumala, radno-li ji obléci v řeholní roucho. Většina rozhodla, by byla odmítnuta pro její neobyčejné dary, soudíc, že tyto schopnosti nejsou pro bojující zřízení jako řád Svatého Josefa. Ačkoliv ji však odmítli, její ctnosti dostalo se nejskvělejšího svědectví: »Děkujte jenom Pánu Bohu, pravila nám za osm let ctihodná matka generální představená, že dopustil, abych v onu chvíli nebyla doma. Býti zde, nikdy bych byla nesvolila, aby byla odmítnuta. Pán ráčil takto vykonati svoje úmysly s tímto zázračným dítkem: sice bych byla bývala pokoušena si stěžovati do této krádeže svatému Josefu svatou Teresíí.«

KAPITOLA ČTVRTÁ

Marie vstoupí do Karmelu pauského. Dostane jméno sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného. Její postulát. Přijme řeholní roucho. Zázračné události. Její zkoušky
(1867—1868)

Poslední novicmistryně Mariina u svatého Josefa, toužíc po životě dokonalejším, vyprosila si, by směla vstoupiti do Karmelu: monastýr pauský již svolil přijmouti ji. Za několik neděl, co byla pod jejím řízením, Marie si dobyla úcty této sestry. Ona ji tedy nabídla ctihodné matce Eliášce, převorce Karmelu pauského, nemluvila však o jejich neobyčejných stavech. Když matka Eliáška svolila přijmouti i tohoto ubohého sirotka, Marie opustila se svou bývalou vůdkyní Marseille a přišla večer před Nejsvětější Trojici 1867 do Karmelu pauského. Dlužno, abychom se tu zmínili o vidění, jehož se jí dostalo ještě mladičké a jež nám sama vypravovala: »Zdálo se mi, že vidím Ježíše a jeho svatou Matku a u jejich nohou svatého Josefa a jakousi ženu, které jsem neznala. Chtěla jsem se skrýti pod plášť svatého Josefa, jako bych se bývala bála této neznámé, jež přece měla tvář velmi dobrotivou. Ježíš a Maria se dívali a usmívali se. Tu však ona neznámá ujímá se slova: »Veliký Svatý, pravila obracejíc se na svatého Josefa, ničeho jsi mi neodepřel na zemi: mohl bys mi odepřítí něčeho v Nebi? Dej mi toto dítě.« Svatý Josef pozdvihne oči k Ježíši a Marii a vede mne potom k této neznámé, o níž jsem pochočila, že to jest svatá Teresie.« Vidění stalo se nyní skutkem: Marie, byvši dítkem svatého Josefa, stávala se dcerou svaté Teresie pode jménem sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Proroctví řeholnice, jež jsme uvedli výše, taktéž se splnilo.

Marii bylo jedenadvacet let; nebyli byste jí čítali více než dvanáct, tolik zračila se v jejím zevnějšku prostota, bezelstnost a nevinnost: všechno její chování bylo dětské. Její radost, když vstupovala do Karmelu, byla nevýslovná. Pochopila, že jest poslána tam, kam ji Bůh volá. Umějíc se jen nesnadno vyjadřovati francouzsky, vyslovovala svou vděčnost pohledy, úsměvy, slzami a polibky, jimiž celovala dle východního mravu ruce sester.

»Och, jak jsem šťastna, volala, našla jsem rodinu. Představené mi jsou matkami a řeholnice mi jsou sestrami.« Vše se jí v Karmelu líbilo: klausura, mlčení, umrtvování, chudoba, cvičení v pokoře, jak jest obyčejem v tomto svatém Řádě, a nade vše poslušnost. Matka převorka byla jí Pánem Bohem, a Marie jí otvírala svoji duši. Zpovědníku též se dostávalo všech jejích tajemství, neboť pro služebníka Božího tato duše byla opravdu průhlednou. Nebeská moudrost dýchala ze všech jejích slov. Její štěstí bylo v utrpení, ve skrytosti, v poslušnosti; slovem bylo nemožno naléztí duši zároveň tak bezelstnou a tak opatrnou, tak vážnou a tak prostinkou, tak neobyčejnou a tak milující cesty obyčejné, chtěl jsem říci tak lidskou a tak božskou.¹

Převorka pochopila velmi rychle cenu pokladu, jaký jí svěřoval Bůh. Ano jednu chvíli i váhala jej podržeti, vidouc, jak jsou nahromaděny v Marii všechny nadpřirozené dary, které, zdálo se, čekaly jenom na klášter, by se projevíly v plné svobodě; ale po-

¹ Později, po vstoupení sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného do Karmelu pauského, naše ctihodné matky, vidouce neobyčejné věci, jež se na ní dály, vyptávaly se velmi zevrubně u marseilleských sester svatého Josefa. Hle, co jim odepsala ctihodná matka Emilie, generální představená této kongregace:

»Naše matka Honorina churavíc nemůže odpověděti na váš milý list, i беру si na sebe poděkovati se za ni a přáti vám i vašim družkám požehnání v novém roce, nezapomínajíc sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, kterou milujeme a chováme v úctě. V několika dnech dostanete sešitek se vším, co sebrala matka Honorina, pišíc, jak jí Marie říkala do péra. Ona a naše sestry mluví o ní s velikou chválou. Naši duchovní představení neviděli vhodným podržeti ji mezi námi, pravice, že výsadu skrývati takové duše má klášter. Sestry naše poslechly. Vy máte, milá matko, tuto privilegovanou duši; Bůh za to budiž pochválen!

»Toto drahé dítě řeklo našim sestrám několik věcí, jež se opravdu staly: 1. Naší sestře N., jež si znepřátelila otce svým vstoupením do řehole, oznámila, že 24. dne neudaného měsíce dostane se jí velikého potěšení. Vskutku 24. října loňského roku přišel jí telegram, kterým jí otec volal k sobě, a Mariino proroctví se ukázalo pravdivým. Pan N. jest zase laskav ke své dceři.

2. »Předpověděla třem našim sestrám, že neužijí kaple konventu. Označila toliko sestru J. F., nepravíc jmen dvou ostatních; vysvětlily jsme si jemnocit Mariin v této věci, neboť mluvila právě se dvěma sestrami, kterým bylo souzeno už ji nespátíti.

»Marie pravila též, že naše kongregace velmi vzroste v Církvi Boží; tomu jsem se nepodivila, vědouc, že papež Řehoř XVI., uváživ hloubku křížův, jež nás přivedly do Říma, řekl táž slova . . .« (Zápisy Karmelu.)

kora, poslušnost, láska k bližnímu, láska k ponižování, bázeň, aby nebyla spatřena ve svých vytrženích, samá znamení ruky Boží, tak se stkvěly v této duši, že rozptýlily pochybnosti, a velebící vděčnost nastoupila za bázeň.

Téhož dne, kterého sestra Marie vstoupila, prohlásila, vidouc jistou postulanku, že není pro Karmel, a odchod této sestry brzo potyrdil pravdu této předpovědi.

Reholnicím dostalo se hlubokého naučení v oktávě Božího Těla, jež byla brzo po jejím příchodu, když ji viděly u nohou Ježíšových. Brzo spínala ruce, brzo skláněla hlavu, brzo si kladla pravici na srdce, jako by je brala a dávala svému Bohu. Nejsvětější Svátost bývala vždycky pro Marii nejsilnějším magnetem. Kolikrát prosívala o dovolení z chóru, by neupadla do vytržení před sestrami!

Ačkoliv jí přesvatá Panna slíbila v Marseilli, že její stigmata již nepotekou až v Postě, přece z jejího levého boku každého roku dále se řinula krev a voda, od deseti hodin ráno až do tří s večera. Pláténka, jež ji naň přikládali, byla prosáklá krví v podobě kříže. Po tyto dlouhé hodiny postulanka trpěla nesnesitelnými a dravými bolestmi: mívala palčivou žízeň; voda, kterou jí podávali na uhašení, zdála se jí jen žlučí. Nohy a ruce jí otékaly, místa stigmat se zapalovala; na tváři mívala znáti poliček vmetený v líce Ježíšovo. Hodlal-li jí někdo uleviti, říkala ihned: »Žádného zmírnění.« Cítila se jakoby bita ode všech, jakoby všemi opuštěna, a říkala: »Díky, Bože můj, jsem ochotna ještě více trpěti za hříšníky, za svatého Otce, za Církev.« Když pod nátlakem bolesti se bála, aby neochabla, bylo slyšeti, jak volá: »Bože můj, smiluj se nade mnou, jsem slába. Nejsem než hřích a naříkala bych si, že trpím? nikoliv, nikoliv, Bože můj. Ó Ježíši, kolik Ty jsi trpěl! Jsem spokojena, že trpím pro Tebe.«

Náš Pán se jí často zjevoval, drže v rukou nebo na hrudi věnce z růží; z těchto růží se prýštila krev. V jisté okolnosti spatřila kříž s pěti těmito květy, z nichž nejkrásnější přerůstal kříž. Ježíš jí dal kříž i růže; rozradostněna utíká k Marii, pravíc jí s okouzující dětinností: »Drahá Matičko, mám patero růží: tři pro Ježíše a dvě pro tebe. Nebuď žárliva, prosím tě, že máš méně růží než Ježíš. Kdybych místo pěti růží měla jich šest, dala bych ti tři, zcela jistě, dobrotivá Matko.« Přesvatá Panna jí odpověděla, že mileráda přijímá toto rozdělení. »Když jest tomu tak, pravidlo pro-

stinké to dítě, obětuji nejkrásnější růži za Církev; jest skvěle červená a plní svět balsamovou vůní. Druhou obětuji za náš Rád, třetí za hříšníky, čtvrtou za klášterní obec a pátou za ty, které mne budou ošetřovati v mé nemoci.« Minila svoje stigmata, jež se objeví znovu v příštím Postě, dle předpovědi svaté Panny.

Tato božská matka jí též ohlásila, že od srpna nebude jí už krváceti bok, a že její nohy a ruce budou zase jako prvé, což se též stalo.

Ale Spasiteli, který jí nikterak neodňal kalichu utrpení, líbilo se křížovati ji jiným způsobem. Marie zvláště ráda konávala křížovou cestu; když se jí modlívala, často se jí zjevoval Ježíš takový, jaký byl, když vystupoval na Kalvarii, by se obětoval za člověčenstvo. Vidění to probodávalo srdce této ušlechtilé milovnice; plakávala, vzlykávala před každým zastavením; dokonce stalo se jí několikrát, že prolévala slzy krvavé. Někdy bývalo jí nemožno dokonati tuto pobožnost; bývalo třeba odnésti ji do její celly, bez sebe u vytržení lásky a utrpení.

20. července, na svátek svatého Eliáše v řádě karmelském, postavili v refektáři sochu tohoto Proroka na stůl okrášlený kvítím na počest převorky, jež měla jeho jméno. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného spatřivši sochu, zvolá tleskajíc rukama: »Otče Eliáši, Otče Eliáši!« Jistá sestra, byvši svědkyní jejich úchvatův, napoví matce převorce, by dala popostulantce přinéstí Proroku oběd. Ihned dán rozkaz v tomto smyslu. Zatím co sestra Marie sestejnou úctou jako láskou vykonává tuto milou povinnost, zjevuje se jí Eliáš. Měl roucho karmelské, obličej byl velebného, pleti červené, vlasův bílých; tmavohnědá čepička mu příkrývala hlavu, a v ruce držel dlouhou hůl, jejíž vrchní konec měl tvar meče. Toto vidění ji vrhne do úchvatu. Matka převorka ji káže vynéstí z refektáře: slovíčko o poslušnosti dostačuje, by se zase probrala. Ale vytržení ihned ji zachvacuje znovu: »Viděla jsem ho, svého Otce Eliáše! Och, jak jest krásný! Požehnal refektáři; požehnal klášterní obci, vztáhl svou hůl na každou sestru, by jí požehnal. Skytl mi naději, že mi dají brzo svaté roucho! . . .«

Svatý Eliáš jí nezklamal. Ačkoliv její postulát trval jenom něco přes měsíc, kapitula rozhodla jednohlasně, že možno překročiti, co se obvyčejně činívá, vzhledem k takové duši, a když duchovní autorita schválila toto rozhodnutí, sestra Marie začala přípravné cvičení v samotě pod řízením samé přesvaté Panny, jež

ji udala body rozjímaní, na něž matka převorka dohlížela. Látka, kteréž ji poskytla Panna Maria, byla jedinečná: byla všecka o štěstí duše řeholnice, věrné svým slibům: »Můj božský Syn, pravila Matka Boží postulantce, přivede tuto duši svému Otci rka: Hle, nevěsta, jež vše opustila, by mne následovala, jež se zřekla všech smyslných rozkoší, ano i své vůle. Byla čistá, chudá, poslušná. Kdo poví, s jakou láskou nebeský Otec přijímá a korunuje tuto duši?«

27. července, v oktávu svátku svatého Eliáše, p. Saint-Guily, arcikněz chrámu svatého Martina pauského a superior kláštera, dal ji v soukromí řeholní roucho, neboť se vidělo radno, by se nekonal obřad veřejný, pro její častá vytržení. Postulantka si vyžádala za kmotry svatého Eliáše a svatou Teresii, a mezi sochami těchto dvou svatých, nesenými chórem, přijala šat Karmelu. Byla vřazena mezi sestry chórové.¹ Celý konvent se radoval, že jest určena, by zpívala chvály Boží. Novicka již se učila čisti a vroucně prosila svatého Eliáše, by ji získal milosti, by se mohla modliti svaté officium. Ale záměry Páně s touto duší byly podivnější. Chtěl, aby ho oslavovala v zaměstnáních posledních. A také nesvolil, by se jí dařilo ve čtení a v umění breviře; ba později ji vnukne, by složila sliby jako sestra konvertka.

Po přijetí roucha její vytržení byla ještě častější. Bývala uchvacována Duchem Božím zrovna uprostřed chóru, přede všemi sestrami. Nic jí nebylo větší trýzni: tento tajemný spánek ji sklíčo- val k neutěšení. Obracela se na duše, o nichž myslela, že jsou dokonalejší, by učinily nebi svaté násilí a vyprosily ji, ať už na ni nepřichází tento spánek, který ji tolik pokořoval.

To, co nazývala svou nemohoucností modliti se, zvyšovalo ještě její muku: »Snad nebývám roztržita, říkála, ale nemohu se domodliti ani nejkratší modlitby. Začnu »Otče náš« a zastavím se u těchto dvou slov, nemohouc dále. Myslím si: Ó můj Bože, ty tak veliký, tak mocný, ty jsi naším Otcem. Ty's v nebi! a my, nepatrní červíci, popel, prach, na zemi! Dnes na tomto světě a zítra možná nebožtíci! A v tak kvapné chvílce svého trvání odvažujeme se tě urážeti, ó můj Bože, smiluj se nad námi! i pozbý- vám vědomí, i usínám.

»Chci-li říkati Zdravas, zastavím se též při prvních slovech:

¹ Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, poněvadž neuměla čisti, byla napřed, když vstupovala do Karmelu, určována, že bude sestrou konvertkou.

Ždravas Maria, a pravím svaté Panně: Ty tak dobrotivá, tak dobrotivá, ó Matičko! Ty jsi Matka Boží, Matka člověčenstva! a my ubozí hříšníci! i pozbývám vědomí, i usínám, neschopna modliti sedále. Jak jest třeba, bych se zpovídala, že se nemohu modliti?«

Dodávala: »Velmi jsem se trýznila od nějaké doby pro zkroušenost: bála jsem se, že nemám dostatečné bolesti ze svých chyb. Dobrotivá Matička Maria mne naučila konati tři zastavení, než se zpovídám: první u brány nebeské, druhé u brány pekelné a třetí u zahrady olivetské. Činím, jak mi naznačila, a od té doby jsem pokojna.«

Novicce bylo štěstím osamotněti se samým Bohem ve své celle. Přece však stačil jen pokyn vrchnosti, by z ní vyšla. Viděla vezdy poslušnost ve všech věcech první z řeholních ctností. Jednoho dne byla od převorky, jež ji chtěla zkusiti, zbavena svatého Přijímání. »Jistě že jste dnes vykonala velikou oběť!« pravila jí při tom její vůdkyně. — »Nemluvte o oběti, odpověděla jí sestra Marie; poslušnost jest lepší než přijímání; jest lepší než všechno.« »A kdyby vám řekla naše Matička: Dej mi svou ruku, chci ji utíti; co byste učinila?« — »Nastavila bych ji rkouc: Zde jest moje ruka, utni ji.« — »A kdyby vám řekla: Utni si ji sama?« »S radostí bych si ji ihned ufala.«

8. srpna, poněvadž sestra Marie nemohla býti na mši svaté pro svůj stav utrpení, její vůdkyně ji přišla navštívit. Chystala se jí zeptati, jak jí jest, novicka však ji poprosila, by k ní nemluvila. Bylať hluboce usebrána. Její vůdkyně hleděla na ni se zbožnou zvědavostí; v tom spatří, že Marie přijímá: »Och, co milostí mi vyprosila svatá Panna! pravila jí sestra Marie; právě jsem přijímala.« Totéž opakuje převorce: »Svatý Eliáš, dodává, měl ke mně kázání: dovolte mi, Matko, ať si to dám napsati, bych toho nezapomněla. Svatá Teresie též přišla: měla roucho reformové; její bílý plášť byl samé světlo. Pravila mi: Dcero má, jest třeba mnoho milovati Marii; jestiž vaší Matkou, vaší Královnou. Vše nám přichází skrze Marii a ničeho se nám nedostává leč skrze ni.«

Svatá Panna ji též navštěvovala, by ji povzbuzovala v utrpení. Jednou zůstavši sama se svou vůdkyní v celle, modlila se Ždravas Maria. V tom ustane a zahradí si rukama obličej, oslněna jakýmsi nadpřirozeným světlem. »Slyš,¹ pravila své vůdkyni,

¹ Stávalo se někdy sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, že tykala těm, kdo s ní mluvili, po zvyku obyvatel Východu.

Maria mluví, « a nastavuje ucho. Po chvílce di zase, obracejíc se k své vůdkyni: »Rozuměla jste tomu, co pravila?« Nedostávajíc žádné odpovědi, připojuje: »Vychází z cely.« A bijíc se v prsa, zvolá s tváří dojatou: »Ona jest mou Matkou!« Nazítrí ptá se jí vůdkyně, co jí pravila svatá Panna. Přesvědčena ve své úchvatné nevědomosti, že vůdkyně viděla a slyšela tak jako ona, odpovídá jí sestra Marie s podivem: »Což toho nevíte? Pravila: Šťastna, třikrát šťastna duše, jež trpí. Čas jest krátký, překrátký. Tato duše, když byla na zemi chvilku trpěla, bude na vždy s mým božským Synem u nebeského Otce.« — »Ale neřekla nic soukromého pro vás?« pravila jí vůdkyně. — »Och, ano, stále mi opakuje: Pokoru, pokoru. Jaká to tedy jest pokora?«

Po bolestech stigmat nastoupily v pátek trýzně prudší než za jejího postulátu. Několik dní před svátkem Nanebevzetí toužebně vzdychala po smrti. »A vy byste si přála, praví jí sestry, umřít, než složíte sliby?« — »Och, ano!« — Ale svatá Panna slíbila, že vás nenavštíví až za tři léta po nich! — »Může to změnit,« odpověděla jenom. V cele začíná se modlití růženec. Marii zjevuje se Matka Boží: »Moje Matka jest tu, vzkřikne; och, jak jest krásná se svou andělskou korunou! Vroucně milovaná Matko, vezmi si mne.« A když vidění zmizelo, dodává: »Maria vám všem požehnala: pravila mi, že jsem uzdravena a bych šla na matutinum.« Opravdu, všechny její trýzně zmizely jakoby kouzelnou mocí, i mohla vytrvati na svatém officiu.

Svatá Panna ji žádala, by se modlívala denně pět růžencův, a ježto opomíjela této modlitby, Matka Boží ji to vytýkala. Aby napravila svou chybu, začíná s přispěním své vůdkyně první růženec. Ale nemůže dále; zastavuje se při každém slově: »Vroucně milovaná Matko, zvolala s úchvatnou tváří, přeješ-li se pěti růžencův, dlužno, abys mi pomohla. Nepomůžeš-li, nabízím Bohu a tobě za tuto pobožnost všechna utrpení, jež se vám zlíbí na mne poslati.« Dořekši ta slova, přichází do opravdovské agonie. »Dusím se, rychle mého Otce, by mne vyzpovídal. Nemám ničeho, co by mne tížilo, ale toužím po rozhřešení, než umru.« Když se bolesti poněkud utišily, praví: »Ještě tento týden bude mi mnoho trpět; až příští sobotu budu uzdravena a budu se moci modlití těch pět růžencův.« Vše se stalo, jak ohlásila.

Až dosud nesměl ji ďábel zkoušeti leč nemoci; nyní dosáhne, že na ni smí útočiti osobně. Začíná při čtení. Kdykoliv se novic-

ka chce učit, ďábel jí zabránil, by neviděla písmen. Utíká se ke svěcené vodě, by zahнала démona. Ježto se pokušení často opakují, převorka si přeje, by se Marie tázala Boha, jest-li povinna učit se dále či učení nechati. Náš Pán, za všecku odpověď, zjevuje se jí v jejím spánku zbrocen krví a praví jí: »Milá dcero, byla bys příliš pyšna, kdyby ses příliš rychle naučila čísti: tohoto umění ti není nezbytně potřebí. Tři věci ti postačí: patř na mne a mysl na mne; budiž ve všem poslední ze všech; poslouchej slepě.«

Satan se pokouší přivést ji v malomyslnost. Slyšme onu rozmluvu mezi démonem a novickou ve výročí jejího mučennictví. Démon jí praví: »Všechny sestry se modlí, a ty se nemodlíš.« »Jest to pravda, odpovídá ona, ale budu milovati svého Boha.« »Vyloučí tě ještě před sliby, že jsi stále nemocna; nebudou s tebou pořád míti stejného milosrdenství.« — »Tím lépe, budu stále milovati Ježíše, a Ježíš se o mě postará.« — »Ale bude-li tě převorka, podpřevorka, budou-li tě ostatní sestry obviňovati, budou-li tě bít, co učiníš?« — »Budu stále milovati Ježíše.« »A kdyby tě Bůh uvrhl do pekla?« — »Tedy i v pekle zase a vždycky budu milovati svého Boha.« — »Mistr a jeho Matka tě nemilují, sice by tě bývali nenechali, abys sestoupila s nebe, když ti byl podřezán krk.« — »Byť i mne, činíce cosi nemožného, nemilovali, já bych je milovala stále, ano čím dál tím více.« — »Nějsi hodna přijímati svátostně; spokoj se přijímáním duchovním; budeš povinna vydávati počet ze všech těchto milostí.« — »Jest pravda, že jsem nehodna přijímání; ale věřím, doufám, miluji; budu choditi k přijímání.«

Ďábel, byv přemožen, útočí znovu. Sestra Marie si vyprosila, by se po čtyřicet dní směla postiti o chlebě a vodě na úmysl papežův. Satan užil všeho, by ji přiměl postu nechati. Mrštíł jí jednou prudce do dveří, jichž klika jí na hlavě hluboko zranila; ale ona si žádala postiti se dále, přes ostrou bolest, jež ji trýznila. Jindy ji svrhl se schodiště. Poněvadž tam právě nikoho nebylo, neřekla o tom ničeho celý ten den. Přece však se zpozorovalo, že chodí velmi namáhavě. Brzo jí noha otekla. Povoláný lékař zjistil, že si nohu zlomila, a přikázal po dvacet dní naprostý klid. Blahoslavená Marie des Anges, jejíž svátek se slavil na pozítří, uzdravila ji v náhle, a novicka až do uplynutí čtyřiceti dní mohla zůstatí věrna svému postu.

Kolikráte nespátřila na svém talíři v refektáři plno červův! Často cítila z toho, co jí bylo předloženo, mrtvolný zápach. Přece však jídala vše, šťastna, že Satan jí skýtá možnosti, by se umrtvovala. Hned jí tento pekelný duch bral krajíček chleba, ze kterého snědla sotva dvě sousta; hned zase jí hodil misku do prostřed refektáře: novicka nematouc se, prosila o dovolení, by směla slízati polévku rozlitou takto rukou démonovou, a toto poškození pokušitele jen víc a více rozběšňovalo.

Sestra Marie měla velmi ráda ovoce, zvláště jablka. Dáblu se podařilo jednoho dne, že na jeho nášepty vzala si jedno proti řeholi. Sotva je vezme do ruky, rozeznává pokušení; ihned je zahodí a rozšlápne, slibujíc Ježíši, že už jich nebude jísti, svolí-li k tomu představení. Satan pokouší se ji poděsiti ve spánku: po dvakrát strhne jí na zemi pokrývky. Novicka ho zažene svěcenou vodou, i klidí se syče. Vždy jsa přemáhán, vymyslí si jinou válečnou lest. Jednou, když stonala v nemocnici, zlý duch vzal na sebe podobu sestry skladnice a přinesl jí překrásné jablko, pravě jí, že jí je posílá převorka. Malá novicka si dovolí několik námitek; ocitla se v nejhorších rozpacích, nevědouc, jak učiniti, by poslechla a přece zůstala věrna svému čtyřicetidennímu postu. Obrátila se s prosbou na přesvatou Pannu: nebylo třeba více, by rozptýlila to mámení. Domnělá sestra skladnice se rozvzteklila a odešla, vrasknuvši dveřmi. Sestry se přesvědčily; vyptávaly se sestry, již novicka jmenovala, ale ta byla všecka udivena a prohlásila, že do nemocnice ani nevkočila. Vskutku se zjistilo, že tato sestra, zatím co se věc sběhla, dohlížela na dělníky, kteří pracovali v domě.

Jednou, právě když byla ve své cele, spatřila, jak vchází matka převorka a zakazuje jí s hněvem, by toho dne nepřistupovala k svatému přijímání. Novicka neodmlouvala a odebrala se na Mši, při níž nepřijímala. Některé sestry všimnuvše si toho, upozornily převorku, jež se otázala mladé sestry, proč tak učinila. Ta odpověděla prostince: »Ale matko, proto, abych poslechla, neb jste mi je dnes ráno zapověděla«, a vypravuje jí, co se jí přihodilo. Matka převorka se tím více podivila, že se ani nepřiblížila k celle novicky a nedala jí toho dne žádného takového zákazu.

Dábel, aby ji vypudil z kláštera, utíká se k jinému úskoku: bere na sebe podobu sestry Marie a takto přestrojen chodí k sestrám; mluví proti bliženské lásce a zvláště proti pokoře. Řehol-

nice, mníce, že jednají s novickou, nevěděly, co si mysliti; ve své veliké lásce přičítaly vše výjimečným zkouškám této duše; ježto však takových příhod přibývalo, mluvily o tom mezi sebou, by si poradily navzájem, jak se zachovati; k své radosti zjistily brzo zlobu Satanovu, a místo aby sestru Marii propustily, nabyla u nich ještě větší ceny a získala si ještě větší úcty.

Zbývala démonu pomoc poslední, ta, již užívá, když se již ve všem ostatním potkal s nezdarem: proměnití se v anděla světla a učiniti se apoštolem liché svatosti. Učinil tak. »Dostalo se ti,« pravil jí, »vybraných milostí; tvůj spánek jest věru vytržením; všechny tvoje družky jsou toho uchvácenými svědkyněmi, právem hledí na tebe jako na světici. Ale nemáš se báti dýmův pýchy? Proč zůstávati v takovém nebezpečí, že budeš ustavičně pokoušena k marnivosti? Nepadneš posléze a nezahubíš se? Dary, jež ti dal Bůh, jsou tak výjimečny, že je třeba skrýti někde v poušti. Nemáš-li dosti odvahy, bys žila samotna pod zrakem samého Boha, učin se žebračkou: jdi do světa a pros dům od domu o almužnu; stržíš opovržení« a toto opovržení ti bude blaženým vyvážením všech nebeských přízní, jimiž tě Pán zahrnul.« Novicka byla tak puzena skrývati se, žiti samotářsky nebo dychtiti po opovrženích, že by se byla octla v nebezpečí lapiti se do těchto sítí, kdyby byla neměla pravidlem vše podrobovati vrchnosti. Zásluhou své dokonalé upřímnosti a své slepé poslušnosti, zase odrazila vítězně tento démonův útok.

Jak se přibližoval Půst r. 1868, kdy se objeví zase její stigmata, démon doléhal na sestru dvojnásob. Bral na sebe nejohybnější podoby, by ji poděsil; našeptával jí hrozné myšlenky, i na sebevraždu. Andělé a svatí přicházeli ji posilnit na duchu, Panna Maria ji navštěvovala, učila ji a těšila; sám Spasitel se jí ráčil ukazovati a svými zjeveními připravoval ji na nové boje, vždy korunované novými vítězstvími.

Ve chvílích těchto nadpřirozených návštěv říkala novicka vznešené věci: »Svatá Panna«, volala jednoho dne, »vysvětlila mi, že poslušnost nás vždycky chrání všeho neštěstí a všech osidel satanových. Bychom získali nebe v řeholi, tři věci jest potřebí: první jest poslušnost; jí zůstáváme vždy na přímé cestě. Druhou jest pokora. Poslechnutím získáváme si pokory na měsíc; neuposlechnutím ztrácíme pokoru na rok. Bez pokory jsme slepi, ve tmě, kdežto s pokorou kráčí duše v noci tak jako ve dne:

pokora jest naším světlem. Třetí jest láska k bližnímu. « Kterási sestra se jí otázala: »A což pokání?« Marie odpověděla: »Někdy je vnuká ďábel, abychom potom nezachovali Řehole. Když prosíme o nějaké dovolení, první slovo převorky jest Bůh. Poznamenáme-li něco, toto druhé slovo jsme my sami, a naléháme-li, toto třetí slovo jest ďábel.«

Náš Pán jí ukázal kdysi svůj hněv, již již vybuchující. Mladičká sestra volala: »Pane ušetř lidí. Vrz mne do ohně, ale pusť ze svých rukou hrom. Lidé nechápou zla, jež páchají, jsou slepi.« Dodala: »Slovo Boží otřásá nebem i zemí. Ježíš pravil: »Já jsem vám pekla nevyvolil; vy sami si je volíte. Ani jedna duše se neztratí, abych jí byl tisíckrát nemluvil do srdce. Přišel jsem na zemi; oděl jsem se vaší přirozeností, učinil jsem se malým děťátkem, poslušným, chudým, pokořeným. Vše jsem za vás vytrpěl. Já jsem vás nezatratil, vy sami jste se zatratili.« A opakovala: »Pane, zachraň svět, nemiluj jen mne samotné, vrz mne do ohně na záchranu lidí,« a plakala a vzlykala.

Za několik hodin se jí zjevila blahoslavená Markéta Marie: »Markéto,« praví jí novicka u vytržení, »na zemi jsem jenom ubohou slepou; zde vidím, ano vidím hada. Nemůže mne dosáhnouti, a směju se mu. Markéto, řekni naší svaté Matce, by mne navštívila na chvilenu.« Jest vyslyšena. Zjevuje se jí svatá Teresie. Sestra Marie ji pozdravuje všecka uchvácená; sklání se, pravíc jí: »Matičko, požehnej mi,« a ihned se opravuje: »Matičko, nikoliv, nedávej požehnání toliko mně samotné; požehnej nám všem; požehnej ostatním dříve než mně; miluj je všechny, jako mne miluješ.« Než se svatá Teresie vzdálí, sestra se jí táže: »Matičko, nevíš, přijde mne navštívit svatá Panna? Prosím tě, Matičko, řekni jí, by přišla, řekni jí, by přišla.«

Maria přichází. Bylas Naším Pánem a se svatým Josefem. Novicka se obrací nejdříve na svatého pěstouna: »Otče Josefe, a ty mi nepravíš ničeho? Mluv, mluv, poslouchám tě.« Svatý Josef mluví o Církvi, o Svatém Otci, o hříšnicích. Když ho chvíli pozorně sleduje, vyrazí v bolestné výkřiky. A obracejíc se na Marii, praví jí s prosebnou tváří: »Matičko, modli se. Svět jest slepý, nechápe zla, jež páchá. Matičko, drž ruce svého božského Syna; zabraň mu, by neseslal hromu. »Ježíš se nedával obměkčiti; vypočítával zločiny, jež vzbouzejí jeho spravedlivou prchlivost: »Vše to jest pravda, děla novicka s obličejem zalitým slzami; ale odpusť, Pane, odpusť.«

Nazítří, v sobotu, snažně žádá blahoslavenou Markétu Marii, by ji vyprosila, ať smí doprovodit přesvatou Pannu do Očistce.

Bylo jí to dovoleno; toliko, než se připojila k průvodu, který šel za Matkou Boží, pravila převorce: »Svatá Panna vás žádá, byste mi prominula, že s ní půjdu do Očistce.« Převorka, rozumí se, ani nepomyslíla odepřítí jí. Novicka hrouzí se ihned v hluboké mlčení; přerušuje je každých pět minut a říká: »Sláva Marii, Sláva Ježíši! Sláva nebeskému Otci!« Jindy zase volá: »Pane, požehnej nám; požehnej Církvi pozemské i Církvi nebeské!« A na konec: »Hle, nebeská Matička mne přichází korunovat.« Právě tato slova, sklání se, a kolem hlavy v podobě koruny tryská jí krev.

»Markéto,« praví potom Blahoslavené, »budu ti vypravovati o své návštěvě v Očistci. Byla jsem zcela poslední z processí, ale všichni, kteří v něm šli, měli mne velmi rádi. Když Maria vstoupila do Očistce, všechny duše se zaradovaly, všechny jako by byly očekávaly, že je vysvobodí. Jedna pravila svaté Panně: »Matko, nepoznávala jsem tě dosti.« Jiná: »Matko, nemodlívala jsem se dosti k tobě.« Všechny duše mluvily na Marii a Maria odpovídala všem duším. Nemožno opakovati slov Mariiných. Jak jest moje Matka dobrotiva!«

Novicka ohlásila, že toho dne půjde před jejíma očima nebeské processí. Ke druhé hodině odpolední processí se zjevuje. Sestra pozdravuje každou z blažených duší, jdoucích průvodem. Překypuje radostí. Když spatří svatého Františka z Assisi, zvolá: »A ty též, Františku, máš patero růží«, naznačujíc tím jeho stigmata. Dostalo se jí několika rad; opakovala je blažené Markétě, s níž se domnívala, že jest stále samotna, za svého nepřerušného vytržení.

I. »Markéto, pravila jí, svatý Tomáš mi dal tři životní pravidla o víře:

1. »Pohleďte na Ježíše, který sestupuje na oltář při Mši, sestupuje při slově knězově. Věřte, že přichází, by vás živil, a že není možno, aby se vám s ním něčeho nedostávalo. Jest tam jako maličké dítko: jest na něm všecek pro vás: jděte k němu.

2. »Jak krásna, jak mocna jest víra! Duše, jež má víru, může učiniti všecko, Bůh jí uděluje všeho. Pohleďte na zvířata, když si ukrývají zásoby, dbají o to, by nebyla viděna, shromažďují v lé-

tě na zimu. Jako zvíře očekává, že bude uchováno tím, co si ukrylo pod zemí, věřte, že Ježíš vás bude živiti, budete-li choditi k Svatostánku, kde jest ukryt pro vás a kde vás očekává.

3. »Pozorujte beránka: vizte víru, jakou má ve svého pastýře; běží vedle něho s důvěrou; odevzdává se jeho péči, jde, kam ho vede; zastavuje se, když se zastavuje pastýř; podržuje si svou vlnu nebo ji dává, jak si přeje pastýř; následuje ho ve dne, následuje ho v noci. Takto se nechávejte voditi svým Pastýřem Ježíšem; takto ho vždy následujte vírou, v noci tak jako ve dne; takto buďte pravými beránky.

»Kdybychom řekli s vírou: Horo, přenes se jinam, hora by nás poslechla; země, třas se, země by se třásla.«

II. »Markéto, svatá Veronika mi dala sedmero životních pravidel o pokoře:

1. »Pyšný jest jako pšeničné zrno, hozené do vody: bubří, tloustne. Vystavte toto zrno účinkům slunce, ohně: uschne, spálí se. Pokorný jest jako pšeničné zrno, vržené do země; sestupuje, skrývá se, mizí; umírá, ale jen proto, by se zase rozzelenal v nebi.

2. »Když se češou olivy, dělá se to s největší péčí; sbírají se všechny ty, jež spadnou na zem, by se z nich lisoval olej. S touž péčí vyhledávejte všude vhodné chvíle, byste se pokořily. Olej dává světlo; pokora má světlo Boží; skýtá zraku Boha.

3. »Pozorujte včely; poletují s květu na květ a potom se vracejí do úle, by připravovaly med. Následujte jich, sbírejte všude šťávu pokory. Med jest sladký; pokora má chuť Boží; dává okoušeti Boha.

4. »Pracujte denně, byste si získaly pokory. Zapomínají-li se zalévati stromy právě zasazené, stromy ty hynou; zapomínáte-li se denně pokořovati, strom vaší duše uschne.

5. »Vizte, jak z malého vajíčka v moři vzchází v krátkém čase veliká ryba. Pečujte, byste vždycky byly malé pokorou; stane se velikými před Bohem.

6. »Pozorujte hovádko; nehledá než svého dobra a dobra svých mláďat. Jsme dítky Boha, který nehledá než našeho dobra. Hle, proč nám skýtá možností, bychom se pokořily; umějme z nich těžiti.

7. »Pokora nás uchovává; krásná a dobrá věc, bývá-li opuštěna, zničí se; duše bez pokořování zničí se též.«

III. »Markéto, svatá Teresie mi dala čtyři životní pravidla trpělivosti:

1. »Když trpíte, uvažujte svoji slabost, svoje nuzoty, uvažujte, jak taková nicota jako vy si nezasluhuje utrpení. Pohleďte na Ježíše v jeho Umučení: budete vše trpěti s láskou, budete vzdávat díky.

2. »Abyste zachovali trpělivost ve zkoušce, pozorujte Ježíše na Kříži. Všichni ho uráželi, všichni se posmívali Jemu a jeho bolestem; snášel vše v mlčení. Dcera Teresiina jest povinna trpěti s trpělivostí, v mlčení. Vše pomijí.

3. »Ve svých utrpeních uvažujte, že oslavujete Boha. Pán na zemi činí vše pro vás; trpte vše pro něho. Uvažujte o jeho slávě; uvažujte též, že svatá Panna bude vaší Matkou.

4. »Uvažujte, že po utrpeních, pokořováních budete v nebi. Och, jaká nebude tehdy vaše sláva, vaše radost!«

IV. »Markéto, svatý Lukáš mi dal dvě životní pravidla o panenství:

1. »Zachovejte si pečlivě vůni panenství. Dá-li se nějaká vonná tekutina do nádoby, zavíráme ji, aby se vůně nevypařila. Čiňte stejně pro panenství; chovejte je dobře uzavřeno, a bude rozlévat svou vůni v nebi.

2. »Panenství jest jako nějaké světlo u Boha v nebi.«

V. »Markéto, svatý Josef mi dal patero životních pravidel o bratrské lásce:

1. »Vzpomeňte si na holubici: ze zobáčku si ujímá potravu a dává ji holoubátkům. Tak buďte proniknuty láskou ke všem svým sestrám; zapomínejte se, zkracujte sebe pro jiné.

»Takto-li si budete počínati, Bůh na to bude hleděti, jako byste to učinily jemu samému.

2. »Pohleďte na ryby v moři; táhnou společně v nesčetných stádech; jděte takto společně láskou.

3. »Pozorujte nerozumná hovádka. Když se některé z nich ocitá v nebezpečí, ostatní mu dávají výstrahu. Takto si pomáhajte vespolek.

4. »Pohleďte na hvězdy: pozorujte, jak se třpytí a jak sjednocují svůj lesk, by vydávaly všechny dohromady veliké světlo; takto vydávejte všechny dohromady, jsouce dokonale sjednoceny, veliké světlo vzorného života.

5. »Vizte právě zrozená nemluvnata; matky je živí mlékem; rostou ponenáhlu láskou, jež se jim věnuje; potom jedí, by ještě více vyrostla, by mohla choditi. I vy z lásky jste povinny živiti, vychovávatí se vespolek, vzájemně si ulehčovatí a se posilňovatí.«

VI. »Markéto, Ježíš mi dal patero životních rad o mlčení:

1. »Den plyne, noc plyne bez hluku, plynou v mlčení. Zachovávejte i vy mlčení; žijte na zemi v mlčení, byste našly radost v nebi.

2. »Když voda vyvěrá z pramene, vyvěrá bez hluku, nezakalena; potom teče v mlčení: tak buďte mlčenlivy.

3. »Seje-li se tráva, byliny, sázejí-li se růže, poddávají se v mlčení; rozlévají vůni v mlčení; opadávají, hynou v mlčení; vše činí v mlčení: činite taktéž.

4. »Hrozen nechává se utrhnouti v mlčení; nechává se vho-
diti do lisu a rozmačkati v mlčení; tehdy víno bývá sladké. Dobré ovoce sládne mlčením; buďte mlčenlivy.

5. »Napodobte dřevo; v mlčení nechává se rubati; v mlčení nechává se libovolně barviti; v mlčení nechává se spáliti. V mlčení nechávejte se pokořovatí; pracujte, trpte, vše činite v mlčení. Mlčení chrání pro nebe.

Tato naučení uchvácené novicky rozběšňovala Satana. Dožádal se, by ji směl pokoušeti i za vytržení. Sestra bude to vypravovati své Blažené:

»Markéto, ďábel mi pravil: »Příliš jsi mluvila, nejsi samotna.« Odpověděla jsem: »Ba ano, jsem tu samotna s Markétou; nemluvila jsem příliš, budu mluvití zase; Ježíš si toho přeje, a On mi praví, bych mluvila dále.« — »Odejdi do světa; v řeholi budeš stále nemocna; stále tě bude třeba ošetřovatí.« — »Tož budou-li mne ošetřovatí, budou to činiti z lásky k Ježíši, a Ježíš bude oslavován.« — »Odejdi do světa, budeš choditi procházkou jako veliké paní.« — Vysmála jsem se mu místo jakékoliv odpovědi. »Jdi do světa, budeš podporovatí chudé, kdežto tady dávají almužnu tobě: zůstatí v řeholi jest ponižující.« — »Klid se, Satane, nedostaneš nic. Jako hrozen dává víno, když jest zavřen do lisu, kde se rozmačkává, tak chci zůstatí zavřena, bych dávala Bohu víno čistoty.« — »Jdi do světa; tam ti bude možno vykonávatí mnoho pokání, bude ti možno žiti podle své vůle.« »Klid se, Satane, já budu poslušna; Ježíš byl poslušen až k smrti.«

»Markéto, chci ti vypravovati, co ještě mi řekl Satan: Moje mučennictví v třinácti letech bylo největší ranou, jakou jsem mu zasadila. On, Satan, nemiluje mučennictví. Právil mi tedy: Kdybych byl mohl poznati, co budeš, byl bych tě zardousil, tebe, tvou matku a všechny tvoje domácí. — Takto ke mně mluvil, Markéto, ale já nejsem nic; jsem jenom nuzota, slabost, nicota, vše ve mně učinil Ježíš. Satan mi též vyčítal, že jsem uprchla a byla tím příčinou velikého hoře svým příbuzným. Byl by mi rád namluvil, že jsem se dopustila velikého hříchu, odpověděla jsem, že jsem jednala jen z vnuknutí Božího a že vše učinili Ježíš a Maria. Opravdu, Markéto, bez Ježíše již dávno byla bych se uvrhla v záhubu. To Ježíš mne povolal, On mne vytrhl ze světa. To Maria bděla nade mnou. Maria mne tolik miluje! Nařikala jsem si kdysi této Matce, proč jsem neumřela tehdy, když mne umučili. Potěšila mne, pravíc mi, že budu mučennicí láskou.

»Markéto, budu ti nyní vypravovati svoji promluvu o Marii: Ty's byla na světě pannou, ó Maria. Kdo by byl pomyslel, že budeš Matkou Boží? Jsi Matkou Boží pro svoji pokoru. Anděl Páně se zjevuje Marii, by jí zvěstoval její božské mateřství. Panna, osvěcena jsouc mocným světlem Božím, se pokořuje, rozjímajíc, že Ten, jenž stvořil nebe i zemi, stane se jejím synem. Anděl často mluvil k Panně Matce, a kdykoliv s ní mluvil, Maria se pokořovala. Ó Maria, jak jsi pokorná a rozmilá ve své pokoře!

»Maria byla též vzorem víry. Och, jak byla víra Mariina příměrná nebeskému Otcí! Její vírou denně rostl v ní Ježíš. Touž vírou, budeme-li ji míti, poroste Ježíš též v našem srdci. Pro svoji víru a pro svoji pokoru Maria se cítí nehodnou státi se Matkou Boží.

»Dítky na zemi nemohou se zroditi bez matky: přicházejí na svět nějakou ženou. Do nebe vcházíme také ženou, a touto ženou jest Maria. Bůh otvírá nebe Plodem Mariiným. Od času hříchu lidé očekávali Plodu Marie, té Panny sladké, pokorné a svaté. Budiž požehnána, Maria, budiž požehnána!«

Přecházejíc potom k radám jiného řádu, ale všem proniknutým mizou evangelickou, sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, stále jsouc u vytržení, připojila: »Nějaká duše, povoláná Bohem k životu řeholnímu, praví: Chci vstoupiti do řehole, bych následovala Ježíše, bych se pokořovala, bych umřela všem věcem i sama sobě. Přichází ďábel; namlouvá této duši, ať se šetří, by

mohla zachovávat reguli. Dopřeje-li duše sluchu tomuto prvnímu pokušení, Satan v témž smyslu útočí dále. Pozemské žádosti vsakují se neznatelně do ducha této řeholnice: nalézá, že není dosti oblečena, že nemá dosti dobré stravy; myslí si, že se o jiné pečuje lépe než o ni. Zažehně tyto myšlenky, nemyslete na sebe, nechte představeným, by o vás mysleli. Ano, povím vše. Klid se, Satane, není tu nikoho, jest tu jenom Markéta. Klid se, nechci tě, neznám tě. Aby sestra byla dobrou řeholnicí, jest třeba, by byla úplně mrtva; jest třeba, by se naprosto podobala mrtvole, kusu dřeva. Dobrá řeholnice se spokojuje s málem; nestěžuje si nikdy; myslí si vždy, že se koná pro ni příliš.

»Démon se snažívá po slibech vnukati myšlenky ctižádostivé. Sestra touží býti sekretářkou, potom podpřevorkou, potom převorkou. Jakmile se octne na prvním místě, chce býti milována, nebývá uspokojena, leč až uslyší říkati: Nikdy nebylo takové matky! Kolik obětí této marnivosti v pekle! Nepovažujte se za schopny zastávat ať jakýkoliv úřad, tím méně první. Dopustí-li Ježíš, bys naň byla povýšena, nermuť se, zůstávej v pokoji. Dostačí, budeš-li mít velikou víru, aby se vše v konventě dalo dobře. Ježíš činí vše představené, která žije z víry a nezabývá se věcmi marnými. Zahlad se, zmiz vnitřně; buď mírna, dobrotiva k dcerám, jež ti dal Bůh. Následuj ve všem Ježíše, bys získávala následovatelův Ježíšových. Nežádej si poklon; chvály pomíjejí. Vše pomíjí. Jakkoliv jsi převorkou, vždycky věř, že nejsi nic. Buď dobrotiva z prostoty, z důvěry v Boha. Stále choď s pokorou k Bohu. Duše, jež žije z víry a z prostoty, uchovává si jakoby světlo v noci. Dle toho, jak budeš na zemi vše opouštět, budeš vše nalézati v nebi.«

Taková jsou ta prostá, půvabná, vznešená a užitečná naučení, jež novicka, nemajíc o tom ani tušení, nadiktovala ve svém vytržení, jež trvalo nepřerušeně půl druhého dne. Přišedši k sobě, nepamatovala se na nic ze všeho toho, co se dalo. Její první výkřik byl: »Matičko, odkud to přicházím? Kde to jsem? Povězte mi, co jsem to činila.«

Po této úchvatné extasi následuje smrtelný smutek; výraz jejího obličej se mění každým okamžením; někdy úplně černá. Jsouc zmítána opravdovskou posedlostí, bila sebou v ruku sestry. Relikvie z pravého Kříže a pouhé slovo poslušnost dostačily, by v tu chvíli ji utišily. Ale poněvadž útokův přibývalo a stále se

sesilovaly, bylo se třeba utéci k moci knězově. Byl povolán superior kláštera; jeho přítomnost přemohla Satana. Ale hodinu po jeho odchodu, zatím co se sestry pokoušely, by tato oběť požila něco pokrmu, ďábel útočí znovu; hází do jídla, jež jí přinesli, špendlíky, by ji zardousil. Ošetřovatelka, jež je uviděla, vyjme je; byly černé a zahnuté do háčkův. Ďábel nahází tam jiných, novicka polkne jeden, který se jí zatkne do hrdla; nemožno ho vytrhnouti. Sestra trpěla pravé mučennictví. Tehdy jí praví sestra převorka: »Mocí svatého Kříže, vyvrzte špendlík«, a ihned špendlík padá na zemi. Ve tři hodiny stav novicky se náhle změnil, jak to byla oznámila, a její obličej se rozzářil; celý konvent děkuje Bohu za její osvobození. Naše pokorné dítě děkovalo zvláště Ježíši, že bylo takto viděno celým konventem: »Díky, můj Bože, pravila, že jsi ukázal moji bídu; kdybys mne býval nechránil, byla bych klesla ve všech pokušeních, jež mi přivodily moje hříchy«; neboť ve své hluboké pokoře přičítala vše, co se jí právě událo, svým hříchům a své porušené přirozenosti, a žasla nad láskou, s jakou sestry o ni pečovaly.

Církev slavila Čtyřicetihodinnou pobožnost; přicházeli jsme do Postu, ve kterém se měl obnoviti zázrak stigmat dle slibu přesvaté Panny.

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného v Postě léta 1868 a až do doby posedlosti.

Na Popeleční Středu prosila a vyprosila si, by mohla zachovávatí řeholi, vědouc, že už jí to nebude možno po dobu Postu. Opravdu, nazítří měla takové bolesti v nohou a v rukou, že sebou nemohla ani pohnouti.

Slyšme její ranní promluvu: »Moje promluva, pravila, byla s Ježíšem na poušti. Vcházejíc na ni, viděla jsem zemi holou, stromy uschlé. Jakmile se ukázal Ježíš, země se okrášlila zelení; stromy se oděly listím, květy a ovocem. Hovádka poznala svého Boha, ptáci zpívali, poněvadž viděli, že Ježíš jest smuten. Všecko stvoření se snažilo ho potěšiti, jenom kamení bylo necitelné. Ani světlo, ani teplo, ani rosa, ani déšť jim nemohly prospěti. Ježíš pravil, hledě na kamení: »Hříšníci, hle, váš obraz. Sesílám vodu své milosti, a vy z ní netěžíte více než kamení.« Duše věrné pravily Ježíši: »Pane, dej nám ducha modlitby, bychom mohly získati duši, jež ti budou sloužiti tak, jako ti slouží země na poušti. Pane, jsme nahy, oděj nás svou láskou; uchovej nás vždy v tvé přítomnosti, abychom vždycky zpívaly tvoje chvály na potěšení tvého srdce: učiň, ať vydáváme květy a ovoce Církvi.«

»Ježíš zůstal čtyřicet dní na poušti, nepije, nejeda: postil se za nás. Ježíš lačněl a žíznil po duších; plakal; a zatím co se mu po obličejí řinuly slzy, pravil: »Ubozí hříšníci, žádného nebe pro vás, neobráte-li se.« Ježíš mi ukázal na poušti stromečky slité ovocem a pravil mi: »Pohleď na tyto stromečky, pozoruj, jak jejich ovoce sytí poušť vůní, jsou obrazem duše pokorné a nepatrné ve svých očích. Pozři však na tyto vysoké stromy, mají jen špatné ovoce a páchnou též nepříjemně: jsou obrazem duše pyšné.«

»Ježíš pravil mi ještě: »Viz tyto dvě osoby: jedna jest ode všech ctěna a vážena; má všechny dary přirozenosti; jest krásna, bohatá. Líbí se sama sobě; vyhledává pozemských rozkoší, ale její duše jest před Bohem šeredna. Druhá jest chuda, nemocna, v opovržení; ale její srdce jest vždycky se mnou, nehledá, leč jak by se mně zalíbila, jak by konala moji vůli. Och, jak jest tato duše

krásna a bohatá v mých očích! Jaká sláva ji očekává v nebi!«

»Slyšela jsem, jak Ježíš pravil ještě: »Hříšníci, neptám se vás, proč jste hřešili, nýbrž proč se neobracíte. Nedívám se již na vaši minulost, ačli jen přijdete ke mně. Můj Otec stvořil pro vás nebe a zemi; pojdte, spasím vás.«

»Ježíš na poušti se modlí, myslí na nás, na naše slabosti. Všechna hovádka, vidouce Ježíše plakati, zastavovala se u Ježíše a plakala s ním. Tento soucit hovádek zvyšoval smutek Ježíšův, poněvadž viděl, jak hovádka jsou citlivější než lidé.«

Novicce přibývalo utrpení každým okamžením. Přenesli ji do nemocnice. Sestry, chodíce mimo, cítily přelíbeznou vůni, jež se linula z jejího těla; její závoj a její plášť rozlévaly tutéž vůni. Bolesti v noci byly strašlivy. Nazítří, v první pátek Postu, k šesté hodině ránní začala téci krev z rukou a z nohou; trnová koruna, dokonale otištěná kolem hlavy, také po dvakrát krvácela, a též rána v boku. V poledne se krev zastavila, ale rány zůstaly otevřeny. Budou hlubší a hlubší každým týdnem až do Velikonoc.

Naznačme tu jednou pro vždycky způsob, jakým stigmata vznikala. Ve středu večer nebo ve čtvrtek ráno každého týdne v Postě bolesti sestřiny byly dvojnásob prudky; bylo viděti potom, jak se ukazuje na rukou a na nohou veliký černý puchýř asi jako hřebová hlavička; puchýř splaskoval v pátek, když se stigmata otvírala, a za týden nabíhal znovu. Od soboty až do příští středy bývala krví jenom opocena.

V sobotu prvního týdne svatopostního, přes svoje palčivé bolesti sestra Marie si žádala i dosáhla, by byla přenesena do chóru, aby mohla přijímati. Spatřila dva anděly, jak assistovali knězi u oltáře. Náš Pán se jí zjevil nad kalichem v podobě úchvatného dítky. Žehnal svýma ručičkami sestrám. V tom vidí, jak roste do postavy dokonalého člověka; obětoval se svému Otci za duše. Toto vidění ji plnilo štěstím; přece by si bývala přála pochopiti, jak Ježíš jest zároveň v nebi i všude, kde jsou posvěcené hostie: »Ať tě nezaráží toto tajemství, pravil jí Pán, což přirozené světlo není všude zároveň? A proč by Původce světla nemohl býti svou Svátostí zároveň na několika místech?«

Vytržení ta po celý svatý Půst dala se denně. Svatá Teresie, svatý Jan z Kříže a mnoho jiných svatých, ba sama nejsvětější Panna a Náš Pán ji navštívili. Když se jí zjevovala Matka Boží, radost její bývala větší: »Ó Matičko, říkala, jak jsi krásna, jak

jsi krásna! Nejsem hodna býti tvou dcerou, říkám si tvoje služebnice, služebnice tvých nohou.«

Svatá Teresie jí vyložila, že kdyby bylo v každém klášteře tré řeholnic, majících pravého ducha svého povolání, Bůh by byl milosrdný ostatním pro tyto tři a ušetřil by i měst, v nichž by byly takové poklady.

Z otevřených stigmat bývala sestra Marie všechna zmatena. Jednou, když snažně prosila Našeho Pána, by jí zmizela, Ježíš jí odpověděl: »Pohled na plody, jež přicházejí pod zemi; rostou, a nikdo se netěší pohledem na ně. Popatř však na keř růžový, vystavený zrakům všech: vyráží v poupata, jež se promění v krásné růže, jichž vůně balsamuje každého, kdo se k ní přiblíží; tato vůně není pro růžový keř, ale pro ostatní, růžový keř nemá pro sebe než dřevo a trní. Právě tak jsem vyvolil jisté duše, bych byl v nich oslavován; vnější dary, kterých jim uděluji, nejsou pro ně, nýbrž pro ostatní; tyto duše nepodržují si než utrpení, které jest jako trní té růže, ale až mnoho vytrpí, budou jako otvírající se růže rozlévati moji vůni a půjdou se rozvíť do nebe.

»Patř, pravil jí ještě Ježíš, na pšenici; zrna seje se do země, hnije, umírá a potom vzchází: na konci stébla vyrůstá mou mocí klas, a ti, kdo jej vidí, podivují se Boží prozřetelnosti a jeho dobrotě. Ani klas ani růže nerostou samy sebou, třeba jim země, by je živila, slunečního tepla a rosy, by jimi sílily a hnaly do výše; právě tak duše sama od sebe nemůže pro Boha učiniti nic. Jen Bůh v ní pracuje, oslavuje se v ní, roste v ní dle toho, jak duše se ztrácí, mizí, zaniká.«

Těmito slovy jí bylo dáno na srozuměnou, že Spasitel jí nechce vyslyšeti. Nepozbývajíce myslí, obrací se tehdy na svatou Pannu, ale Maria, vždy soudící tak jako její Ježíš, odpírá též. Novicka se utíká k svaté Teresii: »Matičko, praví jí, proč mne uváděti do tvého řádu, když mi nevyprošuješ toho, bych zachovávala řeholi? Od té doby, co jsem přijala roucho, jsem stále nemocna; neuzdravíš-li mne, nezbude, než aby mne propustili, a ty budeš vinna, že se vrátím zase do světa.« Právě tato slova, jako by se bývala na Světici hněvala. Zápas mezi matkou a dcerou trval dlouho; posléze svatá Teresie ustoupila: »Budu uzdravena o Velikonocích, zvolala sestra všechna rozradostněna: Matička Teresie mi to slibuje od Pána Boha. Až se po krátké době zase zotavím, doufám, že mi bude možno začítí vážně noviciát.«

V první dva pátky svatého Postu sestra Marie byla ve svém obyčejném stavu, když se jí otevřela stigmata: nemožno pověděti, jak ji trýznilo a jak byla zahanbena, že ji vidí sestra ošetřovatelka. Zapřisahala převorku, by ji v ostatní pátky nechávala samotnu. Ta, nechtějíc, by se novicka domýšlela nadpřirozené stránky svého stavu, odpověděla jí: »Jste vy pyšna! Žádáte si býti v pátek samotna, poněvadž jest bolestno vaší sebelásce, byste byla takto viděna. Nuže chci, na vaše pokoření, aby všechny sestry tu byly, až se ukáže znovu tato nemoc.« Třetí pátek svatopostní její představená opatrovala ji za Mše. O pozdvihování novicka přišla do vytržení. Náhle se jí vyřinulo z hlavy, z rukou a z nohou mnoho krve. Po dikůčinění konvent sester se ubírá do světlice pro nemocné, by byly svědkyněmi divu. Tehdy ponejprv patřily sestry všechny společně na stigmata. Cítily se přeneseny na novou Kalvarii: hleděly mlčíce, se srdcem plným nevýslovného pohnutí, se zraky zalitými slzami. Přivedly superiora obce, by zjistil tento div. Položil prst na jednu z ran; při tomto prostém dotyku celé tělo novicky se otřásl. Požehnal ji tiše, a ihned sestra zvolala, stále jsouc ve vytržení: »Právě padlo na mne slovo Boží.« Za tohoto dlouhého vytržení mluvila o nicotě života, o zaslepenosti hříšníkův, o záhubě duší, o neštěstích Církve: »Pane, pravila vzlykajíc, smiluj se nad námi! Svatá Panno, odvrť neštěstí, jež nám hrozí. Oroduj za Církev. Brzo se strhne válka; jak se budu ihned modliti za Církev!«

16. března takto podávala zprávu o svém vytržení, jež trvalo celý den: »Viděla jsem, pravila, Ježíše na jakési cestě; kráčeje zůstavoval po sobě veliké světlo, jež ozařovalo věrné duše. Kdo šel za Ježíšem a za jeho světlem, vyhnul se trní, vodě, ohni a hadům. Spasitel kráčel stále a velmi rychle. Mnoho osob dalo se za ním, ale brzo se jich většina zastavila. Přece však bylo dosti mnoho těch, jež šly dále za ním; ty se radovaly ze světla, kdežto ony, jež se zastavily, neviděly již leč tmou. Vidouc se v půli cestě, zastavím se na chvíli, abych nabrala dechu; Ježíš, zdálo se, na mne čekal, a viděla jsem jeho světlo. Ale jaký mne nejímá zmatek, když spatřím, jak přemnoho duší přichází se doporučit mým modlitbám! Nevědouc, co si počíti, vcházím do kostela, se smělostí, nad níž žasnu, otvírám svatostánek; skládám do ciboria všechny ty modlitby, s nimiž se na mne právě obrátili, a čekám. Zjevuje se Ježíš; bere ciborium naplněné těmito modlitba-

mi a klopí je do svých rukou; Andělé nabírají z jeho božských rukou milosti vyprošené těmito modlitbami a roznesou je ihned všem oněm duším.«

V jiném vytržení svatá Teresie jí pravila, že není spokojena, poněvadž duše jsou příliš zabrány sebou; připojila, že její dcery jsou povinny zapomínati sebe a mysliti na hříšníky; jest třeba, aby se podobaly dítkám, jež zůstávají otci a matce péči o vše, co se jich týká. »Cvičí-li se některá duše, pravila, v opovrhování sebou a kráčí-li za ostatními, bude veliká a vznešená v nebi.«

Jiného dne pravila též ve vytržení; »Přijala jsem zde svatě roucho, ale slibův tu skládati nebudu, až v Indii bude moje profese. Zůstanu dlouho novickou. Otče Eliáš, vy to víte, že tam půjdu zasadit růži Teresiinu.«

A přecházejíc potom k radám zcela praktickým, dodává, stále jsouc v úchvatu: »Moje Matka Teresie byla věrna v nepatrných věcech. Duše se často mýlívají, snažíce se konati veliká pokání. Vše to není nic, není-li řeholnice věrna řeholi. Řehole Matky Teresie jest tak moudrá! jest úplně všecka proti přirozenosti. Řehole jest naší matkou. Zdává se nám někdy, že nebudeme-li konati více, než poroučí řehole, připojujíce k ní něco neobyčejného, že se nespasíme; toť omyl. Hle, co mi pravila přesvatá Panna; »Plní-li sestra všechny příkazy své řehole, ničeho k ní nepřipojujíc, jde přímo do nebe. Když jiná sestra, činíc více, než poroučí řehole, nemá pravého ducha řeholního, nepůjde přímo do nebe; plňme řeholi, všecku řeholi s pravým duchem řeholním, a dosáhneme od Boha všeho. Duch řeholní jest všecek duchem Kříže.«

»Jest dobře, jest-li člověk opovrhován, není-li ničím; jest dobře, jest-li ve smutku na zemi, by byl oslaven v nebi. Každá duše, jež hledá na zemi, by se jí opovrhovalo, bude míti v nebi radost. Nebudeš vždycky opovrženou, ó duše, nebudeš vždycky trpící, vždycky chudou; není zkouška taková, by trvala stále. Hledej tedy, kde by se ti naskytlo pokořiti se. Vyčítá-li se ti, že pácháš všeliké zlo, vzdávej díky. Vše na zemi pomijí, vždy na ní nezůstaneš. Shromažďuj denně zásluby. Kdykoliv tebou budou opovrhovati, budou ti činiti příkoří, budou lámati tvoji vůli, raduj se; vše to jest dobré pro nebe.

»Když Náš Pán přišel na zemi, postavil nad sebe svatého Josefa, aby mohl poslouchati; chtěl nám tím ukázati zásluhu poslušnosti.

»Otče Josefe! Matko Teresie, poznáte, že jste netrpěli dosti. Tisíc let utrpení není nic, poněvadž potom budeme v nebi na vždycky. Šťastná duše, jež trpí!«

Večer před Květnou nedělí pravila u vytržení; »Vše pomíjí. Můj Bože, přikryj svým milosrdenstvím ubohé hříšníky. Kdyby chápali tvoje slovo, kdyby věděli, že jsi přítomen ve svatostánku, kdyby si vzpomínali, že vše pomíjí, obrátili by se. Ubozí hříšníci! kdo činí vše pro vás? Toť Bůh; ano, Boží vůlí rostete, Bůh dává vám svatost, bohatství. Proč urážeti toho, jenž vám dává všechno? Hříšníci, jděte k Bohu, slyšte jeho slovo.«

Za chvíli dodala, obracejíc se na Církev: »Matko moje, Církví, růže mystická, miluji tebe. Duchu Svatý, sestup na Církev, na kněží, osvěť ditky Církve.«

Spatřivši Ježíše, zvolala: »Budiž zdrav, budiž zdrav, ó můj Ježíši, klaním se tobě, miluji tebe, dávám ti vše, co mám, dávám se ti na čas i na věčnost.«

Vstupujeme do velikého týdne, tak právem nazývaného Církví Svatým Týdnem. V Květnou nedělí božský Mistr nedává jí už znáti své přítomnosti; sestra jest soužena úzkostí, obklopena tmou a jakoby zmožena tíhou nepravostí světa. Chápeme, vidouce ji, že bere podíl na vnitřných trýzních smrtelných úzkostí Ježíšových. Její zděšení jest nejhroznější, slova její jsou přerývána. Praví: »Moje duše spí; jsou tu hadi, aby mne pohltili. Všechny šelmy, všichni nepřátelé čekají na mne, by mi ublížili, by mne zabili. Pane, probuď se, pro svoji lásku. Jsem na jakési úzké stezce, plné děr: Pane, drž mne, již již padám do ohně, do vody. Bojím se, abych neupadla; Pane, uvaž mne. Obklopuje mne všechno zlo. Pane, drž mne; vytáhni mne ze sněhu; trýzní mne bolesti, jsem na led skřehlá; ohřej mne svou láskou. Jsem v noci; svíť mi svým světlem. Pane, ty's mou nadějí, mou radostí, mým štěstím. Doufám v tebe, doufám v tebe.«

Zjevuje se jí svatá Marta. Sestra Marie jí praví: »Marto, viz svého Mistra, jak se modlí, jak obětuje vše svému Otci, přináší s radostí oběť svého života, by spasil duše. Marto, Ježíš kráčí; vidí, jak duše spí, vidí, jak se hříšníci zatracují. Marto, povím ti, co mi ukázal Ježíš: Ukázal mi patero cest. Na první vidím duše, jež spí spánkem hlubokým a těžkým. Tyto duše obkličují hadi. Ježíš na ně volá: Procitněte, sice vás pohltní ty šelmy. Na druhé cestě vidím duše jakoby pohrouženy v propast; aby se do-

staly z této propasti, Ježíš jim podává jediný žebřík: žebřík utrpení, ale tyto duše nemají odvahy vyléztati po tomto žebříku. Na třetí cestě vidím duše, jak padají do děr; větříček, ba obláček kouře dostačuje, by je tam uvrhl: jest to vítr, jest to kouř marné chvály. Na čtvrté cestě vidím svéhovou horu a duše zabořené do tohoto sněhu: pozbyly lásky. Na páté cestě vidím duše úplně zabrány kvítím, zábavami, a za nimi vidím oheň, který se žene po nich, který jich už už dostihuje.«¹

Na Zelený Čtvrtek o dvou hodinách odpoledne potila se krví. Přelíbezná vůně linula se z této krve, a plátno, jímž ji osušovali, podržovalo tutéž vůni. O něco později zakusila muky Bičování. Převorka a dvě sestry, jež byly u ní, slyšely zřetelně bičové rány, jež se zarývaly do této žertvy. Všechny podrobnosti Umučení šly v noci před jejím zrakem: její tělo i její duše braly podíl na všech bolestech, na všech úzkostech jejího božského Mistra. Nazítří, ve výročí smrti Ježíšovy, měly sestry v její osobě zobrazenou oběť na kříži; krev prýštila jí ze všech ran. Jak se umyly, spatřilo se, že maso bylo tak průhledno na nohou a na rukou, až jím bylo viděti.

Na Bílou Sobotu dlouho se těšila a modlila se svatou Maří Magdalenou; zpívala Alleluia s touto světící a se zástupem jiných svatých, kteří ji přišli navštívit. Stejně rozmilá s družkami jako s obyvately nebeskými, přijala s nejživějším veselím Alleluia, jež jí přinesly sestry na konci jejího úchvatu. Bylo jí nemožno udržeti se na nohou. Ale jakmile ji převorka poručila vstáti a jíti do chóru, vstala ihned a šla zpívat officium.

Síly vracely se jí zvolna; přece však mohla dosti brzo zachovávatí řeholi. Ale Náš Pán jí dal na srozuměnou, že ještě dlouho jí to nebude možno, by byla udržována v pokoře.

Nebyvši vyslyšena v této věci, snažně prosila Ježíše, by jí aspoň odňal ten »spánek«, který ji tolik mučil. Božský Mistr jí už neslyšel: její úchvaty zase se často opakovaly, zvláště v chóru. Skoro všechny noci jí mýjely u vytržení. Nezakládala si však nijak na všech těchto přízních, hledíc na ně jako na nemoc, které jí nechával Pán, by si odpykávala své chyby. Nikdy by bývala o nich nemluvila, kdyby jí byli toho neporoučeli.

¹ Novicka spatřila též Blahoslaveného faráře z Arsu, který se jí asi ukázal v převelické slávě, neboť zvolala s nesmírnou radostí: »Ó můj Otče Arsský, jak jsi krásný! Umřel jsi ve Francii, není-liž pravda! Není tomu dávno, co jsi umřel!«

Ze svých chyb, z těch ráda se vyznávala; byla by je na střechách rozhlašovala.

V měsíci květnu dostalo se Karmelu návštěvy monsiňora Lacroixe, biskupa bayonneského, jenž v kapitulní dvoraně měl k sestrám exhortu. Potom zbožný ten prelát mluvil jim o vznešenosti Svaté Oběti mešní. Sestry, jež byly vedle novicky, zpozorovaly za chvíli, že zápasí, by neupadla do vytržení, ale marně: byla uchválena smyslem a zůstala v tomto stavu, dokud Jeho Milost nedomluvila; jediné slovo vrchnosti přivedlo ji zase k sobě. Zmatek její byl nesmírný: »Byla bych raději umřela, pravila převorce, než abych byla spatřena při svém spánku.« Přiznala se jí, že zatím co mluvil monsiňor, ukázal se jí Náš Pán, všecek rozedřen a poset ranami, a že tímto pohledem zůstala bez sebe.

Sestře Marii bylo uloženo převorkou, by okrašlovala poustevnu zasvěcenou Naší Paní s Hory Karmelu. Nic jí nemohlo býti příjemnějšího. Vše, co bylo v přírodě nejkrásnějšího a nejčerstvějšího, bylo pro její nebeskou Matku. Denně těžila z první volné chvíle, by ji prodlela u nohou přesvaté Panny. 24. května onoho roku 1868 několik sester se odebralo do této poustevny modlit se růženec. Nalezly tam malou novicku, jež se dle svého obyčeje vroucně modlila; srdce jí plálo a jako by jí bylo překypovalo láskou; byla uchválena a vyrážela ve výkřiky opojení: »Ó lásko, ó lásko.« Hovoří zprvu se svatým Pavlem; potom s jakousi řeholnicí: »Z kterého jsi řádu? pravila jí úplně nenuceně novicka. »Jsem z Řádu Svaté Marie«, odpověděla jí řeholnice. — »Pověz mi svoje jméno«, dí zase sestra Marie. Neznámá odpírá. Novicka naléhá, a by jí k tomu pohnula, praví: »Povím ti napřed svoje jméno, abys mi řekla tvoje; na zemi slovu hříšníci, v nebi jsem dcerou Marie Nejmilejšího.« Jejich rozmluva potrvala chvíli, aniž neznámá na to odpověděla, potom přišli jiní svatí a světice, ale Toho, kterého novicka hledala, nebylo tam, a bylo jí potřebí Ježíše, tohož volala: »Můj Nejmilejší, kde jsi? Kdo viděl mého nejmilejšího? Hledala jsem ho, a nenalezla jsem ho. Můj Nejmilejší, jdu, běžím, pláču, nenalezla jsem svého Nejmilejšího. Ó Ježíši, moje Lásko, nemohu žítí bez tebe! Kde jsi, můj Nejmilejší? Kdo viděl mého Ježíše? Kdo našel mého Nejmilejšího? Však víš, moje Lásko, celá země není mi ničím bez tebe, všechna voda moře by nestačila, by schladila mé srdce.« Příváben takovými zvuky, Ježíš se zjevuje, proráží její srdce, opájí

je radosti a utrpením. Klečíc, s očima upřenýma na jedinou metu své něžné lásky, zdvihá svoje posvátné roucho tam, kde jest srdce, volajíc: »Dosti, dosti, ó Ježíši, již nemohu více; umru bolestí a uchvácením.« Za chvíli připojuje s nebeským úsměvem: »Kdo potěšil mé srdce? To ty, můj Nejmilejší. Kdo je občerstvil? To ty, moje lásko.« Potom se modlí za Svatého Otce, za kardinály, za biskupy, za všecko kněžstvo, za krále, za úřady, za lid, za řeholní řády, zvláště za konvent sester. Spatřivši svatou Teresii, volá na ni: »Matko Teresie, Ježíš proklál mé srdce!«

Ve stavu obyčejném nikdy nemluvila o této milosti; dlouho právala si tajně plátno, jež měla na osušování krvácející rány v boku. Kdysi byla při tom přistižena a byla dohnána vše vyznati převorce. Ježto se zdálo, že její bolesti jsou silnější než dříve, přiložili na ránu plátna, a zpozorovalo se, že krev na nich otiskla velmi zřetelný kříž, lehko nakloněný na levo, u jehož paty viděti dvě znamení, v nichž dosti přirozeně lze čísti O a J, snad: ó Ježíši!

Satan žádal Boha o dovolení, by zasypal novicku ranami jako nového Joba. Dosáhl, že směl na čtyřicet dní posednouti její tělo. Tato posedlost byla ohlášena sestrou Marií dlouhou dobu napřed. V oktávě Naší Paní s Hory Karmélu zdálo se jí, že Náš Pán ji dává do velmi temného vězení: »Vidím tě, to dostačí, pravil jí Spasitel, zůstaň zde, ničeho neříkajíc.« Svatá Panna též ji přišla pohroužit jakoby do jezera obkliččeného hady a pravila jí: »Jsem tvojí matkou, to já tě nořím do této vody; ani sebou nepohni. Nebudeš mne viděti, ale budu bdíti nad tebou.«

Novicka mluvila se svatou Teresii o své budoucí zkoušce, ohlašované Ježíšem a Marií: »Dobrotivá Matička mi pravila, že po čtyřicet dní vůbec ji nebudu viděti. Pravila mi též, že vstoupím na cestu zahalenou tmou, plnou děr, hadův a že vejdouc na ni budu všechna zkrvácena. Dodala, že pramálo duší chodí touto cestou. Ježíš mi tvrdil, že ani ty, Matičko, jsi ji nikdy nešla. Prostřed svých pokušení, všech svých vyprahlostí, všech svých zkoušek vždycky jsi mohla v hloubi srdce vysloviti jméno Ježíšovo v hloubi srdce, ano i rty je vyjádřiti, kdežto já, jakmile budu na této cestě, nebudu moci nic říci, nic učiniti takového. Ježíš dá Satanu moc, by trýznil po čtyřicet dní moje tělo: budu mnoho trpěti. Dábel nebude míti moci než nad mým tělem; má duše bude skryta. Ježíš mi slíbil, že ji uzavře do schránky, v níž by ji Satannemohl za-

sáhnouti. Démon způsobí, že se dopustím mnoha vnějších chyb, aniž však zhřeším; moje vůle nebude na tom mítí účasti. Budu se podobati děťátkům, u kterých rozum dříme a která jsou tudíž neschopna jakéhokoliv hříchu.

»Satan by byl rád mým pánem; žádal si, by mne směl zkoušeti. Ježíš a Maria budou mne ostříhati, a tak ďábel, snaže se mi podraziti nohy, přispěje na můj vzrůst před Bohem. Ano, ano, Satane, vyrostu v očích Božích, děkujíc za to tvé zlobě. Moje Matka ti rozdrtila hlavu, též tě rozdrťím skrze Marii, skrze Ježíše. Svatá Panno, uděl mi, bych mohla jako moje matka Terezie pronášeti jméno Ježíšovo po těchto čtyřicet dní.« Maria odešla: »Nuže, di novicka, děj se vůle Boží!« Za chvíli pravila znovu: »Ať mohu říci aspoň: Pane, smiluj se nade mnou!« Maria zase odešla: »Přijímám tedy vše, zvolala tato podivuhodná žertva; nabízím se všemu, čehokoliv si dobrotivý Bůh bude přát. Chápu, že kdybych mohla říci tato slova, netrpěla bych dosti. Ježíš si přeje, abych trpěla bez útěchy. Budu pít kalich jako Ježíš, a ještě z něho nebudu pít než kapku, kdežto Ježíš jej vypil až na dno!« Takto uplynulo rozjímání, potom přišla zase k sobě. Sestra Marie mluvila opět se svatou pannou o černé cestě, o malé bráně, již se na ni vchází a na níž byla napsána jenom slova vyjadřující prudkost muk, jež na ní vytrpí. Potom pravila jí Královna Panen: »Ta, jež ti drží ruku, bude mítí něco moci, by tě přiměla poslouchati.« Matka Eliáška¹ opravdu ji držela, ale sestra, nevidouc jí, odpověděla svaté Panně: »Dobrotivá Matičko, jsem samotna s tebou, nikdo mi nedrží ruky...«

Blížilo se poledne; novicka jako by byla chápala, že nastává chvíle rozloučení. Její výrazy žhnuly láskou k Marii, ale bylo ji převelikou mukou, že po čtyřicet dní ji už nebude vídati... »V neděli, pravila, (bylo to nazítří) octnu se v moři zkoušky. O můj Bože, nabízím vše za Církev, za Svatého Otce, za klášterní obec za celý Řád, za kněží, za rodiče sester, za duše v Očištcí. Až budu ve vodě, nebudu moci ani nic říci, ani nic učiniti. Ó můj Bože, nabízím dnes vše z lásky k tobě, ve sjednocení s Ježíšem.«

V poledne vrátila se k sobě a konec dne strávila, konajíc svoje drobné povinnosti novicky. Večer za rozjímání zjevil se jí Náš Pán, vložil jí na rámě nesmírný kříž a vzdálil se. Těžký ten kříž jí působil prudké bolesti. Krk a rámě otekly; nemohla se již po-

¹ Od posledních voleb matka Eliáška byla vřdkyní novicек.

hnouti. Pravila to matce Eliášce, jako též o slibu, který jí dal Náš Pán, že ji povolá k sobě, než se ukončí zkouška, kdyby jí nemohla snést až do konce: »Myslím, matičko, připojila, že nebudu s to, bych dospěla až do čtyřicátého dne, poněvadž nejsem než slabost. Stane-li se tak, uložíte mi, bych se zavázala sliby ještě než umru?« Její učitelkyně jí odpověděla: »Doufám, že matka převorka¹ a kapitulní sestry vám dopřejí této milosti, byste zemřela jako nevěsta Ježíšova.«

Sestra Marie viděla, jak se k ní blíží cosi jako černé pouzdro, do něhož jí bylo vstoupiti. V neděli ráno spatřila opět veliký kříž, který jí dal Náš Pán včera večer, jak se k ní blíží a klade se jí na ramě. V deset hodin vidí cosi jako schránku, do níž bude zavřena. Ještě dvě hodiny a začne se ta neobyčejná posedlost.

»Jest mi, pravila u vytržení, poraziti devatero králův a devatero národův, než dojdou na vrchol hory, kde jest Ježíš,« naznačujíc těmito slovy svoji posedlost postupně devíti legiemi ďáblův.

¹ Velebná matka Marie des Anges.

Hodina přišla: ručička ukazuje na ciferníku poledne. Obličej sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného se zachmužuje, lehké třesení probíhá jejími údy: démon právě vstoupil. »Co to modrcháte? vykřikne ústy posedlé, slyše modliti se Anděl Páně; och, jak jste černý!« Mrští o zemi růžencem, pravě: »Co to za samé hlouposti?« — »Pitomče, dodává obraceje se na jednu sestru, jež líbala svůj kříž, celuješ kus dřeva.« — Jest to Ježíš, odpovídá sestra, jest to Pán Bůh.« — »Není Boha, vyje Satan. Kde jest malá Arabka, jděte pro ni.«

Posedlá buší do svého těla: žádá si nože, by vyřezala ta špatná znamení (stigmata). Jednu chvíli obrací se na řeholnici, jež v čemsi pramalé důležitosti dopřála sluchu své přirozenosti: »Ty, praví jí, ty nejsi černá jako ostatní, poněvadž jsi zameškala jednu povinnost společné kázně. To se mi hodí. Neřídte se společnou kázní; žádejte si vždy věci zvláštních.« Za chvíli vstane a jde ke dveřím klausury: »Pojďme, pojďme, volá, všechny mě následujte, pojďte do světa, opusťte tento špatný dům, pojďte užívat pozemských rozkoší.« Spatřivši převorku, zvolá: »Kdo jest tato stará? neznám ji.« Zvoní na veliké mlčení; Marie mluví plnými ústy, pobízí ostatních, by také tolik mluvily. Pokouší se vrátiti sestry, jimž bylo uloženo stříci ji, a zase se snaží zadržeti ty, jež povinnost volá jinam. Zvláště domlouvá jim, by nekonalý nic z toho, co řekla stará (převorka).

Tato první legie démonův pravila: »My, my nejsme zlí; jsme jenom malí šmodrchové; ti, kteří přijdou po nás, budou mnohem horší. Po těchto osm dní Vládce (Bůh) nás zavázal poslouchati dvou stařen (převorky a vůdkyně novicek). Na druhý týden bude

¹ »Posedlost není zlo naprosté; jediné hřích jest právě zlo; posedlost jest pro toho, kdo bývá její obětí, hrozným utrpením, jež se však může obrátiti v největší dobro jeho duše a z něhož se bude radovati a děkovati za ně Bohu po celou věčnost. Bývá častěji zkouškou než trestem. Bůh často dopustil, by tato zkouška navštívila duše nejnevinnější...« (A. Saudreau: Neobyčejné zjevy Života duchovního, 1908, str. 353—354).

třeba kněze, by přiměl k poslušnosti ty, kteří přijdou, a třetí týden toliko fialové rukávy (biskup) budou s to, by nás zkrátily.«

Ani na vteřinu nenechávali novicky samotny, neboť démonové nehledali, než jak ji zabít. Sestry vláčely ji přes moc na duchovní cvičení, vedená p. abbé Manaudasem, superiorem vyššího semináře bayonneského. Slovo Boží popuzovalo démona, jak ani nelze vypovědět; často přerušoval kazatele, zvláště když jej zakřikoval. »Nikoliv, nikoliv, křičel, nic z toho není pravda; ten starý lže; rozdrťím ho«; a provázel tyto hrozby nejvýznamnějšími posuňky. Kněz se těmito výkřiky nepolekal. Když dokázal, ve jménu poslušnosti zavolal posedlou ke mřížce; poručil démonu, by vyšel z toho těla, a démon po dlouhém vzdorování byl přinucen poslechnouti. Sestra, osvobozena na chvíli, pravila všecka v slzách: »Otče, kde to jsem? Otče, Pán Bůh mne opustil. Nemiluji už ani Boha ani svaté Panny. Všichni mne opustili, i sestry.« Abbé Manaudas ji těšil a povzbuzoval: »Milý otče, odvětila, chci vždycky trpět, nechci urážet Boha. Kdybych ho mohla maličko milovat, byla bych spokojena.« — »Milujete ho, milá sestro«, pravil jí kněz; vzbudte se mnou lásku«; i opakovala jako dítě slovo za slovem po abbé Manaudasovi. Ale ihned připojovala: »Lhu, otče, lhu«, a ďábel znovu vcházel do jejího těla. Tehdy povstávala hrdě, vzpírala se knězi, kopala do země, a když abbé volal sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného, démon křičel: »Není tam; nepřijde.« Byl-li démon ve jménu Ježíšovu znovu dohnán vyjítí, vycházel, jen aby se skoro ihned vrátil.

Témně prvním legie démonův ohlásila předem vše, co se přihodí až do konce zápasu. Vyznali, že nemohou vysloviti »čtvrtek« pro ustanovení Nejsvětější Svátosti, a že mají zakázáno shromažďovati se od čtvrtku do pátku večer pro tajemství Vykoupení: »Každý večer, pravili, podáváme své hlavě zprávy o svých vítězstvích: ten, který jich dobyt více, jest na zítřek nade všemi králem.« Satan byl by rád rušil spánek klášterní obce. Jedné noci vyrazel děsné výkřiky, ale nezmohl toho, a kněz mu poručil, by na příště byl v noci ticho.

Tento duch nenávisti měl zvláště namířeno na život posedlé Marie. Unikne jednou ostražitým sestrám a vrhne se s výše několika metrů do nádržky plné vody. Jistě by se byla pádem ne-li zabila, aspoň těžce poranila. Přece však si nic neublížila, zvláštní ochranou svaté Panny, jak sám Satan byl dohnán vyznati.

V oddechu vodili tuto ubohou oběť do zahrady. Démon nade vše bával se poustevny karmélské, v níž jí Ježíš udělil tolik milosti. Posedlá nechtěla se k ní přiblížiti, tím méně do ní vstoupiti: bylo třeba rozkazu představených, by se přemohly její vzdory. Sotvaže stoupla na práh poustevny, již démon ji opouštěl. Tehdy bylo ji viděti tonoucí v slzách, jak si stěžuje Marii, že ji opustila. Ale Satan vracel se rychle a ihned vykřikoval: »Odejďme odtud, odejďme odtud!«

Zápas trval po osm dní. Dle své předpovědi sestra byla osvobozena v neděli; i mohla se zpovídati a jíti k svatému přijímání: »Byla jsem v jakémsi černém moři, pravila; nyní mohu pozdvihnouti hlavy; přece však vidím před sebou stále totéž moře, valí se blíže a blíže. Nemám žádného dobrého citu, ačkoliv jsem přijímala.« Abbé Manaudas si vyžádal promluvíti s ní; sestoupila do hovorny, by přijala jeho povzbuzení a jeho rady; ale slovo Boží nevnikalo do její duše; dále panoval v ní týž smutek. Odebrala se do chóru, modlit se malé Hodinky. V osm hodin, když se doříkala antifona přesvaté Panny, vyrazí hrozný výkřik: legie právě se vrátila do jejího těla. Záchvat ten byl hrozný, a teprve ve tři čtvrti na dvanáct opustila ji tato první legie.

Tato oběť Ježíšova neměla než čtvrt hodiny úlevy: v poledne vstoupila legie druhá. Brzo se zpozorovalo, že tito nově příchozí jsou mocnější a krutější než první. Přece však se podařilo p. abbé Manaudasovi osvoboditi ji na chvíli ve jménu Ježíšovu, a pohnul ji, že několikrát se odevzdávala do vůle Boží a vzbuzovala lásku. Den ten byl zlý; jedině škapulíř matky Eliášky měl moc ji uklidniti. Ve tři hodiny se zase upokojila, i těžila z toho, by vzbuzovala lásku k Bohu a k svým sestrám: »Můj Bože, pravila, chci vždycky trpěti, ačli jen budeš spokojen«, a s úchvatnou roztomilostí dodávala, obracejíc se na svoje družky: »Jsem tak bídná, nezasluhuju si, by se pro mne něco konalo! Jste příliš dobré! Cítím, že se modlíte, že všichni se modlí za mne.«

Vydal-li Ježíš tělo sestry Marie Satanovi, zakázal mu zároveň, by ničeho nemluvil nebo nečinil proti čistotě. I v nejprudším záchvatu, bylo-li ji maličko viděti nohy, démon volal ihned: »Zakryjte malou Arabku; Vládce nám zakázal, bychom nic nečinili proti počestnosti, poněvadž proti ní nikdy nezhřešila. Máme toliko moc ukládati jí o život. Rozdrtím ji, tuto bídnou Arabku, pravil Satan; byl bych si ji přál zardousiti v lůně matčinu. Čím

jest starší, tím větší jest můj vztek, zvláště pro její znamení (stigmata). Dejte mi jedno její oko, jeden její prst, a naplním zlatem jednu vaši cellu.«

Satan byl by si přál zabrániti jí jísti, by umřela hladem; ale matka Eliáška přemáhala v tom tohoto pekelného ducha. Přece však seč byl, těžil z dovolení trýzniti její tělo: byli byste řekli, že údy oběti rozrývaly železné drápy. Její tělo bylo zmitáno jako voda, již zdvihá vítr. Křičela děsně, strádala hrozně. Její síly se zesateronásobovaly, nemožno jí udržeti. Slovo knězovo mívalo tehdy velikou moc na posedlou. Líbala vroucně štolu, již na ni v této hrozné chvíli po několikráte položili: »Toto, říkála, jest z rouch mé matky svaté Církve.«

Jak jsme řekli prvé, démon na rozkaz knězův zůstával ticho v noci; slíbil si, že se pomstí za násilí, jež na něm bylo spácháno. Těšil se na blízký odchod abbého Manaudasas. Sestry uvědomily ho o tom, a abbé ve jménu Ježíšovu zakázal démonu, by ničeho nečinil za jeho nepřítomnosti. Byl nucen poslechnouti.

Satan hned zbavoval sestru Marii sluchu, hned zase řeči; představeným stačilo říci jí: »Jménem poslušnosti mluvte; jménem poslušnosti slyšte«, a novicka mluvila a slyšela.

»Kde jest Arabka? říkal časem rozzuřený démon. Tu kdybych mohl dostati, jaká radost! nechal bych na pokoji celý klášter.«

Chtěli přinutiti démona, by mluvil latinsky: »Nikoliv, nikoliv, pravil, nikdy k tomu nesvolím; ta prokletá řeč mě příliš trýzní, jest proti mně.« Tupil sestry, tupil převorku, tupil zvláště matku Eliášku pro moc, již se jí dostalo s hůry, by ho potírala. Snažil se udusiti svou oběť, dávaje jí polknouti špendlíky a střepiny skla. Bdělost sester odvracela tyto nehody; a nebylo-li jim možno zabrániti, pouhého slova poslušnost bylo dosti, by sestra vyvrhla ty ďábelské věci.

Ve vzácných a krátkých chvílích úlevy, jichž jí Satan dopřával z rozkazu Božího, draly se novicce z prsou vznešené výkřiky: »Trpěti, říkála, až do skonání světa, ó můj Bože, jest-li to tvoje vůle! stále trpěti vše, cokoli ti bude libo! Nežádám si než líbiti se tobě! Ježíši, učiň, ať plním tvoji vůli!« Tak hrdinná srdnatost ještě více rozběsňovala ďábla. Křičel, vyl, svíjel se, proklínal; spatřil-li kněze, již nebýval sebe mocen: »Dejte mi jeden vlas s malé Arabky, říkála abbému Manaudasovi, a odtáhnu.« — »Ne-

jsem než nicota, odpovídal abbé, Spasitel jest jejím jediným pá-nem; ani vlasu jí nesejde s hlavy bez dovolení Božího.« Toto knězovo pokoření umlčovalo démona.

V pátek druhého týdne posedlosti Satan se vzpíral poslechnouti: »Nepodrobím se, křičel, ani ve jménu poslušnosti, ba ani ve jménu Ježíše Krista. Nikdo nemá prava mi rozkazovati. Jsem vládce; roztrhám malou Arabku.« — »Jest pravda, pravil abbé Manau-das, nejsme než nicota, než hřích; ale jsem knězem Ježíše Krista: ve jménu Ježíše Krista ti poručím, bys poslechl!«; a vrhne se na tvář jako též všechny sestry. Satan jest přemožen; vyznává svoji porážku: »Tisíc takových jako vy by mne bývalo nezkrátilo; toto vaše pokoření maří všechnu moji moc.«

Pán přiměl démona, by odhalil ústy posedlé, jakými úskoky strhuje v záhubu duše z řeholí: »Přivedl jsem k pádu, pravil, ji-stou řeholnici v Anglii; náleží nám od předvčerejška. Dle své o-byčejné taktiky, když obléháme duši zasvěcenou Bohu, pokou-šeli jsme ji s počátku na malých věcech. Podařilo se nám namlu-viti jí, že není milována svou představenou tolik jako ostatní. Žárlivost, jež se jí zmocnila, pudila ji, by potajmu psala listy do světa. Posléze si přála odejít, by se mohla vdáti. Co duši z řeholí chytáme do svých sítí, vnukajíce jim myšlenku, že jsou považo-vány za ničeho neschopné, že nejsou milovány! Jiných získává-me zvědavostí, žádostí vše viděti, vše poznati. Kdyby ty, které vyřkly tři špatná slova (tři sliby), chodily k staré (představe-né) a činily, co jim říká, ztratili bychom vše. Vidí-li v ní sestry jenom tvora a poslouchají-li ji, jenom že ji milují, neztrácíme nic. Zvítěziti nad jednou duší, jež vyřkla tři špatná slova, toť pro nás více než býti pány celého města.«

Až dosud Satan zbytečně se pokoušel násilím polekati abbé Manaudasa a sestry; nyní se utekl k lichocení: »Jak jste šlechet-ny! praví sestrám, jak jste svaty! Jaký dav duší zachráněn va-šími pokáními!« Celá klášterní obec se vrhne na tváře, a démon prohlašuje, že tímto jejich pokořením ztrácí vše.

V neděli, 2. srpna, v poledne posedlá otevřela několikráté ú-sta, jako by chtěla něco pověděti; vrátila se k sobě na ně-kolik minut: »Kde to jsem, pravila, zdá se mi, že jsem měla ja-kýsi sen. Byla jsem ve vodě: všechny ryby, všechna hovada mne pohlcovala; příčinou toho jsou moje hříchy. Ó Ježíši, stále trpěti pro tebe! nejsem hodna trpěti! Vidím tu černou vodu, vrací se,

Matičko, zvolá obracejíc se na Marii, pomoz mi, voda mne zaplavuje.« Nová legie zmocnila se právě jejího těla.

Démoni mučili tělo této oběti všemi trýzněmi. Spasitel slíbil Satanovi, že mu ji vydá, přiměje-li ji, by jen jedinkrát řekla ve svém obyčejném stavu: »Pane, již dosti utrpení!« Tento pekelný duch byl si jakoby jist vítězstvím. Čtyřicetkrát pokouší se svést ji, by řekla tato slova, útoče na ni s veškerou svou zběsilostí; čtyřicetkrát hrdinná oběť zvolá, přisedši zase k sobě: »Stále trpěti pro tebe, ó Ježíši!« Satan žádá Vládce, by směl ještě po třikrát se pokusiti, zda by ji svedl aspoň k těmto dvěma slovům: »Já trpím.« Vládce mu dovoluje sedmkrát obnoviti ten pokus. Znovu jest Satan přemožen. Sestra přese vše, čeho zakouší, zvolá po sedmkrát: »Pláču, ó Ježíši, že netrpím dosti pro tebe.« Tato nepřetržitá řada vítězství, dobytých novickou, více a více oslabovala síly Satanovy a též ho nesmírně zahanbovala. Očistcových duší, osvobozených zásluhami sestry Marie za tohoto dlouhého a děsného mučeníctví, bylo čím dál tím více. Démon zapřisahá Vládce, by ho nechal odejiti, vyznáváje k své hanbě, že už nemá odvahy déle bojovati. »Žádal sis, odpovídá mu Spasitel, zmocniti se na čtyřicet dní jejího těla. Nevyjdeš, až za čtyřicet dní.« Na toto odmítnutí Satan si žádá, by se ještě čtrnáctkrát směl pokusiti, zda by ji svedl k těmto slovům: »Ježíši, osvoboď mne od Satana.« Pán mu to dovoluje, ale démon jako vždycky jest přemožen. Na konci každého ze čtrnácti útokův sestra zvolá neproměnně: »Nic než trpěti pro Ježíše.« Farář od svatého Martina Pauského, přichvátavší, by jí pomáhal v tomto boji, jest tupen démonem, který ho nemůže vypuditi z kláštera před koncem zápasu.

17. srpna abbé Manaudas, jenž se byl odebral do Bayonne podat zprávu o všem biskupu diecése, monsiňoru Lacroixovi, vrátil se do karmelu pauského, nesa list Jeho Milosti a ozbrojen všemi jeho zplnomocněními.

Hle, jak monsiňor Lacroix mluvil k této oběti Ježíšově.

»Milá dcero,

16. srpna 1868.

»Jmenujete se Marie z Ježíše Ukřižovaného, a toto jméno jest převelikou milostí a převelikou přízní: sama nejsvětější Panna si přála, byste měla její jméno, a sám Ježíš ukřižovaný ráčil vám dáti svoje jméno a přidružiti si vás ve svých utrpeních. Jaká to pozornost, jaká to láska k vám! Ale Maria, matka Ježíšova, by-

la matkou bolestí. Sdílela se s ním o všechny bolesti jeho života, o všechny bolesti jeho Umučení a jeho smrti. Při všem byla, vše cítila spolu, všeho zakoušela, vše trpěla pro Ježíše, poněvadž s ním byla nejvnitřněji a dokole spojena, přejíc si býti jako on a všechna ztotožněna s ním.

»Maria přeje si též mítí vás s sebou u svého božského Syna a dáti vám podíl na jeho kalichu, učiniti vás shodnou s ním, neboť tato shodnost jest znamením vyvolených a předurčení. Ježíš, jenž vás stvořil pro sebe samého, přeje si též přivéstí vás, abyste žila jeho životem trýzní, pokušení, zápasův a bojův proti démonu a hříchu; ale přeje si též přivéstí vás svou božskou silou k vítězství, jako on sám zvítězil.

»Dopustiv, by ďábel jeho pokoušel, dopustil, by pokoušel i vás, ale přemůže ve vás tato pokušení, jako je přemohl v sobě. Zažene tyto demony, jako je zaháněl na svých evangelických cestách, všude, kdekoli se ukázali. Zacpe jim ústa, učiní je bezmocnými, napřed je pokoře a zahanbě. Ježíš přemohl peklo křížem; a hřeby, jež ho přibily na tento kříž, přikovaly ďábly, a jeho koruna trnová se stala korunou slávy.

»Oh, milá dcero, buďte tedy vždycky Marií z Ježíše Ukřižovaného, nechci vám dáti jiného jména a nechci, aby vám kdo dal jiné. Ať vás každý a každý nazývá jediným jménem Marie z Ježíše Ukřižovaného.

»Jsa upoután povinnostmi, jež mi ukládá Ježíš, nemohu se, jak bych si tolik přál, odebrati ihned k vám a k vašim milým sestrám Pauským; ale posílám vám druhého sebe, ctihodného superiora svého semináře, na něhož vznáším všechnu svoji moc, to jest všechnu tu, již božský Spasitel dal svým apoštolům a jich nástupcům, když jim pravil: »Vymítejte démona.« A budou zajisté nuceni poslechnouti svrchovaného Pána. Důvěru tedy, milá dcero, úplnou důvěru. Vítězství jest zajištěno.

»Budu se dále za vás modliti na hoře, a ze všech svých sil. Denně budete po boku Ježíšově na oltáři, denně budu sváděti na vás tryskající krev Ježíše ukřižovaného, a tato velebná krev oživí vaši duši a naplní ji nebeskými milostmi.

»† FRANTIŠEK, nehodný hříšník, ale sluha Ježíšův a vše pro něho.«

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, osvobozená na chvíli,

přerušila čtení tohoto krásného listu; a s pohnutím plným pokory pravila: »Nejsem hodna, bych dostávala takový list; nejsem než hřích, toť příliš lásky ke mně.« Ale démon zachvátil ji znovu, zatím co abbé Manaudas četl dále, a velmi se rozdráždil tím, co biskup mluvil proti němu.

Čas od času Satan ohlašoval, jako v předešlé dni, že vychází z těla novicky a jde pokoušet duše. Když se vrátil, vypravoval svoje hrdinské kousky: »Dnes ráno, pravil, dohnal jsem jednoho Turka, aby se utopil; pokoušel jsem se dohnati k témuž zločinu jednu paní, kterou její manžel činil nešťastnou: po několika hodinách se mi to podařilo.

»Jistý řeholník nám velmi škodil. Namluvili jsme mu, by si bez dovolení ukládal tělesná pokání; uposlechl našich nášeptův, myslé, že slyší hlas Boží: ještě několik dní a jest náš.

»Pokoušel jsem vrátnou jednoho kláštera. Abych jí vnukl odpor k její službě, pravil jsem jí: »Jakže? přišla jsi sem, aby ses modlila, abys zachovávala mlčení, by ses kochala samotou, a podívej se, jsi stále povinna mluvit! Žádej představené, by tě zbavila této služby.« Dopřála sluchu pokušení, plakala, a já jsem sbíral její slzy.

»Jistá řeholnice, již bylo uloženo vyšívati škapuliř, výborně vykonala tuto práci. Představená, aby poskytla řeholnici možnosti pokořiti se, pohaněla toto vyšívání; ano dala na jevo, že třeba vyšívati znovu. Sestra se rozzlobila, mrštila škapuliřem o zemi a odešla plakat do své cely: sbíral jsem všechny její slzy.«

Přes všechny svoje předešlé porážky Satan požádal Ježíše, by se směl pětkrát pokusiti, zda by svedl sestru Marii, by řekla: »Již nemohu mluvit.« Vládce mu to dovoluje. V udanou chvíli boj se začíná. Kladou na oběť útržek ze sutaný Pia IX. »Shodte to, vzkřikne démon; jest to z ošklivého bělocha.« Nepodařilo se mu dobýti z ní ani nejmenšího stesku. Po každém útoku nepřítelově slova novicky byla čím dále tím krásnější: »Trpme, pravila, pro Růži, svatou Církev, zkrušujme toto tělo pro Ježíše. Až do konce světa trpěti a býti opovrhovánu! Toužím toliko po Ježíši a po jeho svaté vůli. Nesmím říci, že konám tuto vůli, leč až moje tělo bude zkrušeno, takřka na mouku rozemleto žernovem utrpení. Ježíš nám dal toto tělo; zkrušme je pro něho.«

Démon, byv přemožen, jest dohnán se pokořiti před celou klášterní obcí. Posedlá kleká si na svém lůžku; tělo její jest jakoby

přehnuto ve tři části; hlava ji zapadá do ramenou; jektá zuby, děsně se šklebí; zkroucené pěsti zdvihají se jí až k bradě; prsty na nohou jsou sevřeny a zahnuty v drápy. Abbé Manaudas zahrne Satana žiravými slovy: »Hle, tedy, zpupný duchu! jsi přemožen jako dítě! Ty, první a nejkrásnější z andělův, jak hluboko jsi padl! pokoř se, bidníku!« Na toto vyzvání Satan se ohýbá ještě více, by skryl svou hanbu: »Třas se, nešťastníku, připojuje kněz, Ježíš jest vítězem nad tebou«; a celé tělo posedlé se třase jako list zmítaný větrem: vrhne se úplně na tvář na lůžku, jako by prchala očím.

Přece však zlý duch neztrácí mysl. Dožaduje se od Pána, by mu dovolil pokusiti se dvacetkrát, zda by přiměl sestru, aby řekla: »Trpím, dusím se!« — »Smiš, odpovídá mu Ježíš, jíti až do třiceti.« Sto démonův trýzní ji zároveň, způsobem opravdu děsným: celé její tělo jest rozedráno. »Jen směle, říkali si démonové, že ji dostaneme; že se nám podaří přiměti ji, by řekla: Trpím. Bijme do tohoto těla; roztrhejme je.« Po útoku dí sestra: »Dávám svoje tělo Tomu, který je dal mně«; a povyšujíc hlasu, dodává: »Můj Bože, budiž požehnán!« Ošetřovatelka jí podává pítí: »Žádného ulevování«, praví. Začíná se druhý útok: rány jsou hlubší; oběť chrlí z úst proudy krve; pekelná legie trhá, vyje, rouhá se. Po útoku dí sestra Marie: »Nyní budu dobrořečiti Bohu«; a zvučným hlasem: »Budiž požehnán, můj Bože!«

Třetí útok jest silnější než první, démon řve tak, jako nikdy neřval, mučí oběť čím dál tím více. Až do konce třetího útoku bolestí, rouhání stále přibývá. Ale také nic dojemnějšího, nábožnějšího, krásnějšího než slova pronášená po každém novém zápase novickou, sjednocující se s Naším Pánem v jednotlivých výjevech z jeho umučení. Citujme jich několik:

»Sjednocuji svůj hlas s hlasem Ježíšovým v zahradě Olivové. Budiž požehnán, můj Bože!«

»Sjednocuji se s Ježíšem, když nesl svůj kříž ulicemi jerusalemskými. Budiž požehnán, můj Bože!«

»Sjednocuji svoje utrpení s utrpeními Ježíše, zrazeného Jidášem. Budiž požehnán, můj Bože!

»Sjednocuji se s Ježíšem, padajícím pod tíhou svého kříže. Budiž požehnán, můj Bože!«

Třicetkrát po sobě bylo na ni takto hnáno útokem, ale vždycky zůstávalo vítězství na straně sestry Marie, a Bůh odměňoval toto

třicetkrát opakované vítězství: třicet duší hříšníkův, zemřelých toho dne, když se byli zásluhou muk této hrdinné oběti smířili s Bohem, přišlo ji pozdravit a děkovat jí.

Svatí, nejsvětější Panna a sám Ježíš jí povzbuzovali a občerstvovali ji svou slastnou přítomností.

Přišedši k sobě, novicka neuměla než pokořovati se, ničiti se v prach: »Nejsem nic, nic než hřích. . . Vše jest na něco na zemi; i kamení bývá po svém užitečno; já se nehodím na nic. Ale vidouc svoji nicotu, odpoutávám se ode všeho, zejména od svého těla; přála bych si, aby toto tělo bylo zhmožděno pro Ježíše. Nežádám si než mlčíc milovati Ježíše, mlčíc zachovávati řeholi. Zdá se mi, že vycházím z jakéhosi moře. Můj Bože, kdyby každý viděl moje hříchy, jako já je vidím! Nemohu pochopiti, že si mne zde nechávají. Jaká to láska!«

Jediné duch Boží může vnukati taková slova.

Pravila matce Eliášce: » . . . Přála bych si trpěti až do obecného soudu, po celou věčnost, kdyby to bylo možno. Nesmím říci: Ježíši, miluji tebe, leč až moje tělo shnije, zpráchniví, poněvadž tehdy již mi nebude možno hřešiti. . . Ó Ježíši, rozsekej, rozřež, spal vše co ti bude libo. Můj Bože, kdo mne odloučí samu od sebe? Kdy budu náležeti tobě, Ježíši, na vždycky? Och matičko, vše na zemi jest smutek, vše jest smutek!«

Spatřivši převorku, jež ji přichází navštívit po boji výše popsaném, projevuje jí svou vděčnost a usmívá se na sestry, kterých prý už tak dlouho neviděla. Měla velikou radost, že se s nimi zase shledává; přece však nemůže rozptýliti smutku, který jí zůstával v hloubi duše. Novicka cítila, že zápas není u konce, viděla znova, jak se na ni valí ta černá voda: »Podívej se, matičko, podívej se, černá voda mne zaplavuje«, vzkřikne. Posedlost nastává znovu.

Odehrávají se tytéž výjevy a bolesti se zdvojnásobují. Satan vypravuje ústy posedlé o svých vítězstvích a o svých porážkách:

»Právějsme zvítězili nad jednou řeholnicí neposlušností a leností.

»Nemilujeme jednoty v kláštorech; všecko naše úsilí tihne k tomu, bychom tam rozdmýchali nesváry.

»Tři nejmocnější věci proti nám jsou: bliženská láska, pokora a poslušnost.

»Jest na jistém místě řeholnice, jež nás velmi popuzuje; v ničem ji nemůžeme lapiti. Bijeme ji, sužujeme ji horečkou, krutými

bolestmi nervovými; často nebývá s to, by učinila krok, a stále zůstává věrna. Ani vlásku se nelze na ní zmocniti. Podřizuje se své představené, poslouchá svého zpovědníka. Zdařilo se nám vzbouřiti proti ní celý její klášter: místo aby se rozjitřila a pozbyla mysli, pokořovala se. Sama její představená byla proti ní; ona děkovala Bohu a byla ještě šťastnější.«

Démon mluvil potom o několika osobách, buď žijících ve světě, buď v řeholi, z nichž některé mu dopřávaly sluchu, kdežto jiné jeho útoky odrážely a unikaly jeho vzteklosti.

Otázal se božského Vládce: »Kdo se bude s námi bití?« »Nebudou to, odpovídá Pán, ani králové ani siláci: porazím vás malou nicotkou.« — »Ale, kdo jest tato nicotka? pravil Satan; byla by jí malá Arabka?«

V zahradě ďábel třase zuřivě stromem obsypaným ovocem. Chtějí mu v tom zabrániti: »Jen mě nechte, pravil Satan, neučiním žádné škody. Špatné ovoce, to, jež se už kazí, opadá, ale dobré ovoce zůstane na stromě! Tak my třaseme světem; zlí opadávají; dobří zůstávají.«

Marně se snaživ svěsti ji k nějakému slovu skleslosti nebo únavy, pokoušel se ji zlákatí ukojením přirozené žádosti, dav jí do úst za útoku dvě cukrátky. Sestra Marie, přišedši k sobě, vyplivne je, řkouc: »Nehledám sladkostí, nechci než žluč s Ježíšem. Jest dobře pítí kalich se Spasitelem. Miluji Ježíše z celého srdce svého a bližního více než sebe pro Ježíše.«

Z toho, k čemu se Satan přiznal, toto jest hodno zmínění: »Jest tomu šest let, pravil démon, co útočíme na jednu karmelitku ve Španělsku. Dvě první léta napínali jsme všechny síly, bychom v ní vzbudili odpor k jedné z jejích družek; ponoukali jsme ji, by na ni nemluvila, by se na ni ani nepodívala, činila právě naopak. Vládce dopustil, že představení ustanovili obě v téže službě; zvláště tehdy jsme se pokoušeli svěsti ji k nedůtklivosti; ale projevovala největší trpělivost, nejdokonalejší lásku. Pokoušeli jsme ji proti čistotě, proti umrtvování, proti pokoře, ale vždy beze zdaru. Namlouvali jsme jí, by častěji navštěvovala představenou, zvláště pak zpovědníka: chodila tam řídčeji. Vychvalovali jsme její spolehlivou ctnost, jež se může obýti bez častého řízení: utíkala se častěji k převorce a ke knězi. Když jí našeptáváme, by si žádala zvláštních pokání, spokojuje se pokáními řehole. Snažíme se přesvědčiti ji o její svatosti? Vyznává před vše-

mi svými sestrami svoji pýchu. Tato bidnice nás stále poráží na hlavu.«

Zkouška chýlila se ke konci. Biskup bayonneský nezapomínal zajisté této oběti Ježíšovy. Dostav zprávy o rozličných stavech této výjimečné posedlosti, napsal druhý list sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného.

Biskup bayonneský služebnici Ježíše Ukřižovaného:

»Milá dcero,

»Když jediný Syn Boží přišel ve své nesmírné lásce spasit lidi a zničit panství démonovo, který je byl přemohl a podmanil, nepostavil se tomuto hroznému nepříteli v lesku a nádheře své ne-skonale moci a své velebnosti, ale v stavu nejponiženějším a nepovrženějším, jako poslední z mužův, muž bolesti a nemoci, s tělem rozdrásaným bičí a crčícím krví, s trnovou korunou na hlavě, pověšen na šibenici potupnou v očích lidí, s rukama a nohama přibitýma na kříž; a právě v tomto stavu se chtěl měřit se silným, ozbrojeným vším svým vztekem a podporovaným všemi mocnostmi světa i pekla; a to, praví svatý Pavel a po něm svatý Lev, by ukázal, že co jest v něm na pohled nejslabšího, jest silnější nade vše, aby také zahanbil na věky pýchu knížete temnot; povaluje ho a olupuje ho, vychvacuje mu všechny jeho výboje a čině ho bezmocným zbraněmi nejprostšími: pokorou, utrpením a nejúplnějším nedostatkem, odříkáním.

»Takto si přál Bůh-Člověk bojovati s tímto velikým nepřítelem lidského pokolení a přemoci jej; týmž způsobem si přál vítězně bojovati s pohanstvím a se všemi pronásledovateli své Církve; muka a krev mučedníkův byly nástrojem jeho vítězství; ano, pokora, trpělivost, shodnost s Ježíšem ukřižovaným zachránily Církev a dobyly jí triumfu: bude tomu tak vždycky a až do konce. Zbraně Ježíšovy buďtež našimi zbraněmi; jen týmiž zbraněmi zvítězíme a Církev bude triumfovat.

»Bůh tedy vyvoluje, co jest nejslabšího na světě, co jest v největším opovržení, by zahanbil to, co na pohled jest na tomto světě nejsilnějšího, největšího a nejvznešenějšího. Z téhož důvodu vyvolil božský Spasitel i vás, tvora neznámého, pohrdaného, chudého a opuštěného, by vás postavil proti démonu a jeho pekelným legiím, sršícím zběsilostí proti Církvi: nejste nic, a toto nic dostačuje, by přemohlo všechny demony a učinilo je bezmocnými.

»Vy tedy zvítězíte, chatrné stvoření, ubohá nicoto, zvítězíte všemohoucí silou kříže Našeho Pána Ježíše Krista, vyrytého na vaší hruď; zvítězíte skrze Ježíše ukřižovaného, vy, služebnice jeho kříže; a tento Bůh slávy bude znovu oslaven vaší slabostí a vaší neznalostí, stavší se nástrojem jeho triumfu.

»Odvalu tedy, ó milá dcero, odvahu, věrná služebnice Ježíše ukřižovaného, zůstávejte pevná a plná důvěry až do konce. Ježíš ukřižovaný jest všechna moc, všechna ochrana a všechna sláva; dlužno, aby vše padalo k jeho nohám, aby každé koleno klekalo před ním v nebi, na zemi i v pekle.

»Ó Ježíši, můj Spasiteli, bojuj se svou služebnicí a za ni! Ó Ježíši, spas svoji Církev, ochraňuj její vznešené Hlavy a všeho stáda vykoupeného tvou velebnou krví! Uchovej svoji služebnici všeliké rány, úhony a všeho toho, co by nebylo shodno s tvou vůlí a s tvou láskou. Ať vyjde z boje se všemi radostmi a se všemi útěchami tvého vítězství; ať Maria jest s ní v boji; ať celý Ráj se jí zastane; neboť pro tebe ona bojuje, a pro tebe jediného.

»Triumfuj, ó Ježíši, ve své ubohé služebnici; budeme ti žehnati na věky.

»Tvůj nehodný zástupce, ale, ó Ježíši, tvůj něžně milovaný služebník, tvoje dítě, dítě tvého milosrdenství.

»† FRANTIŠEK, biskup bayonneský.

»Služebnice Ježíše ukřižovaného, žehnám tobě všemi požehnáními Ježíše ukřižovaného.«

Čím dále četl abbé Manaudas tento krásný list, tím ďábel projevoval větší vztek. »Co že praví ten bídík? vykřikl; praví, že malá Arabka jest tou malou nicotkou? Ach kdybych to věděl, rozdrtil bych ji.«

Bylo 2. září.

KAPITOLA SEDMÁ

Poslední dny posedlosti, 3. a 4. září 1868.

Nazítří strhuje se poslední boj. Satan, než opustil tělo sestřino, vyžádal si od božského Mistra dovolení, ztrýzniti ji sto novými útoky, aby si aspoň posteskla. První zápas se začíná, jest hrozný. Oběť chrlí z úst krev. Po útoku praví: »Obětuji svoje utrpení Ježíši a jsem ochotna snášeti vše, čeho si bude přát, s radostí, s láskou. Můj Bože, budiž požehnán!«

Druhý útok následuje ihned. Abbé Manaudas přiblíží kříž ke rtům sestřiným, by jej políbila. Démon naň plivá, rouhaje se. Sestra, přišedši k sobě, praví: »Obětuji svoje utrpení ve sjednocení s Ježíšem a s mučenníky za triumf Církve. Můj Bože, budiž požehnán!«

Satan začíná znovu: »Připravte máry, vzkřikne, připravte máry«; a plivá na kříž, hrozně křivě tvář. »Jest nás sto, jest nás sto«, vyje, doráží, a jak sebou zmítá, třese se lůžko. Po třetím útoku sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného praví: »Žádám si trpěti, býti obětována, drcena, pečena až do konce světa za triumf Církve. Můj Bože, budiž požehnán!«

Démon plivá dále na kříž, který kněz vztahuje proti němu; oběť zakouší nevýslovných muk, potom praví: »Sjednocuji se s Ježíšem na Kalvarii, obětujíc se s ním za obrácení hříšníkův. Můj Bože, budiž požehnán!«

Đábel pošklebuje se abbé Manaudasovi: »Pane faráři, praví mu s chechtotem, vaše cesta z Bayonne do Pau nebude marna: zítra budete pochovávat Arabku.« — »Vykonám svoji povinnost, odpovídá kněz, umře-li, pochovám ji. Ale nikoliv, ona neumře, ty však budeš ji zahanben.« Výkřiky oběti jsou děsné; ale brzo praví: »Obětuji svoje utrpení s utrpeními Ježíšovými v jeho skrytém životě; obětuji je za slepce, kteří neznají Církve, aby došli tohoto poznání. Můj Bože, budiž požehnán!«

Démon si tropí smích z abbé Manaudasa a z breviře, který se modlí; mučí, jak ani uvěřiti nelze, tělo oběti: »Kdysi, praví, přál jsem si jenom vlasu Arabčina; nyní třeba mi celého jejího těla. Víte, proč tolik trýzním tuto bídnicí? Ach proto, že později bude

všem známa, a já bych tomu byl nerad.« Sestra Marie setrvává ve své hrdinnosti: »Sjednoci se s Ježíšem a s Marií, obětují svoje utrpení za všechny ty, kdo jsou proti Církvi, aby byli pro Ježíše. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Podívej se, pravil Satan služebníku Božimu, už nemůže dále; nemůže mluvit, a právě jsme teprve začali zápas; umře, než se skončí sto útoků.« — »Sjednoci se s Ježíšem, praví sestra, když šel probudit usnuvší apoštoly; obětují svoje utrpení za hříšníky, aby se vrátili k své matce Církvi. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Počkej, počkej, vykřikne démon, stůj co stůj zardousím tě«, a napodobě hlas novicky, praví: »Matičko, mám bolesti v útrokách; matičko, už jsem vysílena; jsem ubita, Satan mnecelou do krve potloukl«, a chechtá se. »Dejte mi pít«, připojuje a vylije na sestry vodu, již mu dávají. »Chci, křičí dále, vyloupnouti oko Arabce.« — »Můj Bože, praví sestra Marie, sjednoci svoje utrpení s utrpeními Ježíšovými v Zahradě Olivové, když se potil krví a když pravil: Můj Bože, jest-li možno, ať odejde ode mne kalich tento! Ale staniž se vůle tvoje a nikoliv moje! Obětují svoje utrpení s utrpeními Ježíšovými za hříšníky a za Církev. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Vše jsem učinil, vzkřikne Satan, bych jí zabránil mluvit, mluvila ještě silněji.« Pokládají na oběť kříž; démon řve z tohoto dotyku; hrozí kousnutím, roztrháním; připojuje, vysmívaje se: »Pane faráři, řeholnice zanedbávají řehole, zůstávají zde, vyžeňte je, ať jdou po své povinnosti; vy sám jděte odsud.« Klne ostatkům svatých. »Sjednoci se s Ježíšem, praví sestra, když Jidáš ho přišel políbit; aby ho vydal zlostníkům; sjednoci se s Ježíšem za Církev. Můj Bože, budiž požehnán!«

Démon mučí svou oběť, zvláště v prsou; žádá si znovu pít, vychrstne na sestry podanou vodu, dá se do smíchu a do smrkání.

Potom pudí posedlou, by se kousla. A ježto matka Eliáška ji v tom zabrání, démon praví, směje se: »Podívejte se, podívejte se, ta stará má zvláštní náklonnost k malé Arabce; a vás ostatních, jež jste složily sliby do jejích rukou, vás nemiluje.«

Satan se pokouší udeřiti do hlavy matku Eliášku; řve jako hováda; hvizdá jako lokomotiva. »Stůj co stůj, praví, rozmlátím tělo Arabčino.« Trýzně sestřiny rozplakávají všechny přítomné. Po tomto zápase, který jest teprve dvanáctý, novicka praví: »Sjed-

nocuji se s Ježíšem, když se mu zlostníci posmívali, tupili ho, plivali mu do obličeje. Obětuji svoje utrpení za triumf Církve a za všechny ty, kteří jí přejí zlého. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Jsem pokušitel, vykřikne démon, jsem pokušitel.« Potom, když přichází superior kláštera, p. Saint-Guily, Satan naň křičí: »Táhni s tímto starým (označoval abbé Manaudasa) i s jeho breviářem. Jsem pokušitel, opakuje, seju všude rozbroj, činím si, co chci.«

Při šestnáctém zápase tělo oběti se třese jako lístek; stačí znamení kříže, učiněné p. Saint-Guilym, by se toto třesení zastavilo: »Budeme slaviti vítězství, vykřikne Satan, i nad starým (abbé Manaudasem) i nad skrytým zlochem (abbé Saint-Guilym) i nad fialovým rukávem (monsiñorem) i nad špatným bělochem (papežem). Budeme po nich tancovati.« Strhne závoj jedné sestře, řka: »Vychvacuji tento závoj, poněvadž nemám rád počestnosti, popuzuje mne.« — »Sjednocuji se s Ježíšem, praví sestra, když upadl ponejprv pod tíží svého kříže; obětuji svoje utrpení za hříšníky, kteří padají, aby zase povstali s Ježíšem. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Jsem vládce, pán; táhněte oba«, křičí Satan na oba kněží; a s ďábelským výsměškem: »Pane faráři, uvědomte o tom všem bílý hábit (Svatého Otce), aby malá Arabka byla jednoho dne kanonisována«, a šklebí se. Toče se po p. Manaudasovi, praví: »Odejdi, čekají tě kdesi, bys začal duchovní cvičení; odejdi aspoň zítra ráno.« — »Neodejdu«, odpovídá abbé. — »Och, toho bídíka, vzkřikne rozzuřený Satan, bude tu zítra, až přijde Vládce!« Po útoku sestra praví: »Můj Otče, sjednocuji se s Ježíšem, padajícím podruhé, a s Marií, hledající Ježíše, když si pádem rozbil kolena; obětuji svoje utrpení za kněží, za missionáře, kteří hledají duši, a obětují je též za hříšníky. Můj Bože, budiž požehnán!«

Odpovídá potom démonovi, který jí vytýká její chyby: »Ano, nejsem než hřích, ale doufám v milosrdenství Boží; odejdi, Satane!«

»Nicotka, praví rozzuřený ďábel, bude slaviti vítězství nad námi nade všemi! Toť nemožno. Nepřestaneme, až posléze vyrazí stesk ze sebe«; i zkrušují tělo oběti děsným způsobem. Po tomto osmnáctém zápase sestra praví: »Sjednocuji se s Ježíšem padajícím po třetí: obětuji svoje utrpení za kněží, kteří bojují s nevěřícími, a za Církev. Můj Bože, budiž požehnán!«

Stále jsa přemáhán, démon žádá Vládce, by již nebyl povinen dále zápasiti. Ježíš ho nutí znovu bojovati. Tu vyrazí výkřiky úzkosti. Po útoku praví sestra:

»Marně se namáháš, Satane; trýzniš mne, lámeš mne, ale nečiníš než to, co dovoluje Vládce, Pán.« — »Ve chvíli, vzkřikne démon, přijde Lucifer; spálí tělo Arabčino.« — »Obětuji svoje utrpení, praví sestra, za nepřátele Ježíšovy, aby ho milovali, jako ho miloval svatý Jan. Můj Bože, budiž požehnán!«

A obracejíc se na démona, dí: »Mluv si, Satane, náležím Tomu, který mne stvořil. Nebojím se tě. Miluji Ježíše nade všechny věci. I kdybys mi rozdrtil hlavu, co to znamená? Jiní ji rozdrtí tobě! Jen z Ježíšova dovolení smíš mne trýzniti; jsem spokojena. Rád bys, abych se vzbouřila proti Bohu? Můj Mistr jest mým Pánem, budu mu vzdávati slávu. Praviš mi, že mne opustil. Přijímám vše, čeho si bude přát; nechci než trpěti a býti v opovržení.«

Satan dotazuje se abbé Manaudas: »Slyšel jsi malou Arabku?« — »Ano, odpovídá kněz, slyšel jsem sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného.« — »Ne, ne, namítá ďábel, nenazývej jí tímto jménem: říkej jí malá Arabka. Kdyby aspoň byla jako vy! ale neumí ani čísti ani psáti. Marně se pokouším dobýti z ní nějaké postesknutí.« — Novicka přišedši k sobě, praví: »Sjednocuji se s Ježíšem, když osušili jeho božskou tvář; obětuji svoje utrpení za hříšníky světa. Můj Bože, budiž požehnán.«

»Satane, nazýváš mne bídnicí; ano, jsem bídnicí pro svoje hříchy, a ne proto, že Ježíš ti vydal moje tělo. Ježíš jest dobro samo, činí dobro; ty však jsi zlo, činíš zlo. Přeje-li si Mistr, abys mne pokoušel dvě léta a třebas deset tisíc let a třebas ještě déle, přijímám to. Nežádám si nikterak vytržení. Viš, čeho si žádám? Trpěti a býti opovrhována.«

Ďábel jest donucen říci: »Víte, proč mluví takto malá Arabka? proč jest silna? Poněvadž kráčí v šlépějích Mistrových.« Sestra pravila: »Sjednocuji se zároveň s Ježíšem se všemi dušemi, jež trpí na zemi; obětuji vše za hříšníky. Můj Bože, budiž požehnán!«

»Myslíš, Satane, že mi jest potřebí viděti Ježíše? Myslíš, že nevidouc ho, nemám síly? Aníž budu Ježíše viděti, jeho síla bude ve mně. Ty, Satane, ty jsi slab; běda těm, kteří jdou za tebou! Praviš, že jsi veliký, dokaž svoji velikost. Přišel jsi, bys mne oklamal, bys mne strhl k pádu! Díky modlitbě a Ježíši tvoje úto-

ky nemají jiného účinku, než že mne ženou výš a výše. Víím, že nejsem než slabost, ale doufám v milosrdenství Boží.»

»Ztrácím vše, ztrácím vše, vykřikne zoufale démon, odcházím žádat Vládce, bych už nebyl povinen jí pokoušeti.« Posedlá padá jako mrtva. Ale satan mžikem jest zase v ní. »Vládce mi pravil, připojuje ďábel, bych ji pokoušel, jak dlouho budu chtítí.« Po tomto útoku sestra praví:

»Satane, pokoušíš mne proti Církvi? Miluji Církev, jest mojí matkou! rozdrti ti hlavu. Všechny útoky proti ní jsou potřebny, by se ukázala tvoje zloba a tvoje slabost. Tvoje pokoušení nám skýtá světla. Praviš, že Svatý Otec umře jako mučenník? Bude mučenníkem lásky, poněvadž bude mysliti, že nic neučinil pro Ježíše. Ty budeš pod ním: tvoje hlava bude pod jeho nohama. Moje matka Církev nepadne; ty však, Satane, padneš. Padl jsi kdysi s nebe; od té doby padáš stále. Kdyby tě lidé uviděli, nikdy by tě nenásledovali.

»Hledáš, jak bys mi způsobil žal? jsem vesela.

»Svádíš mne k malomyslnosti? důvěřuji v Boha.

»Sama sebou nejsem než nicotka; skrze Ježíše budu nad tebou. Podívej se, jak se ti vysmívám. Ježíš bude mým světlem. Ježíš vyvoluje slabé. Poněvadž jsem slába, vyvolil mne.«

Démon vykřikne: »Vše, co pravila malá Arabka, jest lež. Zdaž netvrdila, že kdyby mne lidé uviděli, nikdo by mne nenásledoval? Nuže, každý mne vidí a každý mne následuje. A Vládce přišel na zemi, by dával vzor, by naznačoval cestu, každý ho viděl, a nikdo ho nenásleduje.« Po tomto dvacátém čtvrtém útoku novicka poznamenaná se několikrát křížem a praví: »Můj Bože, budiž pože-hnán!

»Domníváš se, Satane, že příkládám velikou důležitost svému tělu? Přines si všecek svůj oheň, vrz jej do mého srdce; rozsápej toto srdce, náleží Ježíši Kristu. Všecko tvoje trýznění jest jako nic; nezůstáváme na světě na vždy: dnes jsme na světě, zítra už nás tu není. Toužím býti přibita na kříž jako můj Nejmilejší. Všechna moje utrpení, přirovnají-li se k Ježíšovým, nejsou nic. Rozmačkej toto tělo. Jsem hotova ti odpověděti: nikoliv já ti odpovídám, ale Ježíš.

»Zůstati sto let s Ježíšem a nic nejísti vyživuje mne více než jísti tisíc let s tebou. Ano, jsouc s Ježíšem, jsem mnohem více živěna než vším tím, co ty nabízíš. Vše, co trpím, není nic. Satane, pře-

mohu tě skrze Ježíše. Mniš, že pro svoje tělo opustím svého Nejmilejšího? Vzдалa jsem se všech rozkoší světa. Nepravím, že tvoje velikost jest příčinou mých zkoušek. Toť Pán, jenž dovolil k mé veliké radosti, bys mne trýznil. Nejsem než prach. Ale ty, jsi-li něco, tedy mluv. Chceš věděti, kdo mne naučil všemu tomu, co pravím? Právě ty, svými pokušeními. Jsem hotova přijímati vše pro Ježíše.« A smála se.

»Satane, ty's padl v plném světle; my však padáme ze slabosti. Kdo následuje světla? Srdce přímé. Kdybys byl spravedliv, byl bys nepadl. Nestydiš se stále opakovati, že jsi spravedliv? Posmívám se ti. Nepláču, směju se. Rád bys mne učil plakati, a já bych tě ráda naučila smáti se.

»Dává-li ti Pán dovolení, bys mne zkrušoval, budu ti pomáhati v této práci a budu se radovati. Tu máš, dávám ti svoje ruce; utni je, přeje-li si toho Bůh; dávám ti svoji hlavu. Hledáš, jak bys oklamal duše; Ježíš hledá, jak by jich pozdvihl. Zatím co moje ústa mluví na tebe, moje srdce jest s Ježíšem!

»Všecko pro Ježíše, nic pro tebe, Satane; i jísti i pítí pro Ježíše. Můj Bože, miluji tě, rozmnož lásku moji; doufám v tebe, rozmnož naději moji: nebudu zahanbena; věřím v tebe, rozmnož víru moji.«

A k démonovi:

»Co to praviš, Satane? Mluvíš o své velikosti? Tvoje velikost, toť propast; tvoje velikost, toť oheň.

»Sláva Marii! sláva Ježíši! sláva Bohu Otci, který nám dal Ježíše! sláva Marii, která rozdrtila hlavu hadovu!«

Tehdy praví démon: »Odcházím hledat utrpení«; sestra Marie padá ihned jako mrtva. Za chvíli démon přichází znovu, by ji trýznil. Po zápasu praví sestra: »Můj Otče, sjednocuji se s Ježíšem a se všemi obrácenými hříšníky. Můj Bože, budiž požehnán!

»Viš, Satane, jakou silou tě přemáháme? První jest svěcená voda; bereme-li ji na pomoc s vírou, zahání tě; druhou pokora; třetí chudoba.

»Od šesti tisíc let pokoušíš duše, jest toho potřebí. Klid se, Satane; hanba Satanovi!

»Pokoušíš mne proti víře? Mám Boha při sobě; nebojím se ničeho. Praviš mi, že není Boha? Jdu do zahrady rozjímat stvoření; vidím malé stromečky, jak dorůstají ve veliké; tímto pohledem roste moje víra.

»Pokoušíš mne proti Církvi? Jdu zase do zahrady; nalézám jakýsi plod a otvírám jej; prohlížím si tento otevřený plod a vidím v plodu tom símě. Vstupuji do chrámu, otvírám svatostánek a nalézám Velebnou Svátost.

»Pokoušíš mne proti lásce? Vycházím; pozoruji zvířata, vidím beránky, kuřátka, vidím je všechny pospolu, sjednoceny. Vidím na jediném stromě mnoho plodův. Jsem v řeholi; vidím se jako nějaký plod, s mnoha jinými plody na téže větvi, na témž stromě. Och, jak miluji lásku! — Pokoušíš mne proti zpovědníkovi? Když se zpovídám, nehledím na člověka; zpovídám se Ježíši.

»Pravíš mi, že moje sestry jsou lépe oblečeny než já a že se o ně více pečuje? Rád bys ve mně vzbudil žárlivost. Bych zvítězila, podívám se na tebe, který jsi padl s nebe ze žárlivosti, a pravím: Proč bych byla žárlivá, já, která nejsem nic? Pane, nejsem hodna býti tím, co jsem.

»Budu se dívatí na svoje sestry jako na samé učenníky nejmiřejší a nedivím se, že jsou milovány více než já, která jsem nejbídnější, která nejsem než hřích.«

»Odcházím, odcházím, praví Satan, už nemohu zůstatí«, a klidí se vyrážejí děsné výkřiky. Po tomto útoku praví sestra: »Můj Bože, obětuji všechna svoje minulá utrpení za duše slepé, aby prohlédly. Obětuji je s Ježíšem, s dušemi, jež trpěly z lásky, aniž si to uvědomovaly, poněvadž byly v noci zkoušky. Můj Bože, budiž požehnán!«

Po každém útoku novicka zas a zase zahanbuje svého nepřítele, chválíc Boha a znova vzbuzujíc víru, naději a lásku:

»Můj Bože, praví, můj Bože, budiž požehnán! Ať všichni svatí pozemští i nebeští žehnají Bohu! — Můj Bože, děj se vůle tvoje! — Můj Bože, doufám v tebe; ty jsi moje síla: bez tebe nejsem nic; ty jsi všechna moje naděje.

»Ó můj Bože, budu ti vzdávati díky. Ó můj Bože, prosím tebe o milost, o veliké milosrdenství, bych byla opovrhována. — Dobrotivá Matičko nebeská, můj dobrý anděle, orodujte za mne. Život ubíhá rychle! Nejsem-li než hřích, dovolávám se stále vašeho smilování. Budu děkovati, budou-li mnou opovrhovati.

»Můj Bože děkuji tobě za všechna tvoje dobrodiní.«

»Pane faráři, pane superiore, pravil démon ke dvěma kněžím, kteří skýтали pomoci této oběti, maříte čas; vše toto není než lež, vše toto není než lež, vše toto jest přirozené. Zítřka nebude nic,

Vládce nepřijde. Vše toto jest jenom fysické, nic z toho není z Boha.«

»Žízním, žízním po jediném Ježíši! pravila novicka. Šťastny duše, jež trpí tajně, známy jedinému Bohu! Jak milují duši snášející bolesti trpělivě, v skrytu s jediným Bohem!

»Děkuji Bohu, že mne přijal zde; mnoho jsem hřešila. Přece však díky modlitbám sester doufám, že se nade mnou smiluje, že mi odpustí všechny moje nevěrnosti.

»Můj Bože, vzdávám ti díky. Svatá Panno, jak jsi čistá! učiň svoje dítky čistými, jako jsi ty, aby nepadly do sítě Satanových. Svatí nebeští i pozemští, orodujte za ty, kteří neznají zloby Satanovy. Můj Bože, sjednoť mne s tebou. . . Nemám strachu, Satane. Kdybych věděla, že mé oko urazí Ježíše, vyloupila bych je; kdybych to věděla o rukou a o nohou, uřala bych je. Žízním, žízním po Ježíši, a nikoliv po tobě, Satane.«

»Bídnic, křičí ďábel na sestry, jež si dělaly poznámky, pišete! Vše to jest špatné jako vy; vše to se hodí jen do hnoje. Není na tom ani zbla pravdy: vše jest fysické.«

»Svatá Panno, dobrotivá Matičko, praví sestra, sjednocuji se s tebou, která jsi přišla na zemi, bys byla vzorem; sjednocuji se s tvou trpělivostí, s tvou odevzdaností v utrpení, když tvůj Syn byl opuštěn, bez útěchy. Můj Bože, budiž požehnán!«

A k démonovi: »Nu což, Satane? co to praviš? Myslíš, že každý následuje pýchy jako ty? Nikoliv, nikoliv, jest na zemi přemnoho svatých skrytých. Bídнику, neviděti tebe až při smrti. Kdyby bylo viděti jen tvůj obličej, každý by tě prchal. Jsi šeredný! nic není na světě tak šeredného. Kdybych uměla malovati! Duchu Svatý, Duchu Svatý, uděluj mi stále vnuknutí; ukaž všem lidem zlobu Satanovu.

»Co praviš ještě, Satane? Praviš, že tě miluji? Věru nemiluji, nechci než jediného Boha.

»Praviš, že zatracuješ duše? Och, kdyby tě znaly, velmi by se chránily choditi k tobě; i zvířata by tě prchala. Dotkneš-li se stromů, černají; dotkneš-li se země, vysychá. Vše, čeho se dotkne Ježíš, vše, nač pohlédne, rozkvétá.

»Praviš, že jsi Bůh? Jsi-li, pojď, stvoř nějaký strom, učiň ať vyroste ze země, by jej bylo viděti. Nešťastni ti, kteří tě následují! Kdo ti dovolil, Satane, bráti na sebe podobu sester, bys mne pokoušel?«

Až dosud sledovali jsme teprve polovinu boje. Padesát nových zápasův bude následovati po padesáti prvních. Až po sto útocích Ježíš přijde a bude přebývat v těle této hrdinné oběti, by je uzdravil.

Satan se obrací na všechny přítomné sestry: »Posloucháte, bídnic! Malá Arabka toho neví, já však to vím.«

»Můj Bože, praví novicka, sjednoť mne ssebou láskou k bližnímu, abych ho milovala více než sebe.«

A k Satanovi: »Pravíš-li mi, že každý mne ctí, že každý mne miluje, mám bolest; ale pravíš-li mi, že všichni mnou opovrhují, jsem spokojena. Opovržení jest mým štěstím.

»Pravíš, že u Svatého Josefa marseilleského často jsi bral na sebe moji podobu a páchal mnoho chyb, by sestry nabyly špatného mínění o mně. Činil jsi tak? Och, jak jsem šťastna, že se toho dovidám! Skoro by mne pokoušelo vysloviti tobě díky. Ale nikoliv, nebudu ti děkovati; budu děkovati Ježíši. Přeju si trpěti z lásky k Ježíši a nikoliv za tím účelem, bych byla známa. Prála bych si, aby všichni tvorové mne považovali za špatnou, jako jsi ty. Můj Bože, nesnažím se, než abych milovala Ježíše, abych mu sloužila s prostotou. Nepřeju si, aby svět mne znal, nepřeju si ničeho. Můj Bože, díky tobě, že mne ochuzuješ. Nežádám si než tvé lásky.

»Pravíš, Satane, že to ty vnukáš odpor k vrchnosti? Jsem velmi ráda, že to vím, abych to opakovala. Přičiňuješ se zaseti rozbroj? Nepodaří se ti.

»Není tu nikoho (sestra ve svých vytrženích vždy myslívala, že jest sama), nevidím nikoho. Vidiš-li někoho, Satane, tím hůře pro tebe. Není tu nikoho se mnou; přece však se nic nebojím. Vidím tě, Satane, ale vidím též svého dobrého anděla. Ó můj dobrý anděle, ctím tebe, miluji tebe, věčně ti budu žehnatí.« (Anděl strážce, dle vlastních slov sestřiných, diktoval jí tato slova.)

A k démonovi: »Satane, toto jméno, jež ti dávám, jest ještě příliš krásné na tebe: budu tě nazývati hnojem. Kdyby svět tě znal, opovrhoval by tebou. Ano jsi jenom hnůj.

»Opovržení k Satanovi! lásku k Ježíši! Obětuji se za hříšníky.«

»Co praví tato Arabka? vykřikne Satan. Jest to možno? Nikoliv, nikoliv, sláva mně!«

Po útoku praví sestra: »Obětuji svoje utrpení za všechny svoje sestry, za celý Řád karmélský, za všechny duše zasvěcené Bohu!«

A k Satanovi: »Mrzí-li tě to, odejdi. Já jsem za tebou nepřišla, přišel jsi ty. Můj Bože, pro svůj svatý kříž osvobod mne zloby Satanovy!«

»Bídnice, vykřikne ďábel, vás to nemrzí? Mne už dlouho to mrzí. Nemohu již zůstat. Odcházím vyzvracet vás. Ne, už nikdy nevročím do takového domu.« Novicka praví po tomto zápasu: »Sjednocuji se se všemi dušemi, jež pracují k smrti, aby Ježíš je osvobodil zloby Satanovy. Můj Bože, budiž požehnán!«

A k démonovi: »Nu, Satane, mluv. Vyčítáš mi, že jsem si žádala napítí se? Já jsem neprojevila této žádosti, nežízním než po Ježíši; nežívím se vodou; neboť když se napijeme, míváme znovu žízeň. Žívím se slovem Božím. Slovo Boží nepomíjí ani na zemi ani na nebi.

»Když duch Boží sestupuje do duše, přináší klid, pokoj, radost; vchází-li tam ty, Satane, přinášíš jenom zármutek, trýzeň, zmatek.

»Opovržení Satanovi, sláva Bohu!«

»Jest půlnoc, pojdte, pojdte, pojdte. Všichni společně, ubijme Arabku«, praví Satan svým druhům; a obraceje se na sestry, jichž přítomnost ho popuzuje: »Žádné z vás se nechce jíti spat? Podívejte se na tuto, praví, ukazuje jednu nemocnou sestru, každý večer uléhá záhy, a dnešní noci má oči jako kočka.« Tato slova rozveselí sestry. »Ještě se smějete mé řeči, bídnice!« vykřikne rozzuřený ďábel. »Sjednocuji se s Ježíšem, praví sestra, když soudí duše; obětuji se za hříšníky, aby se jim dostalo světla a následovali Ježíše, vzdalující se Satana. Můj Bože, budiž požehnán!«

A k démonu: »Pojď sem, pojd' sem, ukaž se takovým, jaký jsi. Praviš, že chceš vzítí na sebe podobu kočky, slípky neb kteréhokoliv jiného zvířete? Nikoliv, nikoliv, známe kočky, ptáky, zvířata. Pojď sem, vystup, ukaž se takovým, jaký jsi. Ujišťuji tě, že by potom nikdo k tobě nechodil. Utíkalo by se k Ježíši, kdyby se viděla tvoje zloba.

»Sláva Ježíši, Marii, Josefovi, sláva všem svatým!« Za chvíli připojuje dětským hláskem, dívajíc se kolečkem z palce a ukazováčku: »Vidím jakési světélko; vidím jakousi branku, jež vede k Ježíši; není příliš daleko. Cítím, že se černá voda brzo odvalí. Jsem spokojena. To Ježíš, Satane, ti dovolil, bys mne trýznil. Nejsem hodna trpěti. Za tou brankou vidím zcela přímou, zcela snadnou cestičku, již se přichází k Ježíši. Vidím Ježíše, vidím

Marii. Jak jsi bídný, Satane! Až do této chvíle neviděla jsem dne. Díky tomuto světlu vidím, Satane, tvoji černost. Vidím Ježíše, rozpíná náruči; očekává mne, by mne očistil a by mne občerstvil«, a usmívala se.

»Sláva, láska Ježíši, Marii! Hanba Satanovi!«

Dábel byl by rád vyšel z těla posedlé, ještě než se skončí sto útokův. A poněvadž sestry se smály, slyšíce ho, jak vyznává svoji slabost a svoji bezmocnost, vztekal se a tupil je. Proklínal den, kdy začal tento zápas se sestrou. — Po padesátém devátém útoku sestra praví: »Sjednocena s veselím Mariiným, když jí anděl zvěstoval příští Ježíšovo, obětuji za konvent a za náš Rád vše, co se stalo i vše, čeho si Ježíš ještě bude přát. Ano, ano, opakuje skoro zpívajíc, tvrdím, že se sjednocuji s veselím nejsvětější Panny, poněvadž začínám viděti den, začínám obětovati Bohu radost.«

A k démonu: »Pravím ti, Satane, že necítím, jsem-li se svým tělem; cítím, že jsem s Ježíšem. Když si Bůh přeje něčeho, ty na tom nemůžeš nic změnit; jsi nucen poslouchati Ježíše, třesa se. Svatá Panno, vypros mi pokory, radosti, sjednocení s Bohem; žádám tě také o tytéž milosti pro náš svatý Rád.

»Satane, snažíš se mne polapiti, ale jsi polapen ty.«

»Podívejte se na Arabku, vykřikne démon; celé její tělo jest rozmačkáno, a nepřiznává se ani, že jest nemocna. Tato bídnicemi přejí ostudy. Počkej, počkej«; a mučí ji hrozně. Sestra praví: »Sjednocuji se . . .« Satan jí chce zabrániti dále; Marie s důrazem ujímá se slova znovu: »Nebraň mi mluvití«, a ježto se o to pokouší opět, praví sestra: »Nuže budu volati: Láska Ježíši! sláva Marii! hanba a opovržení Satanovi! Ano, v životě, ve smrti láska Ježíši!«

A obracejíc se na démona: »Co to pravíš, Satane? Sama sebou nejsem než slabost: vše ve mně činí Bůh. Ano, Ježíš přijde, by ti rozdrtil hlavu. Cítím radost, pokoj. Nejsem na zemi, bych poslouchala svých zálib, jsem tu, abych hledala žluči, opovržení, přispěním milosti Boží.

»Svatá Panno, vysvoboď duše, jež následují Satana.« Opakuje třikrát tuto prosbu a připojuje slaboučkým hláskem: »Vidím maličko den, vidím maličko bránu, vidím Ježíše, jak přichází; den se blíží zvolna, tiše. Nečiní jako ty, Satane, ty přicházíš s povykem. Sláva Ježíši! sláva Marii! hanba a opovržení Satano-

vi! Satane, tato slova tě drtí. Nuže, budu je říkati stále; budu je říkati v srdci, nebude-li mi možno říkati jich ústy.

»Sjednocuji se s Ježíšem, s Marií, s Josefem, když otevřeli dveře domečku egyptského, aby hříšníci měli místo ve svých srdcích pro lásku k Ježíši, aby též jim se dostalo místa v srdci Ježíšovu. Přála bych si velmi pěkného domečku ve mém srdci, bych přijímala v něm Ježíše, domku, ve kterém by již nebylo hříchův, aby Ježíš z něho mohl míti radost. Umím-li přijímati Ježíše, mám vše. Jest slastno trpěti s Ježíšem. Vše, co přichází z Ježíše, jest slastno. Vše, co přichází z tebe, Satane, jest špatné. Čím jsou zápasy četnější, tím vidím jasněji. Láska Ježíši, Marii!«

Po sedmdesátém šestém útoku Satan vykřikne: »Tato bídná Arabka! Nikdy nemáme moci změnit její tvář. Ani Lucifer toho nebude moci, poněvadž byla mučennicí a poněvadž se uchránila vždy čistou, vždy panenskou.« — »Bůh budiž požehnán! říkala stále sestra; ostatní budu říkati ve mém srdci. Satan jest zárliv na ty, kteří následují Ježíše. Budu následovati Ježíše až do smrti, na zemi, do nebe, ano i do pekla. Přeje-li si toho Bůh, tož ano, půjdu, přeje-li si toho, do pekla s Ježíšem. Peklo s Ježíšem jest lepší než ty, Satane. Dábel mi praví, že polapí-li mne, uvrhne mne hlouběji než Jidáše.«

Po devadesátém prvním zápasu Satan praví: »Vyznávám se se všemi svými bratry, nemilujeme lásky k bližnímu, pokory, poslušnosti.«

Po devadesátém třetím sestra Marie praví: »Sláva Ježíši, sláva Marii! Již vidím den; brána se otevírá; již vidím svatou Pannu.

»Můj Bože, budiž požehnán. Můj Bože, miluji tě z celého srdce svého a nade všechny věci.«

Konec strašlivého boje se blíží. Jest to devadesátý devátý zápas.

»Počkejte, počkejte, praví démon; možná, že až přijde Lucifer, vydá Arabka ze sebe nějaký stesk.« Ale sestra praví zase: »Sláva Ježíši, sláva Marii! sláva Josefovi! sláva Jedinému Bohu!«

Dábel se vrací naposled; mluví o příchodu Luciferovu: »Naše hlava, praví, nevychází z pekla skorem nikdy. Až posedne tělo Arabčino, tak je rozpálí, že se nebudete moci dotknouti ani čepulky jejího prstu, dokud zase Vládce neprojde týmž tělem, by je uzdravil.«

Železné lůžko, na němž hrdinná oběť ležela od začátku boje, bylo tak poroucháno, že ji bylo třeba dáti na jiné.

Ve tři čtvrti na dvanáct vzkřikl ďábel: »Ustupte, přichází Lucifer; kdybyste zůstaly u Arabky, všechny byste shořely.«

P. abbé Manaudas a sestry ustupují. Za chvíli viděti obličej a ruce sestry Marie, jak rudnou jako v oheň a potom na ráz jak černají. Kouř vychází z celého jejího těla; cítiti silný zápach sirný. Sestra sotva dýchá. Ale brzo rozlehnou se výkřiky silnější než hvízd lokomotivy; načítají jich devatenáct. Byl to konec zápasu. Nebeské vidění přichází potěšit hrdinné oběti. Vidění to brzo mizí. Tehdy novicka pocítí všechny svoje bolesti; nemůže již vysloviti jediného slova ani učiniti sebe menšího pohybu. Ústa se jí v přestávkách otvírají jako umírajícímu. Abbé Manaudas přistupuje, jako by chtěl zachytiti poslední její vzdech. Jest poledne, hodina, v kterou, jak si vzpomínáme, posedlost před čtyřiceti dny nastala.

Obraz se mění. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného se zdvihá náhle nad lůžko. Obličej jí září, oči se jí třpytí jako dvě diamanty; nebeský úsměv polhrává jí na rtech. Všichni přítomní klečí; ze všech úst vychází zároveň též výkřik: »Ježíši!« Ve všech srdcích se rozlévá nebeská radost a projevuje se sladkými slzami. Cítí se, že Ježíš přichází a uhoštuje se v těle sestřině, by je uzdravil.

Po Spasiteli vešel v tělo osvobozené a vítězné sestry jakýsi nadpřirozený duch. »Svatá Panna, praví tento duch ústy novicky, žádá vás o pokoru, o sprostnost a o zachovávání celé řehole.« — »Ježíš, zvolá uchvácená novicka, jest mým sladkým občerstvením!« Když vytržení na chvíli ustalo, sestra Marie uchovala si radost ve své duši, ano i v rysech svého obličejce. Líbala s vděčností panu abbé Manaudasovi ruce; děkovala vroucně sestrám za jejich něžnou péči; objímala je a říkala jim, chvějíc se: »Cítím radost až v kostech.« K jedné hodině přišel p. abbé Saint-Guily. Jakmile novicka ho spatří, zvolá: »Milý otče, milý otče, už tak dlouho jsem vás neviděla. Milý otče, nevím, odkud přicházím. Nevím, co to jest, ale cítím radost v celé své bytosti.« »A kde jste byla?« tázal se jí farář svatomartinský. »Milý otče, byla jsem pro svoje hříchy v jakémsi černém moři; nyní mám radost v duši, ano až v kostech.« Opakovala, netušíc, slova Žalmistova: »Zplesají kosti ponížené.«

Vytržení zachvátilo ji znovu. Rozmlouvala s Marií a se svatou Teresíí. Pochopili, že svatá Panna jí pravila, by prosila o nějakou přízeň klášterní obcí: »Nikoliv, matičko, nikoliv, odpověděla, jsi matkou všech; jakáž potřeba prositi tě o něco?«

Obracejíc se potom na svatou Teresii, pravila: »Prosím tebe, matičko, chraň klášterní obce, chraň celého Řádu; nepatří na hříchy svých dcer. Kdybys mne opustila, byla bych méně poslušna, nevěrnější než kterákoliv jiná.

»Svatá Panna praví: Ovečky, číňte vždy to, co vám řekne pastýřka; mějte důvěru v Ježíše. Opovrhujte zvláště svou nicotkou

(sami sebou); dávejte jí vždycky na srozuměnou její nicotnost; ať neví nikdy nic z toho, co se stalo.

»Bude-li se každá z oveček viděti poslední, svatá Panna bude s ní. Bedlivě si všímejte slova Ježíšova. Nikdy nepozbývejte myslí. Rozzuřený Satan přijde vás pokoušet: neposlouchejte ho nikdy, poslouchejte vždy pastýřky. Nikdy, nikdy, neposlouchejte Satana; jestliž žárliv. Když přichází, pokořujte se. Dovoluje-li Ježíš, by vás pokoušel, činí tak, abyste rostly.

»Když jste pokoušeny proti některé ovečce, jděte za ní s dovolením vrchnosti; obejměte ji; řekněte jí: »Démon mne pokouší proti tobě, ale miluji tě.« Satan se odklídí. Ať ovečky milují ostatní více než sebe. Dlužno se vždy vzpíratí všemu, co vnuká satan.«

A obračejíc se na převorku: »Pastýřko, pravila jí, svatá Panna vám důtklivě připomíná, byste milovala ovečky s vroucností rovnou. Milujíc je, milujete Ježíše. Mějte pozor, neopovrhujte z nich žádnou; jsouť všechny ovečkami Ježíšovými. Svatá Panna vám praví ještě: »Čiň se zcela maličkou; měj důvěru; miluj ovečky více než sebe.«

»Ať jsou ovečky vždy poslušny pastýřky, ať se milují vždy vespolek; ať se vždy pokořují, osvědčují bliženskou lásku. Satan jest žárliv na vás, ale nikdy nepozbývejte myslí; následujte pastýřky. Ovečky, nikdy neslyšte Satana; nikdy ho neslyšte; opovrhujte jím; zkrušujte ho. Satan nemiluje lásky k bližnímu. Bude se pokoušeti, by vás vespolek zneprátelel. Objímejte se, Satan odejde.«

Prudce zvolá na démona: »Satane, budeš zahanben, budeš rozdrčen.«

Obracejíc se zase na převorku, dodává: »Matičko, svatá Panna praví každé, by šla za svou povinností. Přítomnost Ježíšova by vás snad byla usmrtila, kdyby vás byl nesílil. Matičko, svatá Panna vám praví, ať zařídíte, by malá nicotka súčasnila se všech úkonův obecné kázně; nebude si toho uvědomovati, ale bude při nich.«

Jen s těžkým srdcem smířily se sestry s újmou neviděti jí a neslyšeti. Pravila jim: »Ovečky, svatá Panna vidí vaši touhu zůstatí s malou nicotkou; ale přeje si, byste šly za svou povinností; bude s vámi. V oddechu bude vám možno vrátiti se, řehole to dovoluje. Svatá Panna praví, že až tu ovečky budou znovu shro-

mážděny, přijde zase s mnoha svatými s nebe. Ani obě pastýřky (matka převorka a matka Eliáška, učitelkyně novicek) ať tu nezůstávají obě zároveň, nýbrž po sobě, aby mohly jíti za svými povinnostmi.«

Když se jí převorka otázala, mohla-li by zůstatí jedna sestra, by psala, odpověděla: »Svatá Panna to dovoluje, zůstávají vám, kterou sestru si zvolíte.«

V oddechu řeholnice se vrátily; seřazeny kolem vidoucí dále zachycovaly její nebeská naučení. »Ovečky, pravila jim novicka stále uchváčena, Ježíš praví, že budete pospolu v nebi u něho; budete jakoby korunou kolem jeho srdce. Ovečky, říkejte vždy samy sobě: Kdyby mne Ježíš opustil, byla bych horší než Jidáš; ale Ježíš mne chrání, budu Janem miláčkem.

»Zdráv buď, otče Eliáši; zdráv buď, otče Eliáši! Otec Eliáš praví: »Zrovna tak, jak jste všechny v jednotě na zemi, budete všechny pospolu v nebi.« Svatá Teresie vám opakuje totéž. Svatá Panna žehná všem příbuzným sester. Otče Josefe, otče Josefe! Svatý Josef vám žehná a praví vám: »Buďte pokorny, buďte maličky: Zachovávejte dobře řeholi; ještě krátký čas a všechny budete pospolu v nebi u Ježíše.« Buďte zdraví, Pater Jene, Marie des Anges! Buď zdráva, Markéto, moje Nejmilejší! . . . Buď zdráv, buď zdráv, Šimone Stocku! Svatý Šimon praví: »Milujte se ve spolek; myslíte si vždycky: Nejsme-li nic na zemi, budeme něco v nebi.«

»Buďte zdraví, mučenníci Ježíše našeho Nejmilejšího! Zachovávaní řehole a poslušnost jsou novým mučennictvím. Mučenníci vám praví: »V krátké době budete s námi v nebi. Vzpírejte se vždy přirozenosti; toť dobré mučennictví z lásky k Ježíši, našemu Nejmilejšímu.«

»Buďte zdraví, buďte zdraví, Magdaleno, Hermíno, Marto, Jindřiško! Svatý Dominik a svatý František vám praví, jak oni činili, by se stali velikými světci. Chovávali vždy ve své duši pocit své nicoty; milovali bližního více než sebe; chodili stále k Ježíši, by si naplnili srdce.

»A kterou cestou se jde k Ježíši? Pokorou, poslušností, důvěrou, zachovávaním řehole. Konáme-li tyto ctnosti, Ježíš nás přijímá do svého srdce.

»Buďte pozdraveni, buďte pozdraveni, Veroniko, Apoleno, Mikuláši, Amato! Jak činiti, bychom šli k Ježíši? Pravíte: »Patřte

vždy na Ježíše. « Jak činiti, bychom patřili vždy na Ježíše? Praví: »Vším, co činí Satan, tím opovrhujte a patřte vždy na Ježíše. « Čím patřiti vždy na Ježíše? »Pracujíce, poslouchajíce, postíce se, jedouce, odpočívajíce, ať činíte cokoliv, vždy patřte na Ježíše. Zapomenete-li se, nepoddávejte se zmatku, ať nic vás nezmate. Padněte na tvář a řekněte: Prosim tě za odpuštění, Pane, zapomněla jsem se na chvíli. Nedovol, bych znovu na tebe zapomněla; nezapomínej na mne, zvláště že jsem zapomněla na tebe. Ano, v práci, ve smutku, v trýzni, v zármutku jako v radosti, vždy třeba patřiti na Ježíše. «

»Buď zdráva, buď zdráva, Marie des Anges!« Sestra naslouchá; za chvíli po té se usmívá. Blahoslavenka jí jmenovala několik přítomných svatých, a novicka počítala na prstech, stále se usmívajíc. Zvolá: »Svatý Jan z Kříže praví: Marie des Anges milovala na zemi svoje sestry, toužila trpěti a býti v opovržení pro Ježíše. Praví ještě, že její dcery jsou povinny cvičiti se v poslušnosti vnitřní a nikoliv toliko ve vnější. Nemá-li někdo této ctnosti, získává si veliké zásluhy, pracuje-li o ni. Ježíš pravil: Všem těm, které budou mrtviti svoji vůli vlastní, Pán bude žehnati. Přičiníte-li se, osvojíte si posléze tu ctnost, jako by se byla zrodila s vámi.

»Svatá Panna praví, že třeba jíti do zahrady, by se očistilo vše, co Satan natropil. Satan tam chodíval právě v tuto hodinu za posedlosti: pojďme tam i my a očistíme vše, co natropil. Všecky ovečky směji jíti. « Novicka lehkým a hbitým krokem schází do zahrady, provázena všemi sestrami. Žehná kuchyni a všechna místa domu, kudy Satan chodíval; přišedši ke stodole, nemá dosti na znamení kříže, jako všude jinde, žádá si svčené vody: »Svatá Panna hned všecko požehná. « Kráčí s hlavou vzpřímenou, s rukama pozdvíženými, s očima k nebi, usmívajíc se a chvějíc se způsobem nevýslovným. »Svatá Panna praví, že má kropiti pastýřka, « a odevzdává aspergil převorce, ukazuje jí místa, jež třeba očistiti, a praví jí, by pokaždé říkala tato slova: »Skrze svůj svatý kříž, ó Pane, osvoboď nás od zloby Satanovy. « V zahradě nezapomene jediného stromu, kterého se dotkl Satan, ani jediného hroznu, s kterého bral hrozničky: vše jest očištěno.

Zvolá: »Révičko, stromečky, rodte vždy dobré ovoce, byste živili ovečky Ježíšovy. « A vztahujíc ruku, jako by označovala, že někdo jest přítomen, připojuje: »Podívejte se, podívejte se, Sa-

tan láteři; nechtěl přijíti, ale svatá Panna ho přinutila, by byl při své porážce. Utíká, utíká«, a rozháněla rukama.

Přišedši k soše Naši Paní La Salettské, vrhne se na tvář na odčinění toho, že Satan, když byla posedlá, bránival jí poklekati před Marií.

V hovorně pravísestrám vrátným: »Na světě jste venku; v nebi budete s ovečkami, které jsou v klauzuře. Jste-li věrny, můžete vystoupiti i výše než ony. Svatá Panna vám praví, že jste jejími dcerami a nejmilejšími dcerami Ježíšovými; Panna Maria zehná vám.«

Tento průvod trval dvě hodiny.

Po nešporách duch zase dával naučení: »Malé ovečky, buďte věrny; šetřte řehole a poslušnosti; neodchylujte se nikdy bez potřeby od úkonů obecné kázně. Ta, která šetří řehole a obecné kázně, má požehnání Ježíšovo. Ta, která se odchýlí z nezbytnosti od úkonův obecné kázně, má požehnání Ježíšovo; ta, která z povinnosti jest nucena jich opominouti, neztrácí požehnání Ježíšova.

»Nikdy ničeho nečiňte bez dovození; žádejte o ně ke každé věci, a nikoliv způsobem obecným.

»Milujte mlčení, ovečky; jest vám dovoleno říci několik slov o věcech potřebných; jenom buďte pečlivy, abyste mluvily zcela potichu a na místech, kde nemožno vás slyšeti.

»Ovečky, svatá Panna praví, že máte dobře užívati času v témdni, dobře pracovati pro Ježíše, pod zrakem Ježíšovým, v mlčení, v trpělivosti, v duchu vnitřním. V neděli celý den pro Ježíše. V neděli ať se jen modlí a čtou knihy, jež mluví o Ježíši.

»Milé ovečky, opakují vám, buďte velmi proniknuty duchem řehole, pokořujte se, osvědčujte lásku k bližnímu, buďte poslušny. Buďte úplně Ježíšovy. Dávejte mu vše. Neusilujeme-li býti ctnostny, zachovávatí dokonale řeholi, dlouho zůstaneme v Očistci.

»Satan vás bude pokoušeti; buďte silnější Satana. Pokušení jest dobrem pro vás; jest to voda, jež obmývá a připravuje pro Ježíše. Uvažujte dobře o tomto: dnes na zemi, zítra pod zemí.

»Matka Teresie vám praví: Mé nejmilejší dcery, čas jest krátký. Vždy pamatujte, byste milovaly svého bližního. Ať jest vám vždy milejší sestra, jež vás cvičí, jež vás zkouší, poněvadž s ní vám možno stále získávati: utrpení, toť láska; řehole, toť láska.

»Až budete věrny a až vykonáte něco pro Boha, Satan vám přijde namlouvat, že máte velikou zásluhu, že činíte dobře všechny věci, že jste svaty. Budete pokoušeny všeho nechati z bázně, abyste neupadly v pýchu. Satan by vám tím rád zabránil, byste nekonaly dobra, byste nebyly pilny dokonalosti, byste nevykonaly žádného statečného činu pro Boha: neslyšte ho, opovrhujte jím; pracujte, čas jest krátký.

»Ovečky, Matka Teresie praví, že chcete-li se jí líbiti, jest třeba, abyste za oddechu mluvily hojně o Pánu Bohu. Ani jednou se neoptejte na svět; dlužno, abyste byly mrtvy. Mluvíme-li o světě, naplníme se světem a neumřeme: řehole, toť smrt.

»Ježíš vás vyvolil: buďte vděčný. Zachovávejte bedlivě řeholi. Novicku, jež nezachová řehole, byť i zázraky činila, propusťte.

»Ovečky, svatá Panna vám opakuje, byste s ničím neseznamovaly malé nicotky (jí samé), co se stalo. Nedávejte jí žádné otázky. Není potřebí věnovati jí pozornosti, ani hleděti na ni, ani jí jmenovati; ničeho, ničeho než opovržení. Třeba se k ní chovati jako ke všem ostatním, ba jako k poslední novicce, nevšímáti si jí, jako by jí ani nebylo.

»Malá nicotka tu zůstane jenom krátkou dobu; bude potom konati dílo Boží.

»Ovečky, buďte věrny. Svatá Panna praví, že se časy co nevidět změní; spatříte věci, jakých jste ještě nespatřily; řeholnice budou odcházeti ze svých klášterův; kněží se budou odtrhovati. Maria vám důtklivě připomíná, byste zkoušely novicky, než je připustíte ke slibům. Nezkoušíte-li jich, budou zkoušeti ony vás. Ať konají řeholi úplně celou; nesmí se jim v ničem promíjeti. Nebojte se, že v tom nebude dosti lásky, propustíte-li ji; láskou tou jste povinny k svému Řádu a nikoliv k novicce, jež by neměla jeho ducha. Bude vám to někdy zatěžko, poněvadž novicka, již jste povinny propustiti, jest chuda nebo sirotek. Nemyslete na to, nezabírejte si toho.

»Nehleďte ani na chudobu, ani na bohatství. Jak byste byly nešťastny, kdybyste neměly odvahy propustiti novicku, že může býti klášteru na prospěch. Vše to pusťte s myslí; mějte na zřeteli toliko jedinou věc: šetři-li řehole. Řehole, to jsou peníze; řehole jest zázrak; řehole jest mučennictví; řehole jest vše. Novicku, jež nekoná řehole, jež by neměla ducha řeholního, propusťte.

»Satan jest žárliv; pokouší se všemi nástrahami, by zbavil

duše víry, strhl je k pádu: nic se nebojte. I tehdy, když se necítí víry, dlužno žiti z pokory a z důvěry. Necítíme-li víry, a kráčíme-li stále, přes svoje úpění a přes svoje slzy, zakoušíme muk velmi záslužných, ačli jen zůstáváme vždy obráceni k Ježíši.

»Bůh dopouští pokušení jen proto, abychom rostli: utíkejme tím rychleji k Bohu, čím více jsme zkoušeni. Pokušení jest voda, jež nás omývá; pokušení silnější jest jako voda horká, jež očišťuje lépe.

»Ovečky, Matka Teresie vám doporučuje, byste trvale osvědčovaly lásku k bližnímu. Tato ctnost jest tak krásna, jest tak něžna! Nehleďte nikdy ani na chyby ani na nedostatky sester. Uchovávejte sobě to, co jest nejnesnadnější, nejkrušnější, abyste jim ulevily. Smýšlejte vždy dobře o ostatních: omlouvejte je. Vidíte-li, že některá sestra vylila olej, myslíte si, že jest úplně pohroužena v Boha, vezměte potom kus látky a očiště skvrnu.

»Ovečky, milujte řeholi, zachovávejte ji stále. Jak svatá Panna miluje řeholi a ovečky, které dle ní žijí! Jak Ježíš jest spokojen! Zachovávaní řehole, toť více než všechny nejneobyčejnější stavy, toť více než míti stigmata, toť více nežli konati zázraky. Všechny ty, jež zachovávají řeholi, jsou mými dcerami nejmilejšími, praví Maria a po ní svatá Teresie.

»Zvláště buďte poslušny. Kdykoliv se prohřešujete proti poslušnosti řehole, prohřešujete se proti panenství řehole. Poslušnost jest jako železná dráha, jež vede k Ježíši. Když se chystáte přijímati, dlužno, byste rozvažovaly, kdo jest ten, který přichází. Přichází Ježíš, Ježíš tak dobrý, tak rozmilý, tak tichý a zároveň tak veliký, tak mocný, tak krásný! Ke komu přichází? Přichází k tobě, jež nejsi než prach, než nicota. Přichází, by se ti dal, by s tebou byl jedinou bytostí. Když ho máš ve svém srdci, myslí, že jsi jako svatá Panna, nosící Ježíše ve svém lůně. Za dne mívej stále upřen svůj zrak na tohoto Ježíše, kterého jsi přijímala ráno. «

Prevorka dovolila každé sestře zvláště, by čtvrt hodiny si pohovořila s uchvácenou novickou: všechny řeholnice odnesly si z této rozmluvy jakoby balsám na svoje duše. Pochopily, že jistě byla osvěcena duchem Božím, když takto četla v jejích nitru a když je upevňovala v pokoře a v pokoji.

Novicka, stále jsouc u vytržení, ohlásila matce Eliášce, že Pán

prodlužuje její dny¹ přes tři léta po slibech, aby její zásluhy byly větší a její výboje na Satanovi četnější.

»Ovečky, připojila, svatý Josef praví, že Satan vás bude rozličně pokoušeti. Jedné sestře řekne, že ovečky jí nemilují. Co jest na této sestře? Třebaliž, aby se poddala smutku, slzám? Nikoliv, nikoliv. Tato sestra, by zahнала to pokušení, ať v oddechu padne na tvář a řekne svým družkám: »Snažně vás prosím, odpusťte mi, Satan mne pokouší proti vám; rád by mi namluvil, že mne nemilujete; zapřisahám vás, modlete se za mne«, a démon bude zahanben. Cítíte-li smutek, omrzelost, kajte se z nich právě, když všichni si odpočívají, a toto pokorné přiznání obrátí démona na útěk a vás upevní v pokoji.

»Jindy bude vás Satan pokoušeti proti vrchnosti. Bude se vám zdáti, že převorka není dosti schopna nebo že nemá dosti péče o vás, že vám nikterak nevěnuje pozornosti, ani vašemu tělu ani vaší duši. Pokořte se, vyznejte svoje pokušení převorce, a Satan bude přemožen.

»V refektáři bude vás Satan pokoušeti proti sestře kuchaře; bude vám namlouvati, že jídlo není dobře přístrojeno, že jest škodlivě vašemu zdraví. Jezte, jako by nebylo nic, a nemáte-li k tomu odvahy, kajte se, jakmile přijdete na oddech; řekněte: »Matičko a sestřičky, modlete se za mne, že jsem byla rozmazlená, nejedla jsem, poněvadž se mi zdálo, že pokrm nebyl dosti dobrý. Abyste mne ztrestaly za moji smyslnost, předložte mi zítra zbyteček od každé sestry.« Učini tak; i zvítězíte nad svou smyslností, a Satan bude přemožen.

»Nezarážíjte se ničím. Nikdy nemalomyslňte, poněvadž nejste anděly, jste sláby.

»Někdy při modlitbě činívají se dobrá předsevzetí: touží se po pokoření, opovržení, opuštěnosti; za krátko již se na to nemyslí. Nuže, ovečky, umějte se aspoň pokořovati za to a snažte se těžiti ze vhodných chvil.« — »Satan, praví převorce a matce Eliášce, jest žárliv na vaši jednotu; přičiní se, seč bude, aby vás zneprátelil: ba užije na to i sester, aniž ony budou míti zlý úmysl. Jedna půjde k převorce, jiná k matce Eliášce, nesouce nepravdivá udání. Nezdaří-li se Satanovi touto cestou, vezme na sebe podobu sester, by vás oklamal. Nešťastný Satan, pozoruje, že tu není

¹ Tajemná řeholnice, jež byla ošetřovala Marii po jejím mučennictví (kap. II.), jistila ji, že se stane řeholnicí a že umře tři léta po svých slibech.

dosti pokořován, chce býti ještě více. Ovečky, budete-li věrny, Satan bude v krátké době načisto spoután. Hle, co vám praví svatý Josef: Ovečky, ten, kdo se činí maličkým, maličkým, líbí se Ježíši a nalézá ho.«

A obracejíc se na superiora klášterní obce, který byl přítomen: »Milý otče, pravila mu novicka, chcete-li posouditi ducha, který vede nějakého kněze, zkoušejte jeho pokoru, jeho poslušnost. Není-li poddán, jest to Satan. Stejně si vedťe vůči osobě řeholní, když jste v pochybnosti o její cestě. Byť přicházela do neobyčejných stavův, řeknete-li jí, že jest mámena, a nepoddá-li se ihned vašemu úsudku, jest to pýcha, jest to Satan.«

Sestra mluvila o tom dlouho superiorovi a zakončila těmito významnými slovy: »Toto praví přesvatá Panna; ale neschvaluje-li tohoto učení, řekne tak, jako pravíte vy.«

Bylo 7. září, výročí jejího mučnickví. »Nepřihodilo se vám někdy něco tohoto dne?« tázal se jí pan farář svatomartinský. »Mně nikoliv, ale malé nicotce, podřezali jí krk.« Tato odpověď utvrdila klášterní obec v myšlence, že tělo novicky bylo v moci jakéhosi nebeského ducha, a ten že diktoval všechna ta vzácná naučení. Tážali se ho po několikráte na jeho jméno: »Jsem, pravil, z těch, kteří vystupují a kteří sestupují«; a jednou: »Jsem duch Mariin«; a nezřídka: »Jsem Marie, dcera Nejmilejšího.« — »Jsi Jan Miláček?« — »Nikoliv«, odpověděl s úsměvem. — »Jsi anděl?« Nový úsměv byl jeho jedinou odpovědí. Otázky se množily: byli by rádi zvěděli jméno tohoto tajemného ducha. Jedna sestra vidouc, jak její družky naléhají, pravila mu: »Jsi-li anděl, jsme k tobě velmi neuctivi.« — »Ježíš, odpověděl, miluje maličké, Ježíš miluje děti. Ovečky, jest třeba, aby pokora byla vašim světlem, poslušnost vaší cestou, láska k bližnímu vašim přístřeším.« A k převorce: »Pastýřko, když ovečky se necítí volny se zpovědníkem a když všechny říkají totéž, dokazuje to, že tento zpovědník není vám Bohem vyvolen. Jsou-li jen dvě neb tři ovečky nespokojeny, netřeba toho dbáti, ale podržeti tohoto zpovědníka.«

»Ovečky, nemyslete, než jak byste milovaly Nejmilejšího a sloužily jemu, jak byste umíraly všemu, byste žily odloučeny ode všech věcí pozemských: právě proto jste opustily svět. Matka Terezie vám praví, že nezaložila svého Řádu, by se užívalo, nýbrž aby se trpělo. Matka Terezie chce ovečky odloučené jako kameny.«

Čteme podivné pokyny, jež novicka, stále jsouc u vytržení, dala dvěma sestrám vrátným před mřížkou hovorny:

»Svatá Panna vám žehná; důtklivě vám připomíná, byste zvláště byly velmi skromny, počestny, velmi usebrány; třeba býti stále jako na modlitbách a rozjímáních v odloučenosti. Matka Terezie vám praví, byste byly velmi trpělivy, ano, zvláště velmi trpělivy. Snášejte všechna protiventství s tichostí; buďte vždy poslušny: třeba býti jako mrtvola, jako kus dřeva; číňte vše, nic neříkajíce: ani jedné úvahy.

»Budete-li věrny, půjdete přímo k Ježíši. Těžte z času: vše pomíjí na zemi; čas jest krátký. Přičiňte se o dokonalost, neste ovoce pro Ježíše. Jste jako větve jediného stromu: vy jste dvě větve, jež vyčnívají. Ježíš miluje všechny větve; hledí s větší láskou na ty, jež nesou více ovoce. Budete-li věrny, budete v nebi výše než ovečky z klauzury, poněvadž se ocítáte ve více nebezpečích. Sestry uvnitř se modlí a konají pokání, nejsou vyrušovány, kdežto vám kolikrát bývá zabráněno, když byste se rády modlily! Zazvoní-li, nechte všeho, i modlitby: jděte na vteřinu, kam jste volány, jděte tam s duchem vnitřním, s duchem lásky: toto sebezapření bude se líbiti Ježíši více než vše ostatní. Zvláště se jest třeba vystříhati, by osoby z venku nezpозorovaly, že jste pohněvány: jste povinny vzdělávati, býti vzorem, poněvadž o nitru kláštera se bude usuzovati po ovečkách zevních. Budete-li řádné, usebrané, dokonalé, váš vzor prospěje všem. Zvláště buďte pokorny: nikdy nemalomyslně.

»Jsou sestry vrátné, jimž stále potřeba se zpovídati. To není dobře: ve všem záhodno kázně. Stačí, abyste se zpovídaly každý týden. Stane-li se vám, že se do té doby dopustíte nějakého lehkého hříchu a že jest vám těžko přijímati, vzbudte zkroušenou lítost: Ježíš vám odpustí. Otec Eliáš vám doporučuje mlčení a lásku k bližnímu, dlužno, byste se milovaly v Ježíši a pro Ježíše, v Marii a pro Marii.

»Pracujte pro ovečky z klauzury, a ovečky z klauzury ať pracují pro vás: jest jediným celkem. Pečujíce o ovečky v nitru, jste jako Jan Miláček. Když Ježíš byl v noci ve vězení u Kajfáše, Jan býval by si přál, by tam mohl vniknouti a ošetřit svého Mistra: nemohl. Nucen jsa zůstat venku, setrval co nejbliže vězení: činil vše, seč byl, pro Ježíše. Číňte tak pro ovečky, které jsou uvnitř.«

Svatá Panna nechtěla opominouti vrchnosti. »Buďte velmi sjednoceny, pravila dvěma matkám skrze sestru u vytržení. Buďte jednou duší jako toto, pravila novicka zdvihajíc prst, vše se potom zdaří. Žárlivý Satan tehdy bude činiti vše, by vás rozdvojil. Vy, pastýřko, hospodařte dobře se svým časem a budete ho mít na vše. Řiďte ovečky, které vás o to požádají. Bůh vám je dal, abyste o ně pečovala. Buďte jako dobrotivá matka.« Když jí převorka pravila, že nemá světla, by řídila duše neobyčejné, dala tuto moudrou odpověď: »Buďte beže strachu. Když k vám třeba přijde některá sestra a řekne: »Matičko, když jsem se modlila, spatřila jsem svatou Pannu, spatřila jsem Ježíše, pravili mi to a to«, odpovzte této sestře: »Milá dcero, těžte z toho, co jste viděla a slyšela: jest třeba, aby tato milost přinášela ovoce: po ovoci rozeznáte, jest-li to pravda nebo šálení.« Zůstane-li sestra spokojena, až k ní takto promluvíte, řekněte sama sobě: »Toť dozajista Ježíš«: ale odejde-li smutna, řekněte: »Toť Satan.«

Převorka dala jí tuto otázku: »Žádá-li mne některá starší sestra, by směla mluvit o své duši se sestrou mladší nebo dokonce se sestrou konvertkou, smím jí to dovoliti?« — »Nikoliv, odpověděla, toť velmi špatné. Prospívá-li to této, škodí to oné. Nic takového není nezbytno; to vše jest jenom vrtoch, nepořádek: řehole a vrchnost dostačují na vedení. Ať každá zůstává na svém místě. Činí-li se jinak, bývá to nejdříve z lásky, ale Satan nemešká a užije toho, by řeholníci, takto branou na radu, svedl k nadutosti. Běda jí! Bděte, aby sestry nebyly zvědavý, aby nezapřádaly zvláštních přátelství.«

»Jest dobře, připojila převorka, abych svolovala často k neobyčejným umrtvováním?« — »Pastýřko, odpověděla jí novicka u vytržení, mějte pozor v té věci: ovečky bývají tím často šáleny; Satan je ponouká, by se obracely na vás s takovými prosbami, aby je potom strhl, nebudou-li konati řehole. Když některá ovečka naléhá, by se jí dostalo toho dovolení, velmi se chraňte dávatí jí je; umrtvujte i umrtvování: jest to dobré ovečkám; jest to lepší než vše. Ať sestry zachovávají řeholi; ať žijí v prostotě a stejně.«

»A když některá sestra žádá, by nebyla povinna přijímati, co říci?« — »Pastýřko, otažte se jí, proč; nemůže-li vám toho říci, vyčkejte zpovědníka. Ale odpoví-li vám: »Bojím se, protože jsem nehodna«, řekněte jí: »Milá dcero, jděte k Přijímání.« Naléhá-li,

by nebyla povinna přijímati, nechte ji bez přijímání, poněvadž její poslušnost není dokonalá.

»Pastýřko, pozorně dohlížejte na čtení svatého officia. Kdybyste viděla anděly, kteří zpívají s vámi! Přejete si zpívatí jako oni? Myslete si, že vám pomáhají chváliti Boha; tato myšlenka vás bude povzbuzovati. Ať všechny ovečky setrvávají na svém místě, ať všechny vydávají dobře hlas.«

Mluvic sama o sobě, pravila matce Eliášce: »Pastýřčko, pamatujte, byste vždy pokořovala malou nicotku, byste si ji mnoho nevážila. Zatvrdte si srdce, zatvrdte si srdce.« A všem sestrám: »Ovečky, dělejte se vždy, že si ji mnoho nevážíte; chovejte se k ní jako k poslední; ani se na ni nedívejte. Přece však ji příliš neopovrhujte, poněvadž Satan by z toho mohl těžiti a namluviti ji, že nemá povolání: milujte ji ve svém srdci, neprojevující jí zevně ani vážnosti ani opovržení.

»Ovečky, pravil tajemný duch, v jehož moci byla novicka, brzo vás opustím; zítra večer, právě v tuto hodinu odejdu; ale budu vás stále navštěvovati, aniž mne budete viděti: budu při vás. Budu navštěvovati, budu navštěvovati ratolest, jež ponese nejvíce ovoce pro Ježíše. Nebude mi vždy možno dávatí vám pokyny jako nyní: buďte věrny.«

»Anděličku, otázaly se ho sestry, až se nám stane, že se zapomeneme, dáš nám výstrahu nějakým dobrým vnuknutím?«
»Ano, ano, odpověděl, ucítíte v srdci.« — »Milý anděle, zůstaň ještě s námi, tolik tě milujeme! učíš nás tak dobře, zůstaň aspoň o jeden den déle!« — »Příliš byste přilnuly ke mně, odpověděl, usmívaje se; příliš byste mne milovaly: dlužno, aby srdce úplně celé bylo pro Ježíše.« — »Nikoliv, nikoliv, anděličku, nemilujeme tě příliš; ty v nás rozněcuješ lásku k Ježíši. Zůstaň ještě o den déle.« — »Čas ten jest pevně stanoven; jeden den za deset.«
Minil čtyřicet dní, kdy bylo tělo novicky v moci démonově, a čtyři dni, kdy bylo v moci jeho. »Pověz nám svoje jméno.« — »Zítra vám je povím, než odejdu. Ovečky, mějte pozor: uchovejte si vždy prostotu, pokoru. Pravím vám: Satan jest žárliv, trápí tak, jako ještě nikdy netrápil, zvláště duše řeholní. Nyní jest pýcha velmi zjemnělá; vkrádá se do všeho, ano, do všeho, i do řehole. Mnoho lidí padá v klam, domnívají se, že jsou něco, nebo chtějí něčím býti. Řeholnice spěchají, by si žádaly duchovního vůdce, hned jak ucítí maličko záliby nebo několik útěch v rozjí-

mání; tvrdí, že se nemohou obýti bez něho, sužují matku, až se jim ho dostane. Jakmile si vůdce dobudou, nebývá tomu konce; mluví se jenom o sobě; myslí se jenom, co mu dlužno říci: vše to jest jenom strojenost; nic to nemá s prostotou. Rádo se poslouchává: »Milá dcero, váš stav jest velmi neobyčejný; jste povolána k velikým věcem: potřebujete někoho, kdo by chápal vaši duši.« Běda zpovědníku, který vede takové řeči, poněvadž rozněcuje sebelásku! ubohá řeholnice, jež ho slyší, snadno se tím zahubí. Jest mnoho kněží, kteří, aniž to vědí, aniž tomu chtějí, přispívají k záhubě duší, místo aby jim byli na pomoc, protože věří všemu, co ony řeholnice jim říkají, nemajíce ani tušení, že by vše to bylo jenom šálení, sebeklam. Vůdce, který se tváří, že si velmi váží věcí neobyčejných, není veden duchem Božím, nýbrž Satanovým: zastává u duší úlohu démonovu, poněvadž jim pomáhá k pádu.

»Ovečky, Satan se přetvoří v anděla světla: maličko pozornosti a poznáte ho vždycky, poněvadž bude hledati svým chválením, jak by vás svedl k pýše. Pokořte se, řekněte: »Nejsem než nicota, nezasluhuju si žádné milosti«, a on se odklidí.

»Ovečky, ještě vám zopakuji, jak jest třeba jednati s malou nicotkou. Netvařte se, jako byste si ji velmi vážily, nijak jí nedávejte na jevo své úcty; nežádejte jí, by se za vás modlila. Bďte nad svým jazykem, by se nikdy nemohla dohadovati, co se v ní dalo, nikdy jí nedávejte otázek, byste zvěděly, co zakusila, ani ve čtyřicetidenní posedlosti ani v těchto čtyřech dnech. Nebude se pamatovati na nic, jakmile se vrátí z vytržení. Abyste nezapomněly na milosti Boží, smíte ve chvílích dovolené ano i za oddechu rozmlouvati o všem tom, co se stalo; jenom bude třeba, abyste o nich mluvily jako o věcech, jež se přihodily v nějakém jiném klášteře. Ať se malá nicotka nikdy nemůže domnívati, že jde o ni.

»Hned jak se vytržení zastaví, po chvílce radosti, znovu nastane novicce smutek; po tři léta bude drážditi démon její obraznost. Bude strádati nad vše, co si jen možno pomysleti; jiná osoba, kdyby ji navštívily takové zkoušky, by sešilela. Satan učiní vše, by ji uvrhl v zoufalství; bude viděti na sobě jenom hříchy, bude věřiti, že se dopustila všech zločinův světa. Démon se bude pokoušeti, by ji odsud vypudil: nebude se považovati za hodnu, by zůstala s vámi. V těchto chvílích zkoušky ji posilňujte na my-

sli, ovšem udržující ji v pokoře. Třeba jí pomoci, by sestupovala stále hlouběji do své nicoty.

»Než složí sliby, bude rok konati veškeru řeholi; ale uvědomuji vás ještě, dlouho jí toho nebude možno. Bude často nemocna; buďte k ní milosrdny, jako ke všem ostatním.

»V těchto třech letech zkoušky bude často smutna, bude plakat. Dělejte se, jako byste toho nepozorovaly; to se vás netýká; na vás není, byste ji těšily: tím jsou povinny matky: to dostačí. Jenom ať jí nelichotí, prokazující jí tuto lásku; světější než ona padly. »Bude se dopouštět chyb; Bůh to dovolí, poněvadž to jest doba zkoušky, a též, aby jí později Satan nezmohl pýchou. Později vskutku bude konati veliké věci; bude skorem stále u vytržení; ano vznese se i do vzduchu. Ale když přijde zase k sobě, stále bude mít na paměti svoje nedokonalosti, by ji udržovaly v pokoře. Za svých úchvatův bude se radovati; po vytržení bude trpět, vidouc hříchy světa, vidouc věčnou záhubu duší. Malá nicotka jest žertvou: jako žertva jest povinna vždy trpět.

»Ovečky, buďte věrny, buďte věrny; spatřily jste věci, jichž ani vaše svatá Matka nespatriła. Nebudete-li věrny, Satan bude tančiti; bude tak spokojen lehkou chybou vaší jako těžkým hříchem nějaké jiné duše.

»Ovečky, za chvíli se vzdám. Až budu již odcházeti, dám vám znamení, byste odešly; přisunete lůžko ke zdi; s novickou zůstanou samy její vůdkyně a ošetřovatelka; bude se domnívati, až se vzpamatuje, že byla dlouhou dobu nemocna.«

Sestry těžily z těchto posledních chvil a dávaly andělu rozličné otázky o všelikých věcech observance; odpověděl všem s takovou moudrostí jako rozmilostí. Neopominuly mu připomenouti jeho slib, že poví, než odejde, svoje jméno. Odvětil s nevýslovným úsměvem: »Jsem duch Mariin; jsem anděl Mariin.« Lehký otřes trhl tělem sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného: anděl se právě vzdálil. Všecka klášterní obec vyšla z jizby pro nemocné kromě matky Eliášky a ošetřovatelky.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Po odchodu andělovu. Nepřetržitá řada zkoušek a milostí.
Ježíš a »Maličká«.

Novicka zvolala, vycházejíc ze svého vytržení: »Přicházím z veliké radosti. Kde jsem to byla?« Brzo rozestřel se jí v duši smutek; celá noc uplynula v hrozných bolestech; trýznila ji palčivá žízeň, již nemohla ukojiti, vrhla bez ustání. Vidouc, že jí žaludek nemůže nic podržeti, dala nápoj požehnati od převorky: toto požehnání zastavilo vrhnutí, a sestra vykřikla: »Ó viro, jak jsi veliká!« Po několikráte přála si zpovídati se, jednak v noci, jednak příštího dne: »Hleďte, pravila své vůdkyni, jak veliká jest moje bídnota. Celou noc neměla jsem jiné myšlenky, než abych ukradla tři džbány s vodou, bych mohla uhasiti svou žízeň. Místo abych myslela na Ježíše, myslím na svoje tělo! hleďte, jak jsem slába! Můj Bože, nesmím říci, že tě miluji, leč až uzřím svoje tělo na popel. — Matičko, zdá se mi, že tomu rok, co jsem vás neviděla. Strávila jsem celou tu dobu ve světě, kde jsem jen hřešila a hřešila. Ó můj Bože, spáchala jsem všechny zločiny.« Satan z Božího dovolení jí namlouval, dle proroctví andělova, že se provinila všemi hříchy země. — Na druhý den, 9. září, dostalo se jí jakési nebeské návštěvy. Tento duch vzal na sebe podobu matky Eliášky, jak se ona mohla o tom ujistiti, poslouchajíc vypravování sestřino: »Hleďte, matičko, jak jsem slába, pravila jí novicka; přišla jste za mnou za oddechu; pravila jste mi: »Žádejte si tři vajec na tvrdo se solí a snězte je bez chleba.« Neposlechla jsem ihned, poněvadž nejím ráda vajec na tvrdo. Ale jak poslušnost nese sebou milost! tato vejce mi chutnala výborně. Matičko, když jste za mnou přišla, nebyla jste taková jako nyní; jevila jste se mnohem spanilejší, milovala jsem vás tehdy ještě vroucněji. Byla jste tak dobrá, tak líbezná! Pohled na vás rozněcoval láskou k Ježíši: vaše oči plakaly, ale váš obličej podržoval stále svoji líbeznot.«

Matka Eliáška, jež se byla nevzdálila z oddechu, tázala se jí, vzpomíná-li si na to, co jí pravila: »Och ano, matičko, odpovíděla prostinká dívka, úplně přesvědčená, že ji to navštívila mat-

ka Eliáška; pravila jste mi: »Budete-li ještě čtrnáct dní nemocna, buďte spokojena, přijímejte vše; neboť ať již budete nemocna den nebo čtrnáct dní, jest to stejné. Poddávejte se ochotně zkouškám, jež na vás Bůh sešle. Přijdou-li na vás pokušení, doufejte v Boha, nic se nebojte; Ježíš vás miluje, buďte statečna.« Objala jste mě s pravého boku; slzy řinuly se vám z očí. Och, jak vaše slova zůstavovala v srdci pokoj, radost, lásku k Ježíši. Byla jste tak rozmilá! tak jsem vás milovala! Nyní nejste taková.«

Téhož dne bylo se jí možno zpovídati. Spatřivši kněze, zvolala: »Milý otče, už rok jsem vás neviděla. Co jsem se nahřešila: věru jest mi potřebí vyzpovídati se!« Prosila, by jí pomohli vykonat pokání, jak byla neschopna pomodlit se sama nejkratší modlitbu. Opakovala slova, vzbuzovala lásku dle toho, jak ji předříkávali, jako malé dítě.

Pouhý pohled na potravu se jí ošklivil. »Hleďte, jak jsem rozmazlená, pravila pokorně, mám konati pokání a jsem tak vyběračná! Ráda bych...«; zastavila se, vzpírajíc se jen vyslovit nějaké takové přání. Její vůdkyně požádala ošetřovatelku, by jí podala kousek chleba omočeného ve vodě a ve víně. »Právě toho, zdálo se mi, že mohu požití, praví novicka, s vděčností to přijímajíc; myslela jsem jenom, že kdyby si toho Ježíš přál, vnukl by představeným, by mi to předložili, aniž o to požádám.«

Když ji na chvíli opustili, zjevoval se jí ďábel v podobě jedné sestry z klášterní obce, provázené dvěma černými démony, kteří hrozili, že ji zaškrtí. Tento pohled ji děsil, ona však i z toho těžila, by se pokořovala v prach. »Nevím, proč mám tolik strachu, pravila; tato sestra jest tak svatá! já jsem tak hříšná! jest to asi pomyšlením na její ctnost, že se tak třesu. Jak bych byla šťastna, kdybych mohla milovati Boha, jako ona ho miluje!«

11. září po Mši pravila své vůdkyni: »Zdálo se mi při svaté Oběti, že vidím svatou Pannu, zářící slávou, obklopenou anděly, stkvělejšími než slunce. Svatá Panna mi požehnala, pravíc mi: »Milá dcero, odejdi před ukončením, dovoluju ti to; opusť tento klášter, nemáš povolání.« Zároveň jsem cítila v sobě zmatek, omrzlost, velikou touhu odejiti; z pýchy neodvážila jsem se požádati o dovolení, hle, jak jsem slába. Viděla jsem vše to ve své obráznosti, aniž jsem věřila, že by to opravdu byla svatá Panna, neboť jsem neznamenalala ve své duši žádné milosti; jí-

mala mne jenom žádost odejiti a zoufalost při pohledu na moje hříchy.«¹

V oddechu večer mluvilo se o andělech strážcích. Sestry se jí tázaly, miluje-li svého anděla strážce: »Nevidím nic, nevím nic, odpověděla, žádám si Ježíše a Marie!« Na konci oddechu praví své vůdkyni, když osaměly: »Nepochopila jsem nic ze všeho toho, co mi pravili; jsem všechna potopena ve svých hříších; nemohu viděti nic jiného.« Jak vidíme, Satan býval vždy na blízku, by ji pokoušel a zastrašoval; ale modlitba, již ji naučil anděl, zaháněla jej, jako též slovo poslušnost.

12. září snažně prosila, by jí dovolili konati řeholi. Ukazujíc prstem na podlahu své celly, pravila: »Tam bych si přála uložití svoji přirozenost; přála bych si zhmoždití toto tělo: čím více ho poslouchám, tím více jsem nemocna. Jednejte se mnou jako s ostatními; nalézám tak dobrým to, co se předkládá všem; co jest zvláštní, to nalézám špatným, to mi jest na škodu. Jest to milost, činiti jako ostatní.«

Matce Eliášce, jež se jí ptala, jak se jí vede, odpověděla: »Jsem zmitána na těle i na duši, jsem jako dítě, jež hledá svého otce a své matky, aniž je může naléztí«; a plakala. »Chci Ježíše, připojila, nechci než Ježíše, ale jest příliš daleko ode mne, nemohu ho naléztí, příliš jsem hřešila. Chtěla bych býti vydána v ruce lidí, bych svou smrtí učinila zadost Boží spravedlnosti, bych došla milosrdenství. Urážela jsem Boha, toho Boha tak dobrotivého, který mne stvořil a postavil na zemi, bych ho milovala a jemu sloužila. Žádné naděje již pro mne! Přece však, děj se co děj, chci doufati.

»Vidím stále svůj hrob otevřen: vše pomíjí! Buď nebe nebo peklo na vždycky! Tolik jsem hřešila, nic jsem neučinila pro Boha! Není mi potřebí než jeho, a on jest tak daleko! moje hříchy ho přinutily, by se vzdálil. Ježíš nikdy neopouští první. Jsem smutná, mrzuta bez Ježíše; vše mne mrzí, jsem-li daleko od něho. Přála bych si býti samotná v mlčení: řeč o mně, i z úst duchovního rádce, mne mrzí; ale nechci dbáti své přirozenosti. Ve všem vůle Boží! není mi potřebí než Boha.«

Téhož dne, jsouc v chóru, vrhla se v duchu k patě kříže. Zdálo

¹ Takto rozeznávala vždycky působení Boží od působení Satanova po tak různých účincích, jež títo dva duchové, tak zajisté odlišní, zůstavovali v její duši (Poznámky matky Eliášky).

se jí, že vdechuje vůni krve Ježíšovy, linoucí se z jeho otevřených ran. Spasitel spočinul svým zrakem na ní a pravil jí: »Doufej!« Nazítří vypravujíc své vůdkyni toto vidění, pravila jí s zářícím obličejem obráceným k nebi: »Krásné nebe, doufám, že uzřím svého otce, svou matku, svoje milované bratry! Moji nepřátelé půjdou do propastí. Přece však neřekl mi Ježíš: Odpouštím ti! Pravil mi: Doufej! Nemám žádné útěchy, ale moje srdce doufá. Doufám, doufám, doufám.«

Od 10. do 15. září Satan po několikráte bere na sebe podobu svatých, by ji sváděl k zoufalství, by ji říkal, že jest určena peklu, že jest povinna opustiti klášter; ale ona vždy odkryje jeho úskoky a zažene ho znamením kříže. Satan ji svádí, by se vdala; dává mu tuto vznešenou odpověď: »Všemi mými radostmi, všemi mými nadějemi, všemi mými dítkami jsou pokoření, opovržení a utrpení.«

V těchto dnech zkoušky žádá, přesvědčena o své nehodnosti, by nebyla povinna přijímati; ale poslechne, přes svůj odpor. Jednoho dne, když jest pokušení silnější, zapřisáhá svou vůdkyni, by ji nenutila k přijímání. Matka Eliáška za všecku odpověď položí novicce ruku na hlavu, řkouc jí: »Máte-li víru, poslechněte.« »Ano mám ji, matičko«, odvětila ihned. Po díkůčinění pravila své vůdkyni: »Matičko, Ježíš mi dal maličko naděje odměnou, že jsem poslechla. Za sebou viděla jsem jakoby veliké černé moře, plné černých oblud, hadův. Před sebou jsem viděla dlouhou cestu; na konci cesty Ježíše, jakoby ukrytého; cesta byla samé hrubé kamení, jež ji činilo velmi neschůdnou. Třeba mnoho odvahy a dobré vůle, chce-li se jí jíti. Čím dále, kamení ubývá. Veliké moře a obludy jsou stále vzadu, blízko osob, jež jdou až do konce. Viděla jsem mnoho osob, jež jí kráčely se zápalem. Když se přichází k Ježíši, cesta se stává velmi příjemnou; veliké černé moře se mění v moře světla a místo oblud viděti anděly.

»V levo od velikého moře spatřila jsem jezírko, jehož voda nebyla příliš černá: byly tam též obludy, ale malé; vedle byly zábavy. Osoby, jež tam zůstávají, potápějí se do jezera, jež úplně černá; obludy rostou, pohlcují duši a vrhají do pekla. »Hleď, milá dcero, pravil mi Ježíš, z poslušnosti půjdeš cestou, jež vede ke mně; velikým mořem jsou těžké hříchy; těm, kteří přicházejí ke mně, odpouštím tyto hříchy a dávám nebe, kdežto jiní, méně provinili, zůstávají-li v jezeře, podobenství světa a přirozenosti, končívají pádem do pekla.«

Jiného dne pravila své vůdkyni: »Vidím obraznosti jakousi maličkou jako já, ale menší. Svatá Panna ji drží za ruku a dává Ježíši. Ježíš ji doporučuje svému Otci, který ji bere do svého náruči a hýčká se s ní tisícířým laskáním. Vidouc tuto maličkou tak milovanu dobrotivým Bohem, pravím: »Kdybych byla tolik nehřešila, byla bych jak ona nevěstou Ježíšovou. Och, jak jsem smutna! Nikoliv proto, že bych želela útěch pkoušených touto maličkou; ale Bůh mne stvořil, bych ho milovala a bych mu sloužila, a já, nevděčnice, jsem tohoto tak dobrotivého Boha urážela!«

»Zůstává vám, tázala se jí matka Eliáška, aspoň vzpomínka na milosti Boží?«¹ — »Zajisté že zůstává, odpověděla, jak zapomenouti milosti křtu a milosti, že jsem byla živena a zachovávána Bohem, já, ubohý sirotek, by ze mne učinil dítě Karmélu? A ještě dobrotivý Bůh dovoluje, že si mne tu podržují, mne chudou, nevědomou a stále nemocnou. Och, co milosti mi udělil Bůh? a já jsem ho mohla tolik urážeti? Přece však pohled na onu maličkou, jež mi jest podobna, již Maria doporučuje Ježíši a Ježíš svému Otci, dává mi naději. »Na ráz její obličeje oživuje; Marie pozdvihuje rukou a oči k nebi, a z jejích úst line se tato modlitba, kterou v budoucnosti bude tak často opakovati: »Můj dobrý anděle, doporučej mne mé Matičce! Matičko, doporučej mne Ježíši! smiluj se nad touto hříšnicí! dej mne Ježíši! Ježíši, doporučej mne svému Otci! Otče spravedlivý, vrhám se k tvým nohám; mnoho jsem hřešila, ale ty jsi dobrotiv! Stvořil jsi vše na nebi i na zemi z lásky k nám! a já, nevděčnice, jsem tě tolik urážela, ó můj Otče! Otče svatý, lačním, ty's moje výživa! žízním, ty's moje občerstvení. Ty's můj život, moje síla, moje světlo! Ty jsi neskonale dobrý, neskonale veliký, a my na to nemyslíme! Před velikány země se třese. Tebe, můj Bože, neznáme dosti; odvažujeme se tebe zapomínati, tebe urážeti! Můj Bože, smiluj se nade mnou tak pyšnou, nade mnou, zduřeným hnojem, smiluj se nade mnou! Kdo jest podoben tobě? Doufám, že mi budeš milosrden! Můj Bože, raději tisíc smrtí než tebe uraziti! Nejsem hodna býti s tebou v nebi; budu spokojena, vidouc se u brány; odtud bude mi možno aspoň viděti tebe, můj živote, moje naděje, moje vše! Chceš-li

¹ Matka Eliáška dala jí tuto otázku, by se ujistila, nerůstala-li jí nějaká vzpomínka na neobyčejné milosti, jimiž jí byl Bůh zahrnul; jež močennictví, stigmata, trnová koruna, posedlost, vše, co se týkalo jejích neobyčejných stavů, vymizelo jí z paměti. A přece nezapomněla žádné ze svých povinností novicky, žádného obřadu,

mne v pekle, půjdu z tvé vůle; dopust, abych aspoň jednou tě spatřila, a všude a vždycky ti budu dobrořečiti, ať v pekle nebo v Ráji.«

Hle vidění, jehož se jí dostalo 18. září za rozjímání: Spatřila jsem, pravila, na místě temném, zbaveném světla a tepla, růžový keř. Na růžovém keři jsem spatřila jakousi duši. Růžový keř byl obalen poupaty, růžemi, povadlými a v hluboké noci. Zprostřed růžového keře duše pozdvihla hlasu k nebi; pravila: »Ó slunce spravedlnosti, přijď a osvět mne! sešli na mne svoje teplo! přijď a roztav tyto ledy, jež mne pronikají. Přijď Ježíši, slunce spravedlnosti! přijď a vzkřisíš tyto růže k své slávě!« Když se duše takto pomodlila, spatřila jsem, jak světlo a teplo sestupovaly na tento růžový keř: poupata se rozpukla, růže se rozvily a jejich vůně potěšila svět. Minula jsem tehdy opakovati tuto modlitbu, nikoliv abych byla jako ten růžový keř (nejsemť než hnůj), ale abych přitáhla Slunce spravedlnosti na svoji duši, zvadlou a zledovělou hříchem: tato modlitba mi dala naději.« A připojila s úchvatnou prostotou: »Mohu to učiniti? tím ne že bych si zakládala na svých myšlenkách, podržuji si jen to, co mne hrouzí v lásku k Ježíši a v opovržení sebou.«

20. září byla pokoušena, by nepřijímala, poněvadž se viděla samý hřích; ale stále jsouc poslušna, přijímala přes svou nelibost. Po přijímání vidí před sebou jakoby díru, zarostlou květy; vespod byla propast, a ona měla jednu nohu na pokraji této díry. Zároveň slyší jakýsi hlas, který jí praví, podáváje jí nit: Touto nití jest poslušnost, tvoje vůle jest vábena k této díře zarostlé růžemi; tyto růže jsou podobenstvím rozkoši, choutek; jsou v dolní části shnilé; posuneš-li nohu, padneš; jdi podle niti poslušnosti a vyjdeš na cestu, jež vede k Ježíši.« — »Ó matičko, pravila oznamujíc toto vidění, jak jest Ježíš dobrotiv! Jak chci vždy milovati poslušnost! Poslušnosti! miluji tě, chci choditi dle tebe; již nedychtím odejiti. Jímala mne tak prudká žádost toho při Mši, abych se zbyla povinnosti poslouchati, zvláště povinnosti přijímatí s tak špatnými úmysly! Takové přijímání se mi zdálo peklem. Jak jsem slepa! díky, můj Bože, že jsi mne osvětil.« V noci Satan se jí pokouší vypuditi, mluvě k ní v podobě svaté Teresie; sestra vzývá Marii, a démon jest přemožen.

Na druhý den přišlo jí navštívit jakési nebeské zjevení v podobě matky Eliášky. Hle, jak se to zvědělo.

Novicka vidouc vcházeť do své celly sestru ošetřovatelku, praví jí plna radosti: »Právě odešla matka Eliáška«; a ukazujíc jí jakousi ruční práci, připojuje: »Tento šev mi udělala matka Eliáška, aby mne naučila dobře šítí.« Ošetřovatelka pospíchá uvědomit matku Eliášku o tom, čeho se právě dověděla; převorka ubírá se k novicce, by poznala, jest-li to pravda, neboť toho dne nebyla navštívila sestry Marie. Prosí ji, nijak se nevysvětlujíc, by jí opakovala, co jí byla řekla. Nemocná, udivena, myslí, že se jí vůdkyně tak ptá, jenom aby ji zkoušela; odpovídá s dětskou prostotou, že se již nepamatuje. »Nuže, dí na to matka Eliáška, pomodleme se k vašemu andělu strážci, ať vám vyprosí, byste si vzpomněla.« Když se domodlily, novicka jí praví: »Když jste přišla dnes ráno, svěřila jsem se vám, čeho jsem zakoušela při přijímání. Ale proč vám to nyní zase říkati?« — »Byste se přiměla poslouchatí«, odpovídá matka Eliáška. »Nuže, navazuje ihned novicka, spatřila jsem po přijímání jakousi maličkou jako já, oblečenou jako já a jež se mi úplně podobala; toliko byla mnohem menší než já. Ježíš ji držel ve svém náruči, zdálo se, že ji velmi miluje. Byla jsem žárliva na tuto maličku; pravila jsem Ježíši: »Tato malička jest šťastna; tolik ji miluješ!« — »Ano, miluji ji, odpověděl mi Ježíš; viz, jak ji držím ve svém náruči, ale ona toho neví.« I pravila jsem Ježíši: »Ale vždyť jest v tvém náruči! Ach, kdybych byla na jejím místě, ujišťuji tě¹, že bych to cítila a že bych byla šťastna. Ó malička, modli se za mne, jež nejsem než břich. Ty jsi čistá, a já nejsem než hnůj.« Tato malička mne neviděla. Patřila jenom na Ježíše, a Ježíš též stále patřil na ni. Pohled na ni však přece vzbudil ve mně maličko naděje. Odvážila jsem se říci Ježíši: »Ó Ježíši, ty jsi přišel spasit hříšníky. Nikdy nebudu jako tato malička, ale posléze chci doufati.« Pravila jsem vám to vše dnes ráno, matičko, a vy jste plakala, poněvadž jste mne milovala; já též jsem cítila, že vás miluji; byla jste rozmilejší než nyní. Vycházela z tebe vůně, jež přinášela milost do mé duše. Proč nemohu v tuto chvíli cítiti téže milosti? Pravila jste mi plačíc: »Důvěrujte, milé dítě; svatá Panna vás miluje, jest s vámi; hledí na vás, ale vy ji nevidíte, buďte velmi poslušna«; vzbudila jste ve mně naději. Spoléhám na milosrdenství Boha tak do brotívého, tak hodného lásky! Kdo jest jako Bůh?«

V noci pravila dojemným hlasem: »Svatá Panno, moje matič-

¹ Zde sestra Pánu tyká, ač mu vždycky podle francouzského vyká.

ko, vrhám se k tvým nohám; mnoho jsem hřešila, ale hledám tebe, milovaná matko. Hledám též Ježíše; ale ty se skrýváš, jako i Ježíš se skrývá. O moje Matičko, smiluj se nad touto malou nicotkou! ó Ježíši, odpusť mi: nechci již tebe urážeti, smiluj se nad tímto ubohým sirotkem! Nepřišel jsi na zemi pro nic, nepřišel jsi pro spravedlivé, přišel jsi spasit hříšníky! Již nemám Ježíše; jsem malá nicotka opuštěná. Můj Bože, můj Bože, milosrdenství! Tys neskonale dobrý, doufám v tebe!«

Vnitřní temnoty čím dál tím více houstly v její duši; nepovažovala se hodnou leč pekla: jen z pouhé poslušnosti šla na druhý den k přijímání. Zase spatřila v náručí Ježíšově totéž malédítko, jež se nezdálo starším než tři léta, ačkoliv jí ve všem bylo podobno. »Miluji toto dítě, pravil jí Pán, poněvadž jest maličké; velicí nebudou se mnou.« Tato Spasitelova slova zarmoutila novicku: »Jak učiniti, pravila matce Eliášce. Pán Bůh nemiluje leč maličké, a já jsem veliká; nemohu se useknouti, bych byla menší.« Její vůdkyně jí vyložila, že Ježíš mínil maličké duchovní, jimiž nejsou jiní než pokorní: toto vysvětlení ulehčilo jejímu srdci, rozptylujíc její muku.

23. září dostavuje se Satan osobně, by jí pokoušel. »Co bys učinila, pravil jí, kdyby se na tebe vrhl nějaký mocný král nebo nějaká nepřátelská armáda?« — »Z té duše bych obětovala tu zkoušku Ježíši.« — »A kdyby ti chtěli uloupiti panenství?« — »Vyskočila bych oknem. Ó jaké štěstí obětovati svůj život pro Ježíše! Přála bych si umříti mučennicí.« — »Odejdi odsud, kde jest stále třeba poslouchati, kde se nikdy nesmí jíti po svém; ustraň se na poušť; bude ti možno lépe sloužiti svému Bohu; budeš rozjímati stvoření.« — »Jest mi milo rozjímati stvoření v naší zahradě. Poslouchati mi jest vůlí Boží.« — »Přijde do Řádu jistá veliká svěťice; bude znáti všechny tvoje hříchy a přičiní se, by tě propustili.« — »Bude-li svěťice, bude míti velikou lásku; doufám, že bude míti nade mnou slitování.« — Satan odešel rozvztekl; novicka poděkovala Pánu, pravíc: »Milostí Boží jsem zvítězila nad ďáblem; samotna nemohu nic.« Satan brzo žene útokem znovu. Praví jí: »Nikdy nebudeš milovati Ježíše.« — »Máš pravdu, odpověděla, že nemiluji Ježíše, jak bych měla a jak si zasluhuje, ale přeju si ho milovati. Klid se, Satane, ani přání nemám milovati tě: pro tebe nic než opovržení!« — Budeš příčinou odchodu sestry N. N.« — »Miluji onu sestru, modlím se za ni; ode-

jde-li, nebudu za to odpovídati; co mne se týče, nechci odejítí.«
»Ale jsi stále nemocna.« — »Nemiluji svého těla; viděla bych jeráda zhmžděno, na popel.« — »Budeš se mnou.« — »Stebou, Satane? tím lépe, budu tě o něco více nenávidětí, budu o něco horlivěji hledatí Ježíše; ráda bych tě viděla stále tak jako nyní, poněvadž bych nikdy nezapomněla na Ježíše.« Démon se vzdálil.

Tázali se jí kdysi, bývá-li pokoušena k pýše; touto otázkou zdála se udivena.

»Jakže, odpověděla, takový hnůj jako já by mohl býti pyšným? Och nikoliv!« — »Jste pyšnější, než si myslíte«, namítla její vůdkyně; čím kdo jest pyšnější, tím méně myslí, že by byl pyšný.« — »Věřím tomu, protože vy to pravíte, odvětila pokorně, ale tolik jsem hřešila! nejsem než hřích! Co by mne tedy mohlo podněcovati k pýše, mne, ubohého nevědomce, stále stonající, která neumím ani čísti, ani mluvití a která jsem bez ctností? Nač bych z toho ze všeho byla pyšna?«

Na druhý den Bůh, aby jí udržoval stále v pokoře, ukázal jí strážné anděly sester, v podobě spanilých dítek, kdežto vedle sebe spatřila jenom velikého černého démona s holi v ruce. Tato protiva jí nejprve polekala, ale rychle postihla naučení, jež jí Pán dával. »Tento démon, pravila, jest mým obrazem; jest veliký: hle, moje pýcha; jest černý: hle, moje hříchy. Můj Bože, smiluj se nade mnou!« Žádala, by jí bylo dovoleno vypravovati přede všemi sestrami, co viděla, a zapřísahala je, by se za ni modlily, aby se jí dostalo něco pokory.

Nový boj se strhne mezi démonem a novickou: »Odpočívala jsi, pravil jí Satan, místo abys pracovala.« — »Ano, lehla jsem si, odpověděla, ale z poslušnosti; jest mi milejší poslouchati než všeccko.« — »Česala jsi se.« — »Ano, česala jsem se z čistotnosti. Ježíš miluje čistotnost, učinila jsem tak pro Ježíše a nikoliv pro tebe: ty jsi špinavý; odejdi! Obětuji vše Ježíši. Kdybych byla neobětovala všeho Ježíši, česala bych se pro tebe, ale obětovala jsem všechno. Och, jak dobrá jest poslušnost! toť můj bratr; pokora, toť moje matka; prostota, toť můj otec. Poslušnost jest Ježíš; pokora jest Maria; prostota jest Josef; to jsou moje vzory. Satane, anděle padlý, tebou opovrhují!« — »Viz moji velikost, moje bohatství; dávám je těm, kteří mne následují, jsem králem.«
»Ty, králem! Jediný Ježíš jest mým králem; jest mi milejší býti chudou s Ježíšem. Nechej si svého království, svých krásných

poli, svých kuřat, své veliké pečeně; jest mi milejší suchý chléb s Ježíšem. Opovrhují tebou jako papírem, který se pohazuje. Praviš, že dáváš ořechy? Chceš znáti moje ořechy? Moje ořechy, toť vzdychati po Ježíši. Hned ti povím, jaký jest můj chléb: toť Ježíš; toť utrpení každé chvíle, toť láska: hle, můj chléb, hle, můj nápoj. Opovrhují tvým nápojem, tvou vodou cukrovou, tvou vodou voňavou. Žízním po duších, po kalichu utrpení: toť můj nápoj. Nechej si svých rozkoší, svých bohatstev, svých královstev; výše si cením chudoby. Praviš, že oslepnu? Tím lépe: slepota mne povede k Ježíši. Ježíš bude mým světlem; poslušnost bude mým světlem. Šťastny oči vždycky zavřené! Ježíš bude jejich světlem. Vše pomijí na zemi. Jsem-li zde na světě ve tmě a v utrpení, v nebi budu se stále radovati se svým Otcem.»

Takto novicka stále vítězně odrážela útoky Satanovy.

Jednoho dne, když se modlily officium za zemřelé, jevila se velmi šťastnou. Zdálo se jí, vypravovala, že vidí ubohé duše očistcové jako tolikéž uschlých rostlin; modlitba sester padala na ně, podobna nebeské rose, a vracela jim svěžest a život.

Obcování sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného s Bohem nejvíce proniknuto bylo duchem dětinným. Vyjádřila jednou úchvatným způsobem tento stav své duše. »Jsem s Pánem Bohem, pravila, tak jako dítě u svého otce. Jest-li otec bohat, dítě se dožaduje stále nových pokrmův, nových šatův stále krásnějších; přeje si měniti každý den. Tak jsem se svým Otcem nebeským, tak bohatým. Nenechávám si nic z toho, co mi denně dává, vracím mu všechno. Říkám mu: Milovaný otče, tvoje dítě jest chudo, nemá nic; ale vše, co jest tvoje, náleží mi. Dej mi něco na dnešek, dej mi svoje slovo: jak jest sladko! dej mi svoji lásku, odpusť mi moje hříchy.»

Slyšme výborné rady, jež jiného dne dávala u vytržení: »Když začínáte rozjímání, uznejte svoji slabost, svoji ubohost. Jděte k Ježíši, prostě ho, by vás osvitil, by vás přitáhl k sobě. Ať v čemkoliv, nedůvěřujte samy sobě; mějte bázeň před všemi svými činy. Myslete na Ježíše, sjednocujte se s ním. Před modlitbou, před prací sjednocujte se s jeho duchem, když byl na zemi. Myslete na lásku Otcovu, jenž vám dal svého Syna, by na sebe vzal vaši podobu; nepřišel jako anděl, ani jako Bůh, ale přišel ve vaši podobě, by byl ve všem vaším vzorem.

»Pokořujte se: dostane se vám světla. Buďte poslušny, dobu-

dele si cesty. Osvědčujte lásku k bližnímu, stanete se čistými. Buďte trpělivy, tichy, nabudete něčeho, co byste obětovaly Ježíši. Před každým skutkem vzývejte o světlo, o milost Ducha Svatého. Říkejte: »Můj Bože, smiluj se nade mnou; přijď mi na pomoc!« Ježíš zůstal na zemi jen třicet tři léta, by nás učil těžiti z času pracovati pro věčnost. Země bude vrácena zemi: vaše skutky vytrvají. Pracovaly-li jste pro Ježíše, půjdete se celou věčnost s Bohem radovat. Vizte, můžete-li změřiti věčnost, uvažujte o tom. Buďte pokorny, velmi maličky zde na světě. Šťastná duše, jež usiluje stále, by nebyla nic, by všude byla poslední! v nebi bude první.

»Dopouštíte-li se někdy chyb, neztrácejte mysl; pokořujte se, vyznávejte svoji slabost, svoji bídu: vždy se utíkejte k Bohu. Patřte naň stále, milujte ho, myslíte na něho.«

Biskup bayonneský, na žádost převorčinu, dal dovolení Otci Xavierovi¹, karmelitánu, by vstoupil do klauzury a zkoumal co nejprísneji neobyčejný stav této duše. Novicka byla uchválena v tuto chvíli a prolévala slzy. »Pláču svých hříchův, pravila pohnutlivým hlasem; pláču hříchův světa. O hříšníci, kdybyste znali velikost Boží, nikdy byste nehřešili.« Připojila obracejíc se na démona: Satane, ty kradeš duše Bohu, ty je oslepuješ; ty nemůžeš dáti nic, ty bereš; ty šálíš duše, ty je hubíš; opouštějí Boha, by tě následovaly. Bereš to, co stvořil Bůh, nemáš nic svého. Ukaž svoji velikost. Sprosté hovado, říkáš, že nebudu nikdy viděti Boha! Nuže, není mi potřebí viděti Boha na zemi; víra mi postačí. Můj Bože! nežádám si než tři věci, tři ctnosti: poslušnosti, pokory, prostoty. Poslušnost, toť Ježíš; pokora, toť Maria; prostota, toť Josef.« Slova tak plná Ducha Božího nemohla býti leč z Boha.

Ve svátek svaté Teresie sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného mohla se účastniti všech společných povinností klášterních. Prosila, by se směla zpovídati přede Mší, poněvadž jí bylo potřebí zpovědníkova rozhodnutí o jisté věci. »Kněz, pravila při tom své vůdkyni, zastupuje Boha, jeho budu poslouchati: slovo knězovo,

¹ Otcí Xavierovi de Bengy, bratru Otce A. de Bengy, jesuity, vydaného na smrt v Paříži za Komuny, 26. května 1871.

Otec Xavier, když byl mluvil s novickou a ona odešla, pravil několikráte převorce: »Podržte si tuto novicku, vyrosté vám veliká svěťice.« (Poznámky matky Eliášky.)

slovo Boží pro mne. Řekne-li mi kněz, že vám to smím vypravovati, učiním tak. V knězi nevidím než Boha; nehledám knězových vědomostí, nýbrž síly Boží v něm.»

Ježto zpovědník dovolil novice, by vše ohlašovala své vůdkyni, jde ihned za ní a mluví jí takto: »Spatřila jsem, že mám přelézt přes tři hory: na první, poněkud černou, jsem se dostala jenom stěží. Dospěvši na vrchol, spatřila jsem, jak vylétá z hory jakýsi bílý pták, který mi pravil: »Toho, kdo miluje mého Otce, budu milovati; bude mým nejmilejším.« Druhá hora byla všecka černá; jenom s největšími nesnázemi jsem se na ni mohla dostat. Jakmile jsem se octla na vrcholku, spatřila jsem, jak vychází z hory pěkný beránek, všecek bílý, přesladkých očí; byla bych si tohoto beránka vložila do srdce; pravil mi: »Prosím pro toho, kdo miluje mého Otce, o jméno jeho nejmilejšího Syna a o jméno matky Nejmilejšího.« Třetí hora, ačkoliv příkřejší, nebyla tak černá jako dvě první; za temenem hory jsem viděla stromy osypané květy. Dospívajíc na vrchol, ucítila jsem vůni těch květův: tato vůně vzbudila ve mně naději a radost. Z prostřed hory vyletěl jakýsi pták, bělejší a krásnější než onen první i než beránek. Pravil mi: »Ihned řeknu Otcí: dej to, oč tě Beránek prosil pro toho, kdo tě miluje, totiž jméno svého nejmilejšího Syna a jméno Matky Nejmilejšího: Marie z Ježíše Ukřižovaného.« Pochopila jsem, že jde o mne, to vzbudilo ve mně dobrou naději; ale bojím se, aby to nebyl démon, chtějící mne strhnouti v pýchu. I pravila jsem: »Klid se, Satane, nejsem než ubohá hříšnice; a přece doufám; milosrdenství Boží jest veliké. Nejsem nic sama sebou, nic než hřích; ale Bůh ve mně může proti tobě, Satane, vykonati veliké věci.«

Jindy za rozjímání pocítovala prudkou žádost, by viděla, jak jest Bůh poznáván a milován; litovala všech těch, kteří nemilují Ježíše. »Litovala jsem i Satana, pravila. Tu spatřila jsem jakousi černou slípku na jakési spálené louce a pravila jsem: »Ubohý Satane, lituji tě, ty nemiluješ Boha.« Zároveň jsem spatřila, jak opadalo všechno peří této slípce, a slípka ztratila se do země.

»Spatřila jsem potom velikou černou krávu, s dlouhými rohy. Byla jsem na hoře výše než ona kráva, jež se mne marně pokoušela dochvátiti, i pravila jsem: »Ubohý Satane, lituji tě, nepomýšlíš než na zlo. Nemiluješ Boha a rád bys zabránil ostatním, by ho nemilovali. Kradeš duše.« Jakýsi hlas mi pravil: »Jakže,

ty máš lásku i k Satanovi?« Odpověděla jsem: »Nikoliv, nemám lásky k Satanovi; ale přála bych si viděti, jak Bůh jest milován ode všech, i od Satana.« Hlas odvětil: »Co bys učinila, kdyby Bůh ti dal moc nad Satanem?« — »Užila bych této moci, bych ho přiměla milovati Boha.« Co jsem takto odpovídala, spatřila jsem, jak se rohy té krávy zkrížily a opadly; srst opadala též, a kráva zmizela pod zemi.

»Spatřila jsem ještě jakési jiné nečisté zvíře, s očima rudýma jak oheň, a znova jsem se jala litovati Satana. Týž hlas mi pravil: »Co bys učinila, kdyby ti Bůh dal vládu nad Satanem?« »Nutila bych ho tou mocí milovati Boha; sice bych ho přikovala, aby neškodil duším a nebránil jim milovati Boha.«

Novicka vypravovala vše, co viděla, s největší prostotou, ani se neptajíc, co to znamená. Představily se jejímu zraku tři ony hory. Tu pravil jí jakýsi hlas: »Přelezeš-li přes první dvě, budeš Marii z Ježíše Ukřižovaného.« Potom spatřila na třetí hoře pěkné děťátko, jež jí pravilo: »Překročíš-li třetí horu, budou tě nazývati blahoslavenou Marii z Ježíše Ukřižovaného.« — »Nepochopila jsem z toho nic, pravila sprostně, ale bála jsem se, aby mi snad Satan nestrojil cesty, by mne zahubil pýchou, i pokořovala jsem se; viděla jsem, že nejsem než hřích. Přece však chci doufati v milosrdenství Boží. Pravila jsem Satanovi: Bůh učiní ve mně vše, a přes tvoje úsilí jeho milosrdenství mne zachrání.«

Večer po matutinu vysmívala se démonovi: »Satane, pravila mu, spatřila jsem při Te Deum jakousi holubičku, jež se snesla na můj brevír; procházela se po něm, usedla si na mých prsou, na mém obličej; její přítomnost mne naplnila radostí. Tebe, Satane, a všechny tobě rovné jsem viděla jako černé mouchy, snažící se vyrušovati sestry. Spatřivše holubici, všichni jste ustrašení prchli. Myslíš si, Satane, že Ježíš mně nechává samé? Nikoliv, nikoliv, to on mi poslal tu holubičku, by mne potěšil. Buď jist, Satane, že bude-li Ježíš se mnou, stanu se někdy tvou vládkyní, a jako z dovolení Božího přicházíš ke mně, půjdu k tobě, bych tě z dovolení Božího ukovala.

»Klid se, Satane, ten, jehož Ježíš střeže, nezhyne nikdy. Nejsem nic; ale skrze Ježíše tě rozdrťm. Po chvíli s Ježíšem nezůstává mi v mysli ani památky po tvém trýznění. Co povídáš Satane? že nikdo s tebou nikdy tak nemluvil, jako já? přicházíš, bys ve mně vznítil pýchu? Klid se. Vím, jak jsem slába. Kdyby mne Ježíš

nestřehl, byla bych horší než ty; ale střeže-li mne Ježíš, dává mi svoji sílu proti tobě. Drží-li Ježíš stéblo, byste i všichni zakládali oheň pod tímto steblem, stéblo to by neshořelo. Mnoho jsi se mne natrýznil po dva dni. Ježíš na odškodněnou mi poslal tu holubičku.

»Praviš, Satane, že zase budeš trýzniti moje tělo? Budu ti v tom pomáhati, neboť moje tělo, tak jako ty, jest proti mně. Nyní-li přirozenost trpí, později přijde radost. Klid se, Satane, nebojím se tě. Mám při sobě tu, která ti rozdrtila hlavu, Marii; ona jest mou matkou! Vztekáš se, Satane? Ano, Maria jest mou Matkou. Milovaná Matko, Matko moje! Matko Ježíšova! Dobrotivá Matko, nevím, navštívil-li mne tvůj duch; ať jakkoliv, sneslo se na knihu, na moji tvář cosi od Boha a co mi pravilo, bych doufala. Činím to, doufám. Ó Maria, Matko Ježíšova a moje Matko! jsouc vzdálena tebe, moje duše omdlévá, moje srdce teskní. Kdy se dostanu k tobě?«

Na druhý den boj s démonem zuřil dále, ačkoliv sestra velmi strádala.

»Tož ty mi, pravila Satanovi, házíš červy do jídla (sestry to nejednou zjistily)! tím lépe! Žádala jsem Boha, by mi potrava bývala vždy nelibou, abych neměla žádné rozkoše na zemi, ani v chuti ani v čemkoliv jiném.

»Praviš mi, že jsem neměla křesťanské lásky? Miluji bližního více než sebe. Proč na mne žárlíš? Poněvadž mne miluje Bůh. Ano miluje mne, ačkoliv nejsem než bída, než hřích; a tato láska, již ke mně chová, rozzařuje ještě více jeho milosrdenství.

»Tož ty jsi přišel kdysi, nesa kříž, s bokem otevřeným, s trnovou korunou na hlavě a s andělem, který by tě podpíral? Pravil jsi mi: Milá dcero. — Jak jsi vychytralý! Nejsem tvou dcerou, Satane. Pravil jsi dále: Jen tvoje hříchy mne korunovaly trním; jen tvoje pýcha mne tak trýzní. Tolik milosti jsem ti prokázal! a ty nejsi věrna, ty nejsi pro mne, jsi pro peklo. Tak se staniž, Satane! nikoliv, nejsem pro tebe: chtěl jsi mne zastrašiti, a toto pokušení nezmohlo, než že ve mně vzbudilo o něco více odvahy a síly.

»Jindy jsi přišel jako anděl; ano, Satane, jako anděl; ale Bůh mi dává milost, bych tě vždy poznala. Pravil jsi mi: Jsem tvůj anděl. Poněvadž nejsi věrna, opustím tě. Tak se staniž Satane, klid se, klid! Pravil jsi mi ještě: »Nešetřila jsi mých vnuknutí; stále vše říkáš staré (její vůdkyni). Budeš-li od této chvíle věr-

ně uchovávatí vše v srdci, nic neříkajíc, dojdeš milosrdenství, Bůh ti odpustí. — Ó Satane, přiměl bys mne rád, abych zanedbala řehole!

»Ano, jdi a pobuř celý svět, poštví jej na mne; jak budu spokojena! Nikdy se nedám zastrašiti, byť i moje tělo bylo jedna rána a byť z něho červi vylézali; byť mne i někam pohodili, stále bych doufala. Hleď, až kam jde moje důvěra v Boha; až bych byla bez pomoci, v úplné bídě, neschopna se pohnouti, věřím, že by se země proměnila v ptáky, by mi nosili, čeho bych potřebovala; věřím, že by se mi na ní leželo jako na žíněnce. Věřím, že kdybych měla žízeň a moje uhnívající ruce nemohly by nabrati vody, věřím, že z vůle Boží voda sama od sebe by mi přitékala do úst. Vidiš, Satane, až kam jde moje důvěra v Boha.

»Počkej, počkej, Satane, dodala s tak nadpřirozenou uštěpačností, zazpívám ti písničku:

Krásný anděle světla,
svržený v jámu pekla;
Nic, ba ještě méně,
rukou jen tě vede
na řetízku jako štěně.

Jaké to tajemství
jíti tak z daleka!
Prášek jen maličký,
z země jenž pochází,
postaven za světla anděly.

»Poslyš, Satane, vysvětlení té písničky: Byl jsi tak krásným andělem, a svou pýchou tak jsi zšeredněl! Stále nás nazýváš prachem; jest pravda, jsme prach, ale milosrdenství Boží nás staví na tvoje místo, a ty, Satane, budeš dorážeti jako pes. Anděl tmy, anděl neštěstí, anděl lenosti, anděl smutku černý jako pes. Můžeš si dorážeti, ale nemůžeš nic jiného proti těm, kteří se tě nebojí. Sečkej ještě chvílku, zazpívám ti písničku celou; sice ti ji dozpívám v Indii: má dvacet čtyři sloky.« Satan prchl, a novíčka projevovala svou radost tleskajíc rukama.

Vnitřní zkoušky trvaly skorem nepřetržitě. Vidění jejích hříchův ji vrhalo v hluboký smutek; ale sladký jakýsi hlas ji upa-

matoval, by myslela na Boha, pravě jí: »Duše, jež se příliš zabývá sebou, ztrácí s očí Boha; zůstává v sobě, místo aby šla k Bohu.«

Bylo by třeba, abychom mohli uvést všechny nadpřirozené zvěsti, jichž se jí dostalo. Povězme aspoň nejpoutavější a nejpočetnější.

Dne 31. října spatřila okřídleného mravence; zároveň uslyšela hlas, který jí pravil: »Můj Otec velmi miluje tohoto mravence, poněvadž jest maličký; na křídlech tohoto mravence vystaví veliký dům.«

Vedle tohoto mravence spatřila, jak obr si nakládal na ramena otep slámy a jak jí nemohl unést; prohýbal se pod břemenem a padal na zemi, zatím co mraveneček držel na svých křídlech tíhu velikého domu. Nic nechápajíc z tohoto dvojího vidění, uslyšela, jak jí pravil týž hlas: »Miluji tohoto mravence, poněvadž jest maličký; právě proto postavím na něm veliký dům.« A novicka, stále v téže blažené nevědomosti, volá: »Nevím, jaký to jest mravenec! ale velmi ráda bych byla taková jako on.«

Téhož dne rozmlouvala s jakýmsi tajemným dítkem. »Dítko, pravila u vytržení, přinášíš mi ovoce utrpení; přijímám je, nechť jest jakkoliv hořké, poněvadž Ježíš si toho přeje. Jenom mi přines, abys mi pomohlo jisti toto ovoce, též zrnko trpělivosti.«

2. listopadu si stěžovala Pánu, že jest milována od tvorův. Jakýsi sladký hlas jí odpověděl: »Kdo tě kdy bude milovati jako Ježíš? Všecka láska tvorův se nevyrovná trvalé a šlechetné lásce, již miluje Bůh. Vroucnost tvorstva ochládá rychle. Znelíbíš-li se v něčem osobě, jež tě nejvíce miluje, hned tě už nemiluje, kdežto Ježíš tě miluje stále. Pomáhá ti vstáti, padneš-li; a urazíš-li ho, odpouští ti.«

Nazítří pravila Bohu v rozjímání: »Můj Bože, tys stvořil všechny věci; dáváš jim, čeho jim potřebí. Tys, stvořil rostliny v zahradě; dáváš jim vzduch, déšť, slunce, aby nezhnuly. Jsem jako rostlinka, jest mi potřebí tebe; jest mi potřebí deště, slunce: smiluj se nade mnou! Ty jediný, Pane, můžeš mi dáti obživu, tak jako zachováš ty květiny.«

Při Mši spatřila zahradníka, který držel v ruce větev; osekával je. Sřezával suché větve, jež padaly na zemi: toliko dobré zůstávaly mu v ruce a bylo jich velmi málo. Tento zahradník jí pravil: »Miluješ mne? Chceš mi učiniti malé místočko ve svém srdci?« — »Nikoliv, nikoliv«, odpovědělo prostinké dítě, nechápajíc,

že tímto zahradníkem není nikdo jiný než zahradník Maří Magdaleny, »nechci milovati než Ježíše.« Zahradník ujal se zase řeči: »Viz tyto zlostníky, kteří strojí válku; kopou jámy, by do nich padali dobří; tyto jámy budou na ně; já budu chytati dobré do své zahrady. Můj Otec není milován.« — »Zahradníku, odpověděla novicka s úchvatnou prostotou, mluvíš stále o svém otci! Kdo zná tvého otce? Neznáme než jednoho Otce, kterýž jest v nebi! jen toho dlužno milovati.«

»Zahradník přišel zase za večerního rozjímání, pravila sestra Marie; držel v ruce dlouhou hůl s nasazeným křížkem. Pravil mi: »Rozšiř poněkud svoje srdce a poskytni mi v něm místa; ač jsem veliký, můžeš mne do něho uvéstí.« Odpověděla jsem: »Buď jist, že tě tam neuvedu; jediný ten, který mne stvořil, můžeme rozšířiti srdce; mé srdce jest celické pro něho; nemiluji lidí; miluji jenom Ježíše.« Zahradník, slyše mne takto mluvit, usmíval se a ukřýval svůj obličej tím křížkem; a já jsem cítila mnoholásky ve svém srdci, ale pro jediného Ježíše. Hned vidím jakéhosi pastýře, hned zase zahradníka, já, která nemiluji lidí. Není potřebí než Ježíše!«

Týž zahradník se vrátil 5. listopadu za rozjímání: »Doprovodím tě do Indie«, pravil jí. — »Zůstaň ve své zahradě, odpověděla mu; mám dosti Ježíše.« — »Miluješ moji matku?« děl zase tajemný zahradník. — »Ano, miluju, miluje-li Ježíše.« A obracejíc se k jakémusi andělu, který tam byl v podobě dítky, pravila mu: »Dítka, tento zahradník přichází se denně dívat, jest-li nějaké místo pro něho v mém srdci; není tam místa leč pro Ježíše. Dítka, pověz mi, proč prchá démon, když přichází ten zahradník?«

Prostřed svých utrpení zvolala: »Ó Ježíši, nic zde na světě mne nemůže uspokojiti! Ty jediný, ó Ježíši, ó Ježíši, moje lásko, kdy tě uzřím? Kdy tě budupožívati? Ó Ježíši, můj bratře! Ty's můj Přítel, můj Ženich.« A obracejíc se k své vůdkyni: »Podívejte se, matičko, jakou rodinu mám v nebi! Bůh Otec, můj Stvořitel! Ježíš, můj Ženich! Svatá Panna, moje matička! Svatý Josef, můj tatíček! Otec Eliáš, můj dědeček a můj kmotr! Svatá Terezie, moje kmotra!¹ Andělé, moji strážci! Apoštolové, moji bratři! Svatý Jan, můj bratr! Všichni svatí, moji přátelé! Jaká to rodina! ale tolik jsem hřešila! Jak předstoupím před tuto rodinu? Ach, právě tak jako nebe jest větší než země, právě tak milosrdenství

¹ Čtenář si vzpomíná, že sestra Marie měla při oblékání roucha za kmotry svatého Eliáše a svatou Teresii.

Boží jest větší než moje hříchy. Kdybych vlila čtyři láhve špinavé vody do moře, voda mořská by se tím neušpinila. Moje hříchy před Bohem jsou jako ty čtyři láhve vlité do moře. Ó můj Bože, doufám ve tvoje milosrdenství.«

13. listopadu vypravovala, co byla uzřela: »Ježiš, pravila, ukázal mi jakousi duši, usnuvši hlubokým spánkem, obklopenou hady, kteří ji štípají; ona ani necítí jejich uštknutí: »Pohled, pravil mi božský Mistr, déšť padá na ni, slunce ji ozařuje, a ona spí stále! a ona necítí nic: vše jest pro ni marno. Jest obrazem duše vlažné, uspané ve zlém; hady jsou pokušení; vodou moje milost; sluncem moje světlo; posílám ji všechno toto dobro, a ona netěží z ničeho.« — »Ó Ježiši, touto duší jsem možná já, osvěť mne!«

14. listopadu přišel do karmélu biskup bayonneský. Po Mši vstoupil do klauzury s p. abbé Manaudasem. Tento vypravoval znovu monsiňorovi, právě tam, kde se to dalo, vše, co spatřil a zakusil za posedlosti, zvláště když v sestře dlel Ježiš. Jeho Milost poslouchala všechny tyto předivné podrobnosti s nejživějším a s nejzbožnějším zájmem. Hledě na malé lůžko, na němž odpočívala novicka za svého osvobození, pravil velmi vzrušen sestrám: »Prodali byste mi toto lůžko? Rád bych si je koupil.« Dal si přecháti část zvěstí andělových ve čtyřech dnech vytržení, jež následovaly po posedlosti; netajil se svým podivem takovéto nauce, prohlašuje ji úplně shodnou s naukou Církve. Ale ještě více ho dojala neuvědomělá prostota novicky, zahrnované tak výjimečnými přízněmi. Spatřil ji v soukromí, a toto shledání ještě zvýšilo jeho radost. Novicka zase byla dojata dobrotou svého biskupa.

Příští den byl dnem velikých utrpení. Aby ji pobavili, přinesli jí dvě rybičky v nádobě s vodou: zdálo se, že zapomněla na chvíli svých bolestí. Pravila jim: »Rybičky, dobrořečte Pánu, který vás stvořil«; a ježto je spatřila otvírati ústa, připojila: »Takto máme činiti pro Ježíše; takto máme ho přitahovati do své duše svým dychtěním.« Za nešpor ji zůstavili samotnu s holubicí a těmi dvěma rybičkami. Její vůdkyně vrátivši se nalezla ji spící. Holubice odpočívala jí na hlavě; rybičky, vymrsknuvše se z vody, ale plny života, zůstávaly na podlaze u její postele. Novicka zvolala, probouzejíc se: »Tyto rybičky přicházejí ke mně, že je miluji a že o ně pečuji. Tak mi jest choditi k Bohu, k tomu Bohu, jenž mne

stvořil a jenž mne miluje mnohem více, než já miluji tyto rybičky. Doufám, že mi bude milostiv.«

Prosila monsiňora, by požehnal těm rybkám, a žádala, by si je směla držeti v sádce. »Proč vám, pravil jí biskup, záleží na tom, byste měla tu sádku a tyto rybky?« — »Protože, odpověděla, tyto rybičky jsou tvory Pána Boha.« — »Ale, odvětil prelát, což nestvořil Pán Bůh všecko?« — »Není pochyby, že stvořil, odpověděla zase; ale tyto rybky, otvírajíce ústa, obrací mysl naši na Ježíše; a potom Ježíš míval rád ryby, požíval jich.« A ježto si neustále žádala nějaké sádky, biskup jí pravil: »Dosti, milé dítě.« — »Ano, monsiňore, jest-li to vůle boží, Bůh mi to učiní, již na to nebudu myslet.« Citovali jsme tento příběh, abychom ukázali, jak nejrozmilejší prostota byla spojena v této duši se stavy tak neobyčejnými.

A ještě úžasnější byla její úplná nevědomost o sobě. Když jednou se před ní mluvilo o jisté duši, vedené neobyčejnými cestami, pravila své vůdkyni: »Matičko, jak mi jest líto těchto duší! Jest jich málo, jež by nebyly v klamu! Bůh nás chraniž těchto stavův!« — »Tedy byste si nepřála býti takovou?« tázala se jí matka Eliáška. — »Raději zemřít, odpověděla; matičko, dlužno svolovati k tomu, čeho si Bůh přeje; ale dívám se na tyto stavy jako na trest Boží; jestli tak snadno upadnouti v pýchu!« — »Znáte tyto stavy?« — »Znám, matičko. Viděla jsem v Alexandrii takovou osobu. Se všech stran sbíhali se k ní na poradu a by se doporučeli v její modlitby: její zpovědník hleděl na ni jako na světici. Když jsem ji ponejprv viděla, zdálo se mi, že slyším vnitřní hlas, který mi pravil: »Toť démon.« Sdělila jsem se se svými dojmy s jejím zpovědníkem, který byl též mým; vyčinil mi pyšných. »Máte pravdu, milý otče, řekla jsem mu; ale chcete-li znáti cestu této duše, pokořte ji, dělejte se, jako byste ji opovrhoval, a to po několikráte, neboť ďábel může učiniti, že se snese zevně nějaké pokoření, aby lépe šáhl v budoucnosti.« Kněz poslechl mé rady. Zprvu se zdálo, že tato duše opravdu zkoušku přijímá; ale po druhé sesmutněla, ba naříkala si, že není chápána; v krátkosti dostavila se malomyslnost. Všechny ty neobyčejné stavy zmizely jakoby kouzlem. Ochabnutí ji přivedlo brzo ke zradě. Nechalaf života řeholního, který byla už dlouho vedla; za dva měsíce se vdávala.«

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného byla ustavičně trýzněna

pro svoje přijímání. Démon jí namlouval, že oklamává vrchnost a že pro to se jí dovoluje přijímati. Ona přese vše poslouchala. Náš Pán, by ji odměnil za tuto poslušnost, ukázal jí kteréhosi dne ptáky potopené ve vodě; někteří dostávali se snadno z vody pomocí svých křídel; jiní v ní zůstávali, poněvadž vůbec neměli křídel. Ježíš jí pravil: »Milá dcero, poslušnost jest duši tím, čím jsou křídla ptáku.« Unesena těmito slovy božského Mistra, osvědčila mu za to svou vděčnost, pomodlivši se ihned chvalozpěv tří mládencův v peci ohnivé.

Poslyšme jedno z jejich večerních rozjímání, jež vypravovala u vytržení: »Viděla jsem, pravila, dvě dítek, jimž bylo asi sedm let. Viděla jsem je jakoby očima tělesnými. Jedno drželo v jedné ruce kalich, v druhé kříž a trnovou korunu. Druhé dítě mi podávalo roucho bělejší nad sníh, krásnou korunu z růží a přeliblezná vonidla. Dítě, jež neslo kříž, mi pravilo: Vol si. Odpověděla jsem mu: Dítě, jdi a popros Ježíše, by mi vyvolil: jeho zalíbení jest mým zalíbením; jeho vůle mou vůlí. Dítě se usmálo a pravilo mi: Tomu, kdo si vyvolil zde na světě kříž, dostane se jednoho dne koruny z růží; tomu, kdo si vyvolil za života růží a vonidla, dostane se později trní: vše se mu promění v bolest. Odpověděla jsem: Dítě, nechci si nic voliti, poněvadž jsem slába; jdi a řekni Ježíši, že chci raději, aby mi vyvolil on. Vyvolí-li mi kříž, trnovou korunu, kalich na celou věčnost, budu spokojena, protože on bude spokojen. Dítě plakalo, a vše zmizelo. Vše to jest asi výtvar obraznosti, nezastavuji se u toho.«

Když v jejich nejprudších utrpeních sestry jí nabízely nějaké ulehčení, říkala: »Vše pomiji! Po smrti se nevrátím se svým tělem, abych trpěla pro Ježíše; nechte mne tedy těžiti z času, abych vytrpěla pro Ježíše vše, co mi bude možno. Nevidím ani slunce, ani hvězd, ani země, ani vody, ani žádného tvora, ani Boha, ani Satana: sebe jedinou a utrpení, jež mne obkličuje.«

V den svátku svatého Františka Xaverského celá klášterní obec byla svědky výjevu tak výmluvného jako úchvatného, ač mlčenlivého. Viděti novicku, jak hledí upřeně na jakési nebeské zjevení, jež jí žádá, aby se všeho vzdala; sestra svými výraznými posuňky dává tomuto zjevení všechny částky svého těla. Vidění to přijímá vše, ale dožaduje se dále. Tu sestra svléká všecken svůj šat, až na tuniku, a dává mu jej. Zjevení přijímá ten šat, ale chce ještě. Nevědouc již, co mu dáti, sestra dává mu znamením

na srozměnou, že svým vstupem do řehole se všeho zbavila. Naráz vstane, prostře se na podlahu se svým křížem v ruce, zůstává bez hnutí a jakoby mrtva, by vyjádřila smrt všemu: což jest svrchovaná dokonalost. Přicházejíc k sobě volá: »Vraťme se do země tak, jsme z ní vyšli. Ó Ježíši, obětuji svoje tělo za Církev. Přicházíme na zemi nazi; nahým jest se nám vrátiti do země.«

»Ó můj Bože, pravila jednou po přijímání, učiň mne věrnou nepatrným světlům, nepatrným vnuknutím, abych nepadla do pekla.«

Nepřetržitá utrpení svědčila o tom, že Ježíš jí vyvolil kříž. »Jsem spokojena, pravila; Ježíš, vyvoliv mi kříž, jest zavázán pomoci mi jej nésti.

Démon užíval na plno svého dovolení trýzniti ji. Kdysi nasypal jí do jídla tolik špendlíkův, že ubohá oběť, jež je polkla, po tři neděle strádala z toho strašnými bolestmi. Cítila v sobě jako by řetěz, který vystupoval a sestupoval, rozdiraje jí stěny žaludku; co trpěla, bylo nevýslovné. Lékař, byv povolán, nepochopil nic z jejího stavu; bylo nemožno jí uleviti. Po několika dnech pravého mučennictví posléze vyvrhla několik těchto špendlíkův. Ukázali je lékaři, který se jich zhrozil. Nikterak nepodezíraje zloby démonovy, uvěřil, že sestra polkla tyto špendlíky z nemístného sebesmrtní. »Milá sestro, pravil jí přísným hlasem, tyto špendlíky byly takto někým zkrouceny, a tímto někým jste vy. Vyznejte svoji chybu.« — »Mýlíte se, pane, odpověděla mu se sladkým úsměvem, těchto špendlíkův jsem ani takto nezahýbala ani jich dobrovolně nepolkla, bylo by třeba šileti aby se takto jednalo; učiniti to při zdravém rozumu bylo by těžkou chybou. Bůh mne vidí a peklo jest na blízku. Nepřišla jsem sem, bych činila takové věci. Vše na tomto světě pomíjí, a Bůh nás bude souditi.«

Opovržení, jež měla k svému tělu, vracelo se jí často na rty: »Ó tělo, říkala, brzo budeš pod zemí; vše pomíjí pro tebe; pohled na hrob. V hrobě, tam se kochej rozkošemi, tuž po krásných oděvech, dobré stravě! Viz svoji velikost ve hrobě; červi, ty malé šelmy, tě sežirají; jsou více než ty. Dokud jsi žilo, rozšlapávalo jsi červy; v hrobě červi tebe stravují; v hrobě jsi skryto všem pohledům.

»Ale moje duše vystupuje k Ježíši, moje duše vidí Ježíše, dobrořečí mu a miluje ho stále. Přece však jsem tolik hřešila! Jak doufati, že přijdu do nebe? Ano, můj Bože, doufám, poněvadž

jsem mnoho hřešila: rozzářímeť v nebi, více než všechny moje sestry, milosrdenství Páně!

»Zde není mi nic trpěti. Jak bych byla šťastna, kdyby se mi všeho nedostávalo! Ale nejsem toho hodna. Dnes měla jsem tak žhoucí touhu umřítí jako mučennice! Jakýsi hlas mi pravil: »Nezasluhuješ si této milosti.« Rychle jsem odpověděla: »Aspoň, můj Bože, mučennictví chudoby! Och, kéž by mne potkalo štěstí, že bych umřela hladu! Ale nikoliv, dejme tomu, že bych neměla chleba, Ježíš by učinil zázrak, by mi ho dal.« Hlas mi pravil: »Jak jest veliká tvoje vira!« Hned jsem si myslela, že to Satan mi takto mluví, aby mne strhl v pýchu. Přece však se přiznávám, že tento hlas mi vnukal lásku k Bohu a důvěru v něho, a opovržení k sobě samé.«

O svátcích vánočních súčastnila se, s největší ochotou světa, všech nevinných zotavení, dovolovaných obyčejí karmélu, načisto tak jako by jí nic nebylo trpěti. Ač stále jsou táž, zapomínala sebe, by obcerstvovala svoje sestry.

O nešporách Božího Hodu spatřila muže, který jí ukazoval svoje odhalené srdce, a v tomto srdci několik bílých holubic. Zevně bylo na tomto srdci trní, jež je rozdíralo, že krev stékala až na zemi. Muž jí pravil. »Milá dcero, nikdo nesbírá této krve; dávají mi zakoušeti mučennictví; neobráti-li se lidé, nechám zhynouti ovoce země; a nezmění-li se po tomto trestu, vyrvu ty stromy a nasázím jiných; a tyhle budou shromažďovati mou krev.«

Za několik dní modlila se při Mši tuto modlitbu, již byla naučena za kteréhosi svého rozjímání. »Pane, dej mi poslušnost svého srdce, pokoru své Matky a prostotu svého Otce.« Na ráz vidí před sebou dvě hory; myslí si, že jest v Jerusalemě. Mezi oběma horami vidí jakési řečiště bez vody. Jakýsi vysoký muž stál vedle tohoto řečiště; házeli po něm kamením. »Tento muž, pravila, obrátil se ke mně, jako k přítelkyni, prose mne, bych ho obrátila a bych ho skryla. Pravila jsem si, slyšíc jeho prosbu. Jak tento člověk má málo rozumu! jak já, tak maličká, skryju jeho tak velikého? Postihl moji myšlenku a pravil mi: »Jsem maličký i veliký; ty nejsi maličká, nýbrž veliká.« I pochopila jsem, že jsem veliká pýchou. Připojil: »To já tebe chci skryti.« Potom mne žádal, abych mu dala napítí. Ve své nesnázi pravila jsem vnitřně svaté Panně: »Matičko, dej rozum tomuto muži. Chce, abych mu dala napítí, a nemám nic, co bych mu dala.« On zase postihl

moji myšlenku a pravil mi: »Nechybí mi rozumu; ale ty ho nemáš. Nepotřebuji pít; ale já tobě chci dát pít.« Pravila jsem mu: »A kdo jsi, že znáš takto moje myšlenky? Jsi Satan či Bůh?« Odpověděl mi: »Nejsem Satan, ale nepotřebuji ti říkat, kdo jsem, tobě, jež nejsi nic.« Zatím co ke mně mluvil, jeho slovo vnášelo milost do mé duše; naplnil mne silou a nadějí, rozlil ve mně pokoj; i moje tělo cítilo novou statnost. Vše to netrvalo než okamžení.«

Divů všelikých přibývalo; po několikráte několik sester spatřilo v ústech novicky tajemné ovoce; dvěma neb třem dokonce se dostalo té přízně, že je jedly¹. Ale ještě podivnější byla její láska k utrpení, její pokora a její láska k bližnímu, jež neocha-bovaly nikdy.

¹ Toto ovoce mělo vzhled veliké oloupané mandle, vonělo jako kadidlo a mělo chuť aromatických bylin. Novicka, když se jí ptali, odkud jest toto ovoce, odpověděla: »Jest odtud, kde byli Adam a Eva; jest to ovoce, kterým se živí Eliáš.« (Záznamy karmélu.)

V této době zkoušky, ohlášené andělem, kdy nepřítel dobra nasazoval všechny páky, by novicku zastrašil a vehnal v zoufalství, božská zjevení a útéchy též nepřestávaly: bylyť jakoby nadpřirozenou a nezbytnou výživou, by připravovaly tuto duši na stále nové boje.

Uvádíme tu, jak ocenila svoji novicku Matka Eliáška v záznamech, psaných o ní z rozkazu biskupa bayonneského a superiora karmélu od jejího vstoupení do karmélu pauského. Právě z těchto záznamův jsme vyjímali události z této doby života sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného.

»Pokud mi to jest možno, užívám slov naší sestřičky, abych vyličila stav této duše s větší věrností. Přece však se přiznávám, že jest moje úloha nesnadná a že toto vypravování pohřešuje kouzla, jímž dýchala slova a činy novicky a jež dává tolik zajímavosti a výraznosti všemu, co řekla.

»Cítím, že nenakreslím její podobizny než z polovice. Bylo by třeba jiného, cvičenějšího péra, by seznámilo s touto krásnou duší: s její dětinnou prostotou, s její pokorou, s její šlechetností, s její dobrotou srdce, s její láskou k Bohu a k bližnímu, s její silou duše ve zkouškách, s její vírou, s její důvěrou v Boha, s její stálostí v boji proti jejímu protivníkovi, který ji stíhal bez ustání, s její láskou k životu skrytému, obecnému a obyčejnému. Třeba ji viděti a sledovati, chce-li si kdo učiniti správné ponětí o tomto dítku. Jest-li vše, co se v ní děje neobyčejného, ať z minulosti ať z přítomnosti, od Boha, nenáleží nám o tom usuzovati; ale vše, co můžeme říci, toť že není-li toho původcem Bůh, naše novicka zdála by se nám ještě podivuhodnější, když může pod vlivem démonovým zůstávati věrnou svému Bohu, plnou naděje v něho, pokornou a maličkou v sobě, nehledající nikdy úcty tvorův, nepřející si v ničem než vůle Boží a jeho největší slávy. Dobře jsem zkoumala její smýšlení, a nikdy se neuchýlila od své cesty, jež jest cestou duše plné přímosti, která nehledá než samého Boha.«

Byvši zadržena jednoho dne horečkou ve své celle, novicka pravila své vůdkyni, jež jí za večerního rozjímání nechala samotné: »Matičko, pokračujte v tom tak dobrém rozjímání, jež jste se mnou konala před chvílí.« Matka Eliáška, nevědouc o ničem takovém, žádala ji, by jí pověděla, co jí pravila, aby zvěděla, nezapomněla-li toho: »Vaše slova, pravila sestra Marie, vryla se mi hluboko do srdce, ale neuměla bych jich opakovati. Byly v nich tyto tři hlavní věci: Hleďte jediného Boha, nezastavujíc se u ničeho stvořeného. Mluvte-li, buďte jako byste nemluvila; díváte-li se na něco, buďte jako byste se nedívala; posloucháte-li něco, buďte jako byste neposlouchala. Bůh jediný jest vše; tvorstvo není nic než nicota a hřích. Vše zde na zemi jest marnost, poněvadž vše to, co pomijí, není nic. Až při smrti, jak budeme litovati, že jsme netěžili z času!«

Na druhý den spatřila za rozjímání téhož muže, jehož spatřila už několikrát. Jeho oči byly něžné a spanilé; rusé jeho vlasy splývaly mu na plece. »Tento muž, pravila, jest bohatý i chudý zároveň. Viděla jsem ho uprostřed chóru, usmíval se na všechny sestry, jež byly jakoby bílým věncem kolem něho. Za chvíli jsem spatřila, jak se tento věnec rozdělil ve tři části. Muž mi pravil: »Rozdělíte se ve troji, ale v nebi budete všechny pospolu.« — Založení karmélu mangalorského a později tak předivné založení karmélu betlémského ukážou pravdu tohoto proroctví.

4. února 1869 po kompletári upadla ve vytržení a vypravovala v tomto stavu o ranním rozjímání: »Při rozjímání plakala jsem svých hříchův, a myšlenka, že jsem stále nemocna, působila ve mně zmatek a nepokoj. Pán pravil mi sladce: (och, jak mi jeho hlas vracel mír!): Milá dcero, podobáš se révě. Viz, jak vinař obdělává, pěstí svou révu; překopává zemi kolem kmínku révy. Země znamená tvoje tělo: já obdělávám svoji révu utrpením. Chce-li vinař, aby mu réva nesla ovoce, ořezuje ratolesti špatné a okleštuje dobré; též já užívám pokušení, pokoření, opovržení, bych očistil svoji révu, a ořezuji ratolesti špatné a neužitečné: pýchu a přirozenost, jež dlužno usmrtiti.

»Pán vinice nepracuje pro nic za nic; doufá, očekává ovoce; pilně obdělává svou vinici, několikrát okleštuje révu z ratolesti neužitečných. Zahradník, jenž obdělává svoji zahradu, nepracuje nadarmo; jestiž živěn ovocem své práce. Chce, aby všechny jeho stromy nesly ovoce; nemá dosti na ovoci jediného stromu. Mám

zde stromy: prořezují je, obdělávají je, aby nesly ovoce. Často vcházívám do jejich srdce; dopřávám jim svého hlasu. Stromy často si toho nevšímají, nevidí mne. Střeďte se! dlužno přinášeti ovoce. Pán kácí stromy, jež nenesou ovoce. Pán kácí stromy, jež nenesou ovoce, vrhá na oheň stromy špatné a sází jiné.

»I pravila jsem Pánu: Pane, opouštíš-li mne, jsem jako popel, který nenese žádného ovoce. Ale patříš-li na mne, stávám se zemí dobrou, zemí příjemnou, jež nese dobré ovoce, jež jest samá zeleň a samý květ. Pane, patř na nás vždycky, buď s námi.«

8. února spatřila před vystavenou Velebnou Svátostí jakéhosi překrásného muže: »Tento muž, vypravovala, řekl mi: »Tvoje srdce není dosti prázdno, dosti odpoutáno«; potom mi ukázal v nádobě bez prsti a bez vody jakési kvítko, jež schlo sluncem, a pravil mi: Beze mne se podobáš této rostlině; chybí ti prsti a vody, by se's občerstvila.« Mrzelo mne, proč mi říkal, že bez něho jsem jako ta uschlá květina; kdyby mi aspoň byl řekl: bez Ježíše, budiž! Otázala jsem se ho: »Ale kdo jste, že ke mně takto mluvíte? Moje srdce nenáleží vám, náleží Ježíši. Proč mi říkáte, že nemohu nic dobrého bez vás? řekněte: bez Ježíše.« Smál se a zakrýval si tvář širokým rukávem, čímž mi zablánil, že jsem neviděla Velebné svátosti.«

»Spatřila jsem«, vypravovala zase dva dni po té, »ale velmi z daleka, muže neobyčejné velebnosti; podobal se králi; seděl a jevil se svrchovaným pánem všeho světa. Mnozí se vzpírali uznati jeho moc. I pravila jsem: Pane, jak si vésti, bychom tě milovali? Zároveň jsem cítila velikou lásku k Bohu, velikou žádost sloužiti mu a žiti ctnostně. Byla bych si přála státi se dokonalou, bych mu byla příjemna a odškodnila ho za nevědek těch, kteří ho nemilují; ale viděla jsem se tak daleko od dokonalosti! Jakýsi hlas mi pravil: »Pohleď do přírody, stromy nejsou veliké za den.« Ukázal mi strom, který nesl špatné ovoce; osekával větve; oštěpoval jej, dal kolem kmene dobré země; pečoval o něj trpělivě: prořezal jej, když přišel čas: a tento strom začal nésti ovoce. Muž ten pečoval o něj s dvojnásobnou pílí, a strom každým rokem nesl o něco více ovoce. Tento muž pohlédl na mne a pravil: »Chci, abys byla jako tento strom, nechci, abys nesla ovoce ihned, nýbrž s časem.« I cítila jsem velikou důvěru a srdce se mi rozpalovalo láskou k Bohu, žádostí milovati ho, žiti toliko pro něho a vzdalovati se tvorův, jež jsem viděla jako samé šelmy,

nastrojené pohliti mou duši. Roub štípený na strom mi ukazoval proměnu duše, jež hledá Boha, jež žije sjednocena s Bohem, s Ježíšem. «

Jindy prosila pokorně božského Mistra, by ji upevnil v pravdě, dopřeje jí poznati pýchu a pokoru. Slyšme, jak vypravovala své vůdkyni o tom, co jí Bůh ukázal: »Spatřila jsem, pravila, že pýcha jest zdrojem všech hříchův; a pokora zdrojem, základem všech ctností. Pýcha uvrhla v záhubu nejkrásnějšího anděla; padl pýchou. Kdyby se byl pokořil, kdyby byl vztahoval na Boha vše, čím byl, byl by se stal ještě krásnějším; pýcha z něho učinila démona. Kdyby se byli Adam a Eva zhřešivše pokořili, Bůh by jim býval odpustil. Ano i Jidáš, kdyby se byl pokořil, býval by došel odpuštění. Jen pýcha nás všechny vrhá v záhubu, jen z pýchy se vůle člověkova bouří proti Bohu. Duše pokorná se stává světlem; žije v pravdě; přichází až k Bohu a Bůh se snižuje až k ní. Pokora jí razí cestu k ostatním ctnostem. Pravila jsem Ježíši mnoho věcí, kterých bych neuměla již opakovati. Spatřila jsem, že jsem pyšna ve všem; prosila jsem Ježíše, aby mi dal pokoru a učinila jsem si předsevzetí býti pokornou ve všech věcech. Och, jak si žádám pokory, opovržení od tvorův! Bůh jest hotov odpustiti hříšníkovi, který se pokořuje, patří s větší láskou na duši, jež se vrací k němu pokorou než na duši věrnou, jež se kochá svými ctnostmi. Tato jest v nebezpečí, že se ztratí pýchou, kdežto hříšník dochází pokořením se milosrdenství.

»Spatřila jsem zahradu plnou ovoce, pravila jindy o téže věci. U brány zahrady hořel oheň, a těm, kteří chtěli vejíti, by si natrhali ovoce, bylo projíti tímto ohněm. Spatřila jsem duši, jež si brala s sebou vodu a takto procházela středem ohně, aniž se spálila; vcházela do zahrady a trhala ovoce. Jiné však, místo aby si braly vodu, sbíraly dříví, slámu a házely je do ohně, který se vzdmáhal, a tyto duše se vždy o něco více popálily, kdykoliv se pokoušely vniknouti do zahrady; a místo aby trhaly ovoce, nemyslely než na svoje spáleniny. Nechápala jsem nic z toho, co jsem viděla. V tom jsem spatřila pána zahrady, který hleděl na duše, jež probíhaly ohněm, i prosila jsem ho, by mi vysvětlil, co mi to bylo ukázáno. Odpověděl mi: Pohled na duše, jež nosí vždy s sebou vodu; touto vodou jest pokora. Pokora, toť pravý zdroj ctností. Duše pokorná nosí vždy s sebou vodu; a také necitlivá ohně, podobenství to pokoření, zkoušek, utrpení, stíhání, opovr-

žení, na cti utrhaní. Kde kdo vrhá se na tuto duši a říká jí s opovržením: »Jsi špatná, nedokonalá, pyšná, lenošná, neposlušná; nemáš křesťanské lásky, nehodíš se tu na nic.« Vše to jest oheň, kterým dlužno proraziti, chce-li se natrhati ovoce ze zahrady. Čím více se prochází tímto ohněm, tím více se natrhá ovoce. Má-li duše vodu pokory, vše jí prospívá, kdežto duše, jimž tato voda chybí, nalézají oheň všude a pálí se sobectvím, jež působí, že myslí stále na sebe. Nikdy si neosvoji té prostoty, již si Bůh žádá ke spáse. Dlužno se státi jakoby malými dětmi, by se vešlo do království nebeského. Tyto duše budou snad konati mnoho ctností vnějších; ale nepříčiní-li se naučiti pokoře, nikdy nebudou příjemny Ježíši, kdežto ty, jež se přičiňuji o pokoru, ačkoliv mnoho hřešily, naleznou milost před Bohem.« — Nic nevyjadřuje lépe stavu této vyvolené duše než následující vidění: »Spatřila jsem, pravila, několik zelenajících se keřův růžových, jež měly růže: vedle těchto keřů byl jiný keř, samojediný, ale více se zelenající, bohatější květy, krásnější. Přišel jakýsi muž, kterým, zdá se, byl Pán, vzal tento růžovník a dal jej do temné noci. Již žádného slunce pro tento keř, žádné rosy, žádné radosti. Větve se svěsily, listí sežloutlo, růžový keř zchřadl: byl skoro umořen. Ostatní keře, jež požívaly rosy, slunce a denního světla, pravily: Třeba vytrhnouti tento keř, který usychá z nedostatku vody a slunce; listí mu sežloutlo; vytrhněte jej, vytrhněte jej. Pán zahrady jim odpověděl: Pravíte mi, bych vytrhl tento růžovník, poněvadž už nerodí růží a poněvadž jeho růže zvadly. Nevidíte, že kdybyste byly jako on zbaveny vody, již se občerstvujete, a slunce, jimž se zahříváte, bylo by již po vás. Sečkejte a uvidíte. — Za několik dní Pán vzal tento růžový keř z černé noci a zalil jej, a keř znova rozkvétl, tak krásně jako ještě nikdy; růže se rozvily, a vůně s tohoto růžovníku potěšovala všechny ty, kdož jej spatřili, i dobrořečili Pánu.«

Slyšme ještě tato slova Spasitelova k jeho služebnícím; doplňují světla, zářící ve vidění předcházejícím: »Slyšela jsem hlas, jenž pravil: Mistr nezapomíná své služebnice, ale služebnice zapomíná svého Mistra. Byl to hlas Páně; pocítila jsem jeho přítomnost; pravil mi: Dlužno, aby se's mi podobala; budeš ještě dvě léta ve tmě, abych viděl, až kam dojde víra lidí. Třikrát za rok Pán bude navštěvovati svoji služebnici, ale jen cestou a jako blesk, — Ach, Pane, odpověděla jsem, příliš dlouho tě nebudu

vidati. Ty ovšem mne budeš viděti, ale já tě nebudu viděti.«

Nebudiz nám dlouhým citovati tato naučení, zapisovaná za jejich častých vytržení a plná evangelické dřeni; lépe seznamuji s duší, jejíž předivný život vypravujeme, než vše, co bychom o ní mohli říci: »Stípil jsem stromy, žádám si ovoce, bych se občerstvil, praví Pán. Stromy Páně, váš Mistr si žádá pítí; žádá si ovoce pokory, křesťanské lásky. Stromy Páně, neroďte svého ovoce pro zemi, roďte je pro toho, který vás zasadil. Nenechte psa sbíratí vaše ovoce. Pán si žádá pítí; žádá si ovoce vnitřního; žádá si ovoce vnějšího. Pán si žádá pítí; jest smuten, trpí, jest zmořen; dejte mu napítí, aby šel zalít ostatní stromy a tyto stromy nesly ovoce. Stromy Páně, odškodňujte Pána. Když vidím Ježíše, moje srdce jest drásáno, moje srdce jest drásáno. Právě tento Pán: Mistr nezapomíná své služebnice, ale služebnice zapomíná svého Mistra.

»Stromy Páně, Pán trpíval hlad. Jste-li pravými nevěstami Páně, dáte svému bratrovi i to sousto, jež máte v ústech, a Ježíš vám je vrátí třikrát zdvojnásobeno a potom vám dá život věčný.

»Ježíši ve vězení jest zima: čeká, že ho zahřejete. Slyší vás, naslouchá, co mu řeknete. Katané chystají provazy, by ho uvázali; připravují hřeby, připravují kříž. Připravujte mu zase vy dobré věci; připravujte mu svoje srdce. Ježíš úpí; Židé neslyší jeho úpění, než aby se mu posmívali. Slyšte je, abyste ho těšily, abyste ho odškodňovaly. Židé mají dosti na tom, že provázejí Ježíše na Kalvárii, aby ho týrali. Vy buďte smutny pro svoje hříchy a pro čas, který jste promarnily, když jste na něho nemyslily. Židé hledali Ježíše, by ho zabili; vy hledejte denně Ježíše, by žil ve vás, by ve vás vstal z mrtvých, by ve vás byl oslaven. Židé přibíli ruce Ježíšovy, vy se přimkněte k Ježíši.

»Židé se Ježíši posmívají; vojáci na potupu pokrývají mu plece cárem šarlatu a do ruky mu dávají třtinu: vy připravujte Ježíši dětinnou lásku.

»Nepřátelé Ježíšovi ho poličkují; vy se připravujte přijímati poličky pro lásku k němu.

»Židé se navzájem povzbuzují, by Ježíše mučili: vy se povzbuzujte navzájem, byste ho velebili a chválily, byste šířily jeho chválu.

»Židé by si byli přáli, aby i jiní národové se s nimi spojili a rouhali se Ježíši: vy táhněte duše k lásce Ježíšově.

»Židé házejí hnůj, neřády na cestu, již se bude ubíratí Ježíš: vy připravte růže, stelte jimi cestu Ježíšovu.

»Vizte, Maria pláče, trpí, jest zmořena bolesti; provázejte Marii na Kalvárii svou věrností, láskou k Ježíši, láskou k bližnímu. Ježíš jest na kříži nah; osvědčující křesťanskou lásku, přikrýváte Ježíše.«

Ježíš se vrací potom k naučením, jež se týkají více jen jí. Co poutavějšího a užitečnějšího než následující vidění?

»Spatřila jsem, pravila, jakéhosi muže v jakési zahradě; v jedné ruce držel hůl, v druhé kytici růží. Tato zahrada byla maličká, ale překrásná a plničká kvítí a ovoce. Nebylo tam ani kořínku plevelu a vše se dařilo podle přání Pána zahrady. Vedle této zahrady byla jiná, zavřená, všecka černá; nebylo tam viděti než ostružiní a trní.

»Zahradník mi pravil, ukazuje mi tuto zahradu: Vidiš tuto špatnou zahradu? toť tvůj obraz; jsi jako tato země. Prokázal jsem ti tolik milosti, a ty nerodíš než ostruží, jež rozdirá každého, kdo se k tobě přiblíží. Činiš jako tato špatná země; často jsem do ní naseł dobrých semen, ale plevel je zamořuje. Pohleď, co vykonám; přičiním se, aby tato země rodila ovoce, na oslavu svého Otce, který bude míti více radosti z proměny této zahrady, než ji zakouší, hledě na zahradu první. — Ukázali se tři mužové; byli černí; zdálo se mi, že vidím demony. Učinila jsem znamení kříže a pravila: Pane, pro svůj svatý kříž osvoboď mne zloby Satanovy. Zahradník se usmál, a jeho pohled mi uchvacoval duši. Obrátil se na tyto tři tak děsné muže a pravil jim: Obdělejte, přerýjte tuto zemi; spalte všechny špatné kořeny, jež v ní jsou. Dali se do díla, zryli, překopali zemi do veliké hloubky; vyryté špatné kořeny byly spáleny, země zčernala na uhel, potom zčervenala. Černí mužové se vzdálili; napadlo sněhu a země všecka zbělela. Zahradník se vrátil; rozsel svoji kytici růží, zasel i jiná zrna. Příjemný deštík sprchl na tuto zemi; setba vydala zelené listí, květy a plody. Zahradník tehdy zahradu zavřel, že už nebylo možno do ní vstoupiti; bylo ji toliko viděti, aby se oslavoval Bůh. Zahradník mluvil ke mně takto: »Hle, jak si vedu s dušemi; se zálibou vyvoluji veliké hříšnice, a tím vše, co v nich působím, rozestkvívá moje milosrdenství; a všichni ti, kdož vidí dílo Páně, velebí mého Otce. Toto učiním v tobě; snášej tedy zkoušku, pokušení, utrpení, omrzlost, nechuf ke všemu, opuštěnost. Vše to očišťuje špatnou zemi a připravuje ji na přijetí mé milosti.«

Aby ji potěšil, Spasitel jí dopravá takto zahlédnouti konec jejích zkoušek. Slyšme, jak se o tom vyjadřuje: »Ježíš, pravila,

konal se mnou dobré rozjímání. Zdálo se mi, že jsem byla držena rukou Boží; zdálo se mi, že se nade mnou smíloval a že mi pomáhal, bych vylezla na horu, již jsem viděla tak černou, tak kostrbatou, na níž nebylo jiné opory než ostré kameny, které rozdirají. Přes všechny ty překážky jsem viděla, že s milostí Boží dojdou cíle a že budu vyvyšovati jeho milosrdenství. Nežádám si než jedné věci: náležeti všecka Bohu, dokonale jemu jedinému. Důvěruji, že později mu budu dokonale náležeti; nic potom nebude s to, by mne odloučilo od jeho přítomnosti; jest nezbytno nyní, abych se živila sama, abych jedla chléb černý, chléb tvrdý, suché kůrky. Dítě v domě svého otce, jež jí stále dobrý chléb, neumí si ho vážit; ale dají-li mu, když bylo jedlo chléb špatný, chleba dobrého, váží si ho, jest spokojeno. Já nyní jím chléb tvrdý; až se cesta skončí, Ježíš mi dá dobrého chleba, a vždy si budu vzpomínati na krušnou dobu, kdy chléb býval tak tvrdý. Ocením lépe dobrotu Páně, jeho dobrotivost ke mně.«

Jest dojemno slyšeti ji, když mluví sama o sobě: »Jsem ovoce špatné, jsem ovoce shnilé, vyhozené na hnůj mých hříchův. Kdo bude chtít tohoto ovoce? Nikdo; nechte ho na hnoji. Ale vy, zahradníku, podívejte se; do tohoto plodu Pán vložil jádérko; vezměte toto jádro, vyhlubte jamku do země, vhoďte jádro do této jamky; nasype na ně dobré země; čekejte, buďte trpěliv; z tohoto jádra vzejde strom; tento strom ponese zásluhou vašeho pěstění dobré ovoce; budete předkládati toto ovoce na stůl Páně. Každý je bude viděti; bude se jísti toto ovoce a bude se vychvalovati Pán.«

Čtème překrásné přirovnání, plné naučení nejvznešenějšího i nejužitečnějšího. Po přijímání, pravila jednoho dne, pravil mi jakýsi stařec: Ježíš miní o půl noci přijíti za tebou; připrav mu jizbu; poslyš, čeho si přeje: Přeje si nějaké jizbičky, velmi chudé, velmi prosté. Přeji si malého lůžka, obrazu to mlčení; do tohoto lůžka si přeje žíněnky, stále nové vždy novým pokořováním se; přeje si podušky bliženské lásky, pokrývky trpělivosti, velikých bílých záclon jednoty, které brání větru pokušení, by neochlazoval bliženské lásky. Ježíš přeje si též nočního světla: sklem tohoto světla jest víra a naděje; olejem ustavičná modlitba; na povrchu plovoucím korkem jest láska k Bohu, jež povznáší duši nad zemi; knotem jest oddanost, jež se obětuje, jež zapomíná svých zájmův pro blaho ostatních; posléze světlem, jež ozařuje, jest poslušnost a čistota úmyslu.«

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného v době Koncilu
Vatikánského a za války r. 1870.

Dospěli jsme doby Koncilu. Čtenář, který nás bude sledovati až sem, nezarazí se, dovídaje se, že Pán ukazoval této nevědomé dle jejího srdce stav duchů v tomto velebném shromáždění. Neboť zvolání Ježíšovo bude věčně pravdivo: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým. Každý uvidí správnost nadpřirozených vidění této duše, čta, co následuje: »Církev trpí, pravila, Svatý Otec trpí; jeho srdce jest skličeno, poněvadž není dosti sjednocenosti mezi biskupy Koncilu. Církev, toť naše Matka. Když trpí matka, všechny děti trpívají s ní. Církev, toť moje matka. Och, přála bych si dáti svou krev za Církev! vše obětuji za ni, za sjednocenost, za pokoj, za vítězství Církve.

»Spatřila jsem Koncil. Spatřila jsem tři biskupy Koncilu, velmi svaté, kteří vykonali veliké služby Církvi, jak jsou nyní obklopeni tmou, obkličeni tisíci démony, kteří usilují skryti jim malé světélko, vždy přítomné jejich očím, obraz to víry a pravdy, kdežto v pravo a v levo jest jakési veliké světlo, za nímž by je démonové rádi odvedli. Těchto duchův pokušitelův jest tolik, že kdyby měli těla, bylo by od nich tma. Tíž démonové jdou také na mnoho jiných biskupův. Přes dvě stě jich nenásleduje světélka, jež mají před očima, poněvadž Satan jim v tom brání, rozestíraje jakoby hustý mrak mezi toto světlo a mezi ně, co oni se neodvracejí dosti od světla, jež jest v pravo a v levo; toto světlo není z Boha, nýbrž z lidského usuzování.« Takto se vyjadřovala v měsíci lednu 1870.

Jedno vidění z měsíce následujícího zaráží snad ještě více. Zdá se nám, že opposice, po níž následovalo vítězství definice a návrat všech biskupův rozkolníkův, nelze vyjádřiti s rozhodnější jasností: »Spatřila jsem, pravila, Svatého Otce obklopeného Otcí Koncilu. Po jeho pravici byla jakási zahrada, ozařovaná sluncem, zavlažovaná vodou velmi dobrou a plná květův a ovoce, jež rozlévaly libeznou vůni. Po jeho levici byla jiná zahrada, pokrytá tmou,

zarostlá ostružím a trním; tam bylo několik uschlých růží a několik dobrých rostlin, udušených ostružím. Svatý Otec se pokusil otevřít dveře této druhé zahrady, by ji obdělal a by z ní vytrhal ony růže a rostliny, jež by dal přijmouti v zahradě první. Mnozí říkali Svatému Otci, že koná práci marnou. Spatřila jsem potom, jak mrak bolesti zastřel Svatého Otce a ty, kteří byli na jeho pravici; ale na ráz jsem spatřila, jak se skvěje na jejich oblíčejích jakési slunce; byli samá zář. Potom dveře špatné zahrady se otevřely a začaly se přesazovati dobré rostliny ze špatné zahrady do dobré. Potom jsem viděla Svatého Otce, jak usnul a dvě dívky ho odnesly ve svých náručích. Kdosi jiný ho přišel zastupovat a našel dveře otevřeny, i dokonal snadno začatou práci, a ti, kteří kdysi chtěli zastavit Svatého Otce v jeho práci, viděli nyní pravdu. Jakýsi hlas mi pravil: »Raduj se, že jsem na tobě žádal onen čtyřicetidenní půst o chlebě a o vodě, bych tě účastnil zásluh a prací Otcův Koncilu. Dlužno, abys tímto postem odválela s cesty kameny, by neupadli.«

»Pravila jsem potom Bohu: Pane, jestli to tvoje vůle, bych konala tento půst, přijímám jej, netoliko na čtyřicet dní, nýbrž na čtyřicet let, přeješ-li si toho.« Jak jest dojemno, když vidíme, jak Ježíš žádá duše neznámé o výjimečná pokání ve prospěch Koncilu! Jest to stále týž Bůh, užívající toho, co není nic, by vedl k dobrému konci svoje díla.

Ani události války, jež následovala po Koncilu, neunikly této duši, přímo osvěcované Bohem. Slyšme, jak nám vypravuje vidění, jehož se jí dostalo 16. července 1870: »Byla jsem zcela samotna v zahradě: v tom slyším, jak mi praví nějaký hlas: Modli se, modli se a vybízej k modlitbě. Po té jsem spatřila vojáky, kteří vycházeli jakoby z ohrazeného sadu: bylo jich mnoho a táhli mimo mne. Spatřila jsem jiné vojáky, kteří vycházeli z jakéhosi nového sadu: šli bojovat proti prvním. Týž hlas mi pravil podruhé: Modli se a vybízej modliti se. V téže chvíli jsem spatřila před sebou Řím a spatřila jsem nepřátele Říma, kteří pravili: Zatím co ostatní bojují, zabijme Řím, zardusme jej, lijme naň vroucí vodu, zabíjejme malé i veliké. Spatřila jsem zároveň jakousi lampu na nebi; z této lampy vycházelo dvě paprskův, jež byly jakoby schoďšti: Jeden z nich padal na Italii, druhý na Francii. A spatřila jsem jakéhosi muže, kterým, zdálo se, byl sám Bůh; měl s sebou dvě dítek, jedno po pravici, druhé po levici. Jedno z těchto dítek

bylo černé a hloubilo velikou díru; druhé připravovalo na zemi bílou mísu. Muž ten pravil nepřátelům Církve, kteří volali: »Lijme vroucí vodu na Řím«: »Tato vroucí voda bude vašim údělem na věky. Prohlašuji, že žádnému z těchto mužův, kteří bojují za moje jméno, nebude se podrobiti ani nejmenšímu soudu, byť se dopustili všech hříchův. Těm mužům, kteří bojující položí svůj život, dám pokoj a život věčný.« Zároveň se obrátil k Francii a pravil císaři: »Dokud budeš následovati světla, budu s tebou. Slibuji ti čtvero vítězství, budeš-li bojovati za moji slávu, aby každý věděl, že bojuješ ve jménu mém, že já jsem v tobě a ty že jsi ve mně. Slibuji ti potom dobrou smrt a blaženou věčnost.«

Poslyšme o vidění z 5. následujícího měsíce: »Trýznily mne veliký smutek a úzkost: zdálo se mi, že Řím již již zahyne a Francie též. Ucítila jsem, jak se mi zaryl do srdce meč a zůstal v něm. Utrpení bránilo mi celou noc usnouti. Ráno byla jsem tak zmožena a sklíčena jako večer. Den mi uplynul v úzkosti, ve smutku, v utrpení. Večer spatřila jsem před sebou císaře. Byl všecek černý, smuten, skoro zuřivý: padl na něho veliký černý mrak. Spatřila jsem svatou Pannu, jak přišla odvrátit svou rukou tento mrak, a to mne poněkud potěšilo. Ale pochopila jsem, že mrak se hnal na Řím. Druhý den na Mši při pozdvihování spatřila jsem jakéhosi ukřižovaného starce a u jeho nohou císaře, smutného a pokořeného, a spatřila jsem, jak krev ukřižovaného starce stékala na něho. Nevím, bylo-li světlem, jež jsem viděla před císařem a na jehož věrném následování závisela čtyři vítězství, neodvolávatí vojska z Říma; ale od té, co tak učinil, viděla jsem ho tři dni za sebou, smutného a pokořeného, u nohou ukřižovaného starce, jehož krev lila se v hojnosti na něho, na jeho rodinu a na ty, kteří byli kolem něho. »Vidíme, že sestra oznamuje jasně v tomto dvojím vidění vítězství Francie, bude-li císař věren vnuknutí, by nebral vojska z Říma. Jest svědkyní odvolání tohoto vojska a porážky Francie, která jest jeho ovocem. Vidí krev vatikánského starce líti se jako pomstu na císaře a na jeho dům. Tak tragická smrt císařského knížete za deset let tane ještě všem na mysli a potvrzuje děsně pravdu tohoto proroctví.

Kdož nepozná v následujícím Kommuny s jejími hrůzami? »Jiného dne, pravila zase sestra, spatřila jsem ve chvíli pozdvihování veliký černý mrak, který potom sežloutl a pak zrudl; byl zatížen všelikými pohromami a pokrýval celou Francii. A pocho-

pila jsem, že i v nitru Francie budou státi lidé proti sobě.« Rozdělení stran po Kommuně jest též, běda, příliš dobře ohlašováno v těchto slovech. Kéž by se splnilo brzo vidění, jež citujeme dále a jež náleží k předchozímu: »Spatřila jsem potom, dodala sestra, jak tento černý mrak k veliké radosti všech odtáhl, a na jeho místo připlul oblak bílý, který přikryl úplně celou Francii. Vidění tohoto oblaku přineslo všem radost.«

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Sestra Marie od založení mangalorského až do své přípravy na sliby (od srpna 1870 až do 3. listopadu 1871)

Řeholnice, jež byla ošetřovala Marii po jejím mučennictví, ohlásila jí, že přijme roucho karmélské v jednom domě a sliby že bude skládati v jiném. Nyní jest třeba, abychom vypravovali, jak se splnila druhá část proroctví. Karmelitáni měli v Indii důležitou misii, jejímž střediskem bylo město Mangalore. Měla apoštolským misionářem monsiñora Marie-Ephrema. Tento prelát na jedné své cestě do Francie, v době Koncilu, navštívil pauské karmelitky. Když mu matka Eliáška mluvila o divech, jichž byly svědkyněmi, biskup si žádal spatřiti řeholnici tak zahrnovanou milostmi. Byl jí unesen, zvláště její prostotou, sdruženou s tolika nadpřirozenými dary. Když se byl modlil, přišlo mu na mysl, že neúčinnější pomocí, jak by upoutal ducha pohanův, bylo by míti ve svém vikariátě klášter karmelitek, a sdělil se se svou myšlenkou matce Eliášce. Zároveň netajil se jí, že by ho těšilo, kdyby měl v budoucím klášteře sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného. Převorka vpravila se úplně do jeho názorův a prohlásila se ochotnou vykonati to založení, schválí-li to biskup bayonneský. Ten k tomu svolil; ba slibil, že propustí i extatickou sestřičku, ačli jen Řím vyhoví žádosti o založení a budou-li zajištěny potřebné zásoby peněžní. Msgr. Marie-Ephrem zase ručil za zdar u Propagandy, jen když se nalezne zakladatel novému dílu. Jistý muž, jenž náležel jedné z prvních rodin belgických, byl vyvolen Bohem. Pan de Nédonchel, tak se jmenoval, byl vroucí katolík, jehož horlivost neznala překážek, když šlo o slávu Boží a o dobro svaté Církve. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného prosila matku Eliášku, by mu napsala a nabídla milost, založiti v Mangalore klášter karmelitek, dodávajíc, že ručí za zdar tohoto kroku. K velikému podivu matky Eliášky, jež posléze list po dlouhém rozmýšlení napsala, p. de Nédonchel nabídku přijal. Čtenář se asi dohaduje, že i tu jsme svědky zakročení nadpřirozeného.

Pan de Nédonchel ztratil před nedávnem dceru jmenem Mathildu, pravého to anděla zbožnosti. Tato urozená panna žádala si

od Boha, by si ji vzal místo Pia IX., jehož zdraví v té době se o-
citalo v nebezpečí. Pán ji vyslyšel; byla prudce schvácena v Ří-
mě jakousi tajemnou nemocí u věku 24 let, aniž byla kdy až do
té doby zastonala. Svrchovanému Veleknězi jistě nebyla nezná-
ma tato oběť, neboť v první audienci, udělené p. de Nédonchelovi
po této smrti, Pius IX. pravil tomuto zarmoucenému otci: »Byl
bych pokoušen hněvati se na vaši dceru, neboť mi uchvátla od-
počinutí a korunu.« Tyto podrobnosti máme od samého p. de Né-
donchela. Nuže právě Mathilda se byla několikráte zjevila sestře
Marii a pravila jí, by se obrátila na jejího otce se založením man-
galorským. Matka Eliáška, aby získala větší zásluhy tomuto do-
konalému křesťanu, nezminila se ve svém psaní ani slovem o této
nadpřirozené příhodě; teprve později se jí dověděl p. de Nédon-
chel¹.

V měsíci srpnu 1870, po našich prvních porážkách, skupina
řeholnic odjížděla z Pau zakládat karmél mangalorský. Bylo jich
počtem šest: Matka Eliáška², převorka, sestra Marie Ježíšova,
podpřevorka, sestra Marie Spasitelova, sestra Štěpánka, sestra
Marie z Ježíše Ukřižovaného, novicka, a sestra Eufrasie, kon-
vertka.

Tri řeholnice terciárky řadu karmélského, určené k vnějším
pracem missie, jely též v této malé kolonii. Msgr. Marie-Ephrem,

¹ Aby se matka Eliáška ujistila o pravdivosti tohoto vidění, předložila novicce
několik fotografií, mezi nimiž byla jedna Mathildy de Nédonchel; potom jí pravila,
aby ji označila osobu, jež se jí zjevila. Sestra Marie, ani vteřinu se nerozmýšlejc,
ukázala na Mathildu. Teprve tehdy převorka napsala urozenému Belgičanu a na-
vrhla mu založení, neboť vidoucí tvrdila, že svolí s vděčností a že bude ctí svému
titulu zakladatele.

² Matka Eliáška, řeholnice ctnosti a ducha vynikajících, bývala již od svého
vstoupení do karmélu živoucí řeholí. Ač sama na sebe byla strohá, její láska k jiným
byla bez mezí. Mívala jako převorka a novicmistyně, úřady to, jež po několikrát
dlouho zastávala, neporovnatelný vliv, rozněcujíc k milování a konání ctnosti. Bý-
valo tolik lásky a blahojímavosti v jejích slovech a v jejím chování, že ohýbala vů-
le, by se ochotně z lásky Boží odhodlávaly ke všem obětem.

Její duch chudoby a neskonálá důvěra v Boží Prozřetelnost byly často odmě-
něny neočekávanou a někdy zázračnou pomocí. Karmél pauský byl by nesvolil roz-
loučiti se s takovou matkou, leč aby nechal milé novicce sestře Marii z Ježíše Ukři-
žovaného pomoci — nezbytné na jejích nadpřirozených cestách — této úcty hodné
matky, která ji už od jejího vstoupení do karmélu krok za krokem sledovala a bez-
pečně řídila. (Záznamy Karmélu.)

otec Lazar a otec Gracián, všichni tři karmelitáni, provázeli zbožnou tu karavanu. Netrval dlouho, přišla zkouška. Když pluli mořem Rudým, vedro bylo tak silné, že dvě sestry zemřely: sestra Štěpánka a sestra Eufrasie. Sama matka Eliáška bude za několik dní zdolána, dříve než dostihne Mangalore. Smrt těchto tří obětí byla předem ohlášena sestrou Marií. Bůh takto odnímal jí všechny lidské opory a vydával ji jakoby bez obrany v ruce těch, kteří brzo již nebudou chápati její cesty. Uvádíme dlouhý list, který psala abbé Manaudasovi, podávajíc mu zprávu o všem, co se přihodilo na této cestě:

• Vaše nehodné dítě, milý Otče, padá dnes k vašim nohám, by vše vám vyprávělo, jako dítě vypravuje vše svému otci.

• Poslyšte, milý otče, co se přihodilo cestou. Prvního dne byly jsme u Naší Paní de la Garde, kde se mi dostalo mnoho milostí. V ten den bylo mnoho lidu v té svatyni. Matka Eliáška nechtěla tam jíti, sestry též nechtěly, ale já jsem tam šla s monsiñorem Marie-Ephremem a se sestrami terciářkami našeho řádu. Dlouho jsem se modlila za Francii. Modlíc se, spatřila jsem před sebou jakéhosi muže: měl v ruce velmi černý a velmi hustý mrak. Spatřila jsem jakousi Pannu, jež snažně prosila, aby tento mrak padl jinam než na Francii. Muž ten měl v druhé ruce oblak bílý; ale chtěl vrhnouti oblak černý před bílým a pravil:

»Až projde Francie hroznými zkouškami, bude slaviti vítězství a bude královnou královstev.«

V téže svatyni jsem spatřila, jak svazky, jež mne pojily se sestrou Štěpánkou, budou co nevidět přerušeny; přetínala je jakási žena a upoutávala na jiné srdce. Když jsem přišla od Naší Paní de la Garde, vypravovala jsem vše monsiñoru Marie-Ephremovi a matce Eliášce. Pravila jsem ještě Jeho Milosti, že jsem viděla Našeho Pána, jak mu podával kytici pěti růží; Jeho Milost nemohla se ji dotknouti pro ostny; zvláště třikrát se velmi bodl. Vše to se dalo v Marseilli. Ale protože jsem vám slíbila, že vám povím vše, protože msgr. Marie-Ephrem si též přeje, abych vám vše pověděla, začínám tímto prvním dnem. Plavba mořem Středozemním byla velmi šťastna, ačkoliv jsme dostali všichni mořskou nemoc; ale to není nic; matce Eliášce se dařilo velmi dobře: pečovala o nás o všechny. Po celou tu dobu bylo mi možno rozjímati a dostalo se mi mnoha milostí.

»Na moři Rudém byla jsem velmi nemocna. Jednou když mne

matka Eliáška poslala do naší kabiny, bych si odpočinula, přišla tam za chvíli sestra Eufrasie a pravila mi: »Mám se vám s něčím svěřiti. Víte, jak Náš Pán jest dobrotiv. Dnes ráno, po přijímání Ježíš mi ukázal potřeby Francie a Indie; žádá si pěti žertev. Já jsem se již se sestrou Štěpánkou obětovala a mám dojem, že třeba ještě matky Eliášky, matky převorky a vás.«

Slyšíc ji takto mluvit, rozhněvala jsem se na ni, že se již se sestrou Štěpánkou obětovala, a pravila jsem jí: »Kdo vám dovolil takto jednati?« Odpověděla mi: »Otec Lazar pravil, že dlužno, a bychom se denně obětovaly jako žertvy.« V této chvíli jsem zapocítila cosi neobyčejného a uviděla jsem, že sestra Štěpánka, sestra Eufrasie a matka Eliáška byly přijaty Ježíšem a že umrou. Sestra Eufrasie, vidouc mne tak zarmoucenou, pravila mi: »Ubohé dítě, viděti, že jste v pokušení, poněvadž nemůžete pochopiti našeho obětování.« Na druhý den v tutéž hodinu tři ony řeholnice uléhají nemocny. Ošetřují matku Eliášku, matka podpřevorka ošetřuje sestru Eufrasii a sestra Marie Spasitelova ošetřuje sestru Štěpánku. Chodíme od jedné k druhé. Otec Gracián a otec Lazar byli zkrušeni. Otec Lazar se obětoval na místě všech; byl bled, a bylo by se řeklo, že co nevidět se roznemůže. Já též byla jsem sklíčena takovou žalostí, že jsem v noci ulehla nemocna jako též sestra Marie Spasitelova. Velitel byl k nám velmi dobrotiv, ošetřoval nás všechny. Sestra Štěpánka umřela k půlnoci. Měla pravdu, pravivši mi před několika hodinami, když jsem ji prosila, aby se modlila za matku Eliášku, velmi nemocnou: »Půjdu za Ježíšem dříve než ona.« Ze smrti této sestry pojal mne veliký smutek. Viděla jsem, že dvě zbývající též co nevidět umrou. Teprve na druhý den, když jsem ony tři sestry přinesla v oběť, smutek mne povolil a ustoupil radosti. Od té chvíle nemohla jsem se dočkati, až uvidím sestru Eufrasii umřeti, by šla k Ježíši; byla bych si přála uspišiti tuto chvíli.

»Nemožno vyličiti trýzně otce Lazara. Ach jak mu dáváme platiti za sebe! Ubohý otec nám pravil, že třeba loď opustiti a vystoupiti v Adenu, kde sestra Štěpánka byla v šest hodin pochována. Matka Eliáška nevěděla, že sestra Štěpánka jest nebožka. Říkala jsem jí stále: »Matičko, kdyby vás Ježíš žádal o dvě růže, neodepřela byste jich?« a stále jsem ji opakovala totéž. Matka Eliáška, nechápajíc, proč tak naléhám, pravila mi posléze: »Ubohé dítě, stále mi opakuje totéž; zajisté že bych mu je dala.«

»První noci strávené v Adenu nemáme si nač lehnouti, nemáme se čeho napít. Sestra Marie Spasitelova byla sžírána velmi prudkou horečkou, a nebylo kapky vody. Pravila mi: »Dejte mi krapet vody«, neměla jsem ji; a v Adenu ani jedné studně, bych pro ni došla. Jdu a hledám ji s jednou Angličankou po všech domech, a nemohu nalézt. Posléze jsme přece krapet našly, ale brzo se spotřebovala, poněvadž ji bylo třeba smáčet hlavu sestře Eufrasii. Tu jsem se rozplakala jako dítě; probděla jsem noc u naší matky, kdežto matka podpřevorka a sestra Marie Spasitelova zůstávaly u sestry Eufrasie. Zatím co naše matka spala, spatřila jsem kohosi, jenž měl tělo všecko rozdrásáno; před ním byly dva kříže; zdálo se mi, že tyto dva kříže byly pro matku Eliášku a pro sestru Eufrasii; a uslyšela jsem, jak tento muž pravil: »Zajisté, zajisté, než se skončí tento rok, těchto dvou už nebude na zemi, vezmu si je a budou mi balsámem na moje rány.« Probudila jsem se s dojmem, že naše matka se nedožije konce roku, a pravila jsem to otci Graciánovi, který mi zakázal, bych toho neřikala sestrám.

»Téže noci naše matka se velmi soužila, poněvadž jí řekli, že sestra Štěpánka jest v nemocnici. Otec Gracián, vida ji tak zarmoucenou, usoudil, že bude lépe říci jí celou pravdu; i pověděl jí, že jest nebožka. Naše matka to statečně obětovala a dodala, že jí méně souží, když ví, že jest nebožka, než aby si myslela, že jest v nemocnici, odloučena od nás.

»Milý otče, den před smrtí sestry Eufrasie byla jsem s ní samotna. Ptám se jí: »Kde jste, sestro Eufrasie, že nemluvíte?« Otevřela oči a odpověděla mi s nebeským pohledem: »Jsem s Ježíšem.« Dodávám: »Šla byste ráda za Ježíšem?« — »Ano«, odpověděla. Jmenuju jí každou sestru. Dává mi znamení, že všechny jsou v jejím srdci. Potom jsem spatřila u sestry Eufrasie dvě dítky, jež podávala bělounkou lilii jakémusi muži, který setrval u hlavy této sestry, a muž se zdál úplně spokojen, přijímaje lilii. Měla jsem dojem, že sestra Eufrasie umře velmi brzo. Jdu za otcem Graciánem: »Milý otče, pravím mu, rychle udělte sestře Eufrasii Poslední pomazání; nevěřte lékařům, umře co nevidět.« Při mši svaté její lůžko bylo blízko oltáře, stačilo otevřítí dveře, by se přišlo až k ní: sestra byla velmi rozčilená; stále se smála; žádala si, aby jí dali Ježíše! Ustavičně si toho žádala; ale ježto nemohla pozřít ani jediné kapky vody, otec Gracián se neodva-

žoval podati ji. Umírala u velikých bolestech; její obličej se podobal obličejí Ježíšovu na kříži, a stále jevila touž trpělivost. Tázal-li se jí někdo, zda má veliké bolesti, dávala znamení, že nemá: umřela světicí.¹

»Po její smrti dostala jsem její bolení v nohou a v ruku; byla jsem velmi oteklá. Šla jsem k hrobu sestry Eufrasie a pravila jsem jí: »Slyšte, sestro Eufrasie, nežádala jsem vás o vaše bolení, vezměte si svoje bolení.« Rázen, milý otče, bolení mne pominulo, a mohla jsem vařit po celou dobu, co jsme zůstaly v Adenu. A-denští kapucíni byli na nás velmi dobří; ale nemohu vás sezna-

¹ Sestra Eufrasie, narozená v diecézi bayoneské z rodičů křesťanských, vstoupila do karmelu pauského r. 1856 u věku dvaceti let jako sestra bílého závoje; ihned slynula čím dál tím větší dokonalostí v řeholních ctnostech, za svého noviciátu i zvláště po svých slibech.

Ač sama na sebe bývala velmi strohá, k svým sestrám byla samá láska a o-bětavost; něžností, s jakou se chovala k nemocným, nebylo rovné, jako též nalé-zavosti, s jakou se uměla ustavičně umrtvovati a křížovati. Byla by se brzo schvá-tila umrtvováním, jehož byla dychtivá, kdyby nebyvalo bylo řízeno poslušností. Naš Pán, který ji zahrnoval vzácnými milostmi, dával jí síly nad lidskou přirozenost, by mohla konati ta umrtvování, jež jí byla dovolena. Až jsme se třáslí, když jsme vi-děli její nástroje pokání. Neléhala si nikdy, spávala pramálo, často klečíc nebo sto-jíc, poněkud opřena, by se uchránila hluku, který by snad vznikl, kdyby padla.

Co neděl nepila! co se napostila jen o chléb a o vodě! Strohostí, jichž tajem-ství měli toliko představení, tak byla důmyslná, skrývajíce je. Kolikrát matka Eli-áška, dovolivši jí pít o chléb a o vodě, kázala jí předložit v refektáři jídla jako všem, nebo zase kázala, by jí vzali jídlo, když jí už byly předloženy pokrmy jako ostatním sestrám, nenechávajíc ji tehdy než chleba a vody, což sestra Eufrasie při-jímávala s touž jasností obličejů!

Bývala vzorem sester konvertek. Nejnamáhavější práce byly volným polem, na němž se stále cvičila. Bylo jí milejší toto umrtvování než každé jiné, poněvadž v něm nalézala více možností častovati svoje tělo opovržením a nenávistí. Nikdy ne-svolila dopřáti si chvíle odpočinku, ani tehdy, když jí únavou nohy velmi oteklý.

Ve své lásce k řeholi a k stanovám pravila jednou, když se mluvilo o jejím odjezdu do Mangalore, kde, jak pochopila, přísná observance bude nesaadna, že sáhne-li se někdy na řeholi, nezůstane tam, byť se měla odtud vrátiti pěšky.

Poslušnost její byla tak dokonalá, že matka Eliáška nezalekla se tvrditi kdysi, že kdyby řekla sestře Eufrasii, aby z poslušnosti přenechala horu, učinila by to.

Ve své lásce k Ježíši Kristu nemohla se nasytití pokolení a muk.

Oznámil snad Pán Bůh sestře Eufrasii místo jejího odpočinku? V karmelu pau-ském říkala, že neumře ani ve Francii ani v Indii. (Záznamy karmela.)

movati se všim, co se tam dalo. Myslím, že naše sestry vám to vypravovaly; píšu vám tedy jen to, co se týká mne. Měly jsme velikou radost, když jsme viděly monsiňora Marie-Ephrema. Byl tak dobrý na nás, jako otec!

»Cesta z Adenu do Madrasu byla šťastna: Matce Eliášce se dařilo velmi dobře. Matka podpřevorka, sestra Marie Spasitelova a já jsme churavěly mořskou nemocí. Otec Lazar přijel do Madrasu pro nás.¹ Jak byl vzrušen, vida nás! V očích měl slzy: vypravoval nám, jak trpěl od té, co nás opustil. V Madrasu jsme zůstaly jeden den a potom jsme odjely do Vellore s otcem Lazarem. Monsiňor s otcem Graciánem zůstal v Madrasu zajakým-si jednáním. Pobýly jsme pět dní u sester Dobrého Pastýře; byly na nás velmi dobré. Jednou, když jsem byla v kapli, pocítila jsem veliký smutek, vzpomínajíc si na sestru Štěpánku a na sestru Eufrasii. Byla jsem v té chvíli velmi pokoušena proti matce podpřevorce a proti sestře Marii Spasitelové; zdálo se mi, že dostávaly ode mne všechny neduh (ve špatném smyslu). Matka Eliáška mne velmi kárala. I obrátila jsem se na Ježíše a stěžovala jsem si mu. Spatřila jsem jakéhosi muže, jenž mi pravil: »Proč si na ně stěžovati? Jedna z nich bude brzo tvou matkou a druhá tvou vůdkyní v noviciátě.« Když jsem to uslyšela, sevřela mne veliká bolest při pomýšlení, že matka Eliáška co nevidět umře. Opravdu, velmi strádávala v noci ve Vellore, a myslila jsem si, že kalich ten jest velmi blízko.

»Od té doby, milý otče, jsme se stavovaly na mnoha místech, než jsme přibýly do vikariátu monsiňorova; ale nepřišlo se nic zvláštního. Když jsme přibýly do Kalkuty, přišlo pro monsiňora veliké processí. Domnívajice se, že jsme blízko kostela, sestoupily jsme s vozu, což velmi unavilo naši matku; přes to byla velmi potěšena, vidouc všechny ty pocty vzdávané monsiňoru Marie-Efremovi. V Kalkutě naše matka ulehla. Monsiňora a otce Lazara velmi bolelo, když ji viděli, jak trpí; otce Graciána též, ale on to očekával, poněvadž věděl vše. Monsiňor byl k neutěšení touto třetí obětí, o níž Pán hodlal požádati. Nemohla se již zdržeti u nás, odejel s otcem Graciánem do Mangalore; otec Lazar zůstal s námi v Kalkutě. V den, kdy monsiňor odjížděl, byla jsem velmi pokoušena proti otci Lazarovi a proti našim sestrám.

¹ Otec Lazarovi bylo opustiti v Adenu malou karavanu a vydati se přímo do Indie.

Odebrala jsem se do kaple a pravila jsem Ježíši: »Jest možno, Pane, abych mohla žít s tímto otcem a s těmito sestrami bez naší matky?« A plakala jsem hořce. Myšlenka, že jedna bude někdy mou matkou a druhá vůdkyní, vzněcovala ve mně mnoho pokušení. Tehdy jsem, milý otče, usnula a ve spánku jsem spatřila jakéhosi muže s dvěma dítkami; a tento muž mi ukazoval vše, co jsem vykonala ve svém životě a pravil mi: »Pohleď, já nesu vše, pro tebe; a ty nechceš tohoto nésti pro mne! Jáť jsem je vyvolil; jáť jsem jim vnukl, by ti tak činili; jáť mám v ruce lidská srdce a proměňuju je, kdykoliv chci. Ty reptáš stále, že jsem vydal na smrt sestru Štěpánku a sestru Eufrasii a že chci, aby matka Eliáška byla pochována zde!« Zároveň jsem spatřila jakési dítě, jež mi podávalo kalich a přetěžký kříž. Kalich byl plný; zdálo se mi, že za celý svůj život jsem z něho nepila ani kapky. Toto dítě mi pravilo: »Než umřeš, dlužno, abys jej vypila; a umřeš na tomto kříži; a všechny větve, na něž se připínáš, zutinám.« Procitnuvši, obětovala jsem statečně naši matku, ač s velikou bolestí. Víte, milý otče, jak bývá za těžko nějakému dítěti obětovati svou matku a zvláště takovou matku, jakou byla matka Eliáška. Naše matka byla na mne tak dobrá ve své nemoci! Pán Bůh toho dopouštěl, by mi ještě sesilil trpkost oběti. Až v den své smrti byla na mne velmi přisna; ale proto jsem ji nemilovala méně, právě naopak. Když už skonávala, matka podpřevorka a sestra Marie Spasitelova žádaly naši matku, by jim odpustila, prosíce ji, by jim řekla poslední slovo a by jim požehnala. Učinila jsem tak jako ony; naše matka mi neodpověděla. I pravím: Milovaná matko, řekněte mi též nějaké poslední slovo. »Čiňte vše, co vám řeknou«, odpověděla. »Díky, milovaná matko, odvětila jsem, nikdy nezapomenu těchto slov!« Potom již zápasila se smrtí, stále zůstávajíc při vědomí. Hleděla na nás, dávala znamení otci Lazarovi, by pečoval o její dítky. Otec ji odpověděl: »Ano, matko, víte, jak vás miluji; budu o ně pečovati.« Byl věren svému slibu. Naše matka si žádala obnoviti své sliby; sestra Marie Spasitelova je pronášela nahlas. Od této chvíle naše matka zůstala pokojna s Ježíšem. Umřela jako světice. Nyní, milý otče, jsem odloučena ode všeho.»

Nová převorka, sestra Marie Spasitelova, ve svém listě, který provázal toto vypravování sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného,

opakovala stručně panu abbé Manaudasovi pohromy cesty. V jiném listě, odeslaném karmélu pauskému, matka převorka líčila podiv všech k sestře Marii. Matka Marie Spasitelova potvrzuje v tomto listě proroctví novicky, týkající se smrti tří obětí, o něž požádal Ježíš. Mluvitěž, jak sestra Marie přicházela do vytržení a jako tom soudil otec Gracián: »Není možno, pravil tehdy tento otec, aby toto nebylo z Boha. Dítko to myslí tak málo na všech ny tyto neobyčejné věci! Jest všechna zabrána svou kuchyní Jaká to obětovnost a jaká láska ke všem!« A převorka, uvedši toto svědectví otcovo, dodávala: »Nyní více než kdy jindy mám důvěru, že vše, co se děje v tomto milém dítku, jest z dobrotitivého Boha, a že přes svoji nehodnost budu svědkyní milosrdenství Božích na této duši. Msgr. Marie-Efrem, otec Lazar¹ a otec Gracián jsou téhož mínění jako já.« Kdo by jen tušil, maje na mysli tato svědectví, změnu, jež se brzo stane?

V Mangalore tak jako v Pau bylo sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného zakusiti od démona hrozných zkoušek; ale v Indii tak jako ve Francii mocí exorcismův byl démon dohnán vyjiti. Otec Lazar v jednom listě, odeslaném p. Saint-Guilymu, arciknězi pauskému, vypravuje o těchto zápasech a o těchto vítězstvích, jakož i o vznešených výkřicích sestřiných, téhož obsahu jako ty, jež jsme sebrali, mluvíce o její posedlosti v Pau. Převorka mangalorská píše převorce pauské v jednom listě z téže doby o těchto zápasech a o témž osvobození. Zjišťuje kvapné postupy sestry Marie v dokonalosti. O něco později v jiném listě jistí, že msgr. Marie-Efrem jest jak jen možno spokojen s vlohami novicky.

Pravdou však bylo, že v této době již vznikly některé pochybnosti v mysli představených karmélu, zda cesty novicky jsou dobré. Znajíce ji teprve nedokonale, byli zaraženi těmito novými útoky ďábelskými, jichž právě zakusila; ještě více se zastavovali nad zdrženlivosti, s jakou na božský rozkaz tajila od té doby svoje nadpřirozená sdělení všem kromě zpovědníka, a tázali se několikrát vespolek, není-li sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného v klamu, není-li žalostnou hříčkou démona a sama sebe.

To byly první přípravy na blízké vystupování na Kalvarii a na

¹ Otec Lazar z prvu velmi se protivil cestě sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, neuznáváje této neobyčejnosti, jak sám říkal; ale úplně změnil smýšlení cestou do Indie, když viděl ctnost, jež se na ní stkvěla při všem, zvláště ve chvíli smrti matky Eliášky: »Uviděl jsem, dodával, že v tom byl Bůh.«

Ukřižování, jež božský Mistr uchovával své věrné nevěstě. Bůh dopustil, aby tyto pochybnosti povolily, když se blížila řeholní professe, poněvadž chtěl, aby horlivá novicka byla posléze připuštěna ke svatým slibům. Ale uvidíme, že se objevují znovu již večer v den professe, a od té doby bude jich čím dál víc a více, až se dovrší tragedie kalvárská.

KAPITOLA TŘINACTÁ

Příprava sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného na její professi
(3.—21. října 1871)

Nyní provázejmež sestru Marii v jejím dvacetidenním duchovním cvičení, jež předcházelo její řeholní professi. Zásluhou otce Lazara, jejího zpovědníka, zachovala se nám světla udělená novicce. Pozoruhodné výňatky, jež ihned z této práce uvedeme, zdají se nám tak vznešenými, milostnými a hlubokými, že v nich nemůžeme viděti leč vyjádření nauky, diktované nebem této nevědomé dívky, jež uměla sotva čísti.

I. »Spatřila jsem, vyprávěla první den, zahradu tvaru srdcového, a tato zahrada byla suchá, vyprahlá. Stromy byly uschlé, neměly listí; tráva byla spálena. Nebylo v ní ani vody na zahánění žizně ani vzduchu na dýchání. A potom jsem spatřila v dálce Ježíše, smutného, trpícího, plačícího, uprášeného, u veliké úzkosti. A zdálo se mi, že jsem sama při pohledu na něho upadla ve smutek, v utrpení, v úzkost. Slovem zakoušela jsem všech citův, všech dojmův, jež jsem viděla na Ježíši. A padla jsem na tvář k nohám Ježíšovým, a osušovala jsem mu slzy svými slzami: aspoň se mi zdálo, že tomu tak bylo. A byla bych si přála setřiti prach s jeho nohou i prach, kterým byl uprášen, dnem svého srdce. A Ježíš vešel do této uschlé zahrady; ale nenalezl tam ani vzduchu ani vody ani stínu, i byl ještě smutnější, ještě zmoženější, ještě ztrápenější. Nezůstal tam dlouho; vyšel skoro ihned z této zahrady a vešel do jiné, vedle ní. A v této nalezl trávník, kvítí, ovocné stromy a zralé ovoce. Všechny stromy byly zeleny, oděny hustým listím, skýtajícím s dostatek stínu. Bylo v ní hojnost vzduchu a vody; země v ní byla dobře obdělána a všeska vlhká. V této zahradě jako by byl Ježíš ozdravěl; zmládl, usmíval se a pravil: »Zde jest dobře: možno se tu nadýchati vzduchu, uhasiti vodou žízeň, najísti se ovoce, odpočinouti si v stínu.« Zůstal dlouho v této zahradě, a velmi se mu v ní líbilo.

»Nechápajíc smyslu toho, co jsem viděla, obrátila jsem se na jinocha, jenž mne vedl k Ježíši, a tázala jsem se ho, co to zname-

ná. I pravil mi: »Druhá zahrada zobrazuje duši věrnou a pokornou, jež přijímá a uchovává si vody milosti, kdežto první zahrada, jež není obdělána, jest podobenstvím duší pyšných, které si neuchovávají vody milosti, oběti to svých vášní, jež je spalují. Vzduch, který se dýchá v dobré zahradě, jest obrazem dychtění duše po Ježiši: toto dychtění jest jejím životem. Kvítí, to jsou ctnosti duše; ovoce, dobré skutky, umrtvování, pokání, jimiž získává Ježiši jiných duší. Listí stromův naznačuje stínem, jež rozestírá, lásku. Suchost a tvrdost půdy ve špatné zahradě naznačuje srdce zatvrzelé.«

II. »Byl přede mnou Náš Pán. Viděla jsem ho, ráda bych byla šla k němu, a nemohla jsem. Ježíš zdál se mi křehkým jako polní kvítko, jež uvadá, jakmile se ho dotkne. Chtěla jsem pokročit k němu a zastavovala jsem se; nemělať jsem nohou; zdálo se, že se mi vtáhly do těla jako železné tyče: nemohly mne unést. Přece však se mi zdálo, že jsem o něco postoupila, a pravila jsem: »Pane, postoupila jsem o něco k tobě; jsi přede mnou, mé oči tě vidí, mé uši tě slyší, dej mi něco síly, abych přišla až k tobě.« Zároveň jsem vzývala Ducha Svatého, bych sesílila. Stále se mi zdálo, že Ježíš není daleko ode mne. Ohlížela jsem se chvílemi za sebe, a kdykoliv jsem se tak ohlédla, zraňovala jsem tělo Ježíšovo. I tázala jsem se: »Co jest toto všecko? A ihned pojal mne kdosi a pravil mi: »Dívej se před sebe.« I dívala jsem se, a zdálo se mi, že vidím jakousi zahradu, v níž byly květiny, stromy a ovoce. A před zahradní branou byl založen veliký oheň. A chtěl-li kdo vejíti do zahrady, bylo mu proniknouti tímto ohněm. A zároveň jsem spatřila před zahradou dvě osoby. Jedna kráčela hrdě, s hlavou pozdvíženou; druhá měla hlavu skloněnou a zdála se ohnuta. První vešla bez bázně, s hlavou stále pozdvíženou. Přece však se dostala do zahrady a natrhala si mnoho kvítí a ovoce. Potom se vrátila k bráně, a chtějíc vyjíti, znova pronikla plameny; ale její šaty úplně shořely jakož i vše, co si nesla. Byla načisto naha. Druhá osoba vešla také; ale chtějíc proniknouti ohněm, hluboko se sklonila, a šaty jí nechytily. Jakmile se octla v zahradě, probíhala jí, natrhala si mnoho kvítí, mnoho ovoce všelikého a vrátila se k zahradní bráně obtížena kvítím a ovocem; a chtějíc proniknouti plameny, když vycházela, sklonila se ještě více než když vcházela. A plameny se jí nedotkly; i vyšla krásnější a bohatší, než vcházela.

»I tázala jsem se znovu, co to znamená; a ten, jenž mne vedl, mi pravil: »Oheň jest obrazem trmácení, trýzní, úzkosti, utrpení, zkoušek života. Pán je sesílá, aby si lidé natrhali kvítí a ovoce. První osoba, jež vešla do zahrady a jež z ní vyšla chuda, smutná, naha, jest obrazem těch, kteří ve zkoušce zpyšňují: pýchou, sobectvím, sebeláskou ztrácejí všechno. Druhá osoba jest obrazem duší, jež se v utrpení, ve zkoušce pokořují. Ani nemohou unést kvítí a ovoce, jež si natrhali.

»Přichází chvíle obětovati Pánu kvítí a ovoce; jest to smrt. Obě duše předstupují před Pána. Pán vyptává se jich obou. První: »Vešla jsi do zahrady; trhala jsi kvítí a ovoce: kde je máš?« — »Pane, odpovídá ona duše, oheň, jímž jsem procházela, vše spálil, vše pohltil. Neuchovala jsem si nic.« — »Nuže, dí na to Pán, ježto nemáš nic, jdi s těmi, kteří nejsou nic. Zlořečená, neznám tě!« Potom obrací se Pán na druhou duši, jež si ovoce schraňuje, a praví jí: »A co ty jsi nashromáždila?« A ona ihned vysype před Pána, co si schraňovala; a sklánějíc hlavu odpovídá: »Ty jsi mi nosil a trhal toto ovoce.« A Pán odpovídá: »Vejdí a odpočiň a požívej radosti Páně.«

III. »Spatřila jsem vysokou horu, ale velmi strmou. Na svahu protivném tomu, na němž jsem byla, spatřila jsem skvoucí, přeskvoucí slunce, a toto slunce, jak se mi zdálo, šplhalo se do onoho svahu hory. A dospěvši temene, překročilo vrchol a sestupovalo zvolna, velmi zvolna po tom svahu hory, na němž jsem byla. A jak sestupovalo, ozařujíc a zahřívajíc tento svah, všude, kam dosahovaly jeho paprsky, rozestíral se koberec trávníku a kvítí. A takto přešlo po celé hoře, od temene až k úpatí, zůstavujíc všude, kudy se bralo, pás zeleně. A přišedši na úpatí hory, rozšířilo svoje záření, a všude, kam dosahovalo, vše se zelenalo. A přiblížilo se ke mně, a spatřila jsem se jakoby rozzelenalou účinkou jeho paprskův.«

IV. »Jakýsi jinoch mi ukázal člověka spravedlivého a člověka nevděčnicka. Duše člověka spravedlivého jest překrásná, ale jeho tělo stále trpí. Pracuje a žije v soužení a v úzkosti; jest mu snášení všeliké svízele, pronásledování; a ve všem tom nemyslí na sebe, myslí toliko na Boha, který v něm žije. Vše, co činí, činí pro Boha, a nikoliv pro sebe; zapomíná na sebe úplně. Zapomíná

na svoje tělo, na svoje zdraví, na svůj blahobyt a myslí toliko na Boha. Přichází konec jeho života: umírá a jest odnášen v Boha; a když jest v Bohu, nezdá se již člověkem, nýbrž jakýmsi Bohem. A tehdy jeho tělo, na něž býval krutý, vzdává mu čest a děkuje mu, že je takto týral. Jeho vlasy, jeho ústa, jeho oči, jeho uši, jeho nohy, jeho ruce jsou hrdy, že mu náleží, že bývaly v jeho službě, a přicházejí mu vzdát čest a děkují mu, že je tak týral. Všecka tato chvála však, ač bývá vzdávána člověku, spadá na Boha. Země si blahopřeje, že ho nosila, že jím byla šlapána, když chodil; zvířata považují se za šťastna, že pro něho byla zabijena a že se stávala jeho tělem. Stromy se radují, že nesly ovoce, by se spojovaly s jeho tělem; donny, že mu skýtaly přístřeší; slunce, měsíc a hvězdy, že mu svítily. Oblaka, déšť, prameny, moře, ryby vzdávají pocty tomuto člověku a jsou šťastny, že mu sloužily.

»Člověk nevděčník myslí za svého života, by dobře choval svoje tělo, dáváje mu vše, co jest dobré, příjemné, lahodné. A ve všem tom člověk ten nemyslí na Boha, nemyslí leč na sebe, na ukojení svých chťičův, na získání moci, na bohatství, na rozkoše. Kdyby mohl býti králem nebe i země, kdyby mohl sesaditi Boha s trůnu a učiniti se Bohem sám, učinil by to. Neuvažuje, že vše má od Boha, že Bůh mu všechno dal. A tento člověk, který jako by chtěl pozřiti celý svět, vidí, jak přichází jeho konec. A umírá. A zdálo se mi, že takový se oškliví svým vlasům, svým očím, svým uším, svým nohám, svým rukám, svým nehtům, celému svému tělu, které se hanbí a jest rozliceno, že mu sloužilo, že mu příslušelo; kdyby mohlo, zlořečilo by času, po který mu náleželo. Země se hanbí a jest rozlicena, že byla jím šlapána, a proklíná jej. Stromy jsou rozliceny na něho a třesou se vztekem, že rodily ovoce, by se obracely v jeho tělo. Hovada, slunce, měsíc, hvězdy, studnice, moře, ryby jsou rozliceny, že byly v jeho službě, a zlořečí mu jedním hlasem. A všechno to zlořečení provází zlořečení Boží, neboť Bůh zlořečí nevděčníku, a právě že Bůh mu zlořečí, zlořečí mu i všechno stvoření. Z téže příčiny dobrořečení Boží na spravedlivého přivádí mu dobrořečení všech tvorův. A jinoch mi pravil: »Viděla jsi, slyšela jsi: přidej se na stranu spravedlivého.« A zmizel.

V. »Jinoch mne odnesl k moři. A sestoupila jsem s ním až na dno mořských propastí, i pravil mi: »Pozoruj a zkoumej vše.« I

pozorovala jsem všechna zvířata, jež jsou v moři, a zkoumala jsem skály a vše, co jest v moři. A vrátila jsem se na zemi a pátrala jsem až do středu země, a ve všem; všude jsem nalézala Boha. A spatřila jsem, že Bůh obsahuje zemi. A uslyšela jsem jakýsi hlas, jenž pravil: »Všichni ti živočichové, kteří jsou v moři, žijí a pohybují se v moři a jsou mořem obklopeni; právě tak vše, co žije a pohybuje se na zemi, žije a pohybuje se v Bohu a jest Bohem obklopeno.«

»A jinoch mne přenesl před trůn Boží. I spatřila jsem Boha, nikoliv takovým, jakým jest, poněvadž bych byla umřela, ale spatřila jsem Boha a všechno tvorstvo v Bohu. Bůh zdá se nepatrným a zároveň naplňuje vše, obsahuje vše. A zdálo se mi, že Bůh pohleděl na moře a na mořské živočichy a že jim dal dosti pudu, by sami sebe spravovali, i vodám moře, jež vědí, až kam se mají rozlévati. A potom pohleděl Bůh na písek a na bahno, jež jsou na dně mořském, a dal jim tímto pohledem dosti síly, by živily ryby a vše, co jest v moři. A postavil do moře skály, by zůstávaly nepohnuty. A poroučel všem věcem a každé věci označil její místo a dal sílu, jež jí přísluší. A viděla jsem, že nebylo v moři nic zbytečného. A potom Bůh pohleděl na zemi a dal jí svoje přikázání a tímto přikázáním jí dal úrodnost. A pohleděl na živočichy, kteří jsou na zemi, a dal jim tímto pohledem dosti pudu, by sami sebe spravovali, a přikázal jim, by se množili. A pohleděl na člověka a dal mu vůli, čehož neučinil ostatnímu tvorstvu.

»A spatřila jsem dva lidi: Jeden dal svou vůli Bohu, druhý si ji podržel pro sebe. Tento pracuje, shání se, užívá rozkoši, přijímá chválu a lichocení. Ani práce, ani shánění, ani bohatství a rozkoše, ani chvály, ani lichocení a sláva nestačí, by ho ukojily. Má stále nové a nové žádosti, nebývá nikdy spokojen, nikdy se nemá dobře. Bůh mu uděluje všeho, čeho si přeje, a on nikdy není šťasten. A Bůh sečtl jeho dny, a přichází konec života, a on opouští zemi, nehledav Boha, nenasytiv se. A při jeho smrti dvě dítky ho berou a vrhají do země zlořečené. A zlořečená země cítí, jak její bolesti vzrůstají, přijímajíc tyto zlořečené ostatky. A kdyby tato země mohla, odepřela by, že nepřijme těchto ostatkův.

»A ten, jenž dal svou vůli Bohu, žije též na zemi jako onen první. Stíhají ho veliká utrpení; jindy dostavují se radosti, obklopují jej bohatství; a potom zase ho sužuje chudoba. Hledí týmž okem ať na dobro, ať na zlo. Jest vždycky spokojen, vždycky šfa-

sten. Nemá žádné tužby. Hlad, žízeň, chvály, pokořování shledávají ho vždy týmž. Bývá vždy spokojen, vždy šťasten, vždy nasycen. I jemu nastává konec: umírá a dvě dítka odnášejí ho do země milosrdenství. Zdá se mi, že tato země chová v sobě Boha, a tento člověk, zdá se mi, stává se Bohem. — A jinoch mi pravil: »Proč reptáš proti tajemstvím Božím? Vezmi nádobu s vodou a vylíj tuto vodu do moře; a potom zkus nalézt zase vodu, již jsi vylila; nepodaří se ti to.« Takto člověk ten se rozplynul jakoby ztracen v Boha. A ježto dal svoji vůli Bohu, Bůh a člověk jsou věci jedinou. A právě tak jako hledající vody vylité z nádoby do moře, nenalézáme než vodu mořskou, právě tak na místě člověka, rozplynuvšího se v Boha, nevidíme a nenalézáme než Boha, pozorující a hledající člověka. A tehdy jsem se obrátila k Bohu a laskala jsem ho všelikým laskáním; a prosila jsem ho a zapřísahala jsem ho v jeho vlastním jméně, ve jménu Ježíšovu, ve jménu Ducha Svatého, ve jménu svaté Panny, všech andělův a všech svatých, by přijal, zabral moji vůli a by mi ji už nevracel, kdyby mne potkalo to neštěstí, že bych si ji ještě žádala.

VI. »Spatřila jsem jakýsi průplav, který, zdálo se, neměl ani začátku ani konce. I pravila jsem: »Dlužno, abych zvěděla, odkud teče ten průplav.« A jinoch mi pravil: »Bude ti možno uviděti, odkud vytéká, ale neuvidíš, kde se začíná.« A pravila jsem: »Na tom nesejde; ráda bych šla podél tohoto průplavu.« A zdálo se mi, že ti, kteří mají žízeň, přiblíží-li se k tomuto průplavu, bývají občerstveni, napojeni; slepí vidí, němí mluví, hluchí slyší, kulhaví chodí, mrtví vstávají z mrtvých. A voda tohoto průplavu teče tiše: a na jeho březích jsou všechny druhy růží a květů, vonících a hrajících barvami, jak jsem nenalezla nikde na zemi; viděti tam též trávnik a stromy. Některé stromy mají jenom listy, jiné mají jenom květ, některé zakládají na ovoce, jiné mají ovoce zralé. Vše, co pije z tohoto průplavu, a vše, co tento průplav zavlažuje, jest krásné, velikolepé. A čím dále jsem postupovala podél průplavu, tím viděla jsem věci krásnější a krásnější. A stoupala jsem stále, a stále jsem viděla nové věci, nové květy, nové stromy.

»A z dálky spatřila jsem jakousi horu, krásnější než celý svět. Zdálo se mi, že vyrůstala z nebe; a úpatí této hory jako též její stráně byly posety nejkrásnějšími květy. A uviděla jsem, že průplav vycházel z útrob této hory. I byla bych ráda poznala zdroj

tohoto průplavu, který vycházel z hory, i přešla jsem na úbočí hory a dospěla jsem na její vrchol. A za horou vidím jakési moře, bez začátku a bez konce. A toto moře jest tak plno, že hledá, kdy by se přelévalo, a nemá jiného odtoku než onu horu, i prochází onou horou. Vstoupila jsem do moře a našla jsem ve vodě jakési pohnutí, jež se snažilo vystoupiti; a zároveň panoval v moři dokonalý klid, hluboké ticho; nebylo slyšeti ani vlnky. A spatřila jsem na pobřeží moře ovocné stromy všeho druhu; zdálo se uprostřed moře a bylo na pobřeží spořádáno jakoby poschodovitě. Nejvyšší stromy zdály se uprostřed moře a měly nádherné ovoce. Na mořském pobřeží byly též kvetoucí bylinky. A toto kvítí bylo všech barev; a bylo tak krásné, že pohled na ně by byl uchvátil anděla. A uslyšela jsem jakousi hudbu, jakýsi sladký zpěv, silný i tichý zároveň; byl to jásot, až by jim byly hory poskakovaly, a zároveň tento jásot byl sladký a tichý. A spatřila jsem jakéhosi beránka, jenž běží do moře, jenž plave tímto mořem a jenž plavaje hledá, jak by rozšířil vodě průchod, jímž uniká, neboť nalézá, že jest v moři vody příliš hojně.

»A hleděla jsem na toto moře, na tyto květy, na tyto stromy a na tyto kvetoucí bylinky; a tázala jsem se jinocha, jenž mne provázel, co to vše znamená. A pravil mi: »Moře, toť Bůh. Stromy, jež mají tak krásné ovoce, zobrazují duše, jež pracovaly celý svůj život pro Boha, pro spásu bližního. Ovoce, jímž se prohýbají, jest podobenství duší, získaných Bohu jejich slovem, jejich vzorem, jejich útrapami. Stromy, jež jsou nejdále v moři, v srdci Božím, jsou podobenství duší nejpokornějších, nejpoprvěřenějších, nejskrytějších, jež vždycky pracovaly o slávu Boží.« A spatřila jsem jakýsi strom, který měl jenom ovoce a žádného květu; i tázala jsem se, co by to zobrazovalo. A jinoch mi odpověděl: »Zobrazuje duše, které mnoho hřešily a které, vrátivše se k Bohu, žily v naději, v lásce, v konání všech ctností a které získaly Bohu mnoho duší. Neuchovaly si květu nevinnosti, ale mají ovoce svých dobrých skutkův a svých ctností.« A spatřila jsem stromy, jež měly mnoho květu a jen tu a tam něco ovoce, a jiné, jež měly jenom květ, a žádného ovoce. A jinoch mi pravil, že ony první zobrazují duše panenské, jež málo pracovaly pro Boha; a ty druhé duše děfátek, zemřelých s květem milosti křestní, aniž jim bylo dopřáno času, by přinesly ovoce. Kvetoucí bylinky na pobřeží mořském jsou též podobenstvím těchto děfátek.

»Hora, toť Maria; vody průplavu jsou vody milosti. Jen skrze Marii dává Bůh milost a jen skrze ni vrací se člověk v milost a vchází do nebe. A vše, co se blíží k Marii, má život milosti. Trávník, kvítí a stromy, jež vroubí průplav a jež jsou tím krásnější, čím jsou blíže k průplavu a k hoře, jsou duše, jež se rodí k životu milosti, jež prospívají a jež bývají tím krásnější, čím bývají ctnostnější.«

VII. »Spatřila jsem jakési schody a vystoupila jsem po nich, a na konci schodův jsem spatřila jakousi jeskyni, v níž byly rozžaty tři svíce. A spatřila jsem v jeskyni otevřené dveře. A vstoupila jsem těmito dveřmi. A vstoupivši, spatřila jsem kněze, jenž sloužil Mši. A přišla mi myšlenka, že jsem si neprohlédla dobře svíc jeskyně. I vrátila jsem se do ní, a zdá se mi, že jsem spatřila na každé zlaté písmeno. A písmeno napsané na první svíci zobrazovalo chudobu; a písmeno napsané na svíci druhé bylo podobenstvím cudnosti, a písmeno napsané na svíci třetí vyznačovalo poslušnost; tři ony svíce byly též podobenstvím svaté Rodiny. Svíce chudoby zobrazovala svatého Josefa; svíce cudnosti Marii a svíce poslušnosti Ježíše. A bylo mi řečeno, že kněz, jenž sloužil Mši, zobrazuje Ježíše, tudíž poslušnost; a dvě svíce rozžaté při Mši zobrazovaly Marii a Josefa, to jest chudobu a cudnost, jež mají provázeti kněze k oltáři.

»A spatřila jsem plaménky tři svíc jeskyně hořeti mezi trůnem Božím a mezi mnou, a plamének chudoby vydával před Bohem v nebi neskonalá bohatství; a plamének cudnosti vydával čistotu a radosti nesmírné, neskonalé; a plamének poslušnosti vydával moc, vážnost neskonalou, před níž vše se sklání, již vše poslouchá. A spatřila jsem, že chceme-li setrvati před Bohem, dlužno, abychom setravali za plaménky chudoby, cudnosti a poslušnosti, jež jsou mezi Bohem a námi. A spatřila jsem, že setraváme-li za těmito plaménky, vtiskuje se v nás obraz Ježíšův; a Bůh, který již nemůže hleděti na člověka od jeho přestoupení leč skrze Ježíše, jako zase člověk nemůže patřiti na Boha leč skrze téhož Ježíše, Bůh pravím hledí na nás; poněvadž již nevidí nás jako nás, nýbrž obraz Ježíšův v nás.

»A bylo mi řečeno, že jeskyně jest podobenstvím Církve, jež na venek se zdá bez krásy a nepatrnou, jež však tají ve svých útroběch poklady, krásy a vznešenosti neskonalé. Bylo mi řečeno,

že chudoba jest jejím pokladem, cudnost jejími slastmi a posluš-
nost její moci.«

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného od své professe až do návratu do karmélu pauského (od 21. listopadu 1871 do 5. listopadu 1872)

22. července 1871 matka Eliáška v jednom zjevení přišla zvěstovat sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, že její professe bude 21. listopadu, v den obětování nejsvětější Panny v Chrámě. Toto proroctví, jako tolik jiných, mělo se splnit. Za nějaký čas opravdu sestry se jednohlasně usnesly připustiti novicku k slavným slibům. Msgr. Marie-Ephrem zase, chápaje, jaká na něm leží odpovědnost vůči karmélu, svěřenému jeho zbožné péči, a vůči této privilegované duši, rozhodl se sám osobně vyšetřovati cesty budoucí profesy. Vším právem usoudil, že nejlepší způsob, jak konati toto vyšetřování, bude často se sestry vyptávat, poslouchati, jak vypravuje o neobyčejných přízních, jichž se jí dostalo, slovem přistihnouti za čerstva její obyčejné smýšlení, čímž se odhalují duše až na dno. V měsíci říjnu a listopadu uložil si choditi co možná nejčastěji k novicce. Za jejich exercicií před professí dokonce si umínil navštěvovati ji denně; mívál s ní dlouhé rozmluvy, poslouchaje ji a vyptávaje se jí. Tím se stalo, že slyšel nejedno rozjímání z předchozí kapitoly. Ve styku s touto duší, již láska Boží uchvacovala každou chvíli do světa nadpřirozeného a jež v této přehojnosti výjimečných milostí se uchovávala prostou a přirozenou, pokornou a nepatrnou, poslušnou a sama sobě nedůvěřující, monsiňoru se ponenáhlu jeho obavy rozptýlily. Všechny námitky, u nichž ve své biskupské opatrnosti viděl se povinen zastaviti, mizely nyní, vyvráceny byvše nadpřirozenou blahojímavostí, jež se linula z této duše. Brzo byl utvrzen úplně. 18. listopadu, tři dni před professí, nebál se říci novicce: »Myslil jsem, že to démon nechtěl, abyste se otevřela matce převorce a své vůdkyni, ale dnes vidím jasně, že si toho přál Bůh.« A na druhý den před těmito dvěma matkami vydal jí toto jiné svědectví, jehož daleký dosah snadno odhadneme: »Měl jsem dříve jakousi pochybnost, ale dnes vás ujišťuji, že nemám již žádné. Vše, co bylo řečeno, zcela se naplnilo; u nikoho již není žádné pochybnosti. Tažte se na to matky převorky, není-li

to pravda. Vše jest z Boha.« Převorka a vůdkyně novicek nejen že daly za pravdu tomuto svědectví, ale ještě je utvrdily nejmaterštějšími slovy.

Posléze přišel den professe, tak netrpělivě všemi očekávaný. Bylo to, jak jsme pravili, 21. listopadu. Jistota v mysli monsiňora Marie-Ephrema nabývala nyní takové zřejmosti, že se odvážil vydati o ní svědectví veřejné ve skvělém kázání, konaném při této slavnosti. Nemůžeme učiniti lépe než předložit čtenáři jádro této řeči, skoro bychom byli pokoušeni říci, tohoto panegyrika nebo této apologie.

»Premilé dítě,

»Hle, přišel posléze tak žádoucí den vaší mystické svatby s Nejmilejším vašeho srdce. A šťastnou shodou nebe si přálo, aby to bylo též v den, ve který přecistá a přesvatá Panna Maria, naše Matka a náš vzor, přišla ještě děvčátko obětovat se ve Chrámě a zasvěcením podobným vašemu zasvěcení otevřít panenství novou cestu a zahájit království těchto mystických svazků duše s Bohem. Tento den vám tedy budiž dvojnásob drahým. Vzdychala jste velmi často a velmi vroucně po této požehnané hodině, kdy se stanete na věky nevěstou Krále Králův. Volala jste Ježíše ze všech sil svého srdce. Prosila jste o něj ve dne v noci; prosila jste o něj moře i hor; prosila jste o něj slunce i hvězd, lidí i andělův, všech tvorův Božích; ale žádný vám ho nedal. Řekli vám asi jako velikému svatému Augustinu: *Quaere super nos*, hledej výše než my. A on, stoje na výsostech hory svaté, volal vás svým nejněžnějším hlasem a pravil vám jako Nevěště z Písně Písní: »Pojdiž s Libanu, nevěsto má, pojď s Libanu a budeš korunována.« A vy, přemilé dítě, jste slyšela hlas Nejmilejšího již od svého nejútlejšího dětství a přišla jste s hor libánských. Och, jak vás tento božský Spasitel zahrnul svými milosrdenstvími! jak vás chránil a zasypával něžnostmi své lásky!

»Přehlédněte ve své mysli ty nespočetné přízně, jichž se vám dostalo od vašeho narození až do tohoto na vždy požehnaného dne vaší věčné svatby. Čeho neučinil pro vás tento milovaný Ježíš? Dal vám okusiti sladkých a neporušených účinkův své milosti ve věku, kdy jste ještě nemohla znáti jejich ceny. Připravoval vás už dávno tisícerými neobyčejnými okolnostmi na veliký úkon, k němuž hodláte přistoupiti. Vedl vás, byste dlouho a plnými rukama

nabírala z neskonaleho pokladu jeho milosrdenství. Sám označoval, předem určoval, připravoval, posílal v příhodný čas ty, kteří měli býti u vás sluhy a nástroji jeho úmyslův. Jeho řízením vstoupila jste před čtyřmi lety, vy, ubohá cizinka, sirotek opuštěný od lidí, do rodiny duší svatých a plné pro vás obětovnosti a lásky, do rodiny, v níž jste našla jen vroucně, něžně milující matky a sestry, jichž náklonnost ani na chvíli neoslábla.

»Ve všech těchto přispěních vnějších, jež pečlivý Ježíš uchyšťoval vaši duši, dopustil též, by zkoušel vaši věrnost, že vám bylo zakusiti krutých útokův od nepřítele pokolení lidského. Jaké to byly hrozné zápasy? Bůh to ví, přemilé dítě, a na tom mějte dosti. Ale co jste povinna uznati, Ježíš, váš Milý, neopustil vás v těchto bolestných chvílích a jeho milost vás vždycky sílila.

»Potom jest tomu rok, pravil vám jako kdysi k Abrahamovi: *Egrederere de terra tua et de cognatione tua*, vyjdi ze země své, vyjdi z domu otce svého a pojď do země, kterou ukáži tobě. I opustila jste Francii, svoji druhou vlast; vyšla jste z kláštera pauského, kde jest vaše rodina adoptační, a přišla jste do této země indické, v níž démon jest svrchovaným pánem, poslouchajíc hlasu svého Nejmilejšího. A jako kdyby tato oběť nebývala byla dostatečná, Nejmilejší váš vzal vám cestou dvě z vašich předrahých sester a na několik krokův odsud tu, jež vám bývala nejlaskavější, nejtrpělivější, nejobětovnější matkou, tu, jejímž jménu a paměti bude se vždycky u nás žehnati. Ale na štěstí naše milovaná matka Eliáška neopustila nás úplně; zůstávala svého ducha, svoji něžnost a svoji lásku té, která nyní jest pro vás na jejím místě. Tím jsem, přemilé dítě, velmi neúplně pověděl, co vám Pán Ježíš ráčil učiniti; a nyní dovrši svoje milosrdenství, dáváje vám na vždycky titul a práva nevěsty svého božského srdce. Jakže! milá dcero, vy, nuzný tvor, vy ubohá nicotka, vy propast slabosti, hříchův a béd, budete na ráz moci tři slibů vyvýšena ve vznešené důstojenství, po jakém jen možno toužiti křesťanské duši, v důstojenství nevěsty Krále nebeského! Ó Ježíši, budiž požehnán, že nás tolik poctíváš a uděluješ nám tolik slávy! A vy, drahá dcero, radujte se, ale třeste se zároveň; neboť vězte dobře, nestáváte se toliko nevěstou Ježíšovou, ale též nevěstou Ježíše ukřižovaného, jak už vaše jméno naznačuje. Dlužno tedy, byste více než kdy jindy byla mrtva věcem pozemským a byste žila na kříži u Milého svého srdce. Tři slavná slova,

Jež za chvíli vyubou z vašich úst, tři sluby, Jež za chvíli složíte, budou vyjadřovati ve svém vznešeném a hrozném lakonismu toto úplné vaše ukřižování. . .

»... Ach, nejmilejší dcero, nic se nelekejte, necouvejte před tímto slovem ukřižování. Připomeňte si, že jste dcerou té, která říkala Ježíši: »Buď trpěti anebo zemřítí«, a sestrou té jiné statečné nevěsty, Jež říkala: »Trpěti a nikoliv zemřítí!« Pochopilyť tyto hrdinné duše, že utrpení jest královskou cestou ke štěstí; vědělyť, že jen jím Ježíš vešel do své slávy: oportuit pati Christum... A veliký Apoštol, jenž nám tak dobře vysvětlil tajemství bláznovství i moudrosti kříže, praví nám též: Videmus Jesum, propter passionem mortis, gloria et honore coronatum, vidíme Ježíše korunovaného slávou a ctí pro jeho umučení a pro jeho smrt. Jděte tedy i vy, milá dcero, touže cestou, byste došla téže slávy.

»Ostatně Ježíš vás na kříži nenechá samotné: byl by bez něho příliš bolestný. Bude na něm s vámi; a až pocítí sám, co jest nejhorčího, řekne vám: »Pojď nyní, milá moje, pojď a ber podíl na mých utrpeních; prostři se vedle mne na toto zakrvácené lůžko, umírej se mnou na tomto nástroji popravném, který jest též trůnem mého království; zde tě učiním královnou a odsud tě unesu s sebou do slávy a blaženosti nebeské.« Přibijte se tedy na kříž, nejmilejší dcero; přijímejte statečně utrpení; vložte si svého Milého na hrud jako kytici myrrhy; to jest, myšlenka na utrpení a hořkosti umučení Ježíšova budiž vždy na vašem srdci...«

Při četbě této řeči pohnutí biskupovo bylo tak hluboké, že nebyl mocen ho ovládnouti. Za mřížkami bylo pohnutí ještě mnohem prudší a projevovalo se tentokráte pravými proudy slz. Novicka, Jež od začátku obřadu byla uchválena do vytržení, přec dávala na jevo svým zevnějškem, že poslouchá kázání. Ve chvíli profese stačilo slůvko převorčino, by ji přivedlo k sobě. Ale jakmile se dokončila formule svatých slibův, byla znovu unesena v rozjímání božských tajův, spolu se svatou Terezii, se svatým Janem z Kříže, se svatou Marií Magdalenou de Pazzi, s matkou Eliášskou. Ve chvíli, kdy monsiňor otvíral svatostánek, zvolala v nevýslovném opojení: »Hle, Láska, hle, Láska!« při čemž proniklo jakoby božské mrazení dušemi všech, kdo ji slyšeli. Ach, zajisté, nikdo se neomeškával u starých pochybností; nikdo si ani nepomyslel tajiti svoje pohnutí nebo svoje radostné slzy.

Po obřadu monsieur, provázen několika knězi, veselo klau-
sury. Když tam vstoupil též otec Lazar, sestra, stále jsou u vy-
tržení, tázala se ho: »Co jsi učinil s Láskou?« — »Nechal jsem
ji v kapli«, odpověděl zpovědník, »a pevně doufám, že jest též ma-
ličko v mém srdci.« — »Ach, tys ji vložil do svého srdce! Velmi
dobře! tam ji třeba klásti.« A za chvíli, když se jí tázali, co
dlužno činiti, bychom požívali lásky, shýbla se, zdvihla prachové
zrněčko, a podávajíc je tázajícímu se, pravila: »Třeba se státi
maličkým jako toto.« Monsiñor, který si přál pohoštění svoje se-
minaristy na milostech toho dne, zavolal je do hovorny. Všem bylo
dopřáno patřiti na sestru u vytržení a slyšeti její plamenné rady.
Sestry zase dychtily těšiti se ze »svého klenotu«, tak že jen s těž-
kým srdcem svolily zbaviti se ji ještě, by si i terciárky mohly
chvilu pohovořiti se šťastnou profeskou.

Ničeho tedy nechybělo slavnosti; ničeho nechybělo veselí. V
nitru tohoto indického kláštera bylo to věru hosanna Květné
neděle. Ale běda, jako Našemu Pánu tento den vítězoslávy neměl
se skončiti, aby se v srdcích neprobudily city odporující; a kdyby
byl Bůh toho večera odhalil zbožné extatické budoucnost, byla
by pochopila, že i ji Neděle Květná byla dle pravdy začátkem
Umučení.

Odpoledne sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného ohlásila své-
mu zpovědníku, že ve večerním oddechu »anděl« bude mluvit
ke klášterní obci, ale tentokrát že ji má vyčítati. Když přišel
oddech, sestry pospíchaly jako vždycky k extatické, nechtějice
ztratiti ani jednoho jejího slůvka.

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného začala, vystříhající jednu
svoji družku nebezpečí z přepjaté obraznosti, chyby to dobře zná-
mé klášterní obci. Jiné doporučovala, aby se jen spokojovala zpo-
vědníky, kterých ji poskytují představení. Obracejíc se potom na
všecky sestry, dávala jim rozličné rady, v nichž některé snad mě-
ly proč uviděti výtky. Všechny však byly nuceny uznati odůvod-
něnost těchto poznámek.

Ale bylo zřejmo, že to nikterak nebyly řeči, jaké se očekávaly,
tak že jedna ze sester nemohla si zabrániti, by na to nepřimo ne-
ukázala: »Anděliček, pravila, není tak roztomilý jako v Pau. An-
děliček nepřichází tak často a nezůstává tak dlouho, jak slibo-
val.« — »Nač?« odpověděla extatická. Učinily jste, co jsem vám
pravil? Napřed konejte, co jsem vám řekl, a potom budu přichá-

zeti častěji. Ale učinily jste to? Byly jste věrny tomu, co jsem vám uložil?»

Přes to přese vše dala jim několik pokynův o jednotě srdci a o bliženské lásce. Po té nějakou chvíli začínala zase »píseň Lásky«, ale v tom zvuk zvonu, naznačující konec oddechu, přerušil tato zanícení.

Jaký byl tedy poslední dojem zůstavený tímto dnem v srdcích řeholnic? Bylo by bolestno zjistiti, že v této chvíli mizela u některých z nich vzpomínka na milosti přijaté ráno, účinkem jednoho toho vzkypění, kterého ani sami sobě si neodvažujeme přiznati ani určití, poněvadž konec koncův bývají vzbuzena zklamanými nadějemi a uraženou sebeláskou. Dlužno dodávati, že takové pocity, nebývají-li účinně potírány, vyvolávají vždycky, skoro bez našeho vědomí, vzpouru v našich nejskrytějších náklonnostech, a že nebývá daleko, aby přešly brzo v naše úsudky veřejné? Řekněme zde jednou pro vždy, nechceme nikoho souditi, nepodezíráme ničích úmyslův, zůstavujeme jedinému Bohu, by zkoumal ledví i srdce i by rozeznával nejnepatrnější příčiny nejvzdálenějších účinkův. Přece však jsme opravdu byli povinni zjistiti, že od konce tohoto dne slzy útěchy náhle vyschly a že s radostí smísily se city jiné.

Bychom dobře porozuměli dalšímu v tomto vypravování, jest nezbytně potřebí připomenouti zde několik věcí z doby před professí. Již jsme viděli, s jakou úplnou důvěrou sestra Marie z Ježíše Ukřížovaného, dokud byla v Pau, se otvírala se vším svým vnitřním životem výborné své vůdkyni, matce Eliášce. Ta, majíc ducha příliš povýšeného a příliš určitě rozeznávajíc svoji povinnost, nikdy nepřešla na pole vymíněné zpovědníku. Bůh pak usnadňoval novice tuto otevřenost srdce, aby se jí vždy dostalo zkušeného a bezpečného vůdce, který by jí mohl přispěti v jejích tak proměnlivých a často tak nesrozumitelných stavech duševních.

V Mangaloře úmysly Prozřetelnosti nebyly již tytéž. Bůh si již nepřál pro sestru než jednoho vedení, totiž vedení zpovědníkov. Biskup však přece byl oprávněn tázati se na vše, co by považoval za užitečno, nebo potřebno, aby si učinil mínění o novice. Ale matka převorka a vůdkyně neměly se již dovídati leč zvěsti o řeholi a o zevnějšíku, nepronikajíce do důvěrné svatyně její duše. Toto jest úplně ve shodě se Stanovami dcer svaté Teresie, v

nichž čteme v XIV. kapitole, čl. 4.: »Co řečeno, že novicky budou podávali zprávu své vůdkyni a ostatní řeholnice převorce o rozjímání a o užítku, jaký z něho berou, to dějž se tak, aby to spíše vycházelo z vůle těch, které ji mají podávatí, vědouce, jak veliký z toho vezmou užitek, než aby k tomu byly nuceny: proto zakazujeme převorkám a vůdkyním novicek, by v tom nenaléhaly mnoho na řeholnice.«

Bůh tedy, projevuje svoji vůli sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, zůstával při duchu i při liteře Stanov schválených svatou Církví.

Ponejprv dostalo se novicce sdělení o této Boží vůli 22. července 1871. Od toho dne neuplynulo snad ani týdne, aby jí nebyla opětována táž výstraha: »Říkej vše svému zpovědníkovi a monsiňorovi, jest-li toho nezbytně potřebí. Nic neříkej nikomu jinému.« A čím se tento rozkaz stával výslovnějším, novicka viděla, jak v ní roste odpor ke všemu tomuto svěřování; ba nezřídka cítila fysickou neschopnost vyjádřiti, co se v ní dalo. Přičinila se však, by podrobila úsudku zpovědníkovu tato nadpřirozená sdělení jakož i stavy, jež je provázely. Otec Lazar vše schválil. Od té doby sestra Marie, činíc věrně dle tohoto rozhodnutí, jednala tedy v jistotě svědomí. Sám monsiňor, byv o všem uvědomen, dal tutěž odpověď, když ji byl zrale uvážil před Bohem: »Nepřeje-li si toho Náš Pán, pravil 7. listopadu novicce, zakazují vám to, neříkejte mi nic.« A znovu 18. listopadu, jak jsme viděli výše: »Myslil jsem, že to ďábel chtěl, abyste se neotvírala matce převorce a své vůdkyni; dnes však vidím jasně, že si toho přeje Pán Bůh.« Bylo si možno žádati vyjádření zřejmějšího?

Hle tedy, kam dospěly věci ve chvíli professe, 21. listopadu. Dle stanov sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného měla právo neodhalovati představeným tajův své duše. Náš Pán pak ji zakazoval, aby jim jich neodhalovala. Posléze, aby se bezpečně utvrdila, že není hříčkou nějakého šálení, vždy možného v těchto choulostivých věcech, podřídila zákaz Našeho Pána svému zpovědníku a svému biskupovi, kteří oba jej schválili. To zjistiťse, vypravujeme dále.

22. listopadu, na druhý den po professi, sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, stále jsouc u vytržení, znovu rozmlouvala s klášterní obcí, shromážděnou vedvoraně na oddech. Jako včera sestry si stěžovaly na »anděla«, že je málo navštěvuje: »Učinily jste

co jsem vám pravil v Pau?« odázil je zase »anděl«. »Kdybyste to byly učinily, přicházel bych častěji.« Za hovoru jedna z matek snažně prosila sestru, by si již dala říci a podávala jí zprávy o svém nitru. Odpověď, jak se snadno domyslíme, byla jako ve day předchozí: »Náš Pán mi poroučí, opakovala sestra, bych toho neříkala než svému zpovědníkovi; řekněte mi, bych vám to říkala z poslušnosti, a budu vám to říkati. Tehdy budu jista, že to (že tento rozkaz) jest z Boha. Sice jsem povinná poslouchati a bedlivě sledovati to, co mi praví Náš Pán.«

Matky se dokládaly Stanovami ve smyslu opačném; a ježto se zdálo, že sporu nebude konce, uzavřela převorka: »Vše to jest z ďábla. Optám se monsiñora, co mám činiti.« — »Ráda vám to budu říkati z poslušnosti, ale varuji vás, každé slovo bude vnášeti zmatek do klášterní obce.«

Ještě téhož dne mladé profesce, již se měla otevřiti stigmata, bylo ulehnutí. Představené přichvátaly k jejímu lůžku s největší láskou, ujišťující ji, že v ní budou viděti samu osobu Našeho Pána a že ji budou ošetřovati, jako ji kdysi ošetřovala matka Eliáška. Vidouc tato dobrá předsevzetí, sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného se cítila puzena vnitřně, by jim připomněla zákaz Našeho Pána o vedení její duše. Ale sotvaže dořekla ta slova, hbitě odpověděla matka převorka: »Och, toť duch démonův; vše to jest z démona.«

Dnes jeví se nám velmi zřejmým, že mladá řeholnice zůstávala přísně ve svém právu. Přece však Bůh dopustil, na splnění svých budoucích úmyslův, by její představené o tom soudily jinak. Za několik let jedna z nich, již neobyčejné její ctnosti získaly úcty celé klášterní obce, bude hořce litovati svého rozhodnutí; nepřestane si vyčítati, že dotírala na ubohou novicku, když ji snad nebylo než se skloniti před vůlí Boží, tak nesmírně povýšenou nad všechny naše lidské soudy. Takové jest však řízení Boží, že zkoušívá svaté svatými; dopouští tehdy, aby duchové nejostřejšího zraku byli náhle zahaleni tmou a by vůle nejlepší dávaly se cestou nesprávnou, kterou zaryté od té chvíle považují za cestu dobrou.

Rozhodnutí představených bylo nyní neodvolatelné. Stigmata, jež se ukázala 23., 24., 25. listopadu, nic na tom nemohla změnit. 26. tého i otec Gracián, příšedší z Jeppo na schvální rozkaz monsiñorův, prohlašuje sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, že jest

šálena. I na biskupa, když se vrátil 1. prosince do Mangalory, útočí jeho staré pochybnosti; znovu si namlouvá, že rozhodnutí, neotvírati se ani převorce, ani vůdkyni novicек, vychází z ducha špatného, a posléze se o tom vyslovil sestře, dne 5. prosince: »Všechny svaté, pravil jí, vzorné řikaly vše převorce a vůdkyni. Kdyby toto byl duch Boží, byl by k nim mluvil. Nemluvil k nim. Právě to máe velmi a velmi vede k obavě, že to jest duch démonův.«

Viděti, jak se tato vyjádření liší od vyjádření z 18. a 19. listopadu. Čtrnáct dní stačilo, by se zvrátila přesvědčení, o nichž se zdálo, že jimi nic nepohne; a ku podivu týž stav, který zprvu byl schválen jakožto z Boha, jest dnes podnětem, by se zavrhovala cesta extatické. Jak si vysvětliti takovou změnu u muže právem váženého pro jeho umírněnost a pro jeho zbožnost? Myslíme, že se nemůže vysvětliti leč zvláštním dopuštěním Prozřetelnosti, jež chtěla uchystati své služebnici zkoušku nejkrutější: by se totiž užřela opovrhovanou a zamítanou svými přáteli a svými nejbližšími.

Ale již se ocitáme na cestě kalvárské. Jako by chtěla dovršiti oloupení své duše, statečná oběť prosí Našeho Pána, by ji osvobodil stigmat a vytržení. Tato milost jí jest udělena 30. listopadu. Ale Bůh chtěl ještě, aby jí byla odňata její poslední opora v Indii. 12. prosince otec Lazar dostal rozkaz odebrati se na jiné missijní stanoviště; opustil Mangaloru definitivně 21. ledna 1872. Sestra Marie přijala tuto oběť s nejhrdinnějším duchem víry. Vyslechnuvši poslední pokyny svého zpovědníka, dostavši od něho ještě jednou příkaz neodhalovati svého nitra leč svému biskupovi, bude-li si toho žádati, odpověděla mu prostě: »Nyni, milý otče, neobávejte se o mne... Ukažme Našemu Pánu, že jej milujeme nade všecko.«

Zároveň co se dokonávala tato oběť, Bůh připravoval vnitřně svoji služebnici na nové zkoušky, jež na ni přikvačí: »Myslíš si, pravil jí 15. prosince, že trpíš sama? trpím více než ty; nesu tíhu všech vašich hříchův. Chci, abys nezůstávala ani na okamžení bez utrpení; a kdyby nebylo nikoho, kdo by tě trápil, kamení, hlínu bych proměnil v lidi, by tě trýznili. Chci, abys trpěla stále.« V noci na Narození Páně 1871 přišla jí posílnit těž její nebeská přítelkyně Mathilda Nédonchelova: »V několika dnech, pravila jí, přijdu zase a řeknu ti, co ti určuje Pán; buď statečna.«

A pronášejíc tato slova shlédla na mladou sestru pohledem nevýslovně soucitným. »Opravdu, líčila později Marie, počínajíc touto nocí, šla jsem z kříže do kříže, ze zkoušky do zkoušky. »Nemohli se jí naopakovati, že jest šálena; její »andělíček«, kterému se kdysi tak naslouchalo, tolik úcty prokazovalo, byl už jenom duchem temnot; její vytržení nebyla z Boha; její vidění byla jenom výtvozem její orientální obraznosti; její stigmata přirozenými zraněními nožem.

Její tichý odpor proti těmto suggestcím byl nazýván zatvrzelostí, až 6. ledna 1872 se usoudilo, že jí dlužno exorcisovati. Sestra Marie snesla toto pokoření na kolenou, klečíc skromně a vroucně se modlíc. Ježto exorcismus zůstal po soudu exorcistův bez účinku, znovu se utíkali k napominání, prošení, vyhrožování tresty Božími, kdyby urputně setrvala na své špatné cestě. Přece však řeholnice byly nuceny uznati, že v denním životě novicka se jevila »velmi spořádanou, velmi šlechetnou, velmi obětavou.«

První čtvrt roku 1872 uplynula sestře Marii v konání těchto ctností a v těchto mravních trýzních. Ale možno říci, toto byl teprve pokus a jakoby noviciát ke zkouškám. Bůh, jenž ví, jaká jest lidská slabost i jakých vyžaduje opatrnosti, i v osobách světcův, zná se ku podivu ve zvyšování dávky utrpení. Teprve když jim byl přinesl kalich ke rtům a dal jim zvolna okusiti jeho hořkosti, prikazuje jim posléze, by jej vypili až do kvasnic.

Ve velikonoční pondělí sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného dostalo se nové návštěvy Mathildy Nédonchelové, jež jí pravila: »Milá sestro, odejdi; jest to vůle Boží, abys odešla; ohlašuji ti, že příští Vánoce budeš slaviti ve své kolébce; ale nebudeš tam na dlouho; Pán má s tebou jisté úmysly. . . (V budoucnosti) Pán tě bude čím dál tím více zůstavovati samu sobě; ale až budeš ve své kolébce, tehdy Duch Boží bude tě znovu řídit. Zatím budeš vydána sama sobě, ale v hloubi tvé duše zůstane pokoj. . . Jen stačně, znova ti opakuji, na Vánoce budeš ve své kolébce.«

Všechna tato proroctví se měla do slova splniti. 22. dubna monsiñora Lacroixa, biskupa bayonneského, p. abbé Manaudasa, superiora vyššího semináře bayonneského, p. Inchauspéa, superiora karmelu bayonneského, atd. . . , došla dlouhá zpráva monsiñora Marie-Ephrema, v níž bylo odůvodňováno jeho zavržení nadpřirozených cest sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného.

Tito opravdu výborní mužové buď nezměnili svého prvního smýšlení nebo se zavřeli v držlivou opatrnost. Ale kolem karmelu mangalorského, kde vládl zákonný vliv monsiñora Marie-Ephrema, jeho rozhodnutí učinilo konec posledním rozpakům. Tak jako ještě nikdy dotíralo se na mladou sestru, by se z ní vymohlo zapření minulosti a slib důvěřivé otevřenosti. Opakovalo se jí nyní, že její řeholní professe byla neplatna. Bylo jí zakázáno vcházeti do chóru s ostatními sestrami; usoudilo se, že jí dlužno vzdalovati Stolu Páně; ba doufalo se, že zkrácení v jídle a pití posléze zkrotí to, co se považovalo za nezkrotnou zarputilost vůle a za bezmeznou přepjatost obraznosti. Proto od polovice července stanoveno ujímati ji v potravě. Vše bylo marno, ježto nic nemůže ochvěti duši, kterou Bůh drží svou milostí.

Jest vskutku pozoruhodno, že prostřed této zevnější bouře, tak příhodné, aby vznikl v její duši zmatek, sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného zachovávala si nezměnitelný pokoj. A právě tento pokoj dovršoval nepochopení jejich představených, ujišťuje je, že tento klid, tato necitelnost má původ v nesmírném zmrhávání milosti. Vypravovala za několik měsícův, že jeden z představených ji přišel kdysi kárati. »A ježto jsem cítila tento pokoj, vypravovala dále, řekla jsem mu, že se mi zdá, jako bych cítila, že umřítí v tu chvíli, přišla bych přímo do nebe. Tu on velmi ostře mi vyplísnil a pravil mi, že jsem šálena, že moje duše se vrhá v záhubu, že jsem zatvrzelá atd. — A nic z toho všeho, dodávala ještě, nemohlo mne zmásti.«

Zároveň od velikonočního pondělí se cítila neodolatelně puze na opustiti klášter mangalorský. Matka Eliáška přišla ji několikrát utvrditi v myšlence, že to jest opravdu vůle Boží: »Cítila jsem, vypravovala potom převorce pauské, cítila jsem stále, jak mne cosi nutká, abych odešla; bojovala jsem ze všech sil konati věci tomu na odpor a zůstatí; nemožno. (Při všem) říkala jsem, že chci odejiti, brzo do Jerusalema, brzo do Alexandrie, brzo na poušť nebo jinam, aniž jsem toužila jíti na některé místo raději než na jiné.« — »Když mi tvrdí, že moje sliby jsou neplatny, myslela si, již nic mne nemůže zdržovati v tomto domě, ve kterém nedovedu od nynějška leč urážeti Boha. Na poušti mi aspoň bude možno konati pokání ze svých hříchův a v klidu se posvěcovati.«

V sobotu 3. srpna byla více než jindy vzrušena těmito city, a neodolatelné nutkání, by odešla, bylo též prudší. Sestra Marie se

právě vyzpovídala; byla velmi klidná. Nenalézajíc již věci k své potřebě za zástěnou, jež ji byla cellou, ubírá se k brance vedoucí ven, jež zůstávala právě otevřena pro dělníky. U branky dohlížela jedna sestra, kdo odchází a přichází: »Sestřičko, pravila ji novicka, jdu prosit terciářek o byt.« Bůh dopustil, že tato sestra ani slova neřekla, ani prstem nehnula, by ji zadržela. Stále s tímž klidem mladá sestra projde dveřmi, jež v tomto zatímním domě oddělovaly karmelitky od terciářek, a přichází k terciářkám. Těm, jež přišly za chvíli, by ji zavedly zpět, vydala se bez nejmenšího odporu a vrátila se tak do kláštera.

Nebylo to v očích všech rozhodných důkazem zatvrzelosti novicky?

Slyšme tedy, jak sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného v měsíci prosinci vyjevovala převorce pauské své důvěrné city: »Citím velikou lítost, veliké zahanbení při pohledu na svoje minulé nepravosti; jest jich více než zrněk v mořském písku nebo kapek vody v oceáně; přece však doufám v milosrdenství Páně, jež jsou neuskonalá. Ale vzpomenu-li si, že jsem překročila klausuru mangalorského karmélu, abych uprchla, nemohu nad tím míti lítosti; naopak vzdávám za to Pánu tisíceré díky a nemohu jednati jinak. Přece však zdá se mi to velikou chybou, a trýzní mne, že jsem dala toto pohoršení a tento podnět k nepokoji; ale byla jsem pužena učiniti to přes moc. Citím, že v těchže poměrech, v jakých jsem byla, učinila bych taktéž. Kdo tomu může rozuměti? Kdyby mne někdo slyšel, řekl by, že jsem bláznivá nebo špatná řeholnice. A přece před Bohem nemohu mysliti jinak. . . Ano, zde kdybych překročila klausuru, myslela bych, že se dopouštím přetěžkého smrtelného hříchu, i kdybych byla v těchže poměrech, v témž stavu a kdyby se se mnou činilo stejně jako v Mangaloře. Pán Bůh ví proč; to dostačí.«

Myslíme, že netřeba nic připojovati k těmto vysvětlením duše, již celé toto vypravování jest důkazem neobyčejné přímosti, duše, která tak chápala zlobu hříchu, že hořce plakala svých nejmenších opominutí.

Po tom, co předchází, zbývá jediné uznati, že tu jest prst Boží; zbývá jediné prohlásiti, že cesty Páně jsou neproniknutelný a že Pán svrchovaně účinným vedením umí všechny tvory, aniž o tom vědí, svěsti, by přispívali k naplnění jeho úmyslův. Kdyby byl karmél mangalorský setrval ve svém prvním poměru k sestře

Marii z Ježíše Ukřižovaného, byl by nikdy nesvolil vzdáti se jí. Ale Bůh si přál, aby se vrátila do Pau a aby z Pau se odebrala do Betléma, kde ještě měla pracovati a trpěti. Za tím účelem dopouštěl poněkud události, jež jsme právě vyličili; a posléze, aby přivedl rozřešení tohoto dramatu, jež se rozvíjelo přes šest měsíců, dopustil toto přestoupení regule klausurní, převelmi hříšné dle zdání, v němž však pohled sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, když se za několik měsíců v usebrání samoty zpytovala před Bohem, nemohl rozeznati ani nejmenší trestuhodnosti.

Ježto sestra, jak jsme pravili, neustále prosila, by směla odejti, její představení mysleli už jenom, jak by ji vyhověli. Hodlali ji poslati všude, kdekoliv by ji svolili přijmouti, jen aby to nebylo do Pau. Nuže po marných pokusech na rozličných stranách byli nuceni obrátiti se s ní na karmél pauský, kolébku jejího řeholního života, naplňující tak, aniž o tom věděli, předpověď Mathildy Nédonchelové. Právě v této době bylo se též vrátiti do Pau jiné mangalorské karmelitce, i svěřili ji mladou sestru.

Opustivše Mangaloru 23. září 1872, obě poutnice přibýly do Pau 5. října, v druhé výročí smrti matky Eliášky, po cestě, na níž lásce sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného naskytlo se vykonati mnoho skutkův milosrdenství tělesného i duševního.

Pau, to byl pokojný přístav po úkladech bouří a úskalí. Slyšme, jak zároveň vroucně, jak pokorně a s jakou poesii nesly se k Pánu díky sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, když se vrátila: »Pane, jsem jako kuřátko, jež polapil luňák; tepal je do hlavičky, skoro je ukloval; ale ubožátko schovalo se pod křídlo kvočnino, by bylo v bezpečí. Já též jsem byla v úzkosti, ve smutku, v bolesti. Moje kosti se rozkloubily; dřeň mých kostí ve mně zkyselila; moje tělo bylo rozmědleno. . . Obrátila jsem zrak k svému Otci, a on na mne shlédl, a tento pohled mne uzdravil; dřeň mých kostí, jež byla zkyselila, sosládla, že jest jako cukr; moje kosti se utužily a zmládlly, jako by mi bylo patnáct let; moje tělo se třáslo veselostí a všechna moje bytost též. Utekla jsem k svému Otci a k svému Králi; a můj Král přišel též ke mně; a byla jsem u něho jako kuřátko pod křídlem kvočniným. A dívala jsem se na svoje nepřátele peřím křídla svého Otce a svého Krále, nebojíc se ničeho; bylať jsem v bezpečí.«

Doslovem k tomuto vypravování vzpomeneme, že otec Lazar vrátil se asi v půli března 1873 do Francie.

Na Zelený čtvrtek téhož roku umřel náhle v Mangaloře msgr. Marie-Ephrem, dle předpovědi sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, jež mnohokrát ohlásila, že monsiňor se nedožije konce roku, kterého otec Lazar bude poslán zpět do Francie. 3. května mladá sestra spatřila v plamenech očistcových duši biskupovu, a zvolal s velikou lítostí: »Hřešil jsem proti slávě Boží.« Přáním biskupovým bývalo by bylo uvědomiti celý Řád, že se mýlil, zavrhne nadpřirozené cesty novicky. Ale v té chvíli sestra nemohla než se modliti za duši svého otce a činila tak s veškerou vroucností své lásky. V Betlémě, kam ji budeme brzo provázeti, Bůh jí zjevil, že duše monsiňora bude osvobozena při první Mši, sloužené v novém karmélu. Sestra zapřisahala své představené, by urychlili práce, a dostalo se jí toho štěstí, že 21. listopadu 1876 spatřila tuto duši, jak vystupuje do nebe.

Od návratu sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného do karmélu pauského až do jejího odjezdu do Betléma (od 5. listopadu 1872 až do 25. srpna 1875)

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného vrátila se do karmélu pauského 5. listopadu 1872, necelý rok po své professi. Přicházela tam jako sestra konvertka, ježto Bůh si přál, aby ho oslavovala v nejnižších službách.¹ Hle, jak se vyjadřovala první dni od svého příchodu: »Od té, co jsem opustila Mangaloru, pravila, cítila jsem jakýsi pokoj, jakýsi klid, kterého nemohu vyjádřiti, přes to, čeho nám bylo zakusiti cestou. Netoužím po ničem, nežádám si ničeho, ani křížův: když se mi jich dostalo, neuměla jsem z nich těžiti; nyní nic než Ježíše, jeho vůli a mlčení.« Dlouhou újmou od svatého přijímání pojal ji ještě větší hlad po tomto nebeském chlebě: »Kdybych v Mangaloře, pravila, byla aspoň přijímala Ježíše do svého srdce ve svých velikých trýzních, byla bych měla sílu Boží s sebou; ale byla jsem ho zbavena. Přece však jsem si v hloubi duše, při všem tom, co mi říkali, uchovávala veliký pokoj. Teprve až mne msgr. Marie-Ephrem obvinil, že zasévám rozbroj v klášterní obci, pojalo mne nesmírné hoře. Šla jsem, vrhla jsem se k nohám Ježíšovým a hoře přehoře jsem plakala. Zdálo se mi, že Ježíš plakal se mnou, i pravila jsem mu: Pane, proč pláčeš? Jsi všemohoucí, můžeš mne osvoboditi.« Odpověděl mi: »Brzo.« Matka Eliáška přišla též potvrdit tuto připověď Ježíšovu. — Nejsem tu na dlouho. Oh, kdyby Pán mohl změnití svoje slovo! Netoužím již leč po mlčení a po smrti, bych už neurážela Boha.

»Celé dopoledne, pravila 19. listopadu, soužila jsem se pro otce Lazara, neboť velmi miluji jeho duši; přála bych si, aby byl velikým světce. Prosila jsem Pána a pravila jsem mu: Pane, ochraňuj této duše, dej mu odevzdanost, sílu, vše, čeho mu potřebí: ať tě neuráží. Můj Bože, úplně ho svěřuji do tvých rukou: vykonej s ním svoje úmysly, ochraňuj ho. A jakýsi vnitřný hlas

¹ Již první čas, co byla sestra Marie v Mangaloře, pochopila velmi rychle smutný stav té ubohé země: její srdce bylo ihned sžíráno horlivou snahou o její obrácení. Uvažujíc, že démon tam vládne pýchou a vymáhá, by se mu tam klaněli, žádala si a dosáhla toho, by směla přejíti od sester chórových k sestrám konvertkám.

mi odpověděl: »Duše malé víry!«, a pochopila jsem, že Bůh ho bude ostříhati, a všechna moje trýzeň zmizela.«

Za jejich duchovních cvičení, jež konávala rok co rok před Vánocemi, Bůh ji udělil mnoha vidění, plných naučení. Zaznamenejme aspoň toto: »Jímala mne, pravila, veliká touha po Bohu; hledala jsem ho ze všech sil své duše; spojovala jsem se se vším stvořením, aby ho chválilo se mnou; byla jsem jako děťátko, jež běhá běhá za svým otcem. Posléze ukázal se Ježíš, a spatřila jsem lesk jeho velebnosti. Nemožno povědět radosti mé duše: byl to ráj na zemi. — Přišla mi myšlenka, bych si žádala od něho mnoha věcí; ale dříve jsem se s ním laskala, říkala jsem mu vše, co vědělo mé srdce, bych ho obměkčila; počínala jsem si jako dítě, jež by rádo něco dostalo od otce a jež začíná tisícířým laskáním. Prosila jsem ho za duše v Očistci: Tehdy Ježíš byl ještě skvělejší, a spatřila jsem, jak mu z rukou sršely paprsky světla, milosti to, jež padaly na tyto ubohé duše. Zdálo se, že Ježíš velmi potřeboval je rozdávat a že jich udílel velmi spěšně a přehojně.

»Potom jsem prosila za hříšníky, a Ježíš činil totéž, co duším v Očistci. Jaká radost vidět tuto lásku, toto milosrdenství Páně!

»Ale když jsem ho chtěla prosit za kněží, za řeholníky a řeholnice, paprsky, jež sestupovaly z jeho rukou, zase se vznesly, a vše zmizelo. A moje srdce bylo zarmoucené, sevřeno hrozně, neboť náležím mezi řeholnice; vzdychala jsem, vzlykala. Kdykoliv si vzpomenu, co jsem spatřila, nemohu se ubránit, bych neplakala. Jak jsme hříšní, my, kteří bychom měli býti útěchou Ježíšovou.«

28. února 1873 zápasila se Satanem. Marně jej tepala všelikými zbraněmi. Nejprudší rány mu nic neubližovaly. Jsouc zmožena, obrátila se na Pána: »Co počítí, můj Bože? zvolala. Použila jsem všech nástrojův; pokazila jsem všechny nejmocnější zbraně, bych povalila démona, a nic jsem tím nedokázala.« Ježíš ji odpověděl: »Nezápasila jsi všemi zbraněmi; zbývá ti ještě zkusit malé sekerky, již sis nepovšímla. Udeř touto sekerkou Satana do čela a padne«; a při těch slovech Pán ji ukazuje tento malý nástroj. Sestra se ho chápe a jde přímo na svého nepřítele. Opravdu, sotva že ho udeřila touto sekerou do čela, již padá jako mrtev. Užaslá tímto neočekávaným i zázračným zdarem, praví: »Pane, a jaká to jest sekerka, jejíž síla jest tak veliká?« — »Jest to, odpovídá Spasitel, sekerka pokory.«

25. března na rozjímání zdálo se jí, že slyší jakýsi hlas pravící: »Bůh jest skryt jako jádro v plodu, jako jádro v jablku. Překroj jablko a nalezněš v něm pět jader. Takto jest Bůh skryt v srdci člověkově. Jest v něm skryt s tajemstvími Unučení, naznačovanými pěti jádry. Bůh trpěl, a dlužno, aby člověk trpěl, chtěj nechtěj. Trpí-li z lásky, ve sjednocení s Bohem, bude trpěti méně a dobude si zásluh. Pět jader, jež jsou v jeho srdci, vzkličí a vydají mnoho ovoce; ale zamítne-li zkoušku, bude trpěti ještě více, aniž si dobude jaké zásluhy.

»I překrojila jsem jablko a našla jsem v něm jakoby pět přehrádek, jež utvářely hvězdičku, a v nich byla jádra.

»Za rozjímání jsem spatřila krásné jablko, shnilo mi před očima; a když bylo úplně shnilé, jádra z jablka vzkličila: vyrazilo pět stromův. Jádro nejnižší vydalo strom nejvyšší; jádro sousední vydalo strom o něco menší; a tři ostatní vyšší jádra vydala stromy ještě menší. Patero kořenův těchto stromův bylo tak spojeno a propleteno, že z nich byl jen jediný kořen, a kořeny ty se navzájem podporovaly.

»Strom nejvyšší měl zralé ovoce, jež se rozpouštělo ve vodu, a tato voda zalévala kořen, který vyživoval ostatní stromy; tento nejvyšší strom slove strom lásky.

»Druhý, o něco menší, měl ovoce, jež se sklánělo k zemi a jako by si bylo přálo dávat se; tento strom jest strom milosrdenství.

»Třetí jako by byl nedržel v zemi, a jeho kořeny zdály se ve vzduchu; byli byste řekli, že se každou chvíli skácí; tento strom jest strom odevzdanosti do vůle Boží.

»Čtvrtý byl zcela opadalý jako stromy v zimě; ale byl zároveň pln života; tento strom jest strom chudoby.

»Pátý byl zelený a osypaný ovocem; ale toto ovoce bylo dole a jakoby skryto; nebylo ho viděti; tento strom jest strom pokory.

»Potom jsem spatřila pět jiných stromův. Na prvním bylo ovoce tuhé a zdravé na pohled, ale shnilé a jakoby plné kouře uvnitř; toť láska k sobě a ke všemu, co jest na zemi, čímž ovoce tolik ztverdne, že posléze hnije.

»Druhý měl větve vysoko; nikdo na ně nemohl dosáhnouti, by si natrhal ovoce; tohoto ovoce bylo také nemnoho a bylo nakaženo; toť lakomství, jež se strachuje, aby se neobralo, dávajíc; čímž se stává, že ovoce se zkazí a opadá.

»Třetí měl kořeny hluboko zarostlé do země; toť přilnutí k věcem stvořeným.

»Čtvrtý se zdál osypán listím a ovocem a zdál se překrásným: toť bohatství, ovoce to, jež hnije při nejmenším sněhu, při nejmenším ochlazení.

»Na pátém bylo mnoho ovoce, až zakrývalo listí; toť pýcha, jež se zdá lidským zrakům přebohatou; ale nejslabší vánek, nejmenší protiva strásá toto ovoce, a ti, kteří je chtějí jisti, shledávají je trpkým.«

»Na Zelený čtvrtek pravila Ježiši: »Pane, uchovávej mne stále ve své lásce, jako dítě jest uchováváno v útrobach matčiných. Tam nepotřebuje nic, ani na jídlo ani na pití; jest chráněno všeho nebezpečí: se svou matkou má všechno. A mně též, Pane, budeš-li mne uchovávat ve své lásce, nebude nic chyběti. Netoužím po ničem jiném, než abych byla v tobě; nikdy nechci vyjít z tebe. Jako dítě bývá křehko a uboho, jakmile vyjde z lůna matčina, i já bych byla nešťastna, kdybych vyšla z tebe. Uchovej mne, Pane, ve svém lůně, uchovej mne v útrobach své lásky.

Ráno na Veliký Pátek trpěla všemi trýznění Umučení. V hodinu oběda přemohla se a šla do refektáře. Položila svůj kousek chleba před sebe, na zemi, dle obyčeje karmelu v tento svatý den, a cítíc, že se jí ulevilo, chystala se jej snísti; tu náraz spatřila, jak mimo ni přešel Pán, pronikaje jí milostí a útěchou: »Přešel toliko bleskem, pravila, a při tom jeho šat se dotkl chleba, který se pohnul a jakoby zachvěl v přítomnosti Páně.«

Na Hod Boží Velikonoční vzývala Pána o jednu nevěřící duši: »Pane, pravila, vyslyš mne pro tuto duši! Jak to, Pane, že jest čím dál tím nemocnější, přes tolik modliteb, když jsi slíbil, že vyslyšíš prosby, s nimiž se na tebe obrátíme?« Božský Mistr jí ráčil odpovědět: »Milost jest podobna léku. Jest-li nemocný velmi nemocen a jest-li neduh v srdci, všechno léčení jen ránu rozjitřuje a činí smrtelnější. Kdyby tato duše měla něco pokory, modlitby by jí prospívaly; měla by něco světla a něco síly; ale ježto její srdce se léku vzpírá, modlitby za ni jenom ji hrozí ještě hlouběji v zaslepení.«

A Ježíš připojil: »Jak mne můžeš stále prosit za ni, když ona neumí nic jiného, než jak by ti špinila a trhala šaty?« — »Pane, odpověděla sestra Marie, neví, co činí. Ty sám jsi řekl na kříži: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Já též ti pravím: Neví, co činí: odpusť jí, Pane.«

18. května, jsouc bez sebe, neslyšela nic, nechápala nic pro nesmírné útěchy nebeské. Nazítlí líčíc z poslušnosti tento den milosti, pravila: »Přijímajíc cítila jsem se unášena láskou Boží. Láska hnala mne k čemusi, a nevěděla jsem k čemu. Obrátila jsem se na Ducha Svatého a zvolala jsem k němu: »Osvěť mne, ty, který jsi dal světlo apoštolům, lidem nevědomým! jsem nicotná, osvěť mne! nepřeji si než toho, čeho si bude přát Ježíš.« Naráz se vidím v hluboké noci, v samých děrách a mezi obludami, jež mne koušou; tmami brání, bych neviděla děr a oblud. Vžívám Boha a prosím o světlo Ducha Svatého. Zjevuje se jakýsi paprsek, aby mne vedl, a v tomto paprsku vidím v mžiknutí oka celý svůj hříšný život; a byla bych měla odvahu, kdyby toho bývalo bylo třeba, vyznávat se z něho před celým světem. Zároveň jsem se cítila rozpálena láskou, a moje srdce tálo jako vosková svíce před výhni; a volala jsem k Bohu: Pane, dosti, již nemohu!

»A spatřila jsem před sebou jakousi holubici a nad holubici kalich, který přetékal, jako by byl býval v kalichu pramen; a to, co přetévalo z kalichu, smáčelo holubici a omývalo ji. A jakýsi hlas vyšel z toho podivného světla a pravil: »Chceš-li mne hledati, mne poznávati a mne následovati, vzývej o světlo, vzývej Ducha Svatého, který osvětloval moje učenníky a který osvětluje všechny národy, jež ho vzývají. Zajisté, zajisté, zajisté pravím vám: kdokoliv bude vzývati Ducha Svatého, mne bude hledati a mne bude nalézati, a jen skrze Ducha Svatého mne nalezne. Jeho svědomí bude útlé jako kvítko polní. Bude-li to otec nebo matka rodiny, pokoj bude v jeho rodině, a jeho srdce bude v pokoji na tomto světě i na onom: neumře v temnotách, nýbrž v pokoji. Vroucně si přeju, aby kněží sloužili každý měsíc jednu Mši ke cti Ducha Svatého. Kdokoliv ji bude sloužiti nebo slýchati, bude uctěn od samého Ducha Svatého; dostane se mu světla, dostane se mu pokoje. Bude uzdravovati nemocné, bude probouzeti ty, kteří spí.

»A pravila jsem: Pane, což já mohu učiniti? Nikdo mi neuvěří! A hlas mi odpověděl: Až přijde čas, sám vše učiním, a ty na tom nebudeš mítí účasti.

»A vše zmizelo, a moje srdce zůstalo rozpáleno láskou.«

Již v Mangaloře, když se připravovala na professi, tato úcta k Duchu Svatému byla jí nejvřeleji doporučována. Táž rada byla jí opakována přechásto až do smrti.

V noviciátě jakási holubice ji naučila tomuto vzývání, jež se tak často modlívala:

Duchu Svatý, navštěv mne;
Lásko, Boží, straviž mne;
Na pravou cestu přiveď mne.
Maria, Matičko, shlédni na mne;
Spolu s Ježíšem požehnej mi;
Všeho zlého, všeho šálení,
Všeho nebezpečí uchovej mne.

25. května pravila: »Předevčirem dostalo se mi jakési tak veliké milosti, že jsem byla jako bez sebe; celý den jsem bojovala proti spánku (vytržení); zdálo se mi, že bych se byla na místě nechala rozsekati v tisíc kusův, nechala se trhati, péci; byla bych si z lásky k Bohu přála vytrpěti vše. Nabízela jsem se Bohu za Církev, za Francii a trpěti vše, čeho by si Bůh přál. Dnes nemohu dostati jedné dobré myšlenky; jsem vyschlá jako kus dřeva, položený k hořícímu ohni, ale nevhozený do něho: nehoří, jen se víc a více sesychá. Tolik mi říkali v Mangaloře, že co se děje ve mně, jest ovocem mé obraznosti, a vidím na vlastní oči, že dnes moje obraznost nemůže nic, že nemohu přemýšleti. Jediný Bůh jest v nás pánem. Činí, co chce a kdy tomu chce.«

26. května toho roku 1873 spatřila Francii jako pole zavlažované deštěm, ozařované a zahříváné sluncem; ale země byla porostlá plevem, mezi nímž však přece bylo několik bylin dobrých. »Pravila jsem Ježíši: Pane, proč necháváš tohoto plevele? Nechávám ho, odpověděl mi božský Mistr, poněvadž byliny dobré jsou ještě příliš sláby; mají kořeny spleteny s plevem. Vytrhám-li plevel, poškodí se byliny dobré a zchřadnou. Až dobré byliny sesílí, vytrhám vše, co jest špatného. Nyní jest to pokoj zbudovaný na písku; později postavím pokoj na pevné skále a nic jim neochvěje. Francie jest jádrem mého srdce.«

Ve svých častých vytrženích sestra chvílemi úchvatně zpívá. Vybízí stvoření, by zpívalo s ní; mluví o nevděku člověkově, o Boží dobrotě, o dlouhém trvání vyhnanství: »Nebesa, zvolala, dobrořečte Hospodinu; země, dobrořeč Hospodinu! Buď zdráv, buď zdráv, požehnaný strome, který nám dáváš ovoce života! Z hloubi této země srdce moje úpí, srdce moje vzdychá. Kdo

mi dá křídla, bych vzlétla k svému Nejmilejšímu? Buď zdrav, buď zdrav, požehnaný strome, jen tebou dostává se mi ovoce života! Vidím na tvých listech napsána tato slova: »Neboj se ničeho«; tvoje zeleň mi praví: »Doufej«; tvoje větve mi praví: »Lásku«; a tvůj stín: »Pokoru.« Buď zdrav, buď zdrav, požehnaný strome; na tobě nalézám ovoce života! Z hloubi této země moje srdce úpi, moje srdce vzdychá. — Oh, kdo mi dá křídla, bych vzlétla k svému Nejmilejšímu? — Buď zdrav, buď zdrav, strome života; ty rodiš ovoce života! V tvém stínu chci úpěti; u tvých nohou chci umírat!

»Ó můj Bože, jak jest člověk nevděčen k svému Tvůrci! Tys tak dobrotiv, můj Bože! ó nevděčnosti tvorů!

»Ó můj Bože, moje srdce jest příliš malé: přála bych si srdce většího než svět, by tě milovalo! ó lásko!«

22. června 1873 našli ji ponejprv ve vršíčku převysoké lípy; houpala se nejsouc o nic opřena, a zpívala o Lásce. Převorka ji svolala pouhým slovem poslušnost. Ale na větvi, na níž seděla, uvázla ji jedna alpargata. A když přišedši k sobě, chtěla se obouti, velmi se ulekla, vidouc u sebe alpargaty nové. Shledává staré, nalézá jednu, ale marně hledá druhé. Přece však jednou ji spatří ve vršíčku lípy. Pomyslete si, jak se ulekla! Ježto chtěla, aby ji vyložili tak neobyčejnou věc, odbyli ji jakým takým vysvětlením, nenechavše ji ani tušiti pravdy.

Za nějakou dobu spatřila za rozjímání okrouhlý záhon, rozdělený v několik kruhův. První kruh byl vysázen růžemi, jichž listi zobrazovalo lásku a trny bdělost. Druhý byl porostlý révou; hrozny této révy symbolisovaly lásku a listi tichost. Ve třetím bylo viděti obilí, jež zobrazovalo důvěru a naději. Střed tohoto kola byl porostlý fialkami, obrazem to právě pokory.

»Postavila jsem, pravila, uprostřed tohoto kola trůn a posadila jsem na tento trůn Ježíše. A z pod nohou Ježíšových vytryskl pramen; a voda tohoto pramene pravila: »Vše pomíjí, vše uplyne jako voda.« Vedle trůnu jsem nasázela macešky a břečtan. Macešky pravily: »Nemyslete než na Ježíše«; a břečtan: »Nelněte než k Ježíši.«

»Pane Ježíši, zasaď všechny tyto ctnosti do mého srdce a učiň svou mocí, by rostly.«

V prvních dnech tohoto měsíce června pravila, všecka záříc a jakoby bez sebe: »Dnes ráno po svatém přijímání obnovovala

jsem do rukou Ježíšových svoje sliby; měla jsem ruce sepiaty v rukou Mariiných; Maria měla ruce v rukou Ježíšových, a ruce Ježíšovy byly v rukou Otce věčného. Odevzdala jsem svou vůli Bohu v přítomnosti Svaté Trojice, před anděly, před svatými a přede všemi tvory. Pravila jsem Ježíši: Pane, tys mi ji dal, a já ti ji vracím, dávám ti svoji vůli neodvolatelně. Vpiš to do svého srdce, do knihy života, a ať to odtud nikdy není vymazáno. Nikdy mi nevracej mé vůle, již mi nenáleží; uvidíš-li, že by mne potkalo takové neštěstí, bych ji chtěla nazpět, vezmi mi život v tu chvíli. Chci tvoji vůli skrze vše, skrze utrpení, zkoušky, pronásledování, skrze jakákoliv soužení; nabízím se jíti do pekla podle tvé vůle. Nabízím se projíti vším tím, co jsem vytrpěla v Mangaloře, jest-li to tvoje vůle; slibuji, že nebudu chtít nic než tvoji vůli, v životě, ve smrti i po celou věčnost.«

•Matičko, pravila jindy u vytržení převorce, všichni spí! A Boha tak dobrotivého, tak velikého, tak hodného chvály zapominají; nikdo naň nemyslí! Příroda ho chválí; nebe, hvězdy, stromy, byliny, vše ho chválí. Člověk též by ho měl chváliti, neboť poznává jeho dobrodiní, a on spí! Pojďme, pojďme probudit svět! Pojďme chválit Boha, zpívat jeho chvály! — Lidé spí, lidé spí, pojďme je probudit, pojďme probudit město!« — Pláče, vzlyká opakujíc: »Ježíš není poznáván, Ježíš není milován. On tak plný dobroty, tichosti, On, který tolik pro člověka učinil!«

Pán ji požádal, by se za Církev vlekla několikrát po kolenou kolem zahrady, s velikým pytlek popela na zádech. Ježto představení schválili tuto vůli nebe, nepovolila, až vykonala úplně toto hrozné pokání, přes to, že se do krve rozedřela, přes to, že se jí s tváří lily potoky potu.

Asi v této době vystoupila zase několikrát na lipu. Přitahoval ji Beránek, říkala u vytržení, by vysvětlila, proč tak činí, a vylézala až na vrchol stromu. Jednou váhá chvilenu, když ji převorka dala rozkaz, by slezla. Ihned Beránek se ztrácí, a ona slézá jen s velikou nesnází, ačkoliv vytržení neustalo. Na zemi prosí převorky a sester, by jí odpustily její neposlušnost. Potom prosí všeho stvoření, by jí odpustilo: »Odpustiž mi, nebe«, zvolá, majíc obličej zalit slzami; »odpusťte mi, hvězdy; odpustiž mi, země; odpusťte mi, byliny! odpustiž mi, strome!« praví obracejíc se na lipu, svědkyni své neposlušnosti. Jde též do chóru plačíc a pravíc: »Odpustiž mi, Ježíši! Odpustiž mi, Ježíši!« A přece, ač

tak podivn se kaje, Spasitel ji nechává v úzkosti za toto prosté váhání, při němž jest nesnadno určit, jak mnoho byla extatická odpověď, když neovládala pravidelně svých smyslův.

Jednou v hodinu oddechu, úplně jsouc uchváćena, odchází do zahrady a praví: »Už toho nesnesu. Poběžím za svým Nejmilejším.« Plakala a zpívala o svém smutku žhoubnými výrazy:

»Kdo oseká, kdo odhrne větve, jež mi brání, bych neviděla Vlasti, bych nemohla jíti za svým Nejmilejším? ... Co učiniti, bych odhrnula větve? ... Kdo mi dá křídla holubice? Již nesnesu tohoto vyhnanství. ... Již nesnesu, abych žila.« Ježto bolest její rostla, pravila své vůdkyni, jež jí byla následovala: »Pojďme, matičko!« U poustevny Naší Paní s Hory Karmélu padá na tvář u oltáře a vstává uchváćena radostí, zpívajíc: »U nohou Marie, nejdražší Matičky, nalezla jsem zase život.

»Ó vy všechny, jež trpíte, pojdte k Marii. ... Vaše spása a váš život jsou u nohou Mariiných.

»Ó vy všechny, jež pracujete v tomto klášteře, Maria počítá vaše kroky a kapky vašeho potu. Řekněte sobě: U nohou Mariiných nalezla jsem život!

»Vy, jež přebýváte v tomto klášteře, Maria vám praví: Milé dítě, vyvolila jsem tě z deseti tisíc: z deseti tisíc tě postavím do svého chrámu! ... Nikdy nebudeš lačněti, nikdy nebudeš žízni. Dávám ti výživu, tělo, krev Nevinného!

»Neříkejte, že jsem sirotek: mám Marii Matkou a Boha Otcem! Šťastné dítě! Říkejte, že u nohou Mariiných jsem nalezla život!«

Všecka jsouc zabrána potřebami Církve a spásou Francie, sestra Marie se nabídla na tento úmysl po šest měsícův za sebou obstarávati kuchyni, bylať jí tato práce vskutku mučennictvím pro její špatné zdraví. Ježto superior jí dovolil, by vykonala tento zbožný záměr, Pán přijal jej též, sesílaje na ni zároveň utrpení tak prudká jako neobyčejná. Po dlouhých hodinách, uplynulých v těchto trýzních, upadla do slastného vytržení a zvolala: »Navštívil mě Bůh ... Jest tu ... Jest se mnou ... Čím to, že Pán se snižuje? Jest slastno myslet na Ježíše, ale slastnější konati jeho vůli ...

»Přeju si, by ty, jež jsou kolem mne, neměly jiného statku než Nejvyššího ... Buďme žárlivy na slávu Nejvyššího. ...«

»Pane Ježíši«, pravila jindy v chóru před velebnou Svátostí,

»co mi jest činiti, bych tě milovala?« — Jakýsi hlas jí odpověděl: »Služte bližnímu a mně budete sloužiti; milujte bližního a mně budete sloužiti. Po tom poznám, že mne v pravdě milujete.«

Povzbuzujíc jedné sestry velmi zkoušené, pravila jí, že dokud bude mít důvěru v Boha, dokud bude pokorná a otevřena k svým představeným, dobrotivý Bůh jí bude chrániti. Potom mluvila o pokoře:

»Dnes svatost, to není modlitba, ani vidění, ani zjevení, ani umění krásně mluvíti, ani žíně, ani pokání, ale zcela hrubá řeč o pokora.

»Pán praví: »Jest věk, ve kterém hadu narostla křídla, proto jdu očistit zemi!« — »Komu se tedy bude možno zachrániti?«

»Tomu, kdo si žádá pokory a kdo se pokořuje.«

»Pokora, toť pokoj! ... Jest královnou duše pokorná. Bývá vždy šťastna. V boji, v utrpení se pokořuje, věří, že si zasluhuje těžšího, žádá si ho ještě více, jest stále v pokoji ... Pýcha nese zmatek. Srdce pokorné jest nádobou, kalichem, jež drží Bůh! ...

»Pán praví: »Duše pokorná, v pravdě pokorná bude konati více zázrakův než staří prorokové.«

»V nebi nejkrásnější stromy jsou ty, jež nejvíce hřešily, ale užily svých bédností jako mrvy, jež se nahazuje kolem kmene.

»Vidiš-li«, dodala obracejíc se na převorku, »jak mladé sestry, novicky dychtí zůstat na modlitbách mimo modlitby stanovené řeholi, kaž jim, by pracovaly v nejnižších pracech.«

19. dubna 1874, v neděli Dobrého Pastýře, pravila: »Čini-li novicka zázraky a nepodrobuje se, nebo přinesla-li milion a chce jim potom vládnouti nebo aspoň přilnouti k nějakému obrázku, matka Terezie praví: »Propusťte ji s tím, co donesla.«

»Kdo nedal Bohu své vůle, nedal mu nic.

»Dal-li kdo něco Bohu, nesmí si toho zase bráti. — Vyšly jste z lůna matčina nahý a nahý se vrátíte do lůna země.

»Když vás Bůh stvořil, byly jste nahý, a chcete-li se vrátiti do lůna Božího, buďte nahý, nemějte žádného vlastnictví. Budete-li mít něco, nevejdete, ale zůstanete venku. Ani obrázku, ani péra nemějte vlastním majetkem.« Za chvíli ujala se zase řeči: »Markéta Alacoque praví: »Kdyby ditky země chápaly, že pokoření, že vše na zemi jest jako pomíjející blesk! ... Kdybych mohla něčeho litovati, litovala bych, že jsem nevykonala více.«

Stále jsouc u vytržení, připojila: »Blahoslavení všichni ti, kte-

ři pracuji o založení!¹...« — »Pán mi slíbil, že moje dni budou krátký!... Řekl mi den a měsíc, kterého pro mne přijde, i v kteréu hodinu a kolik dní ještě mám žiti.«

V den slavnosti nejsvětější Trojice téhož roku (1874) dostalo se jí vidění a nadpřirozených zvěstí, jež jí Bůh uložil předložit k rozsouzení superiorovi.

Diktovala následující:

»Chvátám vám říci, milý otče, co mi bylo přikázáno povědět vám. Dnes ráno přede Mši jsem se cítila zachvácená, zdrcená, aniž jsem věděla proč, jakousi nepřátelskou mocí, jež mne stíhala; jako ještě nikdy moje srdce se pozdvihuje k Bohu a volá: Pane, jest možno, abys opustil mou duši? Můj Bože, doufám v tebe! — V okamžení spatřila jsem se před Bohem. On ve veliké výši na vysoké hoře, a já v přehluboké jámě; cítila jsem se s nohama přelámanýma, s rukama ufatýma a skoro slepa; sotva jsem mohla hledět před sebe. Tu vidím jakési světlo, jakého si obraznost lidská nemůže představit ani pochopiti. Jest to jakýsi oheň i jakési osvěžení. Cítím, že to jest Bůh. Nemám žádné pochybnosti, že by to nebyl Bůh; pravím si: toť Bůh; i zvolám: Můj Bože, vytrhni mne z propasti, v níž jsem, vytrhni mne z propasti!

»A pravila jsem sama sobě: Odtud jest toto světlo? Jest to Ježíš? Jest to Bůh (Otec)? Jest to Duch Svatý? Uslyšela jsem jakýsi hlas: »Pozoruj misku s olejem. Olej sám od sebe se nemůže zažehnouti; zapálíš-li jej, vzejme se všechen zároveň a nevytrvá; ale vložíš-li mezi olej a oheň knot, tehdy olej, knot a oheň jsou jeden celek a vydávají světlo. Olej, toť obraz Boha Otce; knot, toť obraz Boha Syna; knot jest na to, by oheň nespálil oleje naráz: toť Ježíš, jenž zabraňuje, aby hněv Boží nevybuchl, jenž usmírjuje člověka s Bohem; a oheň, toť Bůh Duch Svatý, který učí člověka o Bohu, který ho zahřívá, dává mu světlo a den. Světlo táhne člověka k Bohu a zároveň mu ukazuje Boha.

»Pozoruj, může-li olej sám dostačiti, dostačí-li olej s ohněm bez knotu, a může-li se knot zažehnouti bez ohně. Též to znamená, že jeden nemůže býti bez druhého.« Hledím a vidím tento žhoucí plamen, který nepálí jako oheň pozemský. Tělo jím jest páleno a zároveň osvěžováno; jsme v něm, aniž jsme jím páleni, a radujeme se v něm. Byla ke mně promluvena skvělá řeč o oleji, skvělá řeč o knotu a skvělá řeč o ohni, ale jest nemožno ji opa-

¹ Šlo o založení karmálu betlémského.

kovati, a co jsem řekla, to mne neuspokojuje... Bylo mi dáno několik přirovnání, jichž můj duch nemůže opakovati, jestiž příliš malý. Pochopila jsem to v hloubi svého srdce.»

Takto Bůh již od dětství osvěcoval sestru Marii, která neuměla čísti z jiné knihy než z »Anděla průvodce«, s velikými literami, a to ještě až v posledních letech života.

Byla velmi potěšena v zahradě, když dozrávalo ovoce, vidouc, jak se jím jabloně prohýbaly, což ji připomínalo jedno slovo Nášeho Pána.

Roku předchozího bylo ujednáno, že se tyto jabloně skácejí, poněvadž nenesly ovoce a škodily louce. Byly označeny k porážení, a již se začala tato práce, ale kdysi při rozjímání Náš Pán pravil své služebniče: »Řekni své matce, aby se letos nekácel žádný strom, třeba jich nechati.« Stromů tedy nekáceli, a ony daly více ovoce než hrušně, v opak let předchozích.

Rozjímání její nicoty a moci Boží ji uchvacovalo: »Myšlenkou, že jsem z nicoty, se až třesu!« pravila.

»Vidím vše, pozoruji vše a vidím samou nicotu... Moje duše, jsouc prováděna, patří na nebe, na zemi...; podivuje se dílu Nejvyššího; ale jí všecko jest nicotou!... Vidím v každé zemi tolik rozličných bylin!... Patřím na moře a na vše, co jest v něm... Krásy člověkovy nelze srovnati s ničím!

»Co jest v moři, jest tak krásno! A vše oslavuje Boha a vše jest spokojeno Bohem! Toliko člověk neoslavuje Boha a není spokojen!... Ó člověče, buď šťasten ze všeho, neboť tvůj poklad, toť Nejvyšší!... Vybav se ze všeho, co jest zde na zemi; pokoruj se v prach, vida, že jsi tak sláb. Buď hrd, že máš tak velikého Boha!...

»Ó člověče, nemiluj toho, co bylo stvořeno, více než Toho, který to stvořil, neboť tehdy tvoje láska se mění ve tmu; miluj Toho, jenž stvořil všecky věci, a tvoje láska se promění v světlo!«

»Milá dcero, pravil jí Pán v jiném vytržení, ten, kdo nedal své vůli Ježíši, neučinil nic. Naskytne-li se něco krušného, co se protiví, a učiní-li to člověk, jest to důkazem, že dal svoji vůli Ježíši.«

»Nyní jsme v době, ve věku tmy, duch jest zaslepen, neví, co chce... Jediná poslušnost nás může zachrániti. Co kněží a řeholnic padne, že nedali své vůle Ježíši!...

»Spatřila jsem jednu klarisku. Pán mi pravil: »Podívej se, jest mi tak příjemna, poněvadž vždy jedná z poslušnosti.«

»Neboj se odejít s rozjímáním, bys posloužila nemocným, pravila jednou mladé sestře ošetřovatelce; jest-li to něco, s čím možno počkat až potom nebo až do zítřka, tedy počkej; ale jest-li toho potřebí v tu chvíli, neopomíjí se tím rozjímání, opouští se tím Bůh pro Boha, opouští se tím láska pro lásku! . . . Pečuješ-li o nemocné, pečuj v nich o Boha; čiň pro všechny totéž. Nesmí se raději ošetřovati některé než jiné v myšlence, že takhle jest světejší. A budeš-li z lásky Boží ošetřovati dokonale duši ve stavu smrtelného hříchu, budeš mít větší zásluhu, než kdybys ošetřovala světici.«

Převorka Karmélu pauského,¹ ač slabého zdraví a přechasto churavící, přec jen mohla zachovávat společné povinnosti; ale od nějaké doby již ležela v jizbě pro nemocné, což zaráželo sestry, neboť vidoucí slíbila, že dobrotivý Bůh jí dá dlouho ještě dosti zdraví, by věrně zastávala svůj úřad. Když se nemoc horšila, sestra se rozhodla povědět jí, proč se s ní stala taková změna. Pravila jí, že Pán není spokojen, poněvadž sestry, stále naléhajíce, zmohly, by ona odložila chórový plášť, který nosovala obyčejně, a vzala si jiný, lehčí; vskutku se zjistilo, že od toho dne, co si oblékla tento plášť, poněkud odlišný od ostatních, roznemohla se více. Převorka, rozradostněna tímto poučením, kázala plášť odnésti z jizby pro nemocné. »Ihned jsem, tvrdila, pocítila jakousi volnost, jakousi neobyčejnou úlevu. O svatá Chudobo, jak jsi blahodárná!«

Kdysi v měsíci červenci 1874 sestra Marie z Jožiše Ukřižovaného mluvila o velebné matce Saint-Hilarion, zakladatelce a převorce karmelitek marseilleských, zemřelé 6. července téhož roku. Pravila, že spatřila tuto zvěčnělou matku, jak šla přímo do nebe, plameny očišťovacími jenom prošeďší. Tázala se jí: »Jak jste tak přišla přímo do nebe?« Zvěčnělá matka jí odpověděla: »Tím, že jsem nikdy neopominula lásky a že jsem bývala vždy spořádána.« Všecek čas až do jejího odjezdu do Betléma byl jedná, abych tak řekl, nepřetržitá řada vytržení, úchvatných zpěvův a nebeských zvěstí. Aby vyličila svým obrazným a půvabným slohem, jak jest šťastna, pravila, že jest na prázdninách, ale že se jí brzo bude vrátiti do ústavu.

Nyní se zmíníme o dvou událostech, jež se staly za jejího pobytu v Pau a na nichž měla tak veliký podíl: miníme promluvit

¹ Matka Marie z Neposkvrněného Početí.

o založení karmélu betlémského a o schválení betharramského
tovaryšstva kněží Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Hned navrátil se do Pau, sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného prohlásila matce převorce, že Ježíš ji volá do Betléma, aby tam umřela, v odpor jejímu přání, by směla zůstat v Pau, kde se cítila tak šťastna. Též několikrát jistila, že do tří let bude v Betlémě. Představení zprvu nepřikládali valné důležitosti této předpovědi; ale sestra naléhala, pravíc, že Ježíš si stůj co stůj přeje karmélu v Betlémě. Jednou, když Pán znova tvrdil sestře, že bude založen tento klášter, vidoucí pravila mu se svatou smělostí: »Na důkaz, že toto betlémské založení se vykoná a že tam půjdu umřít, učin, ať tento skoro uschlý list kaktusový zapustí kořeny«; a při těchto slovech vetkne list, jež měla v ruce, do květináče. Žádaného znamení bylo jí uděleno, a brzo potom bylo viděti, jak vyrůstá z tohoto listu krásný kaktus.

Ale kdo bude vyvolenou Boží pro toto dílo? Bylo to souzeno sl. Dartigauxové, jediné dceři presidenta soudního dvoru pauského a vnučce, po matce, hraběte de Saint-Cricqua, ministra Karla X. a člena panské sněmovny. Tato dáma vynikající zbožností vládla značným statkem, jež vydávala na dobré skutky. Aniž byla kým pobízena, slíbila Bohu před velebnou svátostí, že uvede ve skutek založení karmélu betlémského, svoli-li k tomu její zpovědník.

»Karmél v Betlémě, to nebylo nic obyčejného. . . Karmél v Betlémě, v trvalém obětování za triumf Církve a za spásu Francie. Bylo se nadíti převelikých překážek. . .

»A nejdříve bylo nezbytno, aby biskup bayonneský, msgr. Lacroix, muž to Boží, apoštol, učenec vědou, pastýř dobrotou, obrátil se s žádostí na Svatou Stolicí. Ctil sice sl. Dartigauxovou a její přítelkyni z karmélu, sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného, ale byl vtělená opatrnost; a věda dobře, že Řím jest proti zavádění klášterních sester do Svaté Země, odpíral propůjčiti se ke kroku, v jeho očích zcela marnému.

»Posléze, usuzuje, že znamení s Hůry se stávají čím dál tím zřejmějšími, odhodlal se; začínalo se, potom se couvalo, a v hodinu označenou za rozhodnou záměrem nezabýval se nikdo. Ale byla tu sl. Dartigauxová, důstojná soupeřka zbožné karmelitky, své přítelkyně: přikvapí, padne na kolena před biskupem v hovorně karmélu pauského, pravíc: »Monsiñore, buď jest ten-

to dům z Boha nebo není; není-li z Boha, Svatá Stolicе jej zamítne, byť chválil tak zbožné úmysly; ale jest-li z Boha, mohl byste mu odporovati?« V tu chvíli žádost podepsána a odeslána; a přes nemalý a nerozhodnější odpor Pius IX., veliký Pius IX. svatě paměti, dekretuje ze své vlastní autority založení monastýru karmelitek v Betlémě.¹

Ale bylo třeba zajistiti náboženskou obsluhu nového založení. Kdo bude vyvoleným Páně?

• Na úpatí Pyrenejí, v zákoutí našich hor jistý kněz založil malé товариштво zasvěcené Nejsvětějšímu Srdci. Syn chudoby, zrozený v poslední chatě visky ztracené v baskickém kraji, ještě v patnácti letech pastevce, potom kněz, ředitel a superior vyššího semináře, Michael Garicots² zůstal vždycky pokorným, nepatrným srdcem, jako rodem; uchoval si prostotu dítky. Božské Dítě v jesličkách, to byl ideál, který ho uchvacoval. — A sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného jme se znovu a znovu opakovati své šlechetné přítelkyni: Ježíš si přeje Bétharramu v Betlémě.«³

¹ Dlužno tu poznamenati několik příhod, jež doplňují vše, co předchází, a potvrzují ještě více Boží řízení při tomto založení. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, vypravoval důst. otec Estrade, dala si mne jednaho dne zavolati do karmélu. Bylo to 4. října. Ptála si vyzpovídati se, protože se rozzlobila na Ježíše: »Jsi stále týž, pravila Našemu Pánu; od tak dlouhé doby jsi mne žádal o toto založení, a hle, už kolikrát, právě když se zdálo, že se vše jistě zdaří, vše se zvrátilo. Jest nemožno, abys byl Ježíš; Ježíš není takový.« Byla jsem tolik rozzlobena, že jsem se na něj ani podívatí nechtěla.« — »A co vám odpověděl Ježíš?« tážal jsem se ji. — »Na můj veliký podiv Ježíš se smál a pravil mi: »Milá dcero, ničeho se neboj; do měsíce přijde potvrzující odpověď; pověz to svému zpovědníkovi.« Proto jsem vzkázala pro vás.« — »Dobře, pravil jsem ji; nepřijde-li potvrzující odpověď do měsíce, bude to odbyto.« — »Přijde, odvětila, jest to jisto; byl to Ježíš, jsem si tím bezpečna, a Ježíš mne nikdy neoklamal.« Opravdu, za deset dní měl jsem sám v ruce onu odpověď a nesl jsem ji do karmélu. Založení v principu bylo přijato. Papež je přikázal Propagandě; Jejich Eminence kardinálové Antonelli a Franchi je vzali pod svůj mocný protektorát, nejdůstojnější otec generál františkánů je doporučil svým řečníkům ve Svaté Zemi a vláda francouzská skrze svoje zástupce a vyslance, pp. Ernoula, Carona a Chesnelonga, šlechetně prohlásila se jeho protektorkou; zbývalo už jenom dílo vykonati.

V měsíci květnu 1875 vše bylo přichystáno. Již p. Caron vyprosil sestřím, vybraným pro nové založení, bezplatný převoz po loďi, odjíždějící z Marseille do Palestiny 3. června. Ale bylo potřeba ještěho rozhodnutí Říma a rozhodnutí to nepřicházelo. Čas kvapil, p. abbé Bordachar, superior koleje manléouské, který měl tak ve-

Abbé Manaudas, o němž jsme se již zmínili v tomto vypravování, zemřel v posteli r. 1874. Tento úctyhodný kněz zjevil se sestře Marii a uložil ji, by promluvila s msgr. biskupem bayonneským, ať se přičiní, by Zřízení kněží Nejsvětějšího Srdce Betharramského bylo schváleno v Římě. Sestra provázela toto sdělení podrobnostmi tak přesnými a tak důvěrnými, že tím byl monsieur nejvýše zaražen; povoluje, jako už tolikrát, žádosti nepatrné sestry konvertky, poslal do věčného Města jednoho kněze tohoto zřízení s abbé Bordacharem. Sestra Marie předpověděla jim, že jakmile budou v Římě, nebude jim třeba prositi o nic a že vše jim budou nabízet, což se vskutku stalo. Veledůst. P. Bianchi, O. P., prozřetelnostní shodou událostí, zjevně připravených rukou Boží, proti jich očekávání nabídl jim svoje služby a za dva měsíce, aniž se sami o co pokusili, bylo jim kongregací biskupův a řeholníkův uděleno pochvalné breve.⁴ — Ani ne za tři léta Pius IX. schválil toto Zřízení a něco později Lev XIII. mu svěřil duchovní správu karmelu betlémského.

Iký a tak clavný podíl na založení, dlouho váhav, dlouho se modliv, rozhoduje se k poslední pomoci. Posílá kardinálu Franchimu telegram, by ho uvědomil o tom, co se děje. Uplyne den, žádná odpověď; ubohý abbé zůstává přesvědčen, že kardinál byl uražen tímto nezvyklým způsobem korespondence. Ale myslil se, neboť na druhý den dostal odpověď, takto stylizovanou: »Definitivní rozhodnutí vám přijde přibližně za týden.« Zvěděli jsme v Římě příčinu tohoto zpoždění z úst samého kardinála, ihned, jak dostal telegram, přečetl jej Svatému Otci: »Ať tyto dívky odjedou s mým požehnáním«, odpověděl Pius IX. — »Ale, Svatý Otče, pravil kardinál, církevní zákony žádají, aby toto založení bylo přijato generálním shromážděním kardinálův, a oni se sejdou až 20. června, kdežto tyto řeholnice mají zamluvenou jízdu na 3. června!« — »Což nejsem více než všichni kardinálové? děl papež. Podejte mi reskript«, a podpisuje jej. »Odešlete depeši, že směji odjet.« Telegram, ohlašující tuto šťastnou novinu, došel za několik hodin, z Mauléonu do Pau. Bylo třeba jen odjetí. (Záznamy karmelu.)

⁴ Otec Michael Garicots byl r. 1899 prohlášen ctíhodným.

⁵ Pohřební řeč nad sl. Dartigauxovou, zakladatelkou karmelu betlémského, pronesená 5. března 1891 v kapli betlémského karmelu nejdůst. Otcem Etchécoparem, generálním představeným kněží Nejsvětějšího Srdce betharramského.

⁶ Otec Bianchi byl generálním prokurátorem bratří kazatelův. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného předpověděla že za tyto znamenité služby Bůh udělí otcům dominikánům sídla v Jeruzalémě. Předpověď se splnila za několik let založením kláštera svatého Štěpána.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného odjíždí do Betléma.
Založení karmélu betlémského. »Saubní prsten.«

První pocit, kterého zakoušíme, začínající tuto kapitolu, jest pocit neskonale vděčnosti Bohu, a rádi bychom řekli s apoštolem svatým Pavlem v jeho epistole k Efeským: »Požehnán budiž Bůh, Otec Pána Našeho Ježíše Krista, kterýž požehnal nás všelikým požehnáním duchovním a nebeským v Kristu¹; požehnán budiž Ježíš, který nás vyvolil, ²bychom provázeli jeho nevěsty na místo jeho zrození; neboť založení betlémské, rozjímáme-li je ve všech jeho podrobnostech, jest věru zázrakem pravice Nejvyššího.

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, ubírajíc se s devíti svými družkami do Betléma, opustila karmél pauský 20. srpna 1875.³ Zakladatelka betlémského karmélu, sl. Dartigauxová, byla též údem zbožné karavany. První zastávku učinili u Naší Paní Lurdské, kam se sestra Marie na zpáteční cestě z Mangalory slíbila Neposkvrněné Panně vrátiti, až bude odjížděti do Betléma. Po Mši bylo jí třeba odvésti, aby se vyhnula poctám lidu, který se kolem ní tísnil: chtěli ji viděti, mluvit s ní; autor „Naší Paní Lurdské“, p. Jindřich Lasserre, prosil jako o vzácnou přízeň, by si s ní mohl pět minut pohovořiti, a odešel po této krátké rozmluvě pln světla a útěchy. Ta, již bylo milo nazývatí sebe »malou nicotkou«, jediná trpěla všemi těmito projevy úcty, jichž si nemohla vysvětliti.⁴ Z Lurd se poutnice vydaly do Tolosy, kde je čekalo srdečné pohostinství Služebnic Mariiných. I tam vzbudila nepatrná konvertka zbožnou zvědavost u dobrých sester, jež mě-

¹ Důst. otce Estrata a důst. otce Bordachara.

² Neočekávanými okolnostmi bylo odjezd odložití na tento den.

³ Měsíc před odjezdem sester do Betléma vidělo se biskupu bayonenskému utěšným k slávě Boží, by vypravoval před četným shromážděním kněží o založení nového karmélu, přičítaje vše po Bohu nepatrné sestře konvertce z karmélu pauského, jejíž neobyčejné ctnosti veřejně rozhlašoval. Ježto slova prelátova se rozšířila, se všech stran přicházeli lidé do pauského karmélu, prosíce, by jim bylo dopřáno řici několik slov pokorné řeholnici, jež z poslušnosti se tomu propůjčovala i největší vlivnosti. Předivná obrácení se udála před mřížkou této požehnané bo-vorny.

ly velikou radost, že dli několik hodin v jejich domě. V Montpel-
lieru dostalo se jí velikého potěšení, že se shledala s otcem La-
zare, svým zpovědníkem za krutých zkoušek mangalorských.
V Marseilli byla malá karavana přijata dvěma přátelskými rodi-
nami sester. Ihned jak Marie přišla, jala se pracovati o smír mezi
mladými manžely jedné z těchto rodin.¹ Též se shledala s dobrý-
mi sestrami Svatého Josefa od Zjevení, u nichž pobyla dvě léta,
i s arabským knězem, jenž jí býval pravým otcem v době, kdy
sloužila v tomto městě. Posléze 26. srpna poutnice vstoupily na
loď do Palestiny, když byly vykonaly pouť k Naši Pani de la Gar-
de, doporučující svou cestu Hvězdě mořské. Počasí bylo jim trva-
le příznivo, tak krásné a tak jasné, že denně bylo lze na palubě
sloužiti svatou Obětí. Brzo po té, co propluli úžinou Bonifacijskou,
otevřel se před nimi pohled na Neapol, kde se loď několik hodin
zastavila, a poutnice mohly se podívovali stkvělému divadlu, jež
se nabízelo jejich zrakům, zatím co hrála příjemná hudba. Sestra
Marie sama zdála se nevnímavou k těmto zladěným zvukům, ji-
náť hudba ji úplně zabírala, hudba z tónů moře, nebe, vršků a hor:
»Jak to jest krásné, pravila, a jak Bůh, jenž činí všechny tyto di-
vy, jest jistě neskonale krásnější! Hospodine, Bože vojsk, jak jsi
veliký! Hospodine, Bože vojsk, jak jsi mocný!« Její vliv na všec-
ko lodní mužstvo byl neodolatelný. Od velitele až do prostých
námořníkův, všichni se cítili ovládání její přítomností, nechápa-
jící proč. Když s královskou majestátností přecházela po lodi,
ukláněli se jí s úctou. Když tam nebyla, vyptávali se na ní s ja-
kousi úzkostlivostí, bojíce se, aby nebyla nemocna, a nebývali
plně ujištěni, leč až ji znovu spatřili. Sestra Marie nezahálela, ří-
kala každému svoje slovíčko, s půvabem a důstojností, jež okou-
zlovaly; kázala těmto mužům o nezbytné potřebě modlitby a o
nicotnosti všeho toho, co pomijí, a vždy ji poslouchali s největší
úctou. Úplně zapomínajíc sama sebe, jak byla zabrána jen pé-

¹ Byli nejvýše nešťastni, že všechny jejich dívky umíraly dříve než přijaly svatý
křest, a nad to otec, jehož víra velmi ochabla, byl velmi popuzen. Sestra Marie,
zpozoravši to, pokárala ho se svatou svobodou a přiměla ho, by se modlil. — Po-
tom pravila jim s bezpečnou jistotou: „Jak vy nešťastníci můžete nedůvěřovati Bo-
hu! což není všemohoucí, by vám dal i zachoval dívky? Naše dítě se vám dosta-
ne a pošlete do Betléma podoběnku svého prvního dítěte, jež bude chlapec, skláda-
jící ji na podoběování k Jeslíčkám.“ — Za rok opravdu došla podoběnka pěkného
dítěte, po němž se jich narodilo ještě několik. (Záznamy karmelu.)

čí o ostatní, měla oči na všechno, myslela na všechno, tušila všechno; ani když obsloužila ostatní, nemyslela na sebe; bylo jí dlužno připomínati, že má tělo, aby pomýšlela dáti mu, čeho nezbytně potřebovalo. Chodila s nebeským úsměvem od družky k družce, tu posilňujíc na mysl, oně donášejíc potravu, podobna matce, jež nezná únavy pro svoje děti.

Mezi cestujícími byly dvě nešťastné dívky, oběti neřesti. Na začátku cesty byli byste řekli, že jsou poněkud zastrašeny, vidouce řeholní roucho karmelitek; ale brzo tato bázeň zmizela, a již nebylo slyšeti než satanské posmívání těchto padlých dívek. V jistých chvílích sestra Marie toho nedbala; v zanícení svaté horlivosti vzdychávala a pronášivala ohnivá slova proti těm nešťastnicím; se slzami prosila Našeho Pána, aby seslal na ty zbloudilé duše nějakou zkoušku, jež by je přiměla nechat tak žalostného života; vzkypovala proti tyranství démonovu a proti šerednosti hříchu; ihned však, vcházejíc zase do sebe, říkala: »Pane Ježíši, díky ti vzdávám, že jsi mne ochránil zlého, že jsi mne střehl jako zřítelnice svého oka! běda, bez tvé mocné ruky byla bych snad padla hlouběji než tyto nešťastnice! Střež mne, Pane, mám strach sama ze sebe, střež nás všech.«

3. září loď zakotvila v přístavu alexandrijském na třídenní zastávku. Právě v tomto městě sestra Marie u věku třinácti let vytrpěla mučednictví pro svou víru; právě tam byla pohozena svým vrahem na pusté místo, tam se jí dostalo útulku od tajemné řeholnice, jež ji vyléčila, jež ji oznámila vše, co se jí přihodí později a neopustila ji, až se zase uzdravila. Ač se na oněch místech vše změnilo, sestra mohla ukázati skrýši, v níž byla ošetřována a jež byla původně neznámou jeskyní. Její šťastné družky se modlily na tomto požehnaném místě, děkujíce Bohu za zázraky, jež se staly s tímto omilostněným dítkem, a opakujíce si v srdci to slovo Žalmistovo: *Mirabilis Deus in sanctis suis*.

6. září přistali v Jaffě. Vicekonsul tohoto města jménem francouzské vlády a důst. otec Guido, ředitel z Casa-Nova, poslaný strážcem Svaté Země, přišli na loď pro malou osadu, doprošujíce se, by ji směli provázeti na zemi. Jakmile vystoupily sestry na břeh, byly přijaty důst. otci františkány, kteří je uvedli do své kaple a zpívali na poděkování *Te Deum*. Večer téhož dne dorazily do Ramlehu, kde poutnice byly pozdraveny u důst. otcův františkánův »Buďtež zdraví, dcery svaté Teresie!« Na druhý den vy-

daly se do Jeruzaléma a přibýly do Svatého Města dvě hodiny před večerem.

Bylo to 7. září, ve výročí mučednictví sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného v Alexandrii. Po třetí konala tuto pouť; ale jak se tato poslední cesta lišila od obou prvních! Tehdy byla chudou neznámou dívkou, které nikdo nevěnoval pozornosti; dnes to jest dcera svaté Terezie; má na čele vínek Nevěst Ježíšových i vínek utrpení. S jakým pohnutím opakovaly poutnice, ubírajíce se opodál vesnice Svatého Jana, chvalozpěv Panny Marie, Magnificat, obracejíce jej na malou sestru konvertku, jež se jej též modlila, ani tušení nemajíc o těchto rozjímáních! Což neměla tato pokorná řeholnice jako její božská Matka Maria proč oslavovati Pána? Co duši přivedeno skrze ní zase k pravdě a k ctnosti! Kolik jiných duší, pobízených ještě více jejím vzorem než jejími slovy, v životě řeholním, mezi kněžími, ba i ve světě! Což nebyl její duch uchvácen radostí v Bohu, jejím Spasiteli? Čeho si přála, a čeho si vždycky přávala, ne-li Boha, a to Boha jediného? Vůle Boží bývala její potravou; zůstala věrna svému Bohu v největších nebezpečích; v nejkřutějších zkouškách nikdy nežíznila leč po utrpeních; a hle, Bůh, aby již zde na zemi ji odměnil, naplnil ji takovým veselím, že ho nemůže zadržeti a přetéká jím na vsechny, kdo se k ní přibližují. A co jest podnětem k této radosti? Ach, to, že Pán shlédl na pokoru své nepatrné služebnice; vykonal na ní svoje úmysly; a skrze ni, poněvadž ona jest nicotou ve svých vlastních očích, způsobil věci zázračné. A nyní přichází založit karmél v Betlémě; přichází umřít do Betléma, kde si ji kdysi vyprosili její rodiče od přesvaté Panny.

Tři dni byly věnovány navštěvování nejdůležitějších svatyní jeruzalémských. Zbožným poutnicím krvácelo srdce, když viděly většinu těchto tak svatých míst v rukou Turkův a schismaticův. Když navštívily Večeřadlo, kde Musulmané postavili mešitu, obličeje sestry Marie, který jen zářil nebeskou radostí, zesinal a jakoby se byl strhal; oči její hleděly s neskonalejší bolestí: »Děla jsem Ježíši, vypravovala později: Jak můžeš, Pane, dopouštěti takové věci, vždyť jsi Bůh! Ach, toť příliš! Kdybych byla Ježíšem, nikdy bych nesnesla takového hyzdění! — Ale brzo jsem prosila Ježíše za odpuštění, připojujíc: Pane, smiluj se nade mnou, omluv mou smělost, jen z lásky k tobě jsem tak vykřikla. Kdybych byla Ježíšem, činila bych jako ty, byla bych trpěliva, poně-

vadž byci měla v svém srdci tvoji neskonanou dobrotu. Běda, Pane, co duši ještě ohavnějších než toto Večeřadlo, do kterých jsi nucen sestupovati! Chápu zhyzdění tohoto svatého místa, když pomyslím na všechna ta nehodná a svatokrádežná přijímání v tvé svaté Církvi!»

Již druhého dne svého příchodu do Svatého Města poutníci se odebrali na patriarchát. Jak se podívali, když spatřili nepatrnou sestru konvertku, ona mluví s patriarchou s odevzdaností a prostotou dítěte, jež se shledává s otcem. Když jí to, vracejíce se do Casa-Nova, s podivem vypravovali, odpověděla jim: »Ale já už dlouho jsem vidala monsiñora patriarchu, Náš Pán již léta mi ho ukazoval, ještě za života jeho předchůdce; pravil mi tehdy: Bude jednou tvým otcem. Poznala jsem ho, jakmile jsem ho spatřila.«

Malá karavana přibyla do Jerusalema den před Narozením Panny Marie a odjížděla odtud den před svatým Jménem Mariiným, ubírajíc se do Betléma. Rodicí se klášterní obec nemohla se dočkat, až se usídli v tomto požehnaném městečku. Chápeme, jak se sestry zaradovaly a jak byly jaty zbožným vzrušením, když jim bylo možno pokleknouti v jeskyni Narození Našeho Pána, jež byla metou jich tužeb.

24. září vše bylo schystáno na přijetí sester do zatímního domu, v němž měly bydleti jeden rok. Úvedení sester bylo stkvělé; patriarcha jerusalémský předsedal obřadu; konsul jerusalémský a vicekonsul jaffský zastupovali při něm Francii; přední hlavy rodin betlémských byly přítomny; nejdůst. otec strážce Svaté Země vyslal otce Guidona a otce Alfonse Marii Ratisbonna, jednoho ze svých kněží. Karmelitky sestoupily průvodem k jesličkám, a abbé Bordachar¹ pronesl před vznešeným a četným shromážděním skvělou řeč, z níž uvádíme část:

»Monsiñore,

»Až na čtyři dni jest tomu dnes rok, co jsem, přes svoji nehodnost vyvolen byv jako za posla Prozřetelnosti a jako za právního zástupce krásného a svatého díla karmelu betlémského, skládal v Římě k nohám Jeho Svatosti šlechtné tužby karmelu pauského a vroucí přání monsiñora Lacroixa, našeho nejdůstojnějšího biskupa bayonneského.

»Zcela proniknutí a přesvědčení, ovládnuti nejhlubším poci-

¹ Superior koleje mauléonské.

tem pravdy a svatosti svého poslání, požehnaného a stvrzeného poslušností, s úctou, ale bez bázně šli jsme ohlásit Náměstku Ježíše Krista, že jistá zbožná klášterní obec, na zvěst a na žádost s Hůry, jak jsme věřili, a podporována štědrými dary důstojné soupeřky svaté Pauly a Eustochium,¹ prosí, by ji bylo dopráno usídliti se ve jménu Církve a Francie na místech, kde se narodil zdroj života, sbor svatých panen, určených, jako nebeští andělé, pastýřové a králové mágové, by uctívaly úctou místní a trvalou kolébku Spasitele Ježíše, jediného pravého Krále nebe i země, a by svolávaly svými modlitbami a svým strohým životem klášterním milosrdenství Boží na Církev a na moderní společnost, tak krutě všude znepokojované, zmiřované, zkoušené a ohrožované v našem smutném věku.

»Věc, již jsme byli posláni hájiti, byla zbožná, veliká a krásná!... A přece bylo nám zakusiti hodin odporování a úzkostí, díky Bohu však krátkých a brzo se skončivších.² Veliká duše Pia IX., osvícená těmi vyššími světly, jež jsou slávou jeho pontifikátu a útěchou a nadějí světa, bezpochyby již tušila božskost předkládaného díla; a sotva jsme ponejprv předstoupili se svým zbožným posláním, rázem dostalo se mu veškeré jeho nejúčinnější ochrany a jeho nejvřelejší a nejmocnější sympathie.

»A také brzo po té, co jsme dostali vaše vlídná a blahosklonná psaní přivolovací, monsiñore, naše milé dílo bylo slavnostně schváleno. Dva vznešení kardinálové se prohlašovali jeho zvláštními protektory; vláda katolické Francie jej podporovala vším svým vlivem, a zvláštní požehnání našeho svatého a slavného Pia IX. korunovala všechna ta přispění a sympathie, kterými nebe i země jakoby zaplavovaly toto založení, včera ještě neznámé a náhle všemi a všude již tolik milované.

»A takto, monsiñore, v těchto jesličkách, ve jménu našeho

¹ Sl. Dartigauxová.

² Posvátná Kongregace již před lety se rozhodla nedovolovati vůbec žádnému rozjímavému řádu ženskému přístupu do Palestiny. I patriarcha jerusalémský, mgr. Beacco, byl proti novému založení; jak nám sám s velikou pokorou vypravoval v Jerusalemě, vidělo se mu potřeba před Bohem snažně prositi v Římě, by se zabránilo tomuto dílu, přec však s tou douškou, že jest ochoten podrobiti se všemu, co rozhodne Posvátná Kongregace. »Ponejprv, pravil nám ještě monsiñor sám, jerusalémský patriarcha nebyl v Římě vyslyšen.« Bůh chtěl tomuto založení, nebylo možno jinak. (Záznamy karmelu.)

nejdůstojnějšího biskupa bayonneského a se zbožnou, zde přítomnou zakladatelkou, důst. otcem Estratem a mnou dostalo se nám štěstí, že stavíme pod vaši svatou a otcovskou ochranu tyto křesťanské panny, živoucí lampy horlivosti a zbožnosti, svaté ex-voto Církve a Francie, smírné žertvy obětující se dobrovolně i z poslušnosti Ježíši, Králi času i věčnosti, rukama Mariinýma, na odčinění nevděku a bezbožnosti světa. . . »

Po této řeči, vyslechnuté vším shromážděním s nejzbožnější pozorností a s nejhlubším pohnutím, msgr. patriarcha vstává a několika slovy nejhlavavějšího otce prohlašuje, že přijímá s vděčností tento dar Francie a Říma a že mění-li se vrchnost sester, nemění se jich otec. Po té klekaje před jeslemi, zapěje *Veni Creator*. Když se dozpívá tento hymnus, průvod se ubírá zvolna k zatímnímu klášteru. Súčastnil se celý Betlém, stoje tomuto processi s obou stran nepřehledným špalírem, v nejuctivějším mlčení a s nejživější sympathií. Přišed do onoho domu, patriarcha jej posvětil i malou kapli. Potom sloužil Mši svatou, po níž vyhlásil klausuru: karmél betlémský byl založen. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného vrátila se z Mangalory do Pau 5. listopadu 1872 a do karmélu betlémského přišla 24. září 1875. Měla tedy pravdu, když řekla, že nezůstane v Pau tři léta od návratu z Indie.

Nyní bylo třeba koupiti pozemek na budoucí klášter a nakreslit plán budovy. Tehdy jako prve Pán Ježíš slíbil několikrát své svaté nevěstě, že vše učiní sám. Očekávali jsme netrpělivě, ale s úplnou důvěrou, splnění Božích přípovědí. Požehnané dítě pravilo několikrát v Pau, ve svých vytrženích i ve svém obyčejném stavu, že klášter bude postaven na vršku, který bude oznámen Ježíšem; ano pověděla též, v kterou stranu bude vršek od Jeslí; a také abbé Bordachar, když byl na oněch místech, poznal jej dříve než mu jej sestra Marie udala z Božího rozkazu. Náš Pán pravil své nepatrné služebnici, že si přeje, aby karmél byl postaven na tomto vršku, a označil jí určité místo budoucí kaple. Připojil též, že jeho svatá Matka si na něm chvíli odpočívala, když šla do Betléma, by jej porodila.¹

¹ 20. července předstíleho roku sestra Marie, jsouc u vytržení, pravila s jistotou: »Klášter nebude postaven v městě, nýbrž na malé hoře (vršku) proti Betlému. Pán pravil: »Nad kolébku mého otce Davida.« — Já se nedožiju, až bude dostavěn; než jej dostavíš, vystoupím výše, a tato zůstane.« — Sestra Marie Ježíšova, již označila, vložky nové a později převorka karmélu betlémského, umřela 9. dubna 1904.

Šlo tedy o to, by se pozemek ten zakoupil co možná nejrychleji. Duší toho plánu jako všech předešlých byl abbé Bordachar. Ihned se za tím účelem dorozuměl s důstoj. otcem farářem betlémským. Ale na druhý den pan farář nám oznamoval, že vršek jest majetkem mnoha lidí, mezi nimi i Turků a schismaticů a že bude velmi nesnadno jej zakoupiti. Přece však se pokusil a vyjednával s majetníkem bořejší části pozemků. Ten, k úžasu otce faráře, slíbil, že prodá. Dohodli se o ceně; ale na druhý den stavěl překážky, že se rozhodlo koupit odložit. To otráslu naši důvěrou: »Není-liž pravda, pravili jsme sestře Marii, Ježíš slíbil, že připraví srdce prodávajících, až sami budou přicházeti a nabízetí pozemek?« — »Ano, odpověděla, jest to pravda a jest to psáno, sestra sekretářka to může dosvědčiti. Ale nic se nebojte, slovo Ježíšovo se vyplní jako vždycky, a tyto nesnáze jen učiní věc podivnější.« Odešli jsme poučení, ne však přesvědčení. Za několik dní vzpouzející se majetník žádal uzavřít smlouvu při ceně, jež byla ujednána nejdříve. Ostatní části pozemku byly koupeny podobně, že by bylo třeba nemít oči, aby se v tom neviděl prst Boží. Připojme, že stejně vyplnil Náš Pán druhou část svých slibů, udávaje sám polohu a rozměry budoucího karmelu. — V Jerusalemě tento plán byl ukázán sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, jakmile tam přišla, a v Betlémě po třikrát. Dle těchto údajův abbé Bordachar jej nakreslil; klášter měl mít podobu hvězdy, které by kaple a příslušenství byly jakoby prodlouženými paprsky.

Za čtyři dni po uvedení sester do zatímního domu sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného byla dlouho u vytržení, v němž spatřila budoucí karmel. Vyňali jsme z něho tato místa:

»Nevíte, co Pán právě vykonal. Och, jak jest předivný! Vypτάval se každého, i hovádka, jež k nám přichází, má-li dosti pastvy, a hovádka volalo: Pane, mám raději cestu do karmelu, poněvadž jest milá a snadná.

»Postavil náš dům tam (a ukazovala prstem ve stranu, kde jest vršek Davidův). Jest našim jediným panovníkem. . . Spatřila jsem, dodávala, vše, co Pán vykonal; nikdy nevykonal nic takového! Nechápu toho! . . . Spatřila jsem klášter: má podobu hvězdy a chór jest sluncem, jež věští štěstí! Jak jsme my slepi! I hovádek se Pán vypτάvá, jsou-li spokojena, a ona praví: Jsme dosti krmena, máme dosti. — Právě jsem to vše spatřila. Že nemohu umřít láskou! Vezmi mi život, Pane; moje oči spatřily vše,

i pěšinky, jež jsi mi naznačil. Dosti, Pane, vezmi můj život, spatřil jsem vše, co jsi mi určil. Dosti, neb se velmi bojím své slabosti.«

18. řijna viděla zase nový klášter a pravila: »Toť dům radosti, Pán to přislíbil.¹

»Pán přislíbil též, že bude vždy jeho Hlavou. Netoliko na rok, ale až do konce. Stále povede dům svou rukou, a chraň se ovečka, jež nebude věrna! ...

»Co jest člověk proti svému Stvořiteli? Proč jest člověk zlý? Divme se Boží trpělivosti! ... Oh ano, tisíc let ubíhá jako jeden den. Ale jsme stvořeni, abychom milovali svého Stvořitele, a nikoliv, abychom poslouchali své žádosti ... Jak mnoho budeme konati svou vůli, tolik budeme pálení v Očistci, snad deset let za jeden skutek, dle jeho závažnosti. ... Co prospívá člověku získati celý svět, zahubí-li snad svou duši? ...

»Vidím mnoho řeholnic, již dvacet let po slibech, jak odcházejí ze svých klášterův. ... Nepřítel má nyní mnoho moci. Všechny ty, jež mají kořen shnilý, padnou; přichází rozhodná chvíle, přichází spravedlnost Boží! Nevěřte, že nějaký strom padne na ráz; ani řeholník ani řeholnice nepadají na ráz, aby už dávno nebylo něco nakaženého; nakazí se to kořen od kořene.«

»Duše jest jako lampa, udržuje se skutky odříkání. ... a bez těchto skutkův umírá, zadusí se.

»Přála bych si jazyka přeháněného ohněm, bych pověděla vše, co jsem spatřila... Přichází chvíle, kdy stromy budou padati. Jsou stromy, jež mají listí žluté, ale kořen jest dobrý; jsou jiné, kněží, řeholnice, zdají se dobrými a budou padati, neboť kořen jest špatný. Jsou lidé ze světa, kteří se zdají špatnými, kteří však mají základ dobrý, přijdou na místo oněch jiných ...

»Ať se nepřijímají lidé pletichářští, pošťívaví: bývají klášterům velmi na škodu. Tací lidé docházejí spíše spásy ve světě.«

Sestra Marie přes svoje utrpení měla desaterý ruce při upravování zatímního domu. Nikdo by si byl nepomyslel, vida ji tak

¹ Jednou když mluvili v pauském karmelu s biskupem bayonnským o založení karmelu betlémského, monsiňor otázel se malě extatické: »Poslyšte, víte, co znamená slovo Betlém?« — Odpověděla: »Znamená to pokoj a radost.« Jeho Milost odvětila: »Nikoliv«. — A sestřička jme se opakovati: »pokoj a radost.« Monsiňor posléze praví: »Betlém znamená: dům chleba«. Odvětila pňvabně s libezným úsměvem: »Pověz mi, monsiňore, mohl bys mít pokoj a radost, kdybys nejedl chleba?«

činnou a nejčastěji tak se usmívající, že by chodila jen přemáhajíc se. Převorka ji ukládala po několik dní, by dávala potřebné rozkazy dělníkům; těm bylo štěstím poslouchati ji, a netrvalo dlouho, pocítil se vliv její svatosti. Byl mezi nimi jeden ubohý mladý muž, kterého stihlo neštěstí, že se třikráte odtrhl od Církve a přistoupil k náboženství Mahometovu. Jeho pohled byl divoký; hlas jeho děsil. Jeho otec, jenž pracoval vedle něho, tiše plakal; považoval zlo to za nenapravitelné; mladý ten muž se již zasnoubil s jednou mohamedánkou. Sestra Marie rázem vše postřehla. Šlo o to, aby vytržena byla duše z hluboké propasti, do níž dobrovolně padla; i mluví k tomuto mladému muži; mluví mu o jeho Bohu, o jeho závazcích, o jeho odtržení, s takovou dobrotou a silou, že tento nešťastník otvírá sestře své srdce; vyznává se ze své viny i zároveň, jak jej mučí výčitky svědomí; slibuje, že se bude modlití. Řeholnice též se modlila. Za několik dní tento mladý muž, přemožen milostí, se odpřisáhl, vyzpovídal se a přistoupil k Stolu Páně, záře v obličeji radosti a vděčnosti.

7. listopadu téhož roku sestra Marie vypravovala těmito slovy o vidění, jehož se jí dostalo při Mši:

»Spatřila jsem před sebou, jak se mi zdá, Boha v jeho velebnosti, na jakési hoře; jeho pravice byla opřena o olivu. Byl samé světlo, a jeho světlo a jeho jasnost padaly na pole se zralým obilím, a viděla jsem, že obilí bylo zralé jeho světlem, jeho ohněm a jeho jasností. Olivy též byly zality tímto světlem, a jejich světlo bylo zelené, žíhané bíle. Jest to cosi, čeho nemožno vyjádřiti ani si představití.

»Z tohoto světla vystoupilo jakési dítě a podalo mi devět oliv řkouc: »Bůh si přeje, bys jich jídala devět při každém obědě k svému suchému chlebu; budeš je jidati načisto hořké, jako právě utržené s tohoto stromu, a to po devět dní. Potom po dvanáct dní budeš jich jidati též devět při každém obědě, ale budeš jich požívat tak, jako je jedí ostatní. Potom dokončíš ono čtyřicetidenní postní o suchém chlebě tak, jak jsi je začala.

Když jí to bylo dovoleno, učinila tak.

19. prosince pravila uchváčena nevýslovnou radostí, že přišli andělé a odnesli vrátného (zatimního domu), jenž zemřel dva dni před tím, a odevzdali ho do náruči jeho Stvořitele; neustávala opakovati: »Oh, jak jsem šťastna, že jsem ho poznala! byl to muž poctivý, mnoho trpíval, býval v opovržení; ale nyní, jaká to ra-

dost v nebi! Bohatci však bývají ctěni; užívají na světě několik let, ale potom přicházejí na sto i více let do Očistce, kde každá hodina jest delší než den!

»Člověka poctivého, přímého, toho Bůh miluje, a byť i spáchal mnoho nepravostí, dá mu světlo, by se obrátil; ale na člověka dvojakého, na toho nemůže pohlédnouti; a byť měl úplně vzezření svatosti, nikdy nebude Bohu příjemný, jako člověk poctivý ve svých nedokonalostech.«

Sestry Svatého Josefa, usazené v Betlémě, přišly záhy uvítat novou klášterní obec. Jedna z nich, jež byla v noviciátě své kongregace v Marseilli zároveň se sestrou Marií, pravila jí: »Když mne poslali do Betléma, byla jsem velmi mrzuta, neb se mi velmi protivilo jíti na missii; ale hned jsem si vzpomněla, jak jsem ti tehdy pravila, že na ni jednoho dne půjdu, i poslechla jsem ochotně.«

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, jako všechny oběti vyvolené Bohem, strávila život v neslýchaných zkouškách, jak jsme viděli; ale v Betlémě její úzkosti, její trýzně a její mučeníctví měly se stupňovati až k jejímu poslednímu zžertvení. Zvláště rozrývalo její duši nadpřirozené vidění zločinův, jež zaplavovaly zemi, a ran Našeho Pána, jež měly jakousi ozvěnu v jejím srdci.

Citujme o tom několik řádek z poznámek, psaných v prvním témdni svatého postu r. 1876:

»Náš Pán držel v rukou hromadu ohně; patřil na Francii s jakýmsi soucitem a láskou; oheň vyšlehoval a protékal mu prsty, již již vytékal úplně; ale Pán pravil a opakoval: Pros za odpuštění, pros za odpuštění! — Ubohá Francie, připojil, ubohá Francie, kdyby to věděla, kdyby to chápala a zvláště kdyby tomu chtěla! Bůh ji tolik miluje!«

V oktávě Naší Paní s Hory Karmélu téhož roku sestra Marie se tázala Našeho Pána o Francii, proč dopouští, by se vyháněli dobří, kdežto špatných se nechává. Pán ji odpověděl, že on sám tak činil. Slyšte, připojila, jaké mi dal přirovnání: Viz tuto krásnou zahrádku, jest v ní všeliké ovoce a kvítí; ale přichází do ní hmyz a všeho druhu zvířata; bodají do květův, a do stromův se dává choroba. Tehdy di Pán: Vytrhám všechny stromy. I poručil svým andělům, by vytrhali všechny ty stromy.«

31. srpna po několika vytrženích, v nichž sestra Marie mluvila o příchodu neštěstí, světovala se vůdkyni novicек,¹ jak by-

¹ Poznámky o sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného psala vůdkyně novicек.

la svírána úzkostí pro nový karmél »Slyšela jsem mluvit (nadpřirozeně), že tu jest veliký zmatek a rozčilení a že všechny jímá strach. Náš karmél prý by se velmi hodil na kasárna, a vizte moji slabost, poděšila jsem se. Myslíla jsem si: Jakže! Pán Bůh mi ukázal toto místo, jak jsem vám pravila dříve, a tedy jsem se klamala? A pravila jsem si: Nikoliv, neklamala jsem se, Bůh mi to vše ukázal. . . A při tom slyším, jak mi praví jakýsi hlas: Proč se děšíš? Ano, budou to kasárna. Na tato slova jímá mne úzkost a zděšení: Jakže, pravím, zakladatelka přinesla tolik obětí na postavení kasáren místo domu pro Boha? — Svírala mne nevylicitelná úzkost, a po tři dni jsem zůstala ve smrtelné trýzni. Myslíla jsem si, že Ježíš se mi asi velmi smál. Činila jsem, co jsem mohla, bych se rozptýlila; ale stále mi hlodal jakýsi červ v hlavě a v srdci; byla jsem sžírána smutkem při pomyšlení, že dům prodají a místo něho dají něco jiného. Oh, jaké tři dni! Potom, hle, Bůh se smíloval nade mnou v mé trýzni, usnula jsem (vytržení), a zdálo se mi o mnoha a mnoha dítkách; nebyly to dítky, nýbrž andělé. Na každém kameni byl jeden a každý hrál na jakýsi hudební nástroj a tak nebeským zvukem! Zdálo se mi, že se připravovalo cosi skvělého; srdce mé bylo potěšeno, a pravila jsem: Přece jest lépe, že dům bude pro tyto děti místo nás, než aby byl pro vojáky! A jakýsi zelený oblak přikrýval je se všech stran, jakoby na ochranu. . . Zároveň jsem spatřila mraky, bouře, deště všech věcí hrnouti se na zemi, a nic nepřicházelo na tento dům. Pravila jsem si vnitřně: Tyto dítky nesou štěstí našemu domu: jest pokojný, že v něm přebývají. A prostřed té bouře jsem spatřila, dítky, jak psaly na každý kámen, říkajíce: Pokoj a štěstí lidem dobré vůle! V tutéž chvíli jsem spatřila uprostřed nádvoří napsáno zlatými písmenami: Jméno Boží smazuje hříchy světa a obveseluje srdce člověkovu, opájí je štěstím! I slyším jakýsi hlas, který se obrací na mne s výčitkami, pravě: Duše malé víry! Zádám si kasáren vojinův, kteří se modlí a střežou duši. Při těchto slovech byla jsem naplněna radostí a pokojem: jak veliká byla moje trýzeň, tak veliká byla radost.«

Týž rok 1876 byl vyznačen pro služebnici Boží neobyčejnou milostí, které Spasitel neudílí než duším vyvoleným. Miníme ono sjednocení mezi Ježíšem a duší, ono vzájemné, úplné a dokonalé darování, onu neodvolatelnou smlouvu lásky, uzavřenou mezi Bohem a tvorem, kterou mystikové obvykle označují jménem

duchovního snatku. Mnoho lidí, ze celý život sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného byl jen dlouhou přípravou na tuto převzácnou přízeň. Svatý půst toho roku byl na ni přípravou přímou. Kolem hlavy vroucně milující karmelitky se objevila znovu trnová koruna; v srdci, na rukou a na nohou otevřela se jí znovu stigmata. Potom když božský Ženich soudil, že jeho snoubenka jest dostatečně okrášlena těmito klenoty utrpení a lásky, vyvýšil ji v důstojenství choti jakýmsi svátostným spojením, jako učinil tři století před tím serafické Terezii. Slyšme o tomto divu ze samých úst šťastné privilegované u vytržení. Neviditelní poslové jí dávali na vybranou, buď opustiti bez odkladu zemi nebo ještě čas na ní žiti ve zkouškách, zobrazených pralesem.

»Dítka praví: Dáš-li se lesem, padneš. Půjdeš-li rychle k Ježíši, Pán ti dá, čeho si žádáš: jest se ti nyní rozhodnouti.«

»Ale půjdu-li nyní, nebudu míti nic, co bych podala svému Bohu. Budu míti kdy, bych se radovala, nebudu míti kdy, bych trpěla! Co jest příjemnější Bohu? Řekněte mému Bohu, že si přeju toho, co mu jest příjemnější: svoluji trpěti dvojnásobná muka, aby Olivovník dal světlo Růžovníku!¹

»Přece však mám-li padnouti a uraziti Ježíše, chci rychle jíti k němu. Ale slibuje-li mi, že mne bude stříci, přijímám všechna muka . . . Přeju si oběho, můj Bože!«

»Pán mi pravil: Milá dcero, dávám ti vyvoliti si. A já jsem pravila: Mistře můj, zůstavuji tobě, bys vyvolil! Vím, že vyvolíš nejlépe! Přijímám všechna muka za mžikový tvůj pohled.«

Sestra poslouchá a praví: »Nikoliv, nikoliv, nepokoušej mne. Zůstavuji volbu svému Bohu! Šťastná duše, jež se svěříuje Pánu!«

»Co mi záleží na tom, budu-li choditi žhavým popelem! Nechť si, mám-li oslepnouti, jest mi milejší slepota, než míti oči a neviděti svého Boha . . .; nepokoušej mne . . .

»Dva lidé se prou ve mně . . . Jeden si přeje brániti mého Olivovníku a mého Růžovníku, a druhý by si přál odejiti. . . Ale, Pane, neslyš jich, nevyslovím se nikdy.

»Matka ví, co jest lépe pro dítě, ale může-liž dítě věděti, co jest pro ně nejlepší?

»Mám více než otce a matku, mám svého Stvořitele, jenž mne obklopuje! . . . Budu jísti chléb, který mi dá.

¹ Pochopilo se často, že u vytržení Olivovník naznačoval svatou Církev a Růžovník Francii. (Záznamy karmela.)

»Vidíš, můj Bože, jeden se kloní ůstati a druhý by si přál u-
niknouti...

»Nejsem paní ani toho ani onoho, nýbrž tvoje zalíbení!

»Mají-li moje kosti býti přelámány, má-li se moje tělo rozpad-
nouti v kusy, co mi na tom záleží, má-li z toho můj Bůh potěše-
ní? ... Čeho si můj Mistr bude ode mne přát, toho si přeju ...
Tážeš se mne, jsem-li spokojena? ... Otaž se vězně, jest-li mu
milejší ůstati ve vězení či se procházeti zahradou ... Jest-li mu
milejší ůstati v galejní práci či na svobodě. ... Vím, že neurážím
Ježíše, žádajíc si odejít! ... Ale mám-li mu způsobiti sebe menší
potěšení, ůstanu.

»Ach, výborně, pochopil jsi!«

Až dosud se zdálo, že rozmlouvala s jakousi nadpřirozenou
bytostí. Nyní vrhá se na tváře a zdvihá se pravíc: »Nuže, nuže,
svoluji z celého svého srdce! ... Stojí to za námahu pro mého
Stvořitele! ... Vše pomiji! ... Jsem šťastna, že můj Stvořitel vy-
volil ... Piši. ... Já nepiši nic, Ježíš učiní vše za mne! ... Čeho si
žádám, toť aby Olivovník byl přenesen do zahrady, aby jeho Zá-
stupce, jeho kněžstvo, jeho údové rozhodovali se v Bohu...

»Kdybych byla volila! Ale Pán mne bude chrániti a navlékne
mi prsten a půjdu v pokoji: Nedopustí, abych upadla.«

Těhdy políbila svůj prstenník na levé ruce. Učinila pohyb, ja-
ko by svlékala prsten a navlékala jej na týž prst ruky pravé, na
niž jej znovu políbila. A kdykoliv potom líbala svůj neviditelný
prsten, vždy tak činila na témž prstě.

Hleděla s podivem na svůj prsten a tento pohled ji unášel ne-
beskou radostí. Mluvila dále: »Budu si chrániti svého milého pr-
stenu. ... Nevěděla jsem, že by byl pro mne skryt prsten. ... Jsem
spokojena. ... Nezasloužila jsem si ho!«

Líbá jej znovu a jako by chtěla slabikovati prstem několik
slov, jež na něm vidí napsána: »Jsou na něm napsána tři slova,
pravila, toto. ...« Uchvaty radosti ji brání, by nemluvila dále. —
Za chvíli ujímá se zase slova: »Ti, kdo praví: »Čiň, čeho si bu-
deš přát«, přijmou prsten. ...; když nás Bůh stvořil, ponechal
nám vůle; ten, kdo ji dává svému Stvořiteli, přijme prsten. ... Dají
vám prsten! ... Toť vše, po čem možno toužiti na zemi! ... Toť
prsten snubní úmluvy! ... Když se dává prsten snubní úmluvy, ač-
koliv se prochází ohněm, lvem, cítí se to jak jen možno, ale úcta pro
úmluvu. ... Moje srdce mne bude trýzniti, ale úcta pro prsten snubní

úmluvy. S nebe i země budou po mně házetí kamením, ale v hloubi úcta pro úmluvu.

»Ó moje Vše, nezasloužila jsem si ho... Přijala jsem cenu za nevděk. Dávají mi jej dárkem. Jest těžký, ale lehký... Již neodcházej!«

Cinila pohyb, jako by si jej navlékala co nejdále na prst: »Kdy bych byla dopřála sluchu tělu a dítěti, byla bych odešla!«

Stavba nového kláštera byla dokonána tak rychle, že 21. listopadu toho roku 1876 sestry se přestěhovaly ze zatimního karmelu do karmelu na Vršku Davidovu. Monsiňor patriarcha sloužil první Mši, při níž bylo vysvobozeno přemnoho duší z Očistce, čehož sestra Marie tajně byla šťastnou svědkyní. Za několik málo dní byla uchváćena již od rána a zpívala o Lásce ve svém nevýslovném opojení; zdálo se, že zří jakési processí, jež šlo mimo ni; jednu chvíli se hluboko sklonila, jakoby adorujíc. Pravila: »Jeden ubíraje se dal mi růži¹ a jiný mi ji vzal. Viděla jsem je oba vycházeti s palmami, tehdy ubíral se Pán a pravil mi: »Dcero, viš, kdo jsem? Jsem Ten, který křísí mrtvé, jsem Vládce, jenž oživuje duši... Půjdu před tebou jako pastýř před svou ovečkou.«

»Jest oblečen modře, jest to jakási modř - světlo. Co to znamená? Proč jsou někteří bílí světlem, jiní modří světlem, jiní žlutí světlem, zelení světlem?

»Moje srdce již nemůže dále. A jak chcete, abych já žila? Tato chvíle, tento pohled, vše jest vryto do mého srdce...«

Připojila: »Pán pravi: Šetřte klášterního mlčení nahoře i dole. Naše svatá matka Terezie mne trestala, že jsem mluvila na jednom místě klausury.«

»Terezie a Kateřina (panna a mučednice) prohlížely dům a byly spokojeny... Budete-li věrny, budete žítí svatým životem a svatě umřete.«

28. prosince sestra Marie zvolala po dlouhém úchvatu: »Pán mi ukázal všecko! Spatřila jsem ohnivou holubici!... Obracejte se na ohnivou holubici, na Ducha Svatého, jenž všecko vnuká... Bylo mi řečeno: Následuj mne. A spatřila jsem, jak všechny stromy a hory se třásly. Pokoj jest mým podílem, pokoj a kříž

¹ Tato růže byla neviditelná, ale linula se z ní výborná vůně, sestřička byla jí navoňena, i místo, kde byla. Almužník, jenž přicházel sloužit Mši kapitule, ucítil, jako též všechny sestry, tuto libeznou vůni při pracích, jež se konaly v kapli. (Zámamy karmelu.)

jsou mým podílem, ale kříž a skleslost mysli jsou podílem nepřitele a těch, kteří dopřávají sluchu nepříteli.«

K důtklivým radám, jež oznamuje klášterní obci z úst Páně, připojuje tato slova: »Svatá matka Terezie praví, že kdyby mohla plakati, plakala by nad jistými klášterními obcemi, ale přichází čas, kdy tyto klášterní obce budou ztrestány.«

Bychom poskytli pojmu, jakým způsobem Bůh osvětcoval sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného o událostech, jež se dály na veliké vzdálenosti, citujeme několik ukázek z tisícerych takových zpráv v záznamech. »Nyní, pravila 28. ledna 1877, chápu, proč mne jímala včera taková úzkost. Večer před půlnocí jsem spatřila, jak se chystali kdesi daleko povraždit křesťany. Padlo na mne zděšení. Křesťané byli vystříháni, ale nemohli uniknouti. Když jsem viděla konati přípravy, byl na onom místě den.

»Potom dnes ráno, kolem dvou hodin, vidím, jak zlí vešli do domů křesťanův, by je povraždili. S jedné strany domu jest jakési dílo, jež není dostavěno nebo jež se sřítlo; vystoupila jsem tudy až nahoru a spatřila v domě vraždění. Byly to srdcervoucí výkřiky: volali na pomoc a nikdo nemohl přijíti; bili se, bylo to strašné.«

V době hrozně povodně toloské, v měsíci červnu 1875 vidoucí pravila: »Jsou v naší milé Francii veliké zátopy.«

Mučednické smrti jistých missionářův byly v záznamech vyličený se všemi podrobnostmi, právě když se věci ty dály v Číně nebo jinde.

Msgr. Lacroix, biskup bayonneský, zmiňuje se o jednom z těchto faktů v listě kardinálu Antonellimu z 6. února 1875, v němž prosí o přimluvu u Propagandy, by sestrám určeným pro betlémské založení bylo dříve vydáno svolení k odjezdu. Jeho Milost je uvádí takto:

»Vypravování o mučednické smrti V. M. Baptifaulta, kněze missionáře v Yun-nanu v Číně, uveřejněné v Universu v čísle z 21. ledna 1875, psali jsme již zde na diktování osoby, kterou znáte, už 17. září 1874 v osm hodin ráno, sotva několik hodin po té, co se událo to krvavé drama tak daleko od nás v Yun-nanu v Číně, aniž co lidského může vysvětliti přesnosti ve vypsání fakta i nejzvrubnějších podrobností, diktovaných zde, na tak velikou vzdálenost, naší zbožnou vidoucí.

»Můžete, Eminence, mým jménem označiti tuto zprávu Svatému Otci jakožto mnou zaručenou a zcela hodnou víry.«

úmluvy. S nebe i země budou po mně házetí kamením, ale v hloubi úcta pro úmluvu.

»Ó moje Vše, nezasloužila jsem si ho... Přijala jsem cenu za nevděk. Dávají mi jej dárkem. Jest těžký, ale lehký... Již neodcházej!«

Cinila pohyb, jako by si jej navlékala co nejdále na prst: »Kdy bych byla dopřála sluchu tělu a dítěti, byla bych odešla!«

Stavba nového kláštera byla dokonána tak rychle, že 21. listopadu toho roku 1876 sestry se přestěhovaly ze zatimního karmelu do karmelu na Vršku Davidovu. Monsiňor patriarcha sloužil první Mši, při níž bylo vysvobozeno přemnoho duší z Očistce, čehož sestra Marie tajně byla šťastnou svědkyní. Za několik málo dní byla uchváćena již od rána a zpívala o Lásce ve svém nevýslovném opojení; zdálo se, že zří jakési processí, jež šlo mimo ni; jednu chvíli se hluboko sklonila, jakoby adorujíc. Pravila: »Jeden ubíraje se dal mi růži¹ a jiný mi ji vzal. Viděla jsem je oba vycházeti s palmami, tehdy ubíral se Pán a pravil mi: »Dcero, viš, kdo jsem? Jsem Ten, který křísí mrtvé, jsem Vládce, jenž oživuje duši... Půjdu před tebou jako pastýř před svou ovečkou.«

»Jest oblečen modře, jest to jakási modř - světlo. Co to znamená? Proč jsou někteří bílí světlem, jiní modří světlem, jiní žlutí světlem, zelení světlem?

»Moje srdce již nemůže dále. A jak chcete, abych já žila? Tato chvíle, tento pohled, vše jest vryto do mého srdce...«

Připojila: »Pán pravi: Šetřte klášterního mlčení nahoře i dole. Naše svatá matka Terezie mne trestala, že jsem mluvila na jednom místě klausury.«

»Terezie a Kateřina (panna a mučednice) prohlížely dům a byly spokojeny... Budete-li věrny, budete žítí svatým životem a svatě umřete.«

28. prosince sestra Marie zvolala po dlouhém úchvatu: »Pán mi ukázal všecko! Spatřila jsem ohnivou holubici!... Obracejte se na ohnivou holubici, na Ducha Svatého, jenž všecko vnuká... Bylo mi řečeno: Následuj mne. A spatřila jsem, jak všechny stromy a hory se třásly. Pokoj jest mým podílem, pokoj a kříž

¹ Tato růže byla neviditelná, ale linula se z ní výborná vůně, sestřička byla jí navoněna, i místo, kde byla. Almužník, jenž přicházel sloužit Mši kapitule, ucítil, jako též všechny sestry, tuto libeznou vůni při pracích, jež se konaly v kapli. (Zámamy karmelu.)

jsou mým podílem, ale kříž a skleslost mysli jsou podílem nepřitele a těch, kteří dopřávají sluchu nepříteli.«

K důtklivým radám, jež oznamuje klášterní obci z úst Páně, připojuje tato slova: »Svatá matka Terezie praví, že kdyby mohla plakati, plakala by nad jistými klášterními obcemi, ale přichází čas, kdy tyto klášterní obce budou ztrestány.«

Bychom poskytli pojmu, jakým způsobem Bůh osvětcoval sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného o událostech, jež se dály na veliké vzdálenosti, citujeme několik ukázek z tisícerych takových zpráv v záznamech. »Nyní, pravila 28. ledna 1877, chápu, proč mne jímala včera taková úzkost. Večer před půlnocí jsem spatřila, jak se chystali kdesi daleko povraždit křesťany. Padlo na mne zděšení. Křesťané byli vystřiháni, ale nemohli uniknouti. Když jsem viděla konati přípravy, byl na onom místě den.

»Potom dnes ráno, kolem dvou hodin, vidím, jak zlí vešli do domů křesťanův, by je povraždili. S jedné strany domu jest jakési dílo, jež není dostavěno nebo jež se sřítlo; vystoupila jsem tudy až nahoru a spatřila v domě vraždění. Byly to srdcervoucí výkřiky: volali na pomoc a nikdo nemohl přijíti; bili se, bylo to strašné.«

V době hrozně povodně toloské, v měsíci červnu 1875 vidoucí pravila: »Jsou v naší milé Francii veliké zátopy.«

Mučednické smrti jistých missionářův byly v záznamech vyličený se všemi podrobnostmi, právě když se věci ty dály v Číně nebo jinde.

Msgr. Lacroix, biskup bayonneský, zmiňuje se o jednom z těchto faktů v listě kardinálu Antonellimu z 6. února 1875, v němž prosí o přimluvu u Propagandy, by sestrám určeným pro betlémské založení bylo dříve vydáno svolení k odjezdu. Jeho Milost je uvádí takto:

»Vypravování o mučednické smrti V. M. Baptifaulta, kněze missionáře v Yun-nanu v Číně, uveřejněné v Universu v čísle z 21. ledna 1875, psali jsme již zde na diktování osoby, kterou znáte, už 17. září 1874 v osm hodin ráno, sotva několik hodin po té, co se událo to krvavé drama tak daleko od nás v Yun-nanu v Číně, aniž co lidského může vysvětliti přesnosti ve vypsání fakta i nejzvěrubnějších podrobností, diktovaných zde, na tak velikou vzdálenost, naší zbožnou vidoucí.

»Můžete, Eminence, mým jménem označiti tuto zprávu Svatému Otci jakožto mnou zaručenou a zcela hodnou víry.«

V měsíci srpnu sestra Marie pravila: »Minulý týden Náš Pán mi slíbil něco potěšujícího pro Francii: že zkouška nebude tak krutá, jak pravil, pro milosrdenství, jež měla k Svatému Otci; to Jemu prokázala milosrdenství, a právě proto ušetří Francii ran; biče přijdou, ale ne tak kruté a jenom na očistění Francie.«

»Jednou po svatém přijímání, vypravovala ještě sestra Marie, spatřila jsem jakousi kvetoucí louku: byla velmi pěkná; byla tam s jedné strany řeka a s druhé moře; louka byla uprostřed. Na louce, zdá se mi, procházel se Náš Pán. Nebyl jako Bůh, byl jako člověk, jako když byl na zemi. Potom jsem spatřila jakéhosi psa, který běhal kolem moře a kolem řeky. Nevěděla jsem tehdy, že by tím mužem, kterého jsem viděla, byl Náš Pán; ani jsem na to nepomyslela, až když jsem uslyšela jeho hlas, pravící psu, jež uháněl: »Satane, Satane, spatřil jsi můj lid: pronásledoval jsi ho, a spatřil jsi, že dává za mne svůj život, bez nejmenšího zareptání proti mně! neboť bylo možno, aby oslábl a řekl: »Kdyby to byl Bůh, mohl by nás osvoboditi.« Zatím on nezareptal. Pověz mi z nich některého, který dává svůj život za tebe!« — Satan odpověděl: »Oh, jest mnoho lidí, kteří tě zrazují!« — Náš Pán mu pravil: »Jdi, dávám ti všechnu moc na zemi, a uvidíš, nepřijde-li můj lid všechen ke mně, s hlasitým úpěním; a uvidíš toho, jež mne zrazuje, nebude-li úpěti ke mně; ale pamatuj si, že budoucnost bude ti k hanbě. Spatřil jsi mého služebníka N . . . , kterého jsi trýznil a který unikl tvým rukám. Dráсал jsi jej po čtyři dni; ufal jsi mu nohy, vyrval oči a prsty; tyto trýzně trvaly čtyři dni v tvých rukou; spatřil jsi, že by si byl na mne postěžoval? Spatřil jsi, že stále káže moje jméno i že zapomíná svých bolestí a myslí na Ježíše. Zajisté tobě pravím, jdi; dávám ti všechnu moc na zemi, ale bude ti to k hanbě.« Tvář Našeho Pána byla hrdá při těchto slovech. Oh, jak jest Ježíš dobrotiv, jak jest hoden lásky! Pravil mi jméno onoho mučedníka, ale zapomněla jsem ho: jest to jméno cizí. Potom jsem se probudila.¹«

¹ U vytržení 28. prosince 1876 sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného pravila o zakladatelce karmélu betlémského: »Oh, ta předrahá, jak ji Bůh miluje! jakou krásnou smrtí skoná, Duch Svatý bude při ní a bude ji pomáhati!« Zbožná slečna žila skorem po osm let v karmélu, jež založila, léta to plná dobrých skutkův a vzácných vzorův svatosti; 5. března 1887, obcujíc mši svatě otce Estrata, posadila se při epístole a při slovech »Slyšel jsem hlas s nebe říkající mi: Piš: Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají. Již od této chvíle, praví Duch, aby odpočinuli od prací svých; nebo skutkové jejich následují jich«, odevzdala svou krásnou duši svému Stvořiteli. (Záznamy karmélu.)

Aby Bůh mohl vykonávat velike a velebné úmysly, obdařil sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného bystrým, ano výborným chápáním. Dal jí vroucí srdce, neochvějnou vůli, kterouž se jí podařilo přes tisícere překážky vytvořit v jeho Církvi nesmrtelná díla. Proč ji Bůh vyvolil? Byla jaká pohnutka, aby Bůh sklonil zrak na toto dítě? První, jedinou pohnutkou jest jeho vůle. Bůh vyvoluje pro svoje díla, koho si přeje. Ale jak přece byla tato duše zrozena vykonávat Boží úmysly! Byla vnučkou některého mučedníka Církve Boží, i volala krev tohoto děda až k Bohu, a zásluha této krve dosáhla od Nejvyššího tohoto zázraku svatosti, tohoto zázraku předivného života, jak jsme jej poznali na tomto vzácném dítěti. Zásluha předkův se neztrácí v očích Božích, a Bůh umí svého dne, své hodiny odměnit tyto zásluby.

Jak jsme již viděli, duše této řeholnice žila jenom z víry. Denně děkovala Bohu, že ji učinil dítětem své Církve: »Jsem dcerou Církve, opakovala často se zanícením jako její serafická matka Terezie. Bůh jest mým Bohem, Ježíš jest mým otcem, Maria jest mou Matkou, andělé, svatí jsou mými bratřími!« Jaká to urozenost, urozenost víry! Tato víra se projevovala opravdu dětinou a panenskou láskou ku všemu učení Církve. Každé váhání při pouhém návodu nebo pokynu Církve ji pobuřovalo; nechápala, jak možno smlouvat s touto Matkou v lásce k ní, v úctě k ní a v poslušnosti k ní.

Její naděje byla plna jistoty, nadšení a síly. Ač si myslila, že jest největší hříšnicí světa, ona, jež si vždy uchovala svou křestní nevinnost, nikdy nezoufala nad Božím milosrdenstvím. Pán ji vedl cestami nejbolestnějšími: přechasto tma v její duši bývala tak černá, že se třesouc ptávala sebe, bude-li spasena.

Pravila 17. ledna 1876: »Včera jsem pocítila velmi živou víru v Boha, ale zároveň bázeň, bych nebyla od něho opuštěna. Ukázalo se vše, co učinil pro mne, i též všechny moje nevděčnosti... a zároveň vystoupila mi myšlenka, že jest pro mne se vším konec. Pravila jsem: Nikdy nespátriti Boha, nikdy!.. Nemohu

k tomu svoliti, toť trýzeň, jež mne žibá až do kostí. A pravila jsem: Pane, raději býti na věky pálena, sekána, rozmilána na mouku; ale smiluj se, dej, ať tě vidím!

»Potom, dnes ráno, dávám se úplně samotna do praní. Nevím, co bych byla učinila se svým tělem; byla bych přenášela hory, byla bych vyvážila všecku vodu z cisterny; byla bych udrhla celý dům z hora až dolů, aniž bych to byla pocítila, tak veliká byla moje trýzeň při myšlence, že nikdy neužřím Boha.

»Hle, čím se mi ulevilo. Pes vyvedl cosi; uhodila jsem ho, a on sklonil poněkud hlouběji hlavu. Potom jdu do refektáře, a on přichází ke mně, zaháním ho, a on přibíhá zase; znovu ho zaženu, a on si sedne za dveře s tváří, jež vzbudí můj soucit. Tu jsem mu dala kousek chleba. Zároveň mne zabrala myšlenka o dobrotě Boží k duši, jež se vrací k němu, jako se tento pes vracel ke mně, a cítila jsem, že mu jest ještě méně možno, by neměl s námi útrpnosti... Byla jsem hluboko dojata, muka moje zmizela; byla jsem nemocna jako na smrt, ale všecko dílo bylo vykonáno.«

Dopuštěním Božím démon se pokoušel tisíckrátě strhnouti ji v zoufalství, namlouvaje ji, že Ježíš ji opustil, a vždy sestra odpovídala démonu: »Doufám v Boží milosrdenství.« Kázala naději všem duším skleslým nebo i hříšným: »Bůh, říká bez ustání, odpouští vše srdci přímému, zkroušenému a poníženému.«

Tato naděje v Boha ji hnala až ke vznešené neopatrnosti. Dokud byla služkou, nikdy si nepodržela ani halče ze svého platu; dávala vše chudým, co dostávala své mzdy. Vždy se vydávala na cesty bez peněz, a vždy ji Prozřetelnost přispěla na pomoc.

Vypravovala nám jednou následující příběh z doby, kdy opustila svou rodinu a šla dle vnuknutí Bůžích.

»Jednou vystoupili jsme z lodi na břeh; nevěděla jsem, co si počíti, už dlouho jsem nic nejedla; měla jsem hlad, a nebylo nic, zač bych si koupila, ať čehokoliv; neznala jsem toho místa a nikoho, a nemohla jsem zůstat na ulici. Šla jsem za cestujícími a vešla jsem s nimi do hostince; nalézám jednu světnici otevřenu, vcházím do ní a jsem samotna. Hlad, jež jsem měla, byl takový, že jsem se již dávala do pláče, ale pravím si: lépe jest pomodliti se. Vidím, jak kdosi vchází a jak připravuje na stůl dobrý oběd; praví se mi, bych jedla. Myslím si: toť svatá Panna, a naobědvala jsem se. Paní hostince přišla s velikou dobrotou ke mně a

vložila mi do ruky zlatý peníz ze svého účesu¹ a pravila mi: »Až budeš odcházeti, dáš jej mému manželu za oběd; nebude-li ho chtít, necháš si ho.« Pán hostince za nic nechtěl peněz přijmouti.²

Jinou ctností, jež vyznačuje tuto krásnou duši a jež zahrnuje všechny ctnosti, jest láska k Ježíši. Milovala Boha láskou čistou, nezištnou, trvalou a hrdinnou. Její srdce bylo jako hořící výheň. Na pouhé jméno Ježíšovo toto srdce bušilo a bývalo opojeno. Často upadala ve vytržení, slyšíc je pronášeti, a ježto k jejímu velikému zahanbení se jí to stávalo před sestrami, zapřísahala je, by neopakovaly před ní tohoto velebného jména.

Z lásky přinesla Bohu nejtvrďší oběti: oběť bohatství, rozkoší, své vlasti, svého blahobytu, své svobody! Neznala než Ježíše, a to Ježíše Ukřižovaného.

Dokazovala mu svou lásku panenskou útlostí svědomí, jež se bávalo netoliko hříchu, ale i jen stínu hříchu. Stalo-li se jí, že poklesla nějakou nedokonalostí, při níž se bála, nepřiložila-li něco své vůli, bývala neutěšitelně zarmoucená. Možno opravdu říci, že v jejím životě a zvláště koncem její pozemské pouti význačnou vlastností její lásky k Ježíši byla ošklivost a hrůza k hříchu.

Druhou vlastností její lásky k Ježíši byla žhoucí horlivost o slávu Boží. A i zde velmi se podobala své serafické Matce, svaté Terezii, jež byla až do posledního dne svého života šířána plameny nejohnivější horlivosti.

Sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného nebylo dosti na tom, že byla horlivá o svoji vlastní dokonalost, přálaf si, by i kolem ní milovali Boha. Byla žárlivá na dokonalost svých sester, v nichž viděla tolikéž nevěst Ježíšových. Čtouc v jejich duších jako v otevřené knize a stihajíc až i prudký a vrtošivý let obraznosti, důrazně a laskavě ukazovala jim na vše, co pozorovala vadného v jejich životě; ale činivala tak, až jí to bývalo dovoleno matkou převorkou. Její slovo bylo zároveň hrozné jako slovo soudcovo, milé a laskavé jako slovo matčino. Pokořila-li se nějak provinilá sestra, bývala odzbrojena a usmívala se. Odpověděla jednou kterémsi sestře, jež porušila mlčení a jež se jí plačíc tázala, odpustí-li jí Ježíš: »Ježíš kárává, jen aby odpustil.«

Jedna sestra konvertka v karmélu pauském, onemocněvši těž-

¹ V jistých končinách Palestiny ženy si zdobí účesy zlatými neb stříbrnými mincemi.

² Záznamy karméla betlémského.

kou chorobou, jež jí nedovolovala zachovávat všecku strohost řehole, pravila jednou potichu několik slov sestře Marii. Ta ihned velmi zvažněla. Po chvíli slavného mlčení pravila jí: »Přeješ si svého zatracení? . . . Přeješ-li si svého zatracení, budeš uzdravena ihned!« Zůstala přísná k své družce po část toho dne, by ji naučila nežádati si než vůle Boží.

Později, když se asi tato sestra velmi zarmoucená nabízela trpěti ještě více, sestra Marie jí pravila: »Nikoliv, můj Bože, dej se tvoje vůle! to dostačí.«

Jindy když tato milá sestra vycházela z hovorny, sestra Marie jí pravila: »Řekla jsi jednu lehkomyšlnou věc; vzpomínej si, poznáš, co to bylo.« Po dosti dlouhém zpytování napomenutá sestra uvědomila si poklesek a přiznala se, že se zapomněla.

Ale horlivost sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného přenášela se i na každou duši, jež se s ní setkávala. Co kněží, jimž prokázala největší dobrodiní! Co duši světských, jež jí děkují, netoliko že jdou cestou ctnosti, ale i cestou nejvyšší dokonalosti! Přála si vštípnout lásku k Ježíši do všech srdcí, i horlivost o slávu Boží, již dává tato láska.

Ale bylo ještě něco vzácnějšího v lásce této krásné duše k Ježíši: totiž láska ke kříži. Kříž býval vždy knihou otevřenou před ní, která jí mluvila o lásce k Ježíši, a by splácela božskému Mistru láskou za lásku, vzdychala jenom po kříži. A také Bůh úplně vyhověl jejím vroucím přáním. Dal jí zakusiti netoliko křížův obyčejných, ale i křížův nejneobyčejnějších. Ještě velmi mladá byla umučena. Potom bylo tělo tohoto andělského dítěte vydáno moci pekelných plukův. Jaký tedy vzor síly, pevnosti v konání ctnosti dala světu, přes všechno stíhání, pokoušení a naléhání Satanovo! A když jí Bůh dal zakusiti ještě nejkrutější ze všech zkoušek, stíhání od lidí poctivých, od jejich vlastních představených, neuměla než se modliti a hnáti ctnost až tam, že urychlovala stavbu karmelu betlémského, by vysvobodila z plamenů očišťovacích duši toho, který jí dal tolik vytrpěti!

Bylo to krásné, viděti ji u nemocných sester, jak bývala samá péče a něžná láska, hledajíc se starostlivostí více než mateřskou všeho, čím by jim mohla uleviti. Lze říci, že se činívala nemocnou s nemocnými, povzbuzujíc jejich myslí nebeskými slovy.

Tato panenská duše, již všechno stvoření bylo jen zrcadlem, milovala až i zvířata, jež vybízela, by dobrořečila Hospodinu. Uved-

me o tom překrásný příběh. Zejména měla ráda včely, jimž mluvila o jejich Stvořiteli, kdykoliv šla mimo jejich úl. Jednou, vidouc, že se chystají rojit, pravila jim: »Stvořeníčka Pána Boha, vyletíte-li a my vás nebudeme viděti, neuleťte, ale zůstaňte na zemi, až přijdu, a potom poletíte na strom.« Na druhý den včely se vskutku rojily, a když to sestra Marie zpozorovala, již se snesly k zemi na louku. Jakmile se ukáže, včely odlétají na strom, s něhož jako by se chtěly brzo rozptýlit. Sestra Marie vybidne své družky, jež šly s ní, by se modlily Veni Creator, a praví včelám: »Ve jménu Ježíšovu, vejďte do úle! Ještě se ani nepomodlily Veni Creator, již všechny včelky chvátaly do úle, který byl u pně stromu. Moc Boží a poslušnost těchto stvořeníček uchvacovaly sestru radostí a podivem.

Ale ctností, jež se nejvíce stkvěla na sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, jest pokora. Pokora jest jako pečeť přitisklá na všechny činy jejího života: jest sama jediná její zbrojí, smím-li se tak vyjádřiti. Bůh ji tolik ukázal její nicotu, že nebyla ani pokoušena k marnivosti v těch velikých dilech, na nichž měl podíl její život. Na chvály často říkávala, jako ostatně i na hanění: »Jsem to, co jsem před Bohem. Jsem jenom hřích, nuzota, nevděk. Můj Bože, smiluj se nade mnou! Proste za mne nebe i zemi, bych byla spasena. Pro svoje nepravosti netěžím ze žádné milosti!«

Z pokory žádala si vždy zůstatí sestrou konvertkou; z pokory vždy konala ráda práce nízké; z pokory milovala pronásledování, opovržení a hanobení; byla by si přála, by ji neviděl a neznal nikdo jiný než Bůh. Ve všech poučeních, jež z poslušnosti dávala duším, neustále se vracela na pokoru: »Buďte maličky, říkávala, maličky jako zemští červíci, ale jako zemští červíci pod zemí. Zemský červ na zemi bývá šlapán nohama neb sežrán jinými zvířaty; zemský červ pod zemí žije a jest chráněn všech nebezpečí.« — »Pokora, pravila jindy, má světlo Boží, zjevuje Boha. Upadnete-li do hříchu, nepozbývejte mysli, ale povstávejte zase, ponižující se. Blahoslaven člověk, jenž hledá poníženosti, ani celé peklo ho nezviklá.«

Na Veliký pátek r. 1876, když trpěla nevýslovná muka, neb se jí otevřela stigmata, byla uchváćena u vytržení a zvolala: »Kam si ukryju svoje klenoty, bych si mohla jíti pro vodu a by mi jich zloději nevzali? Pane, nedopouštěj toho. Hle, co učiním: dám si pás na tělo se svými klenoty a půjdu žebrať k zlodějům; řeknu:

Dejte mi něčeho jísti. Takto budou mít zloději ještě útrpnost se mnou; půjdu a budu se moci vrátiti, navživši si vody . . . Volám na pána zlodějův a pravím mu: »Mám hlad, mám žízeň.« A on mi pravil: »Navaž si a jdi.« — Kdyby byl věděl! . . .

»Učinte jako já«, pravila dále, jako by byla na někoho mluvila: »Nemůžeš-li si ukrýti klenotův, dej mi je, ukryju je. — Nabírala jsem veliký pytel oliv, nesu jej na zádech. Práví mi: Co to nesete? Odpovídám: Trochu hlíny na opravu domu, který se mi boří. — A kdyby byli tušili, že to jsou olivy, byli by mne zabili. — Nalezla jsem Pána, a pravil mi: Co to činiš? — Kradu, můj Bože, jest to dovoleno? — Milá dcero, dovoluji každé duši, by kradla pokoru. — Vyznávám se ti, Pane, z toho, co se mi přihodilo se zloději. A on mi pravil: Učinila jsi dobře. — Pravila jsem: Zatajila jsem peníze, potom olivy: lhala jsem? — Nikoliv, to není lež, učinila jsi dobře; jsi povinna se zatajovati očím zlodějův. . . — Kdosi pravil: Pracuji den ze dne, naklidil jsem tuto pšenici. Potom ho zloději zabili, vzali mu pytel, a jeho ditky umřely hladem. Krácejme zcela nazi v pokoře, nepřítel se vás nemůže dotknouti, poněvadž jste chudí; ale jste-li přetíženi penězi, zabijí vás. Vše to jsou pouhá přirovnání. Nelžeme: Bůh-li nás opustí, jsme hlína. Když pravíme, že máme hlad a žízeň, jest to pravda: země žíznivá. Myslíte, že když to pravím zlodějům, cítím, jak lhu? Nikoliv. A při olivách také toho necítím: vím, že olivy jsou Boží, a země mi náleží. Očistěte svůj úmysl.«

Slyšme, kterak vypovídala jednou, jakými city byla roznice-na, když přistupovala k Stolu Páně: »Pravila jsem Ježíši: Pane, jsem dítě nevědomé, jsem slepa, boli mne noha, jsem slába; přicházím k tobě, bych u tebe prohlédla, přicházím k tobě, bys mne uzdravil a bych chodila, bych nabyla síly, bych nabyla života. Smiluj se nad svým dítětem, jeho přirozenost je poskvňuje, jeho pýcha je špiní. . . Pojď, pojď mi dáti sílu, aby lev mne nesežral. Pojď: tvůj pohled mne uzdravuje; a vše bude tvoje. Jeden pohled toť život, toť kouzlo! Vezmi si moje srdce, moji duši: sjednoť ji se sebou a podej ji Věčnému Otcí. Bez tebe jsem naha: pojď mne přiodíti; jsem nečista: pojď mne umýti!«

Co úchvatných stránek sestra Marie nadiktovala o pokoře! Všechny ctnosti její duše se seskupovaly kolem této ctnosti. Pokora byla takřka sluncem, jež je osvětlovalo, zemí, jež jim dávala život a vzrůst, pláštěm, který jich chránil.

Duše tak znamenitá pokorou nemohla býti než duší poslušnou. A opravdu, celý její život byl jedním velikým úkonem poslušnosti. Nazývala poslušnost křídly duše řeholnické.«

»Poslušnost, říkala, jest duši tím, čím jsou ptáku křídla.

Běda člověku, který neobětuje všeho poslušnosti: své žádosti, své vůle, všeho, co se líbí člověku; nepřináší-li této oběti, nikdy neužije Boha.

»Duše, jež poslouchá Boha, poslouchá představeného: taková jest královnou pokoje a radosti. A ta, jež neposlouchá Boha, neposlouchá představeného, a taková jest královnou zmatku a nepokoje.«

Pravila kdysi jedné sestře: »Ty se přičiňuj, jen abys byla poslušna vrchnosti. Podrobenost a poslušnost jsou dvě svíce, svítící duši ve tmě. . . Právě v černé, v hrozné chvíli třeba se nechati vésti poslušností.

»Vždy třeba poslouchati, vůli svou podrobovati vůli svých představených.

»Není dovoleno uvažovati. Bůh nemiluje duše, jež neposlouchá, jež nepodrobuje svého úsudku. Není dovoleno smlouvat s Ježíšem. Konáte-li něco pro něho, konejte to úplně: nemilujeť polovičatosti. Duše, jež mu nedává všeho, jest jako duše vlažná, a Ježíš ji vyvrhne z úst svých.«

Za jejích zkoušek v Mangalore její zpovědník otec Lazar ji po-
učil, by plivala na vše, co uvidí ve vytržení. Tak jednoho dne,
jsouc zkrušena všelikými útrapami, opakovala Našemu Pánu to,
co mu již mnohokrát pravila: »Můj Bože, jenom když tebe do-
spěji, jsem hotova přijíti vodou, ohněm, i peklem, přeješ-li si to-
ho; ale ať tě naleznu!«

»V tom, pravila, spatřila jsem kohosi před sebou. Plivala jsem,
a Náš Pán (zdá se mi, že on to byl) se usmál a pravil: Dobře, mi-
lá dcero, plivej. Neporouči ti toho tvůj zpovědník; já mu vnukám,
aby ti to kázal. Proč pláčeš? Jsem ti blíže než kdy jindy; nemuč
se. Ale chci, abys stále trpěla, pověz to svému zpovědníku.«

Po těchto slovech utrpení ji ustala, a její srdce bylo naplněno
radostí a pokojem.

»Jednou příkázání, vypravovaly její představené, zvolala: »Bůh
jest samá láska, a já jsem nicot!« Jásala opojením. Pošeptaly
jsme ji do ucha, by tiše doposlouchala kázání; rázem umlkla;
brzo však jsme toho litovaly a poprosily jsme ji potichu, by zase

mluvila. Hned, opojena láskou, znovu se rozjásala ohnivými slovy.

Jednou v refektáři při obědě přišla do vytržení; zdálo se, že patří na jakousi neviditelnou bytost, již podala svou číšku naplněnou vodou; potom vzavši si číši, přitiskla si ji na srdce. Když ji zavolá poslušnost, ihned vstává od stolu, držíc v jedné ruce svoji číši a v druhé kousek chleba. Šla za převorkou do její cely, potom na oddech, mluvíc úchvatná slova o lásce a poslušnosti. Uveďme jich několik: »Láska již nemůže, jest zemdlena . . . Pán mi pravil: Dej mi jísti, dej mi pít. Zároveň prosí i zároveň klade ruku na číši, že si ji nevezme. Dala jsem mu, a on mi koflík vrátil a pravil mi: Nech si ho . . .

»Pán pravil: Blahoslavení ti, kteří vytrvají všemi zkouškami; blahoslavena duše, jež se odevzdává do vůle Páně, vzdávajíc se svých myšlenek: bude královnou.«

Mluvit o zjeveních, kterých se jí dostalo, to bylo jí ještě trpčí; bylo by jí bývalo milejší vykonati kolik postův a jiná pokání než povinnost, uložená jí Pánem, by vše opakovala vrchnosti; přece však nic nedbala na svůj odpor, by neuposlechla, a jakmile vše vypověděla, již na to nemyslela.

Milovala řeholní chudobu a zachovávala ji dokonale; vždy vyhledávala, co bylo nejchudšího. Nositi roucho velmi obnošené a záplatované bylo jí štěstím. V kuchyni nic se jí nesmělo ztratiti, všeho vytěžila. Jednou se stalo, že se jí srazilo mléko. Ihned se obracelíc na Boha, pravila mu: »Ty víš, že potřebuji mléka pro sestry; dám je svařit; požehnej je a učin, by se nezkazilo ještě více, ale by zase bylo úplně dobré.« Její družka nechtěla a nechtěla věřit; brzo však bylo se jí přesvědčiti, že mléko vařic se, zase bylo tekuté a dobré, že nikomu ho nechybělo.

V jejím dětství dostalo se jí od božského Mistra předivného naučení o této ctnosti. Spatřila Našeho Pána na břehu moře, a on jí pravil: »Podívej se na toto nesmírné moře: nuže, neber si jeho vody více, než kolik ti bude nezbytno; ačkoliv moře nemožno vyčerpati, nabírej si z něho jenom v míře své potřeby. Toť abys měla příklad chudoby, kterou jsi povinna zachovávat.« Připojovala: »Díky Bohu, pochopila jsem chudobu a myslím, že jsem ji od té doby zachovávala.«

Ve svých vytrženích často z rozkazu Božího doporučovala úzkostlivě dbáti této ctnosti a prudce se rozhorlovala proti sebe menším pokleskům v ní, tvrdíc, že zarmucují srdce Boží. Špen-

dličku, drobtu si hleděla. Přála si nezbytného, ale co bylo nad to, zarmucovalo ji. »Na velikou opravu, naprosto nezbytnou, říkala, byť stála million, Pán by poslal vše, čeho na ni třeba; ale za stéblo zmarněné jest zraňován a seslal by trest. Za jednu díru ucpanou, když toho nebylo nezbytně potřebí, věru že by jich uměl prorazit deset s druhé strany.«

Pro svou lásku k chudobě sestra Marie zasloužila si býti hlavním nástrojem založení karmelu betlémského, určeného, by uctíval chudobu Ježíšovu v jesličkách.

Nemálo okolnosti jejího života nám ukázalo, jak si vážila panenství. Velmi záhy pochopila všecku jeho výbornost a slíbila Bohu, že zůstane pannou. Věrna svému slovu, odnesla si do hrobu panenství srdce, ducha i těla.

Jednou, aby zvítězila nad prudkým pokušením, vložila prst do ohně a tak jej dlouho držela v plameni, že se jí prst všecek zohavil. Jindy z téhož důvodu přejížděla si rozžhaveným železem po nahém těle. Za čtyřicetidenní posedlosti nikdy nebylo dovoleno démonu říci jen jediné slovo neb učiniti jediný pohyb, který by nechtěl sebe méně urážel počestnost. Celá její bytost takřka dýchala panenstvím; nebylo možno hleděti na ni a přistoupiti k ní, a bychom nebyli jati úctou. Veliká díla jí vykonaná dokazují, až jak bylo její panenství plodno.

Ostatně tělo již nemělo pro ni ceny; byla by je zničila a zmařila strohostmi, kdyby jí byla poslušnost v tom nezdržovala.

Posty o chlebě a vodě po čtyřicet dní jsou častý v jejím životě; ba přihodilo se jí, že se tak postila celý rok. Co drsných pokání konala za spásu měst a národův v nebezpečí! Trpěla ustavičně a přes to vrhala se v nejkrušnější práce.

»Jednou, jsouc krutě trýzněna vnitřními úzkostmi a mukami, nešla k svatému přijímání. Zatím co sestry vzdávaly díky, odebrala se do jedné síně, plné velikánských truhel natlačených prádlem. Bylo je třeba jinak spořádati, i spěchala ujmouti se toho, by ušetřila sestry této práce. Ty zastihly ji u vytržení, jak zametala a jak už vše přestavěla. Tázaly se jí: »Kdo sem postavil tyto truhly?« Odpověděla ukazujíc nám jednu ohromnou: »Jakési dítko ji vzalo s této strany, jiné s druhé strany, a já jsem pomohla maličko uprostřed. Když jste vstoupily, odešly.« Tři z těchto truhel byly tak přeneseny a postaveny na kozlíky. Spatřily ji, jak nese poslední, nejmenší, a jak ji dává na jednu tu velikou, čehož by

byly nedovedly dvě sestry. Čelá ta práce netrvala přes čtvrt hodiny. Sestra pečlivě dometla, pravíc: »Vyvolení Boží jsou čistotní.¹«

31. července 1877, ač velmi trpěla, šla práti do luhovny. Zatím co tam byla zaměstnána, upadla ve slastné vytržení, aniž však přestala práti; když udeřila hodina jídla, pravila: »Jest prý třeba jít k obědu.« Šla a vrátila se potom; bylo viděti, jak prádlo, jež drhla, vůčihledně jí bělelo v rukou. Jako by byla spatřila nepřitele (Satana), a pravila mu: »Nic pro tebe, pracovati pro Ježíše!« A obracejíc se na sestry: »Selma mi pravila: »Budeš-li takhle pracovati, umřeš.« »Tož se podívej.« A drhla ještě horlivěji. »Dlužno vše podrobovati Vrchnosti, pravila, sice Selma tančí.« Jako by ještě k němu připojila: »Jdi hledat do města, kdo tě bude chtít poslouchati; zde všechny vzdaly se své vůle pro mého Stvořitele. Nechce odejít z kláštera, že vidí Boha prostřed něho... Nuže, pravila zase, dám všem sestrám výstrahu...«

Její život plynul takto v mučednictví celé její ukřižované bytosti, nenalézající na zemi nic krásnějšího než přijímatí utrpení pro Ježíše, ať přišlo odkudkoliv a v jakékoliv podobě.

Kteréhosi dne za její přípravy na sliby, jsouc skličena tíhou toho, co nazývala svými nepravostmi, pravila: »Pane, co chceš, abych učinila? Toť vykonáno, Pane; víš, jaké bolesti z nich zakouším v srdci. Množství tvých milosrdenství zahladí množství mých hříchův. Pane, ty jsi Bytost, a já jsem nicota; ty jsi Bůh, a já jsem jenom zrůněčko prachu. Dlužno, aby Ten, kterýž trvá věčně, ustrnul se nad tím, který není nic, a by Ten, kterýž jest věčně Bůh, smíloval se nad tím, který není než zrůněčko prachu. Rozpomeň se, Pane, na dílo svých rukou!

»Potom jsem se s veškerou vírou, s veškerou nadějí, s veškerou důvěrou odevzdala do vůle Boží. Zůstala jsem celou noc v těchto pocitech. A dnes ráno jsem usnula a spatřila jsem Našeho Pána; jeho obličej, jeho tvář, jeho hlava, jeho nohy, jeho ruce, všechno jeho tělo bylo samý prach. Zdál se zmožen smutkem, mukami, úzkostmi; zdálo se mi, že mu z těla vyrážejí veliké krůpěje potu. A zároveň jsem se vrhla na tvář a klaněla jsem se. A tehdy jsem si přála, zdá mi se, vzítí na sebe všechna muka, všechny smutky, všechny úzkosti, všechna utrpení, bych tím osvobodila Ježíše, bych ho potěšila. A tu jsem uslyšela, jak mipraví jakýsi hlas: Moje

¹ Záznamy karmélu.

utěcha bude tobě trním; vůně mých růží bude tobě úzkostmi a moje slasti budou tobě trýzněmi. — Pane, pravila jsem, toť vše, čeho si žádám od tebe, a vše zmizelo. »

Opatrnost hadi pojila se v této duši s prostotou holubičí. Když bývala často brána na radu v nesnadných postaveních, na jejich odpovědech bývala vždy pečť opravdu nebeské moudrosti: slovem řešovala největší nesnáze a naznačovala, kudy se třeba dáti. Její opatrnosti neunikaly ani nejnepatrnější drobnosti života a říkala ve všem, co by bylo nejlépe učiniti.

Její podivná prostota byla jenom výrazem její dokonalé přímosti. »Pán, často a často říkala, oškliví si licoměrnost a miluje srdce přímé. «

»Řeholnice, jež mi sešla krk, pravila mi při každém stehu: »Pamatuj, abys chodila se srdcem přímým a s duchem poníženým. «

»Srdce přímého a ducha poníženého, těch bude Bůh chrániti. Má-li někdo všeliké dobré vlastnosti a nemá-li srdce přímého a ducha poníženého, nenalezne mne ve svém domě. Jest-li kdo sužován všelikými chybami, bēdnostmi, ale má-li srdce přímé a ducha poníženého, nalezne mne ve svém domě, praví Pán.

»Ten, kdo nemá srdce přímého, bojí se člověka.

»Srdce přímé má bázeň Boží a nikoliv lidskou.

»Ten, kdo se bojí tvora, mne odstavuje, praví Pán. «

Sestra Marie bývala zdrojem radosti ve chvílích na zotavenou, zatím co sama se rozkošně zotavovala s obyvateli Ráje. Bývalo cosi líbezného, dětského v jejích gestech, v jejích slovech a v jejím hlase. Slyšme ji:

»Ježíš spí nebo spíše dělá se spícím, ale vidí vše, vše až na dno srdce . . . Nedůvěřujte Ježíši! . . . Zdá se, že spí, nedůvěřujte mu, ale svatou nedůvěrou . . . Ježíš spí, třeba ho probuditi: probouzejí ho tiše skutky Mariiny. Maria, to jsou duše, jež ho milují . . . Má hlad Ježíš: třeba mu dáti jísti; naskytne-li se poslechnouti v něčem, co nám jest velmi zatěžko, jest to posilňující krmě, kterou dáváme Ježíši; jest-li to nějaký milosrdný skutek, sebezapření, něco tvrdého, hořkého, bývá to sladkostí ústům Ježíšovým: jí to, bývá spokojen . . . Ježíš rád se pobaví! Bavi se malými skrytými skutky, jež mu dáváme . . . Naleznete nějaký milosrdný skutek, nějakou záslužnou maličkost . . .; vezmete to na sebe a skryjete to . . . Skrývati, skrývati jest potřebí; tehdy Ježíš se pobaví těmito skrytými maličkostmi, jež mu dáváte, ale ne-

smí se to potom říci. Nesmí, tím byste to Ježíši zase vzali.«

Nikdy se nespátřilo, že by se byla sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného zabývala sebou. Mysletí na jiné a úplně se jim obětovati, bylo jí životem.

Není divu, že s takovými ctnostmi mívala na duše velikou moc. Když mluvivala z vůle Boží, bývalo tolik velebnosti v její osobě, tolik ohně v jejím pohledu a tolik velitelství v jejím přízvuku, že bylo nemožno nepoddati se. Všichni, kdo k ní přicházeli s vírou a pomodlivše se, zakoušeli této spásné moci. Ostatně netěžila z ní, leč aby je hlouběji zasazovala v dobro, hrouzíc je čím dál tím více v pokoru. Její slova se vtiskovala v duši: bývala zároveň mečem, světlem i balsámem. Co duši přivedla zase na pravou cestu! Co jiných bylo pozdviženo ze své skleslosti a potěšeno ze svého trápení! Po jejich slovech cítili jsme se lepšími a silnějšími.

Nikdy neuměla lichotiti. »Pán, říkávala, nepřeje si, abyste dělali poklony.« Ona říkala vždy pravdu, holou pravdu; a by byla pravda ochotněji přijímána, zvláště byla-li tvrda, zavinovala ji v úchvatná podobenství. Mnoho jest duší, v nichž čítala nejtajnější myšlenky. Jisté z těchto duší, štědřeji obdařené, bývaly stále sledovány jejím pohledem. Na těch mívala tisícero božských požadavkův: stále držíc meč v ruce, osekávala s nich vše, co jen na nich zůstávalo lidského. Ve všech těchto nadpřirozených zvěstech, které jí Ježíš ukládal odevzdati, jmenovala se nepatrnou poslicí Pána Boha. »Pán Bůh, říkávala, svěřil mi tuto úlohu ve svém domě, poněvadž nejsem schopna konati něco jiného. Jiným náleží vznešené služby v nitru; pro mne tato nízká služba posilek venku.«

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného věděla, že hodina jejího osvobození jest blízko. Země nebyla ji už ničím, nevzdychala než po nebi, nehleděla si než nebe. »Urychli, Pane, urychli chvíli mého odchodu, jest mi na zemi teskno! Jsem jako dítě, jež ztratilo otce a jež ho běží hledat. Jsi dobrotiv, Pane, ale jsi tvrd! Ach, kdybych byla Ježíšem a kdybys ty byl sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného, nenechala bych tě tak dlouho omdlévati! Jsem jako ptáče uvězněné v kleci: otevři mi dvířka, bych se mohla rozletěti k tobě!«

Pravila v jednom vytržení: »Duše a tělo se spolu hádají; tělo nenalézá duši dosti místa, a duše jest příliš sevřena. Duše praví: Nemohu tě už snášeti, dusíš mne. Očekávají Pána, by je rozloučil, jsou příliš rozhořčeni; nemohou zůstat spolu. Tělo praví: Nechovám tě v sobě násilím, odejdi, uvolniš mne! Duše praví tělu: Což na mně záleží, budu-li si moci prorazit díрку a uniknouti? Dí tělo: Trýzníš mne, odejdi! A duše praví: Nemohu, otevři mi nějaké okénko. Tělo praví: Chci jíti ve svou nicotu! A duše praví: Chci jíti k svému Stvořiteli! chci vyjiti z tohoto vězení! Jak může svět říkati: Uvrzme je do vězení, když jsme již ve vězení? Ubohý světe, jsi slep! Pro mne, zlíbí-li se Pánu osvoboditi mne . . . Činíme s tělem jako s otrokem, ale když se zatvrdí, nebývá možno ho pokořiti, mívá vrtochy. Dlužno, aby násilím zůstávala duše trpěti v tomto bídném těle. Budu je milovati, až mi otevře dveře . . . Jen Pán rozhodne.«

Zjevení a vytržení přicházela v Betlémě dále, tak jako v Pau.¹ A přece s nepodobnou statečností konala do úpadu nejhrubší prá-

¹ Kolikrát jen vařila u vytržení, zpívajíc s obyvateli Ráje a tlukouc si do taktu na masný hrnec nebo na kanna, smažíc, oběcujíc s největší pozorností, co bylo na ohni, v čas to odstavujíc, a vše to aniž se zdálo, že by na to hleděla! Kolikráte, když vyšla z vytržení právě u peci, bylo jí viděti, jak se znamená velikým křížem, jako vždycky, kdykoliv se vracela ve svůj obyčejný stav. Málod kdy se stalo, že nebylo možno tehdy se vzdáliti a nechat ji samotny; činivalo se tak, jak jen bylo

ce. Vidouce, s jakou horlivostí pracuje, nikdy bychom byli nepodezírali vnitřního mučednictví její duše, té žizně po věčnosti, která ji stravovala. V oddechu bývala často uchváćena do vytržení, a ještě mivala pro svoje sestry na osvěžení vzdělávající slova a způsoby nenapodobitelné.

Jednou, když byla mluvila o utrpení a o poslušnosti, připojila: »Čiňte jako včely; sbírejte med všude, kde jej naleznete; potom se skrývejte do svého úle, naleznete posléze vše.« A pravila dále: »Jest mnohem více medu v trní než v květu.«

A ještě dodala: »Bdíme nad cestou, již se ubíráme, aby nás nepřítel neošálil. Často číňme znamení kříže. Pravím vám, čemu mne učí Pán. Jste-li pokoušeny, ať jste kdekoliv, poklekněte před Pánem. Řekněte: Pane, odřikám se Satana, jeho skutků, nechci než tvého Ducha. Nevíte-li, co jest dobré, co jest špatné, pokleknouce řiķejte z hloubi srdce: Pane, odřikám se Satana, jeho skutků, jeho žádostí, nechci než tebe a tvého Ducha. A uvidíte, že vždy budete vítěziti, budete-li věrny těmto slovům; neboť často budete udeřeny, zraněny.

»Víte o tom? Jest jeden stařec, který jest v službě Páně od padesáti let; nebojoval než těmito slovy: Pane, odřikám se Satana, jeho skutků, jeho žádostí, nechci než tebe a tvého Ducha... A nyní odchází vítězem. Vykonal obrácení, vykonal mnoho jiných velmi prospěšných věcí... Démon mu říkal: Jsi dobrý, pokojný, pokouším tě, a ty odporuješ. Slyšel Satana a zapuzoval jej těmito slovy. Zlý duch zkoušel tohoto milého starce pýchou, pomluvami. A Satan, když byl takto proti němu popouzel lidi, přicházel a říkal mu: Hleď, jak tě pomlouvají. A on stále a stále bojoval těmito slovy, jež jsou střelným prachem, dělem; tím jako bychom někoho vystrčili a zavřeli dveře.«

Jindy, mluvíc o rozjímání, pravila: »Třeba míti zbraně při rozjímání a bojovati jimi.« — »A jaké zbraně? tázali se jí. Odpověděla s nevýslovnou rozmilostí a půvabem: »Třeba míti sekeru; a naleznete-li v sobě nějakou chybu, nějakou překážku nebo coko-

možno, by byla uštěřena trýzně, že byla takto spatřena. Někdy, aby se vyhnula tomuto stavu, nebo aby se z něho vybavila, když se jí končil, vbodávala si do těla špendlík, který potom sotva mohla vytrhnouti; jednou zaryla si jej tak hluboko a vytržení trvalo tak dlouho, že jí zůstala rána nesaadno zhojitelná. Svědomí přisutlo ji, by pověděla, jak odporuje působení Božímu, a zpovědník ji to na přístě zapověděl. (Záznamy karmela.)

liv, co třeba zničit, tam dobrou ránu sekerou! sekerou jest dobrá vůle. Potom přijde-li nějaký cizinec, rozptýlení, jež odvracejí od Boha, rychle vystřeliti z pušky!« A jinde:

»Nehleďte na zemi, nýbrž na věčnost. . . Bůh na vás sešle protivnosti. Přijímáte-li je dobře, Bůh vám uděluje milosti a žehná vám; ale bouříme-li se proti stvoření a proti Bohu, nechává nás táhnouti k ďasu. . . Zůstává duši samu sobě. . . Podává ji ještě ruku. . . Ona zamítá. . . I praví: Podávám ti ruku; že však si toho nepřeješ, nechávám tě; nejsi z mých dítek! . . . A dospěla až tam, že již neměla ani víry ani lásky, když ji Bůh ještě podával ruku a ona ji zamítla. »Tehdy byla jsi pokoušena, a neslyšela jsi než pokušení. Chtěl jsem tě vytrhnouti z tohoto stavu, a nepřála sis toho. Neznám tě.«

»Když nějaká větev uschne, co činíváme? Utneme ji, není-liž pravda? a vrhneme do ohně. Sice by nakazila ostatní, přenesla by nemoc na ostatní větve.«

Jsouc dítkem svaté Cirkve až do nejhlubších útrob, trpí všemi pokořeninami, jež páchají zlostníci na této nadpřirozené matce. Její oddanost k papeži byla čím dál větší a větší. Bůh ji za to odměňuje, zjevuje ji předem smrt Pia IX. a zvolení Lva XIII.

Počátkem prosince 1877 pravila: »Spatřila jsem dvě dítek (andělů), jak připravují Svatému Otci lože. Spatřila jsem ho několikrát. Potom svatá Panna držela mu nad hlavou korunu, ale chyběla jedna růže na předu; chybí na ni ještě jiná drobnost.«

Deset let před tím v měsíci srpnu 1867 svatý Eliáš, mluvě vidoucí o Piu IX., pravil jí: »Tento Otec jest světec! Po něm přijde jiný, takový jako žádný jiný; bude mnoho trpěti v rukou Božích; nebude křížův takových, jakých se dostane jemu. Třetí Svatý Otec bude serafický.«

Ve vytržení 21. ledna 1878 pravila o Piu IX.: »Můj Otec co nevidět odejde. . . Strojí se processí. Vzdává se chvála Bohu. . . Zástup panen a Pán v jejich čele přijdou pro mého Otce. Požehnal mi na čele prstem, kterým držívá Ježíše. Jsem šťastna nad svým Otcem. . . Ptáci zpívají, země se třese radostí a nebe též. . . Když nějaká duše jest věrna, oh, jak bývá vše spokojeno. . .«

V jednom dlouhém listě, odeslaném 27. ledna 1878 patriarchovi jerusalemskému,¹ pravila o Piu IX.: »Spatřila jsem, že náš

¹ Za svých vidění a vytržení často dostávala rozkaz, by podrobila, buď v celku neb z částí, vyšší autoritě to, co viděla a slyšela.

milovaný Otec a Velekněz Pius IX. brzo odejde, jeho koruna jest hotova. Před několika dny jsem viděla, jak na ní chyběla ještě jedna růže; nyní však jsem spatřila korunu znovu, a nechybí na ní nic. Svatá Panna ji drží ve svých rukou, připravenou, by mu byla vstavena na hlavu.

»Spatřila jsem též jakoby processí, jež se strojí přijíti pro něho, a vidím Svatého Otce jakoby v podobě dítěte, hostie, posléze jistým způsobem, kterého nemohu vysvětliti. Učinil mi znamení kříže na čele a pravil mi: »Dítě, žehnám vám, nevím, vidím-li vás v blouznění či doopravdy, ale jsem nemocen: modlete se za mne.« A já, vidouc processí, jež se pro něho strojí, pomyslíla jsem si: Vy za mne byste se měl modliti, ale neřekla jsem toho. . . Pane, pravila jsem, dopusť, aby se dožil triumfu Církve. — Dožil se jeho červánkův, odpověděl mi Ježíš. — Jak to, Pane, vždyť se nedožil, by mu byla vrácena jeho práva? — A Ježíš odvětil: Což se nedožil, že jeho ovečky se vracely do jeho ovčince?»

3. února 1878 k tomu dodala: »Spatřila jsem svatou Pannu, jak držela v rukou našeho milovaného Otce a Velekněze Pia IX.« Za čtyři dni Pius IX. skončil smrtí předurčeného.¹

Za dlouhého vytržení 17. února zdálo se, že spatřila Svatého Otce Pia IX. v slávě, a zvolala unesena: »Můj Otec mi pravil: S Bohem, dítě, na brzkou shledanou!« O něco později dávala na Boží rozkaz několik výstrah klášterní obci a připojila: »Jak jest Pán Bůh dobrotiv, že vás vystřihá! To náš Otec vám toho vyprosíl.« Mluvic o jeho smrti, pravila: »Pravil svým dítkám: »S Bohem, ditky, přeju si, abyste byly věrný. Vizte: Vše pomijí!« Připojila: »Pohledte, když můj Otec zemřel, zdá se mi, že nebe i země jásaly a chtěly jej vyprovoditi. Měl však takové tělo jako jest naše. Praví, že nic vám nebrání, abyste se nestaly svatými jako on.

»Dnes ráno jiný milý tatíček odešel jako on (Svatý Otec); neznala jsem ho na zemi, ale nyní ho vidím. Má tutěž čest, tutěž slávu před Bohem jako náš Otec. Také jej provázejí všickni tvorové. Milý tatíčku!« A opakovala s nevýslovně radostnou tváří: »Milý tatíčku, žárlím.«²

Přejdeme nyní k volbě Lva XIII. Slyšme, co pravila 18. února 1878:

¹ 10. února přišla depeše, že Svatý Otec zemřel. — Ježto depeše nebyla úřední, pochybovalo se, že vskutku umřel, ale extatická tvrdila, že to jest jistě pravda.

² Mluvila o nějakém prostém knězi.

»Spatřila jsem Svatého Otce, kterého si Bůh zvolil. Náš Pán má ruce na jeho hlavě; vyvolil jej, jej přepokorného. Budoucí Svatý Otec se modlí a hledá mezi kardinály, který jest nejpokornější, by ho volil, a zároveň Bůh volí si jeho, jakožto nejpokornějšího. Zdá se, jako by se bránil rukama rukám Našeho Pána nebo spíše tomu důstojenství, a čím více se mu brání, tím silněji Bůh mu tiskne ruce na hlavu.«

Za jednoho vytržení ve dnech následujících pravila: »Nástupce mého Otce jest zvolen. Svatý František ho miluje a svatý Dominik ho tiskne na své srdce! Bůh ho posvětil! Bůh ho miluje, a on miluje Boha. Budeme mít Otce maličkého, pokorného, který prchá poct. Nechává jich ostatním; nemá svého já. Miluje chudobu. Bůh ho posvětil. Práví: »Nejsem schopen«, a Ježíš praví: »Budu s tebou.« — Oh, jaké to štěstí, dostane se nám dobrého Otce!...«

24. února Náš Pán ji poručil, aby oznámila patriarchovi jerusalémskému následující zvěsti: »Jest tomu týden, co jsem spatřila nového Svatého Otce. Hle, kterak:

»Spatřila jsem ho na jakémisi osamělém místě, modlí se. Cítí, že ho Pán určuje, by byl papežem, a modlí se k Pánu, by ho ušetřil tohoto kříže. Ukazuje Pánu jiné, poněvadž je nalézá pokornějšími sebe. Zdá se mi však, že nejpokornějším a nejdůstojnějším jest on. Práví: Pane, smiluj se nade mnou! Mysli si, že kterýsi jiný jest schopnější a že lépe bude úřad zastávat než on. A Pán klade mu na hlavu obě své ruce a praví: Světím tě nyní a na vždycky za svého Pastýře.

»Dnes v noci (24. února) jsem spatřila svrchovaného Velekněze. Klečel, a spatřila jsem Našeho Pána, jak mu klade ruce na hlavu říka: *Stella versa* nebo *bersa*,¹ nezapamatovala jsem si dobře posledního slova. Nesrozuměla jsem, jest-li to jeho jméno, či označuje-li to něco. Náš Pán se po těchto slovech vzdálil.

»Přistupuje k němu svatý František z Assisi, líbe ho na čelo a uctivě odchází. Přichází svatý Dominik a líbe jej na pravé ramě. Potom přichází svatý Ignát, který jej líbe na obě ramena. Po něm přišel svatý Augustin, který ho políbil na hlavu nad čelo. Spatřila jsem svatého Jeronyma, jak ho přišel políbit na srdce. Po svatém Jeronymovi jsem spatřila prvního patriarchu jerusalémského, který prolil svou krev (zapomněla jsem jeho jméno), jak

¹ Ve znaku Lva XIII. byla hvězda vrhající paprsky shora dolů.

záře radosti přišel ho pozdravit. Spatřila jsem ještě více svatých a více dítek, kteří ho přišli pozdravit.

»Po nich přišla svatá Panna, ovinula ho svýma pažema a přitiskla si ho na srdce.

»Nevím, co bude tento svatý papež. Nemohu toho určitě vyjádřit, ale mohu říci, že jsem šťastna, jsouc pod jeho vládou.

»Vyznávám se, že při vši mé radosti mučí mne maličko zvědavost, co znamenají ty rozličné polibky, ale jsem ve své duši uchrácena radostí. Jest to pro mne velmi potěšující. Pán mi pravil: Napiš svému Otci, ať uchová tento list, neb v něm jsou věci, jež budoucnost uvede ve známost.«

Toho měsíce mluvila u vytržení o matce Emilii Julienové, generální představené sester svatého Josefa od Zjevení, zemřevší 27. ledna toho roku. Pravila: »Oh, jest s Ježíšem. . . Myslí o ní, že jest v Očistci a že tam velmi trpí; modlí se za ni, a ona jest s Ježíšem! — Matičko, modlete se za nás. . .«

Již přes rok sestra Marie bývala někdy pužena Božím vnuknutím, by žádala monsiñora patriarchu jerusalémského o povolení, by byl založen v Nazaretu karmelitánský klášter; připomínala mu s libeznou prostotou a dětinností, že zprvu nechtěl karmélu v Betlémě, a dodávala, že v odvetu má sám žádati v Římě, by bylo dovoleno toto nové založení. 10. dubna 1877, když právě s ním o tom zase mluvila v hovorně, monsiñor, dobrotivě se usmívaje, odpověděl jí: »Pořád mi to vyčítáte, tož už napiši do Říma a požádám, by to bylo povoleno.« Velebný patriarcha netoliko že vykonal, co slíbil, ale ještě uložil komusi, by vyhledal v Nazaretě nějaké příhodné místo novému karmélu, jakmile Řím povolí, by byl založen.

»Járku, pravila sestra Marie u vytržení 25. dubna 1878, zapomněla jsem vám pověděti, že jsem v noci spatřila jakéhosi jinocha, jako nějakého cestujícího, s holí v ruce: nevím, jest-li to Ježíš, nevím, kdo to jest. . . Byl tuším se svatým Josefem. Pravil mi, že chce dotovati Nazaret. Pravila jsem mu: Chceš tedy býti jako sestřička? A Ježíš jí odplacuje! — A on mi odpověděl: Jsem větší, bohatší než sestřička. Jsem více než sestřička! . . . Velmi mne upoutal. . . Nevím, jest-li to Ježíš; zdá se, že mu jest osmnáct až dvacet let.« Zdálo se, jako by ho byla viděla, a pravila: »Není-liž pravda, neprosila jsem vás o nic. Slíbil mi, že vše

¹ Sestra Marie nazývala tak zakladatelku karmélu betlémského.

vykoná. Nepotřebuje ničeho pro dům.¹ Napsal jakousi listinu, viděla jsem písmo: jest ve všech jazycích. Pravila jsem mu: Že jsem tě o nic nežádala! Tobě samému se dostalo vnuknutí! Dal popsaný papír svatému Josefovi.« Volala nebo raději zpívala s nevýslovným opojením: »Máme zakladatele! ... srdce se mi třese veselím. Nazaret jest dotován!«

Spasitel též v této době ukládá své služebniče vyřizovati důležité vzkazy církevní vrchnosti. Zároveň čte v srdcích a jako první vidí vzdálené události. Tím bylo možno, že opakovala 18. listopadu 1877, jsouc po mlčenlivém rozjímání opojena radostí: »Chvalme Boha, dobrořečme jeho svatému Jménu! Oh, jak jest krásný, oh, jak jest dobrotiv: Jest tu jeden hoch, který nechtěl nepříteli vydati hostie; jest mučenníkem. Nyní požívá slávy, již nelze vyličit. Bili jej ve tvář, usekali mu ruce, dupali po něm, a nemohli mu ji vyrvat. Pán ho miluje! Miluje ho tolik, že toho nelze pochopiti! Dnes jest jeho svátek, a třeba se radovati. Nebe se raduje, a země též se má radovati. Budeme míti nového ochránce, poněvadž nebe ho miluje; Pán ho miluje.«

Andělé svými častými zjeveními připravují svou sestru na radosti vlasti. Plní ji sluch svým zpěvem, a tato nebeská hudba ji opájí a posilňuje i tělesně. Svatá Panna nemíni zapomenouti svého věrného dítěte. Dává mu na srozuměnou, že jeho kniha se již dopisuje, že smrt se blíží, že nebe ho očekává. Zvláště Ježíš potěšuje svoji služebnici. Už jí ukázal odplatu panen v slávě. Hle, jak popisuje tuto slávu panenství:

»Ženich kráčí, a panna ho následuje, a na čele panny jest napsáno jméno Beránkovo; tělo pannino a tělo Beránkovo jsou toliko jedna bytost. Ó panno moudrá a věrná! Potupíte-li pannu, tupíte Beránka. Panna zpívá stále; následuje Beránka a nikdy se neunaví; sklání se a vydává vůni v takové míře, jak si zasloužila na zemi. Ó pohledu na Beránka, na mé slunce, na můj život! Moje duše už nemůže dále, moje duše už nemůže dále! - Ó panno moudrá! jméno Beránkovo jest stále napsáno na tvém čele.

»Růžena Terezie má napsáno na čele jméno Beránkovo, za-

¹ Nerozhodujce předem o nadpřirozené realitě tohoto vidění, uvedeného vlastními slovy sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, poznamenáme toliko, že slova »jinochova« se splnila; dnes přes nespočetné nesnáze od tamnějších úřadů a přes nepříhodnost místa, na pahorek vévodícím Nazaretu a jeho svatyním vypíná se půvabně nový karmél.

sloužila si toho láskou. — Růžena Terezie praví: »Milá dcero, choď stále ve šlépějích Beránkových. Pamatuj si, že anděl zapisuje tvoje vzdechy, tvoje kroky a vše. . . Budu tě nazývatí milovanou dcerou, budešli vše konati pro lásku. . . Před duší, jež jest znamenána jménem Beránkovým, země, skály, vše se před ní třese.

»Vidím Beránka, a panny jdou za ním; nemyslila jsem, že by jich bylo tolik. Jest jich mnoho, přemnoho. Spatřila jsem mezi nimi Růženu Terezii, Marii des Anges, Magdalenu de Pazzi a Markétu-Marii! . . . Každá z nich má svou odlišnou vůni, dle ctnosti, jež se na ní nejvíce stkvěla. Jest tam široká cesta do věnce kolem jakési hory; Beránek kráčí touto cestou, a panny ho následují. A s obou stran cesty jest přemnoho řad květů, květ na květu. Jsou to růže, fialky, kvítí všeliké, jež vydává vůni v poměru s ctností, konanou dušemi, jež nejsou pannami, jež však přece požívají blaženosti. Když jde Beránek mimo, všechny květy se sklánějí a vydávají svou vůni. Zásluhou nejvznešenější jsou v předu; jejich lodyhy jsou nejvyšší; a když se Beránek ubírá mimo, dotýkají se ho sklánějíce se.

»Panny následují Beránka a pějí píseň, již nikdo jiný nemůže zpívatí. Panna není pannou toliko tělem, čistotou; zvláště jest pannou svou láskou. Ta, jež se prohřešuje proti čistotě, ubližuje sama sobě; ta však, jež se prohřešuje proti panenství lásky, zraňuje kromě toho Ježíše. Jest těžší prohřešiti se proti panenství lásky než proti panenství čistoty.«

V jisté hodiny sestra Marie zakouší opravdu smrtelných úzkostí vnitřní opuštěnosti. Touha po nebi stává se každým dnem prudší a prudší. Prosi o modlitby všech těch, které miluje, aby tento odchod jí byl urychlen. Obrací se i na anděly, by dosáhla této milosti. Uveďme dle jejího líčení několik slov z jedné takové nebeské rozmluvy:

Spatřila jsem dva, kteří praví: »Vezmi s sebou toto dítě, již nemůže zůstatí na zemi!« Přistoupila jsem potichoučku a pravila jsem jim: Řekněte mu to. . . Pán mne spatřil a poněkud se rozhněval. . . Tak se stává zvědavcům, ale on mi odpustí, poněvadž to jest z touhy, bych přišla k němu. . . Pane, smiluj se nad tímto dítětem, trpí na zemi. Hledí okem nikoliv útrpným. . . Dítě pravi: Milosrdenství tomuto dítěti! . . . Dívá se. . . Cítím, že mne miluje. . . Miluje mne, a nepřeje si. . . Vlasy splývají mu na plece, jeho pohledy pronikají srdce! . . .«

V měsíci lednu 1878 byla slastě uchváčena do vytržení a pravila o své smrti: »Slibil mi, že brzo, velmi brzo! chybí mi už jenom toto«, a ukazovala koneček prstu. Stála, a zdálo se, že pohlíží na jakousi neviditelnou bytost: »Ano, pravila, ah ano, šťastný ten den! ano, spatřila jsem jej a mám jej tu stále vepsaný«, a ukazovala na svoje srdce. »Jest to krásné, když se to vše vidí, ale jest to velmi nesnadno. A nikdo nepadá tolik jako já. Divím se, měla bych býti rozdrčena, nemíti rukou ani nohou. Nikoliv, nezdvihám hlavy, mám ji velmi nízko. Přece však si žádám pozdvihnouti ji, bych tě uviděla, ó šťastný dni!«

Bůh dovoloval takto, aby vše přispívalo ke křižování této krásné duše, než ji povolal k sobě. Byla hluboce přesvědčena o nedokonalosti všech svých skutkův; považovala se za nejhříšnějšího ze všech tvorův. Bázeň, aby neurazila Boha, ji drtila, i říkala stále: »Již nemohu žíti, ó můj Bože, vysvoboď mne!«

Jednou, mluvíc o tom, čeho zakoušela ve svém nitru, pravila: »Můj Bože, jaká jsme nicota! Jak si může člověk osobovati nějaký statek? Včera jsem cítila Boha, jak mne táhl k sobě, i zápasila jsem (s vytržením). Pravila jsem mu: Jdi maličko dále... On mi rozumí... Prchala jsem před ním, jak jen jsem mohla, a usnula jsem. Té noci již jsem necítila Boha. Dnes bych si přála naň mysliti, přiblížiti se k němu, a jest daleko. Volám ho, zapřísahám, a zůstávám úplně prázdná... Můj Bože, možno říci, že by člověk mohl něco? Přece však mám vnitřný, hluboký pocit, že Bůh přes moje nevěrnosti mě miluje a že mne spasí pouhým svým milosrdenstvím.«

Někdy v záchvatu horlivosti upadala v některé zdánlivé nedokonalosti, pro něž celou noc lkávala a plakávala: neodvažovala se přistoupiti ke Stolu Páně. A přece, jak vypravovala, »dítka« ji řeklo: »Proč opouštíš Ježíše? V nebi ti nebude možno přijímati svého Stvořitele. Proč se báti zde na zemi přijímati svého Stvořitele?«

S jara roku 1878 převorka karmélu, provázena jednou jinou sestrou a pokornou sestřičkou konvertkou, odebrala se do Nazareta, by se podívala, kde bude postaven nový karmél. Místo, jež by bylo nejvýhodnější ke stavbě kláštera, vyvolil msgr. Bracco, patriarcha jerusalémský. Ježto nepřišla ještě chvíle, by se odhalily zázračné události, které se staly na této cestě, povíme toliko, že vidoucí označila s největší určitostí jistá místa, pod nimiž by

se nalezly zbytky po velebných svatyních, což se v budoucnosti potvrdilo.

Sestra Marie vrátivši se do Betléma, s horlivostí bez mezí oddala se dostavování karmelu, nejúčinněji dohlížeje na práci. Čím dál tím více budily podiv cesty Boží v tomto dítěti, ale byla obava, aby tento klenot, který se stával čím dále tím vzácnějším, zbavuje se zkouškami všeliké příměsi, nebyl brzo odňat všem, kteří ho milovali. Ona pak věděla, že její vyhnanství se skončí co nevidět, a tato myšlenka ji uchvacovala a opájela: »Uzřím svého Boha, volala. . . Nikoliv z dálky jak ho vidím nyní, ale ve skutečnosti, v pravdě. . . Uzřím Boha živého! . . . Uslyším jeho hlas. . . Moje kosti a moje tělo budou nasyceny radostí. . . Byla jsem v propasti, a s ním budu v paláci!

»Až tě uzřím, vše ve mně nabude zase života a nové moci v tobě, můj Bože! Ó můj Bože, jak jest svět slep, že se bojí smrti! Té šťastné smrti! . . . Ó smrti dobrodějná, rychle mě vrať mému Nejmilejšímu! . . . Ano, jsi dobrodějná, vysvobozuješ z vězení. . . Vyjítí ze tmy a objevití se v světle! . . . Uzřím svého Boha. . . Pán to přislíbil! . . .«

2. srpna¹ uslyšela tato slova: »Pán má slitování s tebou! dostane se ti utrpení krutého, ale dosti krátkého.«

4. srpna ohlašuje svou velmi blízkou smrt ve dvou listech psaných představenému knězi Nejsvětějšího Srdce betharramského a otci Estratovi.

Slyšme vypravování jedné karmelitky² betlémské o posledních dnech této pravé dcery svaté Terezie, o její smrti a o jejím pohřbu.

22. srpna 1878. Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného trpí mnoho. Přece však se vrhá do práce s neslýchaným úsilím a s podivnou obětavostí.

Pravila nám několikrát: »Přičiňuji se, seč jsem, aby se rychle postupovalo, byste, až umru, měly klid a pokoj.«

Dnes ráno byla velmi slába a přes to se chystala, že bude dvojnásob bdělá. Dvakrát v zahradě padla.

¹ Almužník karmelu pravil někdy v měsíci srpnu převorce karmelu, mluvě o sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, již často potřebovala, by mluvila arabsky s dělníky: »Hle jedno proroctví tohoto dítěte, jež se nesplní: pravila, že se nedožije tří let od svého příchodu; v několika dnech už uplyne ta doba, a ona jest plna života.«

² Její bývalé vůdkyně v noviciátě a její tajemnice.

Asi v deset hodin, zase v zahradě, konajíc nějaký milosrdný skutek, vystupovala po jakýchsi špatných schodech, a spadla s nich; roztržila si levou ruku. Spadla již po třetí. Narazila se na kbelec zázračného kakostu, jehož si žádala od Našeho Pána znamením o založení betlémského karmelu.

Od první chvíle ubohé dítě velmi strádalo a pravilo naši velebné matce: »Matko, toť návěští k odchodu«; a ostatním sestrám: »Jsem na cestě do nebe, žádost celého mého života se již brzo splní: již brzo půjdu k Ježíši.«

Byla jí věnována a bylo přikázáno, by se jí věnovala všechna péče potřebná v takové nehodě.

Obětovala své kruté bolesti za Církev a za Francii, za karmél pauský, za kongregaci betharramskou, za naši klášterní obec, prosíc, by tento karmél stále zkvétal před tváří Boží, a též aby se vrátila k Bohu jistá duše nevěřící.

24. srpna. Od té, co naše milovaná sestra padla, nemoc se zhoršila, zvláště od včerejška; jest obava, aby nedostala sněti.

Jen s velikou námahou a s dvojnásobnými bolestmi v celém těle mohla lačna přijmouti Tělo Páně v jizbě pro nemocné.

Bolesti v prsou a v srdci vzrostly ji dvojnásob. Zachvátilo ji dušení, a vše to s takovou prudkostí, že zapomínala své ubohé ruky, jež ji přece hrozně bolela; má kosti od zápěstí po loket roztrženy v několik kusův.

Nabízí se Pánu Bohu vytrpěti v tomto životě vše, čeho si bude přát, jen když se nad ní smiluje pro onen život. Ostatně modlila se tak ustavičně, zvláště od dvaceti dní; co se týče utrpení, zdá se, že byla zcela vyslyšena.

25. srpna. Naši sestře daří se od dnešního rána velmi špatně. Doktor chirurg, jehož jsme povolali z Jerusalema, zjistil sněť, neobyčejně silnou a velmi již vyvinutou. Hádá ji nejvýše dva dni života. Zděšení jímá všechna naše srdce a jeví se ve všech obličejích, neboť život tohoto dítěte jest nám všem i každé zvláště dražší našeho vlastního života. Ona, jež chápe svůj stav, jest klidna a odevzdána do vůle Boží.

Odpoledne důst. otec Guido, františkán,² náš výjimečný zpovědník, přišel navštívit naši drahou ukřižovanou. Vyzpovídal ji a přinesl ji Tělo Páně. Vzdychala po okamžení, kdy přijme svého

¹ Byla o ní řeč v kapitole XV., str. 165.

² Ředitel Casa-Novy v Jerusalemě a potom arcibiskup alexandrijský.

Nejmilejšího, a opakovala: »Přiď, Pane! . . . Pane Ježíši, přiď!« Milostí, odpustkův a rozhřešení dostalo se naší milované sestře v míře přebohaté, a přijímala je úplně při vědomí. Neušlo jí ani slovíčko ze všech modliteb a dosti snadno se žehnala.

Brzo potom msgr. patriarcha, jehož si přála spatřiti, přinesl jí ještě nové milosti a nová požehnání.

Projevila žádost přijmouti Poslední Pomazání, i ráčil jí ho monsiňor udělit. Přisluhovali mu důst. otec Guido a otec Belloni. Zdala potom klášterní obec za odpuštění všech soužení a pohoršení jež jim snad od ní vzešla. Mluvila slovy tak dojemnými, že jsme tonuli v slzách.

Po obřadu monsiňor jí pravil: »Jste nyní připravena odejít?« »Jsem, milý otče.« — »Jste odevzdána do vůle Boží na život a na smrt?« — »Jsem, milý otče.«

A ježto jevila velikou žádost nebo spíše velikou radost, kdyby umřela, monsiňor se jí tázal, vzdala-li by se života, kdyby si přál Pán Bůh. Odpověděla: »Ano, milý otče.« Ale ihned dodala: »Ó šťastně umřít, ó šťastně umřít!« Pravila monsiňoru, jak jest šťastna a že jí už ničeho nechybí. Potom mu děkovala a pravila mu, že na věčnosti nezapomene na něho a že bude prositi Pána Boha, by posílil jeho zdraví.

Opouštěje ji monsiňor jí zůstavil zahrnutu milostmi a v libém pokoji.

Za chvíli vešel chirurg a několikrát řezal a vypaloval její ubohou ruku, snaže se nám ji zachovati o několik hodin déle. Necítila toho; sněť se šířila již na bok, na ramena a na krk. Sledovala všechny pohyby lékařovy a byla tak klidna, jako by byl řezal a páčil do dřeva. Děkovala mu za jeho péči. Později děkovala mu ještě jednou, pravíc, že Ježíš mu to oplátí.

Večer se zdálo, že trpí méně; ale k jedenácté hodině neduh se zhoršil; již stěží mluvila. Uvedli otce Belloniho, našeho zpovědníka, a otce Chiroua, našeho almužníka, kteří nocovali ve vnější věži a kteří jí přišli posílnit slovy naděje. Tážali se jí, má-li něco, co by jí tížilo: »Oh, nemám, pravila, nemám nic pro nikoho, jsem pokojna.« A obracejíc se na otce, připojila: »Nyní nemohu mluvit, ale na věčnosti budu se za vás modlit, nikoho nezapomenu.« Nedlouho před tím pravila: »Díky, Ježíši, díky, Maria! Vše pomíjí! Jest konec! Nezahynu od ruky, ale tímhle.« A ukazovala na svoji hrud a na svoje srdce.

Pravila ještě: »Myslím na Boží dobrotivost ke mně a na svoji nevděčnost. On ke mně stále dobrotiv, a já stále nevděčna! Ale mám důvěru.«

Jinou chvíli se jí tázali, nelituje-li, že odchází dříve, než jest vykonáno v Betlémě dílo betharramské.¹ Odpověděla: »Jest vykonáno v nebi; tudíž se to stane na zemi.«

V těchto čtyřech dnech, co stonala, vzývala často svoji nebeskou Matku, nazývajíce ji někdy Matkou lásky; poslední noc svého života zase ji prosila tímto jménem.

Slyšeli ji, jak několikrát opakovala: »Budiž jméno Boží požehnáno!«

Po půlnoci ji otcové přinesli Tělo Páně a byly jí uděleny odpustky našeho Řádu in articulo mortis.

Stkvěla se, zářila a jako by byla již požívala slasti nebeské.

Po chvíli, když k ní mluvili o čemsi, odvětila tiše: »Nechte mne s Ježíšem a mysliti na jeho dobrodiní!«

Na vzkazy pro nebe, s nimiž se na ni obraceli, říkala: »Nyní jsem příliš utrmácena, ale až na věčnosti!«

Přece však nám pravila v jinou chvíli: »Pomněte, že všepomíjí a že nebudeme míti při smrti na ospravedlnění před Bohem než to, co proň vykonáme v životě!«

Těž dala na jevo svoje štěstí, že umírá jako řeholnice.

K jedné hodině, vidouc nás ještě kolem svého lůžka, pravila nám: »Jděte si lehnout; dostačí, zůstanou-li dvě. Nemyslete ještě, že skonám. Skonám jistě, ale mám ještě mnoho trpěti: zavolám vás.«

Zapomínala dle svého obyčeje svého krutého utrpení a snažila se nás ujistiti, že se jí vede lépe, bychom se jí nebáli opustiti. Bylo dětinně a něžně dojemavo, když pravila: »Matičko, jděte si odpočinout. Sestřičko, jděte si odpočinout.« Jmenovala jich několik, zvláště nejslabší, a všechny odpiraly, že ji neopustí.

Zapomněli jsme se zmíniti, že po svatém přijímání jazyk se jí zase úplně uvolnil.

Některé sestry se odhodlaly posléze opustiti ji, a zdálo se, že

¹ Jednalo se založiti v Betlémě dům kněží Nejsvětějšího Srdce betharramského, by vedli duchovní správu karmélu. Sestra Marie se již ucházela o schválení v Římě. Zásluhou jejího naléhání mgr. patriarcha jerusalémský potvrdil jednoho z těchto kněží jako almužníka karmélu. Přistělt 20. července 1877 otec Chirou, by zastával tento úřad.

ji to velmi těší. Ale brzo nás srdce přivádělo zase k tomuto dra-
hému pokladu, který jsme již již ztrácely. Litovaly jsme pouhé
minuty, které jsme nebyly u své milované sestřičky.

Asi v půl páté pravila s výrazem, kterého nelze vyličiti, nebo
spíše vykřikla: »Jako žíznící jelen vzdychá po vodě potoční, tak
moje duše vzdychá po tobě, ó můj Bože!«

Ve tři čtvrti na pět zachvátilo ji prudké dušení. Náhle si kleká
na lůžku, a spínajíc ruce, praví silným hlasem: »Umr, nastává
poslední chvíle. Zavolejte všechny sestry; dusím se.« Zdvihá se
na posteli a učiní několik chvatných krokův k otevřeným dveřím.
Tam by byla padla, kdyby ji byly dvě sestry neposadily na židli
a nezadržely ji. Chvilí svíraly ji kruté bolesti.

Klášteří obec se shromáždila. Naši dva dobří otcové přišli za-
se, by stáli při ní. V pět hodin zvonilo klekání; pokřižovala se, a
bylo viděti, jak pohybuje rty.

Za chvíli ohlédla se udiveně a s opovržením stranou; ihned
však se jí obličej zase vyjasnil; její pohled se rozzářil jako u vy-
tržení, ale toliko na okamžení.

Potom jako by se byla zotavovala z tohoto záchvatu. Měla ještě
silu a statečnost učiniti několik krokův. Potom ji síly znovu vy-
pověděly službu.

Takto si uchovala úplné svoje vědomí a svoji sílu vůle až do
poslední chvíle.

Napověděli ji toto vzývání: »Můj Ježíši, milosrdenství!« a ona
pravila: »Och, ano, milosrdenství!« To byla její poslední slova.
Dali ji políbiti kříž. Bylo to teprve několik minut, co zase ležela.
Otec Belloni přerušil modlitby doporučující duši, by ji dal posled-
ní rozhřešení, a ihned odevzdala svou krásnou duši svému Stvo-
řiteli, bez smrtelného zápasení, s nebeským úsměvem v pohledu
a tak tiše, že jsme to sotva zpozorovaly. Bylo deset minut přes
pět hodin.

Byly jsme tam všechny, šťastny, že jsme při tak krásné smrti,
jež uprostřed našeho nářku nám zůstavovala slastný pokoj. . .
Ačkoliv nám pravila naše milá sestra, že se nedožije tří let v Bet-
lémě, dobrotivý Bůh dopouštěl, že jsme o tom hrubě nepřemý-
šlely. Samo ubohé to dítě ještě několik hodin před smrtí snad
očekávalo kruté utrpení, jež jí bylo předpověděno; to proto, že
ve své horlivosti a obětavosti nepovažovala za nic, co až dosud
vytrpěla.

Ač neopominula nic, by urychlovala práce v klášteře, skonala, zůstávajíc zdi nedostavěny; tedy se nedožila, až by se klášter dostavěl, jak nám to též nejednou předpověděla.

Karmél pauský, jak bylo jeho právem, přál si mít její srdce. Upozornily jsme na to chirurga, který ji léčil a který přišel asi v osm hodin, hodlaje tělo otvírati. Jakmile spatřil srdce, znamenal jakoby jizvu; než je vyňal, zavolal naše dva otce a ukázal nám všem spáru, jež oba okraje se zdály oschlými, což dokazuje, jak pravil, že tato spára nevznikla při otvírání.

Otec Belloni mu namítl: »Ale, což to není možno nějakou nemocí?« — »Není, odpověděl, toto srdce nikdy nebylo nemocno.«

Právě je kladli na mísu, když vcházeli na žádost chirurgovu jako svědkové čtyři kněží z patriarchátu a za chvíli pátý. Bůh dopustil, že byli té hodiny ve vnější věži kláštera, neboť monsignor patriarcha je poslal, by vyjednali hodinu a obřady pohřbu. Všichni si mohli srdce volně prohlédnouti; zjištění o tom, co se dalo, bude napsáno těmito pány.

Za den nás chirurg ještě upozornil, že rána proniká srdce venkoncem, zůstávajíc na jedné straně spáru užší.

Tělo sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného uchovalo si po několik hodin rajskou krásu, jak pravil lékař.

Celý ten den ruce jí zůstaly ohebné, a kdykoliv je pustili, rozpínaly se samy od sebe do kříže. Když bylo srdce vyňato, až do večera z řezu v prsou bez ustání vytékala teplá, plynulá a ruměná krev.

Když byla v truhle, třikrát se spatřilo, jak jí ruce samy od sebe vystoupily z rakev. Naše velebná matka po několika marných pokusech, by jí je zase složila, pravila jí: »Milé dítě, z poslušnosti nezdvihejte rukou, aby bylo lze zavřít rakev.« A drahé dítě, jež za živa bylo poslušno až k zázraku, poslechl ještě po smrti, a ruce se mu již nepohnuly.

Snesli ji do chóru a obklopili růžemi, liliemi a světly. Růžovníky jí stínily hlavu a lilie ověnčovaly její rakev.

Naše srdce byla velmi pohnuta i potěšena zároveň. Bylo to v týž den a skorem v tutéž hodinu, když se zpozorovalo v karmélu pauském 26. srpna 1867 po prvních nešporách Proklání srdce naší matky svaté Terezie, jehož officium se u nás koná, že jest nadpřirozeně zraněna. Probděly jsme noc u této rakev, v níž bylo to, co jsme měly všechny nejdražšího zde na zemi.

27. srpna mnoho kněží se odebralo do kaple na zádušní Mši, kterou sloužil don Valerga, tajemník monsiñora patriarchy jerusalémského.

Nával lidu o jejím pohřbu byl nesmírný; jediné volání vycházelo ze všech úst: »Umřela světice.«

Po Mši kněží a francouzský konsul vstoupili do klausury. Každý nesl v ruce svíci a tento pohřební průvod podobal se spíše triumfu než obřadu smutečnímu. Kolem rakve stálo šestnáct kněží z patriarchátu.

Posléze nastala chvíle posledního rozloučení. Náš drahý klenot nebo spíše jeho smrtelná schránka nás opouštěla na vždycky, zůstavujíc nám však pokoj, který převyšuje veliký cit, i cit bolesti a prázdnoty, jež se rozestřela mezi námi.¹

¹ »Jaké vypravování a jaká smrt! psal p. Chesnelong, tehdy senátor.

»Vypravování jest prostě veledílem, tím podivnějším, že v něm není umění a že krása v něm tryská sama od sebe, živoucí a úplná, z pravdy události a z upřímnosti citův.

»Smrt jest smrti světice. Jaká odevzdanost v utrpení! Jaká důvěra v dobrotu Boží! jaké dychtění po věčných radostech! Jaké hrdinské zřeknutí se sebe a jaká pozoruhodná něžnost k ostatním! jaké dojemné sdružení s Ježíšem, jehož sladké Jméno se poji se všim: zde s výrazem vděčnosti a tam se slibem odplaty, se vzýváním o milosrdenství i s rozletem k vítězné slávě! To veliké ticho noční..., to přerušující je slovo: »Jako žiznící jelen...«; potom ta pečlivost o družky, které bdi; odchod několika; jejich rychlý návrat k drahému klenotu, z něhož se již nebudou dlouho radovati; potom ještě tušení smrti, povolání všech k úmrtnímu loži, poslední pokleknutí, poslední volání o milosrdenství a poslední »Díky« Ježíši, ten poslední pohled, rychlý jako blesk, který se začíná opovržením vysloveným všemu, co pomáhá, přecházející v něžnou lásku k duším, s nimiž se umírající loučí, odcházející se ztratit v zářícím rozjímání nekonečna, a posléze poslední rozhržení kněžovo při slově Proficiscere, duše, jež se odlučuje bez tísní, vydávajíc tiše svůj poslední vzdech, skromná u vítězoslávě, jako bývala vždycky skromná v ctnosti; jak vše to jest pravdivé, krásné, veliké, osvětlováno svatostí!...«

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ¹

Po smrti sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného

Obyvatelé Bethjallahu, vesnice vzdálené čtvrt hodiny od Betléma, tvrdí, že den po její smrti spatřili nad klášterem Boží duhu uprostřed s zeleným věncem. Ve chvíli, kdy její krásná duše odletěla k svému Stvořiteli, jistá svatá řeholnice² spatřila ji ve spánku v podobě skvělé holubice. Poslyšme ostatně, jak o tom vypravovala důst. otci Estratovi.

»V noci z 25. na 26. srpen (1878) byla jsem naráz přenesena na břeh mořský; zděsila jsem se vidouc tu šířost vodní, moře bylo rozbouráno; přece však jsem měla odplouti na dalekou cestu, neviděla jsem lodi, jež mne poveze, byla jsem samotna a měla jsem odjeti neprodleně. V tom se ukázal jakýsi pták, bílý jako sníh, poletuje nad vodou, kdež rozestíral svá dlouhá křídla lemovaná zlatem; přiletěl prudce ke mně na pobřeží, dal mi znamení, bych se mu položila na křídla; váhala jsem přes důvěru, již mi vnukala tato bílá holubice (mnohem větší než holubice obyčejné); ve svém myšlení viděla jsem v tom cosi nadpřirozeného, domnívala jsem se, že Pán Bůh mi posílá na pomoc nějakého anděla. Poněvadž jsem se ještě strchovala, tento pták na mne promluvil a pravil mi: »Polož se mi na křídla a odnesu tě tam, kde si tě přeje Pán Bůh.« A když jsem chtěla namítati, že jsem příliš těžka, vzal mne do zobáku, a sama jsem se ucítila tak lehkou jako pták, který mne nesl; strach, který mne prve jímál, tehdy mne opustil; pluli jsme širým mořem, rychleji než vítr. Moře bylo klidno, slunce se odráželo od vod; cítila jsem se rozpálena láskou k Bohu, bez ustání jsem mu dobrořečila za jeho ochranu; okoušela jsem takřka předchuti nebe.

»Po dlouhé, nic neunavující cestě dospěli jsme na krásnou ze-

¹ Tato kapitola a následující byly připojeny dle záznamů karmélu.

² Matka Marie de Sainte-Marine Verger, tehdy představená domu Dobrého Pastýře v Perpignanu a jež byla r. 1892 zvolena generální představenou své kongregace. Zemřela v pověsti svatosti 30. května 1905 u věku 82 let. V třinácti letech svého generálství založila šedesát sedm domů Dobrého Pastýře v nejkruťjších zkouškách, aniž co kdy ochvělo její statečnost a důvěrou v Boha.

mi. Pták mne složil na pobřeží; potom, hledě na mne moudrým a nevinným okem, pravil mi: »Vidiš tam tu překrásnou zahradu? jdi touto cestou, vede do ní; podivuj se tomuto krásnému kvítí, a až tam dojdeš, spatříš nádherný palác: tam přebývá ten, který mne poslal k tobě, chystá ti krásnou slavnost; vejdi tedy a prokaž svou úctu pánu tohoto paláce, dávajíc mu na jevo všecku svou vděčnost za jeho dobrotivost k tobě; dostihnu tě zase, bych byl na Mši, jež se bude sloužiti za hodinu; mám vykonati jisté poslání; na brzkou shledanou, budu tam na slavnost.«

»Šla jsem svou cestou, viděla jsem jakoby ve stínu palác, který mi byl označen; došla jsem bez námahy; nalezla jsem u brány palácové svátečně oděného sloužícího; zdálo se mi, bylo mu ohlášeno, že přijdu; s přívětivou a skromnou tváří mne prosil, bych vešla, a když jsem procházela rozlehlou síní, učitila jsem libeznou vůni, neb všeliké kvítí lahodně vonící zdobilo široké chodby, jimiž jsme procházeli; právě tam mne stihla rozmilá holubice a pravila mi se spokojenou tváří: »Dobrořečím Bohu za tvůj šťastný příchod, pojď za mnou.« Šla jsem za ní několik minut, potom se zastavila a nakapala mi na čelo jakéhosi libovonného balsámu, i učinila jsem znamení kříže. Holubice mi pravila: »Vejdi do domu Božího; právě teď se začne Mše, co nevidět budu s tebou spojena; jdi k svatému přijímání, a potom přijdu zase za tebou; vzdávej díky s vírou, důvěrou, láskou a odevzdej se v ruce Ježíšovy, ať jedná svobodně v tobě.« Chtějíc věděti, kdo ke mně takto mluví z rozkazu Božího, pravila jsem dětinsky této milé holubici: »Pověz mi, prosím tě, kdo jsi.« — Odpověděla mi: »Mnoho ti o mně vyprávěli, vyjevím se ti až po tvém díkůčinění.« Vešla jsem do tohoto nádherného kostela, jehož bránu mi otevřeli; uchýlila jsem se do jednoho koutu, abych se usebrala, nebylo to snadno, zdálo se mi, že jsem celá v Bohu; osoby, jež byly na tomto svatém místě, byly úchvatny, krásy nebeské; viděla jsem se jako zrnéčko prachu; nemohla jsem se dosti napohrouzeti ve svou nicotu. U oltáře se ukázaly skupiny andělův a krásná ta svatyně hlaholila jejich zpěvem; sladkost, libeznost jejich hlasův mne opájela; úplně jsem se ztrácela v Bohu, a když přišla chvíle přijímání, neodvažovala jsem se přistoupiti, bych brala podíl na této nebeské hostině; tu přiletěl mi na pravé ramě můj rozmilý bílý pták; klovl mne zobákem, naznačuje mi, bych přistoupila. Ihned jsem vstala a přiklekla k Stolu Páně, uprostřed andělův prostřených na tvá-

ře; jeden z nich upřel na mne zrak; zdálo se, ukazoval mi svým chováním, jakou úctou a láskou mám býti proniknuta v tomto svrchovaném okamžiku. Přijala jsem tedy Ježíše do svých úst a zvláště do svého srdce! ... Nevím, co se dalo potom; úplně jsem se ztratila ve svém štěstí; modlila jsem se za všechny ty, kdož mi byli milí, za vás, dobrý otče, za sestřičku milovanou Ježíšem.¹ Cítila jsem nejvroucnější přání sdílet se s vámi o svoje štěstí, abyste byl svědkem této krásné slavnosti.

Za chvíli moje holubice dle svého slibu přilétla zase za mnou, ukázala se zprvu v podobě, již mívala vždycky, potom naráz se proměnila, spatřila jsem tvář úchvatné krásy; zlatá křídla jí zůstala, a pravila mi: »Na této nebeské hostině dávám si s tebou každý den dostaveníčko, budu zde bývat u tebe a sama budu přednášet tvoje modlitby Ježíši; zde též si dávám dostaveníčko se všemi svými přáteli na světě; naleznete tu všichni výživu svým duším a silu, již vám jest potřeby; buďte velmi věrni, budeme se zase vidati; kéž vzpomínka na to, co jsi spatřila, sílí tě ve dnech zlých! Jsem sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného! »Můžete si, dobrý otče, učiniti pojem o tom, čeho jsem zakoušela probudivši se; bylo skorem pět hodin 26. srpna²; nijak vám toho nevysvětluji, jest to jenom sen, naplnil mne nevýslovným štěstím! V šest hodin jsem šla na Mši svatou a přistoupila jsem k svatému přijímání s přípravou, jež mi byla tak dobře ukázána, ale běda! vše zmizelo. ... Račte, dobrý otče, sám vysvětliti tento sen, myslíte-li před Bohem, že bych z toho mohla těžiti ovoce posvěcení pro svou duši.«

Příští měsíc táž řeholnice probudila se v noci vidouc jakousi velikou jasnost: »Uprostřed této jasnosti, psala důst. otci Estratovi, spatřila jsem jakousi holubici uprostřed zářících paprskův. Tázala jsem se této holubice, čeho by si přála ode mne; hleděla na mne očima moudrými a plnými lásky. Naráz místo holubice spatřila jsem v těchto světelných paprscích naši světici, tak jak jsem ji viděla ve snu 26. srpna; potom, ježto jsem se na ni dívala upřeně, chtějíc se jí znovu tázati, čeho by si ode mne přála, pravila mi: »Abyste již neměla pochybností, jsem to já«, a ukazuje

¹ Toto byl, jak si vzpomínáme, roznělý přívlastek, jímž sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného obyčejně označovala sl. Dartigauxovu.

² V Palestině jest to skorem 7 hodin. Viděli jsme, že sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného umřela 26. srpna 1878, téhož jitra, co se zdál oné řeholnici tento sen.

se jako řeholnice, tak jak byla na své podobizně, ale s obličejem osvíceným a s nebeským úsměvem. Pravila dále: »Vstaňte a polibte rány na svém krucifixu, zapomněla jste tak učiniti uléhajíc.« Mám v naší celle veliký krucifix, působí velmi mohutně; ráno co ráno, večer co večer libávám s úctou a láskou každou ránu Ježíšovu: jest pravda, že uléhajíc zapomněla jsem; ihned jsem vstala a přitiskla jsem si ukřižovaného Krista na srdce, prosíc ho za odpuštění; políbila jsem jeho rány. Když jsem přiložila ústa na ránu srdeční, zdálo se mi, že toto tělo bylo živo, a ucítila jsem libeznou vůni.

»Malá moje světice, již jsem zatím ztratila s očí, byla zde stále, dívala se na mne. Tážu se jí znovu, žádá-li si něčeho ode mne; pravila mi: »Žijte zde na světě jako andělé, nehledejte než lásky k Ježíši, získávejte mu duše svými modlitbami a svými oběťmi; buďte sjednocena s otcem a s milovanou sestřičkou, řekněte jim, že jste mne viděla; pracujte bez ustání o dobro duší: Bůh vám připravuje krásnou odměnu; buďte věrna ve svých zkouškách. Dovolí-li to Bůh, navštívím vás časem; s Bohem, jsem šťastna!«

»Ano, dobrý otče a milovaná sestřičko«, psala zase táž řeholnice příštího roku 1879 důst. otci Estratovi a sl. Dartigauxové, »2. července při první mši svaté, jež byla čtena v našem domě troyesském, spatřila jsem svoji drahou holubici, a přinášela mi předchuf nebe. Nebyla jsem již na zemi, můj duch a moje srdce kochaly se Bohem způsobem nevylicitelným... Měla jsem toto svaté dítě u sebe, cítila jsem jeho přítomnost, rozpalovalo mne láskou k Ježíši... Doprovodila mne k svatému Stolu, totiž k oltáři. Přijala jsem dobrotivého Ježíše, kterého tolik milovala, a zdálo se mi, že mi vyprosila všeho, čeho jsem si přála a oč jsem žádala její přimluvou. Po mém dikůčinění mi pravila:

»Buďte vždy sjednocena s Ježíšem a zcela pokořena, žijte jenom láskou a obětováním, nebojte se, Ježíš vás bude siliti; takovým životem se vykonávají veliké věci pro Boha a dosahuje se všelikých přízní; dej zprávu dvěma přátelům o svém štěstí; radujte se společně z přízní, jichž vám bylo uděleno, sjednocujte se, byste konali dobro; číňte společným jménem všechny zásluhy, jichž si dobudete svými oběťmi; a vy se ukonejte, sloužíc duším, a chápejte se všeho, čím byste jich získala Ježíši; nezamítejte pod žádnou záminkou duší, jež přicházejí: Ježíš bude bdíti nad vámi. Tak-li si budete počínati, nic se nebojte... Dejte zprávu

otci a sestřičce o tom, co vám pravím, a řiďte se mými radami; odvahu a úplnou odevzdanost Ježíši! . . . » Tim se vše končí, ale tentokrát skutečnost zůstavila ve mně hlubší dojem než sen. »

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného pravila v jednom svém vytržení (16. července 1876), mluvíc o svém srdci: »Odneseu je do otcovského domu, tam, kde dítě má kolébku (karmél pauský). Tři z mých bratří betharramských přijdou pro ně: učiní tři zastavení. « A vskutku za dva měsíce po její smrti tři kněží Nejsvětějšího Srdce Betharramského, přišedše z Francie s zakladatelkou sl. Dartigauxovou, navštívili Betlém. Všechna slova vidoucí výše uvedená splnila se do písmenky. Tito otcové, kteří odnášeli srdce sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, vskutku učinili tři zastavení: v Římě, v Lorettě a na Montpellieru, než přišli do Pau, kde vzácný klenot byl odevzdán karmélu.

Náš Pán světil své služebnice, už dávno před její smrtí, posláním, by pracovala ještě o jiném dile, ujišťuje, že se zdaří, totiž by založila v Betlémě dům kněží Nejsvětějšího Srdce Betharramského. — Do Říma Propagandě byl odeslán jí diktovaný list o schválení. Nelekajíc se dlouhého mlčení, psala znovu, a nedostávajíc ani tehdy příznivé odpovědi, napsala přímo Svatému Otci; tento list byl odevzdán monsiňoru patriarchovi, který k němu měl připsati doporučení, než jej odešle do Říma.

Po těchto prosbách Náš Pán jí zjevil, že řečeného svolení se dostane jen zakladatelce karmélu betlémského, sl. Dartigauxové. To se též stalo.

V první polovici prosince 1878 přišlo karmélu betlémskému z propagandy nezvratné zamítnutí zaslaných žádostí o toto založení. Ale 15. prosince 1878 sl. Dartigauxova, klečíc v soukromé audienci u nohou jeho Svatosti Lva XIII. ve Vatikáně, přijala toužené povolení, by směla založiti v Betlémě dům kněží Nejsvětějšího srdce¹. Zbožná zakladatelka nezatajila Svatému Otci, že Náš Pán si přeje tohoto dila dle zjevení, jež o tom dal své služebnici,

¹ Den před tím mgr. Agnozzi, sekretář posvátné Kongregace, odebral se do Vatikánu, by předložil Svatému Otci rozhodnutí propagandy o žádosti, kterou sl. Dartigauxova právě podala jeho Svatosti skrze posvátnou Kongregaci: »Co odpověděla posvátná Kongregace?« tážal se Lev XIII. sekretáře. — »Jednohlasně žádost zamítla.« — »Nuže, já poručím, aby se založil tento dům. Tato slečna bere na sebe všechen náklad, i nemáme práva stavěti se na odpor tomuto dílu. Ostatně Palestina a Syrie jsou polem dosti rozsáhlým, by tam pracovalo více dělníků zároveň.«

sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného. Ostatně poslyšme o tom několik podrobností od povoláného svědka, důst. otce Prospera Chiroua.

Írán, 14. prosince 1911.

Když zakladatelka karmélu betlémského se rozhodla, že dá postavit dům budoucím almužníkům betharramským, převorka mi uložila, bych navštívil jistého francouzského architekta jménem Guillemota, bydlícího v Jerusalemě, a bych ho poprosil o plán. Dle několika mých pokynův architekt se dal do díla. — Sestřička (sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného) si přála, jak se též učinilo, dvou přístaveb na koncích středního tělesa. Brzo byly plány narýsovány a poslány kam náleží. Kritiky objevovaly se na všech stranách. Jednou jsem pravil sestřičce: »Milá, milá sestro, nedaří se to, shledávají, že náš dům bude příliš veliký na čtyři otce a dva bratry pomocníky.« — »Nech jich mluvit, odpovídej mi, uvidíš, že bude příliš těsný; přijdou z Betharramu u velikém počtu. Zakladatelka mi dá za pravdu.« Z toho, co se stalo, možno poznati, že nelhala.¹

Zatím co se dostavovalo poslední poschodí kláštera karmelitek a v zahradě se zřizovala luhovna a pod., matka převorka mne uvedla na staveniště, bych dohlížel na dělníky. — Byla tam sestřička, zastávající tlumočnici, neboť jediná uměla arabsky mluvit. Chvillemi mluvila mi o Ježíši, o své touze přijíti k němu a několikrát mi opakovala tato slova: »Otče, cítím, že Ježíš mne volá, brzo půjdu za ním.« Jednou jakoby v omrzelosti jsem jí pravil: »A vy jste pořád stejná; bez ustání mi říkáte, že už už nás opouštíte, a nikdy to nepřichází; pospěšte si, zbývají vám už jenom tři měsíce.« Věděl jsem, jak ohlásila v jednom vytržení, že nezůstane v Betlémě celá tři léta. Za nedlouho po této rozmluvě sestřička nesouc dvě konve vody, v každé ruce jednu, na pítí dělníkům, padá vystupujíc po zatímních schodech. Odnášejí ji do jizby pro nemocné, povolávají lékaře, který zjišťuje, že si zlomila levou ruku. Přes všechnu úsilovnou péči sester a lékařů chvatně přichází sněh, a sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného umírá s nejúplnější odevzdaností do vůle Boží. Několik hodin před její smrtí navštívil jsem ji v jizbě pro nemocné a tázal jsem se ji, co myslí o našem domě v Betlémě. V té době byla vznesena žádost k svaté

¹ Dnes tento rozlehlý dům, postavený sl. Dartigauxovou, solva dostačuje na noviciát a scholastikát betharramský.

Stolici, o dovození založit tento dům na duchovní obsluhu karmelu. Sestřička mi odpověděla těmito slovy: »V Nebi to jest již vykonáno, tudíž se to stane na zemi.« A opravdu za několik měsícův na poslední den v roce šel jsem dle svého obyčeje přátel monsiňoru patriarchovi Braccovi nového roku. Když jsem domluvil, pravil mi: »A já vám oznamuji, že Betharramu jest povoleno z Říma stavěti si dům v Betlémě.«

Toto prohlašuji a zaručuji jako čistou a prostě stylisovanou pravdu.

Prosper Chirou,
kněz Nejsv. Srdce.

Od smrti sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného několik karmelitek, jednak v Betlémě jednak v Pau, pocítilo vskutku nebeskou vůni na několika místech svých klášterů. To nám připomíná, jak ještě za života sestřina několikrát linuly se z jejího těla tytéž výborné vůně.

Psaly nám »Pani nazaretské« z Chef-Amaru, jež mají útržek plátna smočený její krví, a svědčí, že se z něho line líbezná vůně.

Její bratr Pavel, s nímž se nemohla shledati od svého dětství, zazvonil nedlouho po její smrti u karmelu betlémského. Mluvil nám o jejím prvním dětství; vyprávěl nám, jak byla vzata do domu jedním strýcem se strany otcovy a jak zmizela asi v třinácti letech.

Pravil nám, že dostal ten list, jež mu dala napsati v té době, zvouc ho, aby ji navštívil, že však neshledav se s ní v její rodině v Alexandrii, uvěřil, jako všichni její příbuzní, že ho ošálila.

Pavel Bauardi zemřel v březnu r. 1890. Katolický kněz, který ho zaopatřoval, dosvědčil Donu Sishovi, tehdy latinskému faráři v Akce, jenž to uchoval v listě uloženém v karmelu betlémském, že tři dni než skončil, zjevila se mu jeho sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného a oznámila mu, že do tří dni již ho nebude na tomto světě, což se potvrdilo. — Řeční katolíci, kteří byli u něho, když umíral, mnoho a mnohokrát vypravovávali svým dětem Jiřímu a Marii,¹ jak se divili, že neviděli jeho sestry tak jako jeho. Světnice byla plna kadidlové vůně; tito dobří lidé hledali ve všech koutech, odkud by jen vycházela tato vůně; nenalezli nic.

Touž vůni nebo vůni fialkovou vonívá někdy též plátno s jejich stigmat.

¹ Marie jest dnes sestrou konvertkou v karmelu betlémském; Jiří se usadil v Betlémě poblíž domu klášterních almužníkův.

Na doplněnou této kapitoly uvedeme ještě několik uzdravení, přičítaných služebníc Boží a jež posouditi zůstavujeme povolání autoritě.

Lékař, jenž ji léčil v její poslední nemoci, tvrdil, že se uzdravil z hrozného neduhu na noze pouhým přiložením pláténka, jež byl sám smočil v její krvi.

Ona řeholnice Dobrého Pastýře, jež ji spatřila v podobě holubice, psala nám, že její svak byl bez prodlení uzdraven z neduhu na ruce, již mu lékaři chtěli odejmouti, by zabránili sněti; přiložením pláténka smočeného krví sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Z toho pláténka vycházela líbezná vůně.

Jedna mladá matka byla celý den v hrozném nebezpečí, tu položili na ni cosi, co bývalo v užívání sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, a ihned byla osvobozena (V Pau, 1880).

Jistá řeholnice byla soužena neduhem srdečním a stálým zvracením, čímž nesmírně zeslábla. Lékař žádným úsilím ji nemohl uleviti, i začala nověnu, by byla uzdravena přimluvou sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Již na druhý den bylo jí značně lépe. Připíjala si na spodní flanelovou kazajku váček se sestřinými vlasy, a tu chvíli zvracení ji úplně pominulo. Od té doby, ač má tak málo síly, nikdy nezameškala svých povinností, ba může i bez nesnázi vyučovati, čehož bývala neschopna od mnoha let.

(V Saint-Maurice, Yonne, 1881.)

Pi. P... z Bayonne psala 22. července 1881 převorce karmélu pauského:

„Bůh budiž veleben ve svých svatých a světicích! svaté ditko karmélu, jež mi bylo dopřáno poznati a jež jsem s vírou a důvěrou vzývala, smilovalo se nade mnou a vrátilo mi zdraví. Oh, jak jest mocna tato tak dobrá sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného! Jsem proniknuta nejvřelejší vděčností, nemám slov, bych vyjádřila, co pro ni cítím... Volám to nahlas a přála bych si to všude oznamovati: jenom ona mne vyléčila, ona mi vrátila zdraví, jehož jsem byla zbavena po čtrnáct let; dnes si vedu jako každý jiný... Mám pevnou důvěru, že dovrší, co tak dobře začala, a že toto zdraví, jehož jsem skrze ni zase nabyla, bude mi jenom k účinné práci o moji spásu.“

Jisté mladé paní, nebezpečně nemocné, dostalo se vnuknutí, by si zavěsila na krk růženec, který měla od sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného; nebezpečí pominulo a paní ta se uzdravila k radosti svých dítek. (V Marseille, 1882.)

Než sestra odjela Marie do Betléma, pravila sestře Anežce z karmelu pauského, že Pán Bůh zaplatí její sestře pi. S * * *, co učinila pro založení. Tato paní věnovala mnoho darův sakristii i klášterní obci.

Za několik let roznemohl se její manžel; nechodil ke správě Boží, a když byl v nebezpečí, nebylo mu možno promluvit o posledních svátostech. Jednou se probudil jakoby ze spánku a žádá si kněze. Od té chvíle se modlil a jevil v nejkřutějších bolestech podivnou odevzdanost do vůle Boží a trpělivost. Otec Berdoulet, kněz nejsvětějšího Srdce Betharramského, ukázal mu jednu fotografii sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, která už byla opustila tento svět a které nemocný nikdy neviděl. Jakmile ji spatřil, uchopil ji a několikrát políbil, řka: »Ta mne obrátila, věru tato mne obrátila.« Byl bez sebe radostí a štěstím.

Již v první dni této nemoci, o níž sestra Anežka nic nevěděla, sestra Marie dala jí o ní zprávu ve spánku, pravíc jí, že její svak co nevidět zemře. Tato zvěst jí byla brzo potvrzena listy její sestry.

Následující události se staly ještě za života sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného:

Jedna sestra svatého Josefa od Zjevení, dobře známá v Palestině svou bliženskou láskou, zaručila písemně následující událost, kterou citujeme dle jejího svědectví.

Tato řeholnice byla poslána svými představenými na ostrov Cypr v lednu r. 1874. Zdraví její bylo žalostné a za několik měsícův se stav její ještě zhoršil prudkou zimnicí, vracející se každých čtrnáct dní a provázenou chrlením krve. Tázání lékaři prohlásili, že sestra dostala souchotiny a že nebude už dlouho živa. Tento smutný stav potrvál až do r. 1876. Na podzim přitížilo se jí tolik, že lékaři předepsali sestře nejúplnější klid, ba aby sebou ani nepohnula. Představená, vidouc, jak zápasí se smrtí, dala jí několikrát zrcadlo před ústa, by poznala, dýchá-li ještě. Pravili jí, aby obětovala Bohu svůj život; posilnila se na poslední cestu Tělem Páně, a jsouc tak připravena na hrozný přechod, očekávala svého skonání pokojně. Tu se stalo, že jedné noci k jedenácté ho-

dině večerní spatřila sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného, vyzdviženou do veliké výše od země, uchvácenou v Boha, s rukama do kříže, stojící proti sobě, prostřed světla, jež ozařovalo světnici jako za bílého dne. Byla oblečena jako řeholnice. »Co mne se týká, praví sestra N^{***}, nikdy jsem ji nespatriila a věděla jsem, že to jest ona, a věděla jsem, že mluví s Pánem Bohem, nikterak jsem nespala. Volám ji jejím jménem, a ona mi odpovídá. Pravím jí: »Marie, otažte se Pána Boha (věděla jsem, že tam byl, ale nevěděla jsem jak), umru-li již.« Mluvila s Naším Pánem; já jsem viděla jenom ji a slyšela jsem jenom ji. Za několik vteřin mi pravila: »Nikoliv, vy neumřete mláda, máte vykonati mnoho dobrého.« Potom jsem jí pravila: »Otažte se ho, setrvám-li ve svém svatém povolání až do smrti.« Jako prve po několika vteřinách mi dpověděla: »S milosti Boží.« Posléze odpověděla mi na vše, nač jsem se tázala o své duši, potom zmizela, a to, co mi ohlásila, vskutku se mi přihodilo.

Od té chvíle jsem se pozdravovala. Za rok byla jsem schopna vydati se na cestu a odjela jsem z Cypru do Jaffy. Tu jednoho dne jdou Jaffou betlémské karmelitky, cestou do Nazareta. Jaké bylo moje štěstí, když jsem poznala Marii, ale tak krásnou, jak jsem ji spatřila na Cypru. Pán Bůh mi toho svědek, neboť jen pro něho píšu tyto řádky. Byly jsme tak šťastny, vidouce se, zvláště já! Odebrala se do Nazareta; vracejíc se pravila mi: »Vy přijdete do Nazareta před námi.« — Potom připojila: »Svatý Josef velmi miluje váš řád.« Řekla mi ještě: »Již mne neuzříš.« Pravila, jak ji zbývá už jen nedlouho žiti, ohlásila mi svou smrt i měsíc, kterého zemře. Pravila mi též: »Až umru, pošlou ti nějakou památku.« A v skutku měsíc po její smrti matka Ježíškova napsala mi několik slov a poslala mi obrázek Ježíškův. Sestra Marie tak libávala jeho nožičky, až na něm zůstaly otisky jejích rtův.

Takto se to událo před Bohem a jedině k jeho největší slávě, a tak bych též vypovídala umírajíc.

V Jerusalémě 30. října 1895.

Sestra N. . .

řeholnice Svatého Josefa od Zjevení.

Bude ještě vítáno čisti následující list monšijnora Valergy, synovce prvního patriarchy jerusalémského,

»Pro dlouhým zahaní a odporování, způsobeným tím, že můj strýc patriarcha Valerga nebyl srozuměn s uvedením karmelitek do Palestiny, rozhodl jsem se posléze navštívit tyto řeholnice. Sotva jsem překročil práh¹, byl jsem přijat samou sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného, jež zvolala skoro žertovně: »Aj, ten, který se nechtěl podívat ke karmelitkám, aj, ten, který mne nechtěl vidět!« Připojila ještě jakési jiné slovo, na něž si už nevzpomínám, a pravila, že ihned zavolá představenou.

»Ta přišla, a promluvivši s ní několik slov, poznamenala: »Ale přejete si asi vidět sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného?« »Ano, toho si žádám, a také vás o to prosím.« Rozmlouvali jsme potom se sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného, proč můj strýc patriarcha se vzpíral, aby pauské karmelitky nepřišly do Palestiny.

»Potom jsem převedl řeč na myšlenky důvěrné. O všem mi dobře odpověděla, vyjma o jedné věci, o níž mi pravila, že mi nemůže odpovědět ihned, nýbrž až za čas. Slo o jistý sen, který mne v těch dnech rozrušil a dle kterého se mi zdálo, že moje matka se odebrala na onen svět. Za čas byla mi předvedena klášterní obec. Stály přede mnou všechny sestry a prostřed nich sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného. Naráz vzhledne k nebi s očima zářícíma a s čímsi nebeským v obličeji, který mi byl naprosto novým a působil na mne dojmem, z něhož jsem si neuměl vydati počtu: »Ihned ti dám, pravila mi, odpověď, o níž jsi mne žádal«; týkalo se to mé matky a několika jiných tajných věcí. Upokojila mne brzo: »Nevěř snům, pravila mi, tvoje matka jest živa a zdráva.« A opravdu moje matka žila ještě kolik let, neboť zemřela až r. 1890. Potom jsem se ji doporučil v modlitby a ona též mne naléhavě prosila, bych zase ji byl pamětliv ve svých modlitbách, říká, že věru to jest mou povinností, protože zrovna já ji budu za krátko pohřbívat. Nepřikládal jsem tehdy valné důležitosti tomuto slovu, hle však, kterak se naplnilo.

»Dlužno říci, že den před smrtí sestřinou monsiňor, uděliv umírající poslední svátosti, vrátil se do Bethjallahu, a já s několika jinými kněžími z patriarchátu byl jsem tam též. Na druhý den přišla nám zpráva, že sestra zemřela. Večer nebylo ještě rozhodnuto, kdo nazítří ráno bude sloužit rekviem. Don Belloni odkázal tuto počtu faráři betlémskému: ten namítal, že jest právě za-

¹ Karmelitky byly ještě v Casa-Nova.

městnán, Don Emilio, Don Teofilo, Don G. Marta z jakýchsi důvodů zamítli ujmouti se obřadův. Posléze přišli pro mne do mé světnice, v níž jsem již spal, a uložili mi spíše, než aby mne prosili, že budu zpívat Mši.

»Konal jsem tedy obřady, a teprve až jsem dle rituálu karmelitek házel hrst země na rakev sestřinu, vzpomněl jsem si na ono proroctví: »Zrovna ty mne budeš pohřbívati«; tak mne to dojalo, že jsem nemohl domluvití své řeči. Kdo byli přítomní, viděli to.

»Den před smrtí sestřinou přišel k monsiňoru Braccovi, tehdy dlicímu v Jerusalemě, schvální posel, nesa list od Dona Belloniho. Bylo to při obědě, v neděli. List oznamoval, že sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného jest ve velmi vážném stavu a že si přeje viděti patriarchu.

»Po jídle monsiňor odjíždí; provázel jsem ho s jedním janičárem. U brány klášterní nás očekávali Don Belloni, otec farář betlémský a otec Guido. Patriarcha se odebral k nemocné, a spatřiv ji, usoudil, že ji bez meškání dlužno přinéstí Tělo Páně.

»Don Belloni odkázal tuto čest otci faráři, ten otci Guidonovi. Nikdo ze tří nechtěl vykonati této přísluhy, i uzavřelo se, ježto byl přítomen první farář diecéze, že jemu třeba nechati této cti a této povinnosti. Prosili ho tedy o to. Monsiňor svolil.

»Po svatém přijímání, poněvadž bylo nemocné hůře a hůře, ustanoveno dáti ji Poslední pomazání. Týž spor a týž závěrek jako při podání Těla Páně; i tentokráte monsiňor svolil. Nemohl se odloučiti od lůžka umírající a teprve s nocí vydali jsme se zase do Bethjallahu.

»Když jsme přišli k hrobu Ráchelinu, ježto jsem kráčel jen na několik krokův od monsiňora Bracca, spatřil jsem, jak se naráz zastavil a udeřil se v čelo, jako by jej bylo zaujalo cosi vážného; potom zvolá: »Hle, proroctví se naplnilo!« — »Jak to?« tázal jsem se, přistupuje k němu. — »Tím, odpověděl, že nemocná mi prokovala, že až bude umírat, přinesu jí Tělo Páně a dám Poslední pomazání, a vskutku právě jsem jí udělil tyto svátosti.«

»Na druhý den přinášeli nám zprávu o smrti sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného.

»Výslovně poznamenávám, že monsiňor patriarcha byl velmi zdrženliv v těchto věcech a že snad byl důvěrníkem ještě jiných věcí, jež mi nejsou povědomy.

»Slyšel jsem vypravovati, že v jedné zahradě (v Pau nebo v Mangaloře, nevím určitě) bylo sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného probodeno srdce, tak jako se to vypravuje o svaté Terezii. A vskutku za několik hodin po její smrti jistý Carpani, který zastupoval lékaře, přišel vynímati srdce. Když to bylo vykonáno, položili je na mísu, aby si je všichni mohli prohlédnouti. Byl jsem přítomen s Donem Bellonim, Donem Emiliem, Donem Teofilem, Donem Giovanim Martou, Donem Riccardem Brancou. Všichni jsme pozorovali, že na srdci byla jizva od rány, jakoby zasazené širokým železným bodcem. . . Srdce, položené takto na mísu, šlo z ruky do ruky, že všichni přítomní kněží i řeholnice zřejmě pozorovali tento předivný úkaz.

»Též jsme pozorovali, že sestra na nohou a na rukou měla jizvy od ran, podobných děrám. Při tom tvrdil mi Don Belloni, zpovědník sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, že když ještě žila, dala-li se některá její ruka proti světlu, bylo její maso na místě stigmat takřka průhledno.

»Ještě jsme pozorovali všichni patrnou stopu širokého řezu pod krkem. Sestra Cypriána (sestra svatého Josefa od Zjevení) mi vypravovala, že sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného, když byla v Alexandrii, byla jakýmsi bídíkem seknuta pod krk a vhozena do příkopu, kde by byla umřela, kdyby jí byla nezachránila z tohoto nebezpečí svatá Panna.

»Za několik dní po pohřbu jsem slyšel vypravovati, že když Carpani byl hotov s vynímáním srdce, tělo rozpíjalo ruce do kříže a zůstalo tak až do chvíle, kdy je ukládali do truhly. Tehdy matka převorka poručila tělu, by ruce složilo. . . Tělo uposlechl tohoto rozkazu a sestra byla pochována.«

MÍNĚNÍ NĚKOLIKA VÝZNAMNÝCH OSOB- NOSTÍ O SLUŽEBNÍCI BOŽÍ

Listy monsiňora Lacroixa, biskupa bayonneského,
matce převorce karmélu pauského.

V Bayonně, 11. dubna 1868.

Velebná matko,

Přízně, jež přijímá od Boha mladá Arabka, které jste poskytli pohostinství, zdají se mi podivnými a hodnými největšího zájmu. Doufám, že se mi dostane potěšení, bych již brzo spatřil tuto šťastnou stigmatizovanou, až přijedu do Pau. Račte jí dále věnovati svou dobrou péči; budete tak pomocna božské pozornosti k této s nebe vyvolené a následovnici Ježíše Ukřižovaného. Poručím se v její i vaše modlitby a žehnám vám všem ve jménu Páně

† FRANTIŠEK, biskup bayonneský.

Jest důležité, aby to, co se děje zázračného se stigmatizovanou, zůstalo v tajnosti a nevycházelo z kláštera, dokud dobrotivý Bůh nerozhodne o tom jinak.

V Bayonně, 16. září 1868.

Velebná matko,

Děkuji vám za podrobné zprávy, jež jste mi poslali o naší milé sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného a jež navazují na ostatní oznámení, tak důležitá a tak zajímavá, jež mi už přišla. Očekávám, že jak mi ohlašujete, péči vaší a vašich milovaných sester klášterní obce bude shromážděno vše, abychom měli úplnou historii této velké události, jež se tak uchová a bude na poučenou v čase budoucím i nyní.

Jsem si jist, že budete všechny velmi věrný doporučením a naučením, jichž vám tak moudře a tak zázračně bylo uděleno, a že z nich vykvete mnoho dobrého pro karmél i pro dokonalost všech dcer svaté Terezie.

Jakmile mi práce dovolí, míním přijíti do vašeho kláštera a

sloužiti Mši na poděkování božskému Spasiteli za jeho nevýslovnou dobrotu a za výjimečné milosti, jimiž ráčil zahrnouti svou přezbožnou a přehorlivou dceru Marii z Ježíše Ukřížovaného i celý klášter.

Setkal jsem se v Bayonně s vaším nejdůstojnějším otcem generálem, ale nepravil, že miní navštívití váš dům pauský. Otevřete mu jeho brány, až přijde, a řekněte mu, že bude mít všecku pravomoc, již uzná za potřebí užiti, a bude ji mít bez jakéhokoliv ztenčení.

Žehnám vám, dobrá matko, a s vámi celé klášterní obci; děkuji vám za požehnané ovoce, jež mi nejsvětější Panna ráčila vymíniti, jakož i naši sestru Marii z Ježíše Ukřížovaného.

Buďme čím dál tím víc vděční této velebné a tak něžné Matce karmélu, jež vás s bezmeznou štědrostí naděluje tak vzácnými a tak sladkými útechami.

† FRANTIŠEK, biskup bayonneský.

List monsiňora Lacroixa, biskupa bayonneského, sestře Marii z Ježíše Ukřížovaného, když odjížděla do Mangalory (v srpnu 1870).

Nejdražší dcero Ježíše Ukřížovaného, ubíráte se tedy daleko a velmi daleko, ale pro Ježíše a proto, abyste šířila jeho známost, abyste mu získávala lásky a úcty. Bude s vámi vždycky; následujte ho s jeho křížem, nebo raději zůstávejte vždy přimknuta k jeho kříži, řkouc se svatým Pavlem: »Jsem s Ježíšem přimknuta, přibita na jeho kříž«, tak že vás nebude možno odloučiti, Ježíše a vás; že nebudete mít leč téhož ducha, totéž srdce, tutéž duši, totéž tělo, totéž bytí.

Marie z Ježíše Ukřížovaného bude bez ustání dliti s božskou Matkou Ježíšovou. Velmi se za mne modlete, milá dcero, činím tak denně za vás při Mši svaté. Oh, kolikrát si budu každý den a každou noc vzpomínati na Marii z Ježíše Ukřížovaného, sjednocuje se s vašimi modlitbami a vás sjednocuje se svými oběťmi, zvláště s obětí oltářní!

Pište mi pokaždé, kdykoliv vám bude možno, také vám budu psáti co nejčastěji.

Žehnám vám z hloubi srdce.

† FRANTIŠEK, biskup bayonneský.

List monsiňora Lacroixa, biskupa baoyenneského, monsiňoru Braccovi, patriarchovi jerusalémskému.

Velebný bratře,

Sestry karmelitky, úsídlené rozhodnutím přesvatého papeže Pia IX. a s vaším svolením u Jeslí Našeho Pána Ježíše Krista, přecho se zmiňovaly ve svých listech o vaši nejlaskavější dobrotivosti k nim, což mne velmi těšilo.

Proto vám vzdávám nejhojnější díky za vaši blahovůli a jsem jist, že tato blahovůle potrvá stále, neboť jste otcem a tatřka matkou těchto sester.

Jste šťasten, velebný bratře, poněvadř Kristus nás oloupil, aby vás obohatil: máte opravdu vzácné perly a mezi těmito perlami perlu stkvělejší, totiž Marii z Ježíše Ukřižovaného. Ano, vyznám to a nezapru, vyznám před Bohem a před jeho anděly: tato sestra jest podivným pokladem všech ctností a zejména pokladem víry, pokory, poslušnosti a lásky, a bychom řekli vše jedním slovem, jest zázrakem milosti Boží.

Než umru, zapřisahám vás, velebný bratře, byste ostřihál s největší péčí a s největší láskou tak krásného vám svěřeného klenotu, a budete stonásobně odměněn v tomto životě a v nebi dostane se vám života věčného.

Doporučuji se snačně ve vaše modlitby. Váš atd.

† FRANTIŠEK, biskup bayonneský.

(Na opise překlada tohoto listu, diktovaného latinsky monsiňorem Lacroixem dšst. otcí Estratovi, není data; dohadujeme se, že byl psán v letech 1876-77.)

Co se týče podpisu Jeho Svatosti Pia IX. na založení karmélu betlémského, kardinál Franchi pravil: »Nic tomu nerozumím; jest v tom cosi prapodivného; nikdy Svatý Otec nevykonál takového činu! A nyní jsem já protektorem tohoto díla; jeřto jsou doby zlé, naskytla-li by se náhle nějaká nesnáz, ať se obrátí na mne, беру si to na péči.« Taktěž kardinál Antonelli pravil, že se nikdy nevykonalo dílo v Římě tak jak toto. A mluvě o sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného, vyřizuje od Svatého Otce, by dále byla vedena, jako už ji vedli dřive, že jest na dobré cestě.

Otcí Bordacharovi a otcí Estratovi bylo svěřeno jistě velmi důležité sdělení, týkající se svaté Cirkve a vznešené osoby Pia IX.,

monsiñorem biskupem bayonneským, jemuž se ho dostalo od sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného. Otcové, vykonávající svoje poslání, mluvili o nadpřirozené cestě nepatrné sestry konvertky, což vysvětluje několik slov kardinála Antonelliho, výše citovaných. Pravda zjevení ve sdělení, o němž jsme právě mluvili, byla též bezpečně zjištěna.

»Hle, co jsem slyšel vypravovati u p. Chesnelonga, senátora, když 4. a 5. října 1893 byl návštěvou v Bétharramu, o sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného.

»V době, kdy p. Chesnelong vyjednával v Římě s ostatními katolickými výtečníky jako on o založení karmelu betlémského, abbé Bordachar, který vyjednával spolu s těmito pány, byl též nejcitlivější při své baskické vznětlivosti k peripetiím řízení, jež se denně setkávalo s nejménlivějším štěstím. A sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného denně psávala mu list, vystihující ku podivu stav duše abbého Bordachara právě v té chvíli: »Hle, jásáte; ve vašich očích jest to skončeno, dětinská důvěřivost v lidských věcech plných vrtkavosti.« Na druhý den viděla až ze svého kláštera duši milého abbého v hrozném rozčilení. »Vidím vás, jaká změna! včera radost bez mezí; dnes smutek hnaný až k zoufalství.«

»Pan Chesnelong četl několik těchto listův; vyjadřovaly stavy tak důvěrné, tak rozličné, s takovou přesností a pronikavostí, že po jeho soudu jediný Bůh mohl zjevití vidoucí tyto věci: toť jeho hluboké přesvědčení.«

(Vyňato z listu důst. otce Elchécopara, generálního představeného kněží Nejsvětějšího Srdce Betharramského, velkého matce převorce karmelu betlémského.)

List monsiñora Felice Valergy, čestného komoří Jeho Svatosti, beneficiáta u Svatého Petra.

V Loann, 8. května 1912.

Šel jsem jednou sloužit Mši do zatímního domu, v němž karmelitky bydlely v Betlémě než se postavil klášter, a hle, za jakých okolností. Když jsem přišel, kněz maronitský byl v polovici Mše. Oznamil jsem, že sám budu celebrovati hned po něm, ale tichou Mši, bez zvonku, že nebylo možno poznati z kůru, v němž byly karmelitky, že se slouží Mše. Tak se stalo.

A hle, po proměňování slyším veliký ruch osob, a jakýsi silný hlas volal: »Láska jest vše, láska jest vše«. Byla to sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného. Její vytržení trvalo až přese Mši, neboť odešel do hovorny, slyšel jsem ji ještě, ale její hlas byl tišší. Přišla a přede mnou mluvila s podivnou výmluvností o kněžských duších a po půl hodině mne propustila, prosíc mne, bych řekl patriarchovi, že ho očekává nazítří, majíc mu pověděti cosi důležitého.

Vrátiv se na patriarchát, vyřídil jsem monsiňoru Braccovi vzkaz sestřin. Nezdál se udiven a na druhý den odebral se do Betléma. Jako vždy byl jsem mu průvodcem. Patriarcha měl dlouhou tajnou rozmluvu se sestrou. Ohlašovala mu asi malou revoluci, jež se strhla za několik dní v Jerusalemě, a upokojovala ho o následcích této události.

Monsiňor jako obyčejně neřekl o tom nic; ale na patriarchátě nabyli jsme všichni přesvědčení o tomto sestřinu zjevení, ať pro spěch, s jakým ho povolala, ať pro důvěru a jistotu, jež patriarcha projevil, když se to stalo. V skutku za několik dní, sotva patriarcha odsloužil Mši, don Antonio Morcos mu přišel oznámit, že jest v jerusalémském obyvatelstvu pravá revoluce a že latiníci si myslí, že jim nebude možno zachrániti si životy, leč uteknou-li se na patriarchát. Monsiňor dovolil, by přišli, ale upokojil všechny, zaručil jim, že nebude prolita krev. Snadno jsem postřehl, že patriarcha byl asi uvědomen sestrou v poslední rozmluvě s ní o událostech toho dne, který byl v skutku jak v Betlémě a v Bethjallahu tak v Jerusalemě dnem hrůzy; ale nepříhodilo se žádné neštěstí.

Nedlouho před smrtí Pia IX. sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného spatřila u vytržení jakési processí andělův a svatých; svatá Panna měla otevřeno náruči, by přijala duši, k jejíž počtě se spořádalo ono processí. Sestra myslela, že Pius IX. jest v nebezpečí smrti a že v Ráji očekávají jeho duše.

Neumějíc ani čísti ani psáti, nadiktovala o tom jedné sestře list patriarchovi Braccovi, který dle svého zvyku, když dostával taková sdělení, jichž nebylo nezbytno rozhlásati, schovával je do svého stolku.

Za několik dní msgr. Bracco dostává od nejdůst. otce Jeronyma Priori telegram, že Pius IX. zemřel. Tento nejdůst. otec, ex-generál obutých karmelitánův, byl v Římě. Patriarcha, dvojná-

sob zaražen, volá si mne, a jako by nedával víry depeši, ukládá mi, bych telegraficky požádal nejdůst. otce Priori o potvrzení zprávy. Na druhý den jsme dostali žádané potvrzení. A patriarcha vysvětlil Donu Emiliovi, který sám mi to vypravoval, jak tato událost byla ohlášena sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného.

Bůh ráčil vyjeviti sestře Marii z Ježíše Ukřižovaného a skrze ni patriarchovi osobu vyvoleného, kterého určoval ke správě Církve. Psalaf, zase přísluhou tajemnice, monsiñoru Braccovi přizvolením Lva XIII.:

»Zdá se mi, že vidím velikou dvoranu, v níž jsou shromážděni všichni kardinálové, zabývající se volbou nového papeže. Vidím též anděla, ve vzduchu, jak nese tiáru; ponenáhlu sestupuje jako by stíhal jednoho z kardinálův.

»Neznám tohoto kardinála, ale vidím erb, který dává v záhlaví svých listin a ve svém paláci. Popíšu vám jej. Dole čtu krále francouzské. Nad nimi jest cypriš. Bílá páska poněkud ohnutá přetíná cypriš. V prázdném prostoru nad cypřišem se třpytí hvězda, jež vysílá napříč své paprsky. Toť, co vám mohu říci. Ale půjde-li don Felice Valerga do velkého salonu patriarchova a vezme album, v němž jsou všichni kardinálové, myslím, že jistě naleznou kardinála, jehož pečeť jsem popsala a jehož právě volí.«

Patriarcha, aniž vyjevuje, co sestra píše, posílá si pro album (Don Emilio byl při tom, když dával tento rozkaz). V témž okamžiku vchází františkán, který přišel, by byl tajemníkem Sváté Země, a žádá o jurisdikci ke zpovídání. Prosil, by mu laskavě byla prominuta zkouška, neb se jí už podrobil před kurií perugijskou a předkládá dokument o tom. Viděti na něm znak kardinála Pecciho. Ihned vykřiknu: »Hádanka rozluštěna, již máme erb, který popisuje sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného.« Prohlížíme album ze salonu a poznáváme, že tam vskutku jest kardinál Pecci. Nemáme již žádné pochybnosti, tento kardinál jistě bude papežem a již nám nezbývá, než očekávati telegram, který nám to ohlásí. Přišel na druhý den.

List důst. otce Xavera, bosého karmelitána, představeného karmélu bordeauxského.

Velebná matko,

Nikdy vám nebudu dosti vděčen za vaši vybranou pozornost

V karmélu bordeauxském, 18. listopadu 1878

nedovedl bych vám povědět, jak mne dojala. Dověděl jsem se od jednoho našeho řeholníka, otce Marie-Ephrema, o smrti té sestřičky, jež byla v mých očích spíše andělským tvorem než tvorem lidským. Jak jest šťastna, že vešla do lůna Božího! Jaké přijetí asi uchystal Náš Pán této nevěstě, tak věrně ho milující a již sám byl tolik miloval! Od té, co zemřela, často a často jsem si na ni vzpomněl, ale vždy s pocitem jakési slasti, jež mi brání, bych nelitoval, že nás opustila. Mám pevnou důvěru, že ucítíme, jak mocně se za nás přimlouvá u Našeho Pána; milovalať tolik svou duchovní rodinu!

Nejsem-li neskromný, prosím vás, velebná matko, dovolte, ať si podržím to vypravování, jehož opis jste mi ráčila poslati. Chci je dáti čísti našim otcům a též několika zbožným duším, které v něm jako já naleznou velikou útěchu.

List důst. otce Hippolyta, bosého karmelitána.

Převelebná matko,

Četl jsem klášterní obci ličení svatě smrti naší milé sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, a zůstavilo v bratřích nejhlubší dojem. Několik řeholníkův nemohlo poslouchati tohoto čtení, aby neplakali.

Oh, díky, milá matko, že jste vzpomněla na mne v této žalosti rodiny; díky, že jste mne vpočetla mezi ty, kteří mívali vždy úctu k tomuto blaženému a svatému dítěti.

Buďte ještě tak dobrotiva, převelebná matko, a schovejte mi několik plátének, jež byla přiložena na její svatá zranění. Všeho, co mi přijde od tohoto dítěte, budu si považovati jako pravé relikvie.

F. M. Hippolyt.

V karmelu agenzském, 3. října 1878.

Z listu důst. otce du Bourga, rektora jesuitův.

Montpellier, 18. září 1878.

... Hle tedy, opustila zemi, na niž byla jako cizinka, a spojila se s Ježíšem, který ji tolik táhl k sobě a cestami tak neobyčejnými; zdá se mi to zcela přirozeným. Při té přimosti a prostotě, jež jsem u ní poznal a jež mne zcela ubezpečovaly o tom, co bylo zarážejícího a podivného na cestě, již se ubírala, zdá se mi, že

přišla přímo do nebe. A také mi ani nepřijde, bych se za ni modlil. Jenom úvahou a jakýmsi rozumováním docházím k tomu, že se sluší doporučovati ji dobrotivému Bohu při svaté Oběti.

Sledoval jste podrobně vše, co konala a mluvila, a vše, co dobrotivý Bůh v ní učinil nebo dopustil, aby se v ní stalo. A doporučoval jsem vám, byste si to pečlivě znamenal, aby se někdy snáze do všeho toho vniklo, kdyby se zlíbilo Pánu Bohu obrátiti to k své slávě a k poučení duší.

Rozmlouvaje s milým otcem Lazarem, spatřil jsem s potěšením, že jsme se vždy shodovali ve svých myšlenkách: že ač nebedlivěji sledoval tuto drahou dušičku, pokud mu to bylo přímo uloženo, vždy zůstával v úplné a nejopatrnější zdrženlivosti. To on setrval při rozhodnutí, jež také uhájil a jež bylo i jejím přáním, by byla vřazena mezi sestry konvertky, a on doporučoval, by ji nevěnovali tolik pozornosti a nečinili s ní hluku. Přijdu ho zase navštívit a pohovoříme si o všem tom podrobněji.

P. du Bourg.

NĚKOLIK LISTŮ SESTRY MARIE Z JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

Matce převorce karmélu pauského.

V Mangaloře, v červenci 1871.

Drahá vroucně milovaná matičko,

Vyličím vám tedy utrpení naší drahé matky Eliášky; zarmoutí vás to, ale uvidíte, jak Pán Bůh vše učinil, by zkrášlil korunu své milé. Naše matka nechtěla tehdy vše pověděti, poněvadž rána byla příliš čerstvá a bylo by jí to příliš rozechvělo, ale neměla v úmyslu nic zatajovati; chtěla naopak pověděti vše, ale bála se, aby vás příliš nesklíčila.

Začínám v Port-Saïdu. Matce Eliášce se dařilo velmi dobře, obličej jí zářil; co jsme vypluli z Marseille, byla úplně zdráva; všem nám sloužila, smála se mi, že jsem se plavívala po moři a že stůňu, kdežto jí, ač nebyla zvyklá, dařilo se velmi dobře. Jen kvetla zdravím těla i duše až k moři Rudému a pravila: »Jaká to milost, že jsem byla vyvolena, já tak stará a tak nehodná, jaká to milost!« Ale příštího dne mi pravila: »Oh, milé dítě, zdálo se mi něco a velmi se toho lekám...« Tu jsem jí pravila: »Matko, snažně vás prosím, povězte mi, co se vám zdálo.« Odpověděla: »Nepovím, zdá se mi, že si toho Pán Bůh nepřeje«; a tu na mne připadl smutek, ale nedychtila jsem toho zvědět, poněvadž Pán Bůh si toho nepřál.

Dál na moři Rudém už víte, kdy padly ostatní? Matka Eliáška toho nevěděla; dostalo se jí veliké útěchy, a potom upadla v bezvědomí. Po té jala se zpívati žalm *Laetatus sum* a jiný: »Hospodin vyslyšel prosbu mou...« Přišel lékař a i on udiven pravil: »Jaké štěstí býti karmelitkou!«

Otec Lazar přichází všecek se třesa a jde pro velitele, jenž praví, jako pravil lékař: »Dlužno jí dáti do jiné kabiny«; a tu Pán Bůh dopustil, že položili matku Eliášku do jiné, ještě horší; při tom vedru bylo třeba dvě hodiny nechat otevřeno okno, potom bylo vespod uhlí. Večer byly jsme tak utrmáceny! Lidé, kteří nosili uhlí,

křičeli, běhali sem tam. Posléze rozhodnuto vystoupiti v noci na palubu.

Sestra Štěpánka té noci umřela. Můj Bože, co jsme vytrpěli! Na druhý den dali matku Eliášku do kabiny u lodního komína; Pán Bůh toho dopustil, by ji dal trpěti, a též, by se jí nedostávalo mnoha věcí, ale Pán Bůh činí tak k své slávě. A já též jsem ji trýznila, stále ji opakuji: »Matko, kdyby vám dobrotivý Bůh řekl, abyste mu obětovala dvě růže, dala byste mu je?« Odpovídala: »Soužíte mne, a myslíte, že bych odepřela něčeho dobrotivému Bohu?« Když spatřili naši otcové tyto smutné věci, pravili: »Vystupme v Adenu a odnesme tělo sestry Štěpánky«; a potom přišli pro nás: otec Lazar byl bled jako stěna a otec Gracián též.

Ubohá matka Eliáška, co vytrpěla! neviděla nikde sestry Štěpánky a viděla, jak moji sestru Eufrasii nesli čtyři mužové na prkně. A ji, drahou matku, bylo třeba vléci . . . A kdybyste věděla, po jaké cestě: skály, hory, toť děsné; třeba uviděti, aby se pochopilo.

Povím vám o poslušnosti své sestry Eufrasie. Na lodi ani minuty se nemohla udržeti v pokoji, bylo třeba tři neb čtyř, by ji drželi, a stále sebou zmitala bolestí a byla by skočila do moře. Tu otec Lazar, jsa již utrýzněn a boje se, by cestou nepadla, pravil jí: »Milé dítě, z poslušnosti vám poručím, byste po celou cestu zůstala v pokoji.« Nebyla při vědomí, ale Pán Bůh dopustil, že pochopila a již sebou ani nepohnula až do domu, ve kterém se znovu jala sebou zmitati.

Ale, můj Bože, jaký dům! byla noc, a chybělo všeho. Matku Eliášku bylo uložiti na lůžko, jež bylo samá díra, horší než kus prkna. Nevěděli jsme toho: strádala tím se svým ubohým tělem, již zmořeným námahou a utrpením!

Viděla, že ji skrývají ty sestry, a to ji zrovna mučilo. Mínili ji říci, že sestra Štěpánka odjede s otcem Lazarem a s terciárkami. A já, abych ji připravila, řekla jsem jí tehdy: »Matko, bolelo by vás, nespátriti již sestry Štěpánky, kdyby odjela s otcem Lazarem?« A ona pravila: »Není možno, aby odjela a nepřišla se na mne podívat!« — Jiná sestra jí pravila: »Buď te klidna, matko, sestra Štěpánka jest dobře ošetřována.« Posléze otec Lazar pravil: »Nemožno jí zatajovati pravdu, dlužno to říci.«

Ubohý otec, nevypoví se, co vše vytrpěl, a ještě více z toho, že nás zůstavil v Adenu, kde všeho chybělo, s otcem Graciánem,

který byl též nemocen nohem a mstou. Otec Lazar nevedel, co mysliti o dobrotivém Bohu, odevzdával se do jeho rukou, ale jeho vůle zdála se mu krutou. Posléze mu bylo odjeti, a vi Bůh, co vše vytrpěl.

Již víte, jak matka Eliáška přijala hrdinsky smrt sestry Štěpánky a potom za tři dny smrt sestry Eufrasie. Bylo velikolepé viděti tuto tak něžnou matku, jak s nebeským klidem přijímá ty smrti. Jak byla nemocna, vstala na pohřeb, a když jsme zpívaly hodinky za mrtvé se sestrami Dobrého Pastýře, zpívala silněji než všechny, s andělským zápallem a ani nezaplakala; potom však byla ihned nucena ulehnouti. Zakusila tisícere smrti v tomto kraji adenském; vítr se jí zdál pekelným ohněm, nic jí nemohlo uleviti.

Od smrti těch sester přála si, aby všechny její dítky zůstávaly u ní dole, tak se bála, aby jí nezatajily smrti některé. Otec Gracián též nemohl zůstat nahoře; všichni jsme tolik trpěli! bylo nám potřebí býti pospolu, abychom se těšili a sílili. Můj Bože, bych žila tisíc let, slibuji ti, že nikdy nezapomenu na Aden! . . .

Jedné noci, když sestry byly nahoře a já dole s matkou Eliáškou, vidím, jak se pokouší vloupati oknem zloděj. . . I dám se do řeči, jako by tam bylo mnoho lidí. Matka Eliáška pravila: »Milé dítě, co děláte, pojdte si lehnout. . .« A já jsem mluvila arabsky. »Ale, ubohé dítě, pozbyla jste rozumu? Nevím, jakou to mluvíte řeči; jak mne trýzníte této noci! . . .« A já jsem měla strach! brzo jsem viděla zloděje s velikým nožem u okna, u kterého stálo lůžko matky Eliášky; byli dva a pokoušeli se vloupati tím oknem nebo jiným. Kdybych to byla řekla drahé matce, byla by umřela zděšením; kdybych byla zavolala otce Graciána, byl by se ještě více zděsil, poněvadž věděl, že v tomto kraji se stává mnoho mučednictví (úkladných vražd).

Posléze, když jsem až do tří hodin mluvila velmi hlasitě arabsky, zloději odešli, neodváživše se vloupati.

Lidé v Adenu chovají se k nám neobyčejně pěkně. Pan konsul (konsul francouzský) a jeho paní jsou velmi dobří, velmi dobří. Byla tam též jedna paní protestantka, jež nám nosila mnoho potřebných věcí; uchvacovala svou dobročinností; její chof byl katolík, velmi zbožný, velmi svatý; posílal nám mléko a vše, co mohl. Společnost na loďi byla též velmi a velmi dobrá: zvláště herci a herečky plakali a líbali nohy sestře Štěpánce, když umřela.

Měli jsme k posluze dva hochy, velmi hodné, oddané, ale le-
nošné: jeden se jmenoval Bastien a druhý Mahomet. Dávala jsem
Mahometovi kousek hovězího masa, a nikdy nechtěl jísti. Tázala
jsem se ho proč; pravil: »Poněvadž volci zahřívají Ježíše Krista.«
Tázala jsem se ho, jedl-li by maso velbloudí; pravil mi, že by ho
nejedl, poněvadž velbloud nosil Mahometa. »A vepřové?« — »A-
ni toho bych nejedl, Mahomet to zakázal.« Někdy se Bastien a
Mahomet spolu pohádali a pak chodili si mi stěžovat: »Mami,
mami, on mi udělal to a to«; vyvadila jsem se s oběma a potom
jsem jim kázala políbiti zemi. Bastien, veliký pán, vykonal tehdy
hrozný skutek. Když to naše matka řekla otci Alfonsovi, pravil
žasna: »Ale ta maličká jest muž a nikoliv žena, nikdy nikdo tak
nepoháněl k práci.« Tyto dvě děti nás měly velmi rády. Když při-
jela francouzská loď, na níž se plavil msgr. Marie-Ephrem, ská-
kali veselosti, poněvadž viděli, že z toho máme radost; a když
jsme odjížděli, plakali, a to velmi dojímalo dobré srdce matky Eli-
ášky.

Když nastala chvíle odjezdu, učinila jsem vše, co bylo v mých
silách, bych ji přivedla na hřbitov, aby navštívila sestru Štěpán-
ku a sestru Eufrasii; sotva tam přijde, libe hrob, potom bledne a
bledne a třese se jak listek. Práví mi: »Milá dcero, již toho ne-
snesu, odejděme odtud.« Učinila jsem vše, bych rozptýlila její
smutek, ale nic a nic tehdy nemohlo potěšiti jejího srdce.

Posléze jsme odpluli. Matce Eliášce se dařilo velmi dobře, moř-
ský vzduch velmi jí svědčil až do Madrasu. Ale když jsme přijeli
tam, jak bylo ubohé milé matce trpěti! byli k nám velmi dobří,
kudy jsme se ubírali, ale uleviti jí nemohli. V Kalkutě byla une-
sená radostí a pravila: »Oh, jest mi dopřáno dotknouti se poslé-
ze této země indické, v níž svatý František Xaverský hlásal evan-
gelium!« A potom při počtách, jež tam vzdávali monsiňorovi, za-
pomínala poněkud na svoje bolesti. Milá matka se utrmácela na
tomto průvodě, ale, můj Bože, jaká podivná trpělivost! Za své
nemoci vytrpěla věci nejmučivější přirozenosti; chtěli ji stůj co
stůj uzdraviti a činili vše, co se protivilo její chuti a její povaze
tělesné, Pán Bůh to dopustil. Představená sester, velmi svatá,
velmi dobrá, velmi milosrdná, chtěla ji léčiti tak, jak se léčívá v té
zemi, pravila, že ji to uzdraví. Ubohá milá matka Eliáška, potře-
bovala věci posilňujících, a oni jí dávali jenom trochu rýžové mou-
ky vařené ve vodě; naše ubohé matky nemohly nic učiniti, čeho

by si byly přály poněvadž jim říkali, že matku Eliášku zabijí. Já jsem jí dala jednou potají cosi posilňujícího a učinilo ji to velmi dobře; když to zvěděli, kde kdo byl proti mně a zakázali mi, bych nechodila k jejímu lůžku; upozorovala to, a bylo jí to hroznou ranou. Viděla též, že naše matky nesmějí volně k ní přicházeti, byla by si tolik přála, aby jen ony ji ošetřovaly... Ale prosila hrdinsky o trpělivost a odevzdanost do vůle Boží: ani jednou si neposteskla. Povolali anglického lékaře, který byl téhož mínění jako představená sester. Monsiňor se bál, aby nebyl odpověden, kdyby nenechal vykonati, co chtěl lékař. Jinak zase ho bolelo, když viděl bolest našich matek. S té i oné strany byly to agonie, kterých dlužno zakusiti, aby se pochopily, běda! běda!

Povolali jakousi ženu, jež jest rozhlášena v uzdravování těchto nemocí; podobala se kouzelnici: vlasy na hlavě měla úplně zjezeny. Můj Bože, jaké hrůzy nám naháněla! Nerozuměla nemoci zhola nic: když matce Eliášce se vedlo hůře, říkala, že jí jest lépe. Posléze přišel též jeden francouzský lékař; byl z Mahé, a jakmile ji spatřil, pravil jako naše matky, že jí jest třeba věci posilňujících.

Ubohá matka! bylo příliš pozdě! ale nesmíme litovati, Pán Bůh dopustil vše to od celé věčnosti.

Monsiňor stále a stále se modlil; kdož ví, co by byl učinil, aby zachránil naši matku?... Já jsem pravila: »Třeba učiniti slib svatě Anně: uzdraví-li naši matku, dáme jí postaviti kostel«; ale nechtěla mne slyšeti, naši matce se vedlo stále hůř a hůře. A já jsem byla rozhněvána na svatou Annu a pravila jsem jí, že jí nedají nic.

Otec Lazar byl ku podivu obětav; nosíval milované matce svatě Přijímání o půl noci. Oh, s jakou láskou, s jakou vroucností, s jakým opojením přijímala svého Ježíše, jak bývala šťastna, i když blouznila! Ale bylo třeba ještě jí zkrášliti korunu: byloť jí uchováno veliké hoře. Monsiňor, vida, že se jí nevede lépe, a jsa nucen odejeti do Mangalory, pravil matce Eliášce, že mu jest odejeti a vzíti s sebou sestry, by ulevil poněkud sestrám svatého Josefa. Jaká to muka tehdy, milá matko, ale jaká ctnost! neřekla monsiňorovi nic; ale když jedna z sester jí pravila, že k tomu nechtěla svoliti, tu jí dala na jevo svou vroucí vděčnost.

... Nic nechybělo její slávě, nic. Když se jí velmi a velmi přitížilo, obětovala Bohu svůj život za dcery pauské i mangalorské, za svoji drahou missii. Jednou vzala mne do náruči a zalila mne

trpím, a nenechávali mne činiti vše, čeho bych si byla přála, poněvadž se báli, abych ji neublížila, a ona mne stále volala; velmi jsem trpěla, Pán Bůh ví vše. Ale dostalo se mi veliké a slastné útěchy. Drahá matka než umřela, stále se po mně ohlížela, vzdychala velmi silně, ohlížeje se po mně. Pravila jsem si: Chce, abych šla kní... Posléze, nemohouc se již udržeti, jdu k jejímu loži. Tu její dech se krátí, drahá matka tichne, tichne a umírá v mém náručí, na mém srdci. Oh, jaká to chvíle!... Ale dobrotivý Bůh dává velikou odvahu, oblékala jsem ji. Říci vám, jak zkrásněla po smrti! byli byste řekli mladistvá panna. Bylo viděti smrt, jak se k ní blížila; bylo to příšerné; otok se vzdouval, vzdouval jako vlny na moři. Pravili, že vytrpěla všechna muka utopencův, ale se srdnatostí, trpělivostí více než podivnými. Každý říkal: »Toť světice!« Ano, ano, toť veliká světice!

Na této cestě vytrpěla více než za celý svůj život. Zde, jako všude jinde, se poznala její vzácnost a její neporovnatelné ctnosti; zde jako jinde zapoměla sebe, obětovala se za ostatní. Také ji všichni milovali a ctili. Její pohřeb byl vítězným průvodem. Doufám, že se stane mnoho dobrého skrze ni v této milé zemi indické.

Jednou jsem ji pravila: »Matko, nezapomenete na mne, vezme-li si vás Pán Bůh do nebe?« — »Oh, milé dítě, pravila mi, jak bych mohla?« Trpěla pomyšlením, že její smrt vás zarmoutí, byla to matka tak něžná, tak dobrá! — Znovu jítřím vaše bolesti, milá matko, ale pro Ježíše dlužno trpěti. Ať se všechny naše milé sestry velmi modlí za mne, abych se dobře připravila na svaté sliby.

Kdybyste věděla, jak stále miluji svůj drahý karmél pauský! Moje srdce jest tam celé v srdci Ježíšově; o modlitbu prosím ve všech mých poustevnách a doufám, že i já budu brzo poustevnicí. Ó radosti, ó štěstí, ó Lásko!

S Bohem, drahé sestry; a vy, milovaná matko, požehnejte svému nepatrnému dítěti.

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného.

†
J. M. J. T.

V karmelu mangalorském, v září 1871.

Monsiňore,

Vaše nepatrné ditko vrhá se k nohám svého milovaného a drahého otce, prosíc ho pokorně o svaté požehnání. Jste stále nejdražším otcem své nepatrné služebnice. Kdybyste věděl, monsiňore, jak si vzpomínám na vaši mateřskou dobrotu! . . . Také, milý Bůh mi svědek, nikdy nezapomínám modlití se na všechny vaše úmysly.

Zejména chovám k vám zvláštní úctu, že vroucně milujete svatou církev a tak milovaného Svatého Otce!

Jak jste šťasten, že jste pochopil pravdu! Ano, neomylnost rozžúrila celé peklo! Satan se vzteká. Pravím vám, drahý vše milovaný otče, mnoho a mnoho se modlím za vítězství svaté Církve a za Francii.

Nevěřte, že by chvíle milosrdenství Božího byla velmi daleko. . . Celá země užasne nad mocí Boha třikrát Svatého. . .

Víte, monsiňore, do jaké propasti jsem byla pohroužena, ale Ježíš podal mi ruku. Vytrhl mne ze sítě lovce, člověka nespravedlivého a špatného. Nyní se těším z andělského pokoje. Cítím, že Pán vyslyšel modlitby, jež za mne byly vysílány; ač tak jsem nehodna, Ježíš si mne přeje svou nevěstou.

Minulou neděli, na svátek Naší Paní de Mercede byla jsem v kapitule připuštěna k slibům a doufám, že dobrotivý Bůh mi je dopřeje skládati v den, kdy malá Maria se obětovala Hospodinu.

Nyní jest konec všem mým zmatkům, ale trýzní mne, že jsem tolik a tolik urážela dobrotivého Boha. Spánek (vytržení), který též často mívám, mučí mne a zahanbuje, poněvadž tehdy Pán Bůh koná věci, jež mne souží, ale cítím, že v tomto čase jest potřebí duší, jež se obětuji za žertvy, a vidím, bude jich mnoho a též mučedníkův z kněží Páně. . .

Malému karmelu mangalorskému jest žehnáno od Pána Boha. Matka Eliáška z nebe nás vidí a chrání. Tato něžná matka bdí nad námi. Mám velikou naději, že zdejší zlostníci se obrátí. Máme velmi blízko naší zahrady jakýsi dům ďáblů; večer co večer

slyšeti satanskou hudbu, běda, běda! dlužno, abychom jej považili. Posílejte nám mnoho svých svatých požehnání, abychom byly svaty, a zvláště převeliké na den mé professe; já nikdy nezapomenu, že jste mým drahým otcem.

Jsem Vaší Milostí. . .

Sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného.

Listy důst. otci Lazarovi, karmelitánu (jejímu zpo-
vědníku v Mangaloře).

†

J. M. J. T.

Karmel Nejsvětějšího Srdce Panského, 7. ledna 1873.

Milý otče,

Nemyslete si, když jsem vám nepsala, že jsem na vás zapomněla; opravdu nezapomněla jsem, což neřiká dítě všeho svého otci!

Víte, milý otče, že Ten, jenž spoutal, jest uprostřed mezi námi? Vzpomínáte si, jak jsme stáli oba u mřížky, vy venku, já uvnitř? Jak jste pravil: »Ach, jak bych si přál trpěti pro lásku k našemu drahému Mistru!« Co vás jímalo tehdy tužeb po utrpení! Hle, jak se nyní splňují.

Vzpomínáte si též, milý otče, že když se Náš Pán zjevuje někomu s břemenem svého kříže a s trnovou korunou, nezjevuje se mu, aby se veselil? Ale vy to víte lépe než já; řekl jste mi častokráte proč.

Vzpomínáte si též, milý otče, jak před rokem a před pěti měsíci bylo řečeno: »Kdyby to bylo možno, země by se vzbouřila proti vám. A snášíte-li to statečně pro lásku k tomu, kterýž vás stvořil, vaše zkouška bude zkrácena?« Pokud na mně jest, já si žádám, by byla dlouhá, však to víte, milý otče!

Jistá osoba se ptala Našeho Pána: Proč ta a ta osoba trpí? Božský mistr odpověděl: »Poněvadž ji miluji. A jakou jsem dal odměnu svým učeníkům, těm, jež jsem nejvíce miloval na zemi? Jsem všemohoucí, ale to jest nejlepší, co jim mohu dáti z lásky; nemám jiné odplaty pro ty, které miluji.« Nuže, milý otče, nyní víra ochabla, Rehole, ano i nejsvětější klášterní obce ochably, víra v nich ochabla; mějme tedy my víru, víru svých otcův, vsu-

de-li ochabuje. Nehrozte se ničeho, co nyní vidíte a slyšíte, a ne-
zlobte se; naopak každého omlouvejte. Co to pomůže? Ať si celý
svět říká bílé nebo černé, jsme jenom to, co jsme před Bohem.
Nač se pobuřovati? Nechme tvorů, ať si nás soudí; takto Pán
nebude mít srdce, by nás soudil. Buďme jako veřejná nevěstka:
když ji kdekdo odsuzoval, Pán ji nezavrhl. Co mne se týče, žádný
soud tvorů mne nepobouřil ani netrápil...

Nuže, milý otče, nesuďme nyní ostatních, jako soudili lidé nás.
Buďme souzenými a nikoliv soudci. Zdá se mi, milý otče, že Pán
dopouští vše to, co se děje, aby se naplnilo jeho slovo. Bylo ře-
čeno, že vás již nikdy neužřím a že nikdy o sobě nezvíme, co se
s námi děje; ale to jsou slova lidí, a Bůh řekl právě naopak.

Já od té doby, co jsem vás opustila nebo co vy mne jste opustil,
nic jsem toho nikdy nezelela, ani jsem nezatoužila zase se s vá-
mi shledati; nikdy jsem se nemodlila, abych zvěděla, co se s vá-
mi děje.

Vzpomínáte si, když jste mi přišel říci, že se již nevrátíte, co
jsem vám odpověděla: »Jdi, milý otče; Ten, který vás dal, vzal
vás; budiž jeho svaté Jméno pochváleno«? Nevyvolila jsem vás
já, nýbrž Bůh, a dobrotivý Bůh, který mi prokázal dobrodiní skr-
ze vás, může je prokázati i skrze jiné. Již jsem vám to myslím
povídala, kdosi se tázal jednou Pána: »Mám přičítati nějakému
služebníku, který mi prokázal dobrodiní, to dobrodiní, jež mi pro-
kázal?«

»Nikoliv, pravil Pán; byl-li služebník věren, zasluhuje si odmě-
ny, nikoli však dikův, jež náleží toliko Pánu, který ustanovil toho
služebníka.« A ještě, milý otče, onemocní-li Pánu nějaký služeb-
ník a pošle-li mu jiného, by ho ošetřoval, komu jest nemocný, až
se uzdraví, zavázán díkem a vděčností? Jest zavázán díkem a
vděčností Pánu, který ustanovil toho služebníka a též poněkud
vděčností tomu služebníku, že ho ochotně ošetřoval.

Milý otče, neočekávejte své odměny na tomto světě, nikoliv!
ale až na onom. Víím, že si žádáte, by se mi dostalo štěstí a kli-
du zde na zemi. Já však si nežádám, by se vám toho dostalo na
světě, nýbrž jen v nebi.

Milý otče, víím, že trpíte, a zapřisahám vás pro lásku k Nejmi-
lejšímu, omlouvejte vše, trpte vše. Olupují-li vás před zraky všech,
omlouvejte je, trpte to; a jsou-li v nouzi, svlečte se, abyste je o-
děl, přikryjte je pláštěm nejteplejším, nejměkčím, jakým vám bu-

de možno; učíte tak, zapřísahám vás, více než desetkrát ještě.

Odpusťte mi vše, co vám pravím, milý otče, požehnejte mi a modlete se za svoji nehodnou nepatrnou dceru

sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného.

†

J. M. J. T.

Karmel Nejsvětějšího Srdce pauského, 15. března 1873.

Milý otče,

... Dobrotivý Bůh si žádá od vás zvláště dvou věcí. Srdce Boží vroucně si přeje od vás poslušnosti a slepé podrobenosti dítěte, jež se právě narodilo, ani na chvíli neuvažujte, ale nechávejte se stavěti tam, kam vám určí poslušnost, a buďte bezpečeni... Přijdou chvíle, kdy budete trpěti pokušení a pokoření; snášejte je s radostí, bez reptání, a buďte bezpečeni, že nelze, aby slovo Boží se nesplnilo; nepadá bez ovoce; lidé často činívali pravý opak, ale Pán bývá věren ve svém slibu. Bude se žehrati na vás: ať budete kdekoliv, budete mítí někoho, kdo bude zkoušeti vaši trpělivost, vaši lásku. Buďte věren, jděte stále v před, buďte ochoten dáti vždy svůj život za ty, kteří vás budou trýzniti; pomyslete si, že toho není mnoho, co pro ně učiníte, proti tomu, co Bůh vám připravuje. Druhou věcí, již si dobrotivý Bůh od vás žádá, jest pokora a zvláště opatrnost.

Dovolte, abych vám řekla, nejste dosti opatrný. Dnes, tak jako ještě nikdy, zvláště v tomto tak šalebném století, jest velmi vzácnou nálezti srdce přímé a neličené.

Oh, milý otče, plačme oba, můžeme-li, krvavými slzami vděčnosti k Bohu za vše, co učinil, a za vše, co jest hotov ještě pro nás učiniti. Ach, jak jsou naše srdce malá, by milovala Ježíše! Bez ustání a upřímně si žádejme, řikejme často: »Pane, přál bych si srdce většího než nebe, než země a než moře, bych tě miloval. Umírám zahanbením, že jsem nemiloval dosti Ježíše, jak bych si přál...«

Zapřísahám vás... nechte, ať se bude mluvit co mluvit, ať se bude říkati, co říkati. Bůh jest Bůh, a byť celé nebe i celá země se přičiňovaly otrásti duši, již střeže Bůh, nic by nezmohly. Nepravím vám toho o sobě, nikoliv! Jsem plna zahanbení před Bohem, nikoliv před tvory, ale před svým Stvořitelem.

Mohlo by se mi říci, jako už mi řekli, že jsem pro Nebe, a potom, že jsem pro Peklo; ani ten ani onen mne nepotěšil ani nepobouřil; jsme to, co jsme před Bohem. Vyhnanství jest krátké; mámi toliko jednu žádost, milý otče: přijít k Bohu co nejrychleji a opustiti tuto zemi, poněvadž se bojím, vidouc tak čisté, tak učené duše, jež padly hroznými pády; a já, která jsem samý hřích a samá nevědomost, co si mohu počítí? Oh, prostě Pána, by mne raději vytrhl z této země, než abych ho urazila. Oh, nikoliv, tisíc millionkrát nikoliv! Nechtěla bych ho uraziti! raději zemřiti! . . . Odpusťte mi, milý otče, tento špatný list, jež vám píšu; odpusťte mi, požehnejte mi, prostě bez ustání Ježíše, by mne uchoval celou pro sebe.

Vaše nehodná nepatrná dcera

sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného.

1873. — Štasten člověk, který vytrvává děj se, co děj! ... A běda tomu, který ochabuje při první překážce!

Běda člověku, běda Řádu, který hledá své cti, své pověsti na úkor slávy Boží!

Maličké stádo, nic se nebojte, buďte maličké. Nebojte se ani hromu, ani deště, ani hor, nic se nebude moci dotknouti vyvolených Páně! ... Chodte pod zemi. Chcete-li býti velici, buďte maličci. Nehleďte velikosti od stvoření; ten, kdo vás dnes vyvyšuje, zítra vás bude snižovati.

Jest mou ctí nazývati Církev svou Matkou. .. Beránek sestupuje každé hodiny, každého okamžení. Pojďme, dětičky, pojďme a klanějme se mu: pijme jeho krev, toť náš život; radost našich srdcí: Země, chvěj se, toť tvůj Spasitel!

Běda duši, jež se snaží zvědět tajemství Boží!

Blahoslavený člověk, který se snaží po poníženosti: ani celé peklo ho nezviklá!

Milujte Boha, nehleďte než Boha, vše ostatní jest nicota! ...

Běda člověku, jenž nepatří na díla Páně!

Ti, kdo následují Ježíše, jsou povinni klásti svou hlavu v prach ...

Pohledte na Ježíše, On, Pán hromu, ohýbal hlavu; nechte ho jednati; Pán hromu rozdrť vše, až přijde čas.

Ti, kdo metají poličky, strojí diamanty na korunu.

Služte Pánu s trpělivostí a v nejhlubším pokoření.

Neříkejte: Tento přináší ovoce, onen ho nepřináší. Tento dnešní nebude ho přináseti zítra, a tento, který ho nepřináší dnes, bude je přináseti zítra.

Sloužíte-li Pánu, služte mu úplně nazi. Neoblékejte si dvojího oděvu, aby vám, příliš vás tíže, nepřekážel následovati Ježíše.

Ovečky, milujte toho, kdo vám metá v tvář poličky a nikoliv toho, kdo vám vtiskuje políbení.

Budeš-li se brániti, když tě poličkuji, pozbudeš všeho, ale budeš-li líbatí toho; kdo tě bije, Bůh tě bude chrániti.

Pane, nauč mne svým přikázáním: skrze tebe budu věrna.

Pane, ukaž mi cestu, ty mne budeš podpíratí.

Mé srdce již nemá síly žiti, jsem cizinkou na zemi! Nalezla jsem radost svého srdce, nalezši svého Stvořitele! Toto Vše dostačuje, již ničeho není potřebí na zemi; mé srdce jest naplněno, zcela naplněno.

Vy, kdo vzdycháte po Nejvyšším, radujte se.

Šťasten člověk, který tě hledá, Pane, srdce se mu třese!

Na člověka, který tihne k zemi, připadá jen smutek!

Ó člověče, jenž ve zmatku, osidly spěješ k zemi, viz svoji sílu ve své zmoženosti.

Ó Bože lásky, shlédni na svůj prach! Má duše omdlévá, již nemá síly žiti zde na zemi!

Mějte se na pozoru před lvem řvoucím... Zabijete ho, ponižujete se. Toť váš meč nejbritčí.

Tvoje spása jest s nicotou.

Když tě lev stíhal, kdyby byl tvůj pohled zřel Nejvyššího, nebyl bys padl tak hluboko.

Jest mnoho svatých, kteří se posvětili pýchou, poněvadž celý život pracovali, by ji přemohli a by činili opak toho, co jim vnukala pýcha. Když je pudila, by šli v před, šli v zad; pudila-li je, by se povyšovali, ponižovali se; pudila-li je, by oteřevli oči, zavřeli je; pudila-li je, by mluvili, zmlkali... A takto stále...

Vše jest z pýchy, ale jest velikým dobrem, máme-li přemáhati nějakou vadu, jest to největší milost.

Stále se přebírala v knížce Řehole a Stanov. Pravila nám, že všecku svoji dokonalost a svoje posvěcení nalezneme ve věrném konání toho, co jest psáno v této knížce.

Mluví o svaté chudobě, pravila, že sestra, které jest uloženo pečovati o nějaký záhon, nemá jen sama míti dovoleno trhati s něho kvítí, neb to odvrací od dobrotivého Boha a činí člověka zjištným, ale že vše má býti společno; ať se raduje tato sestra, že i jiné chodí s něho trhati kvítka, poněvadž tehdy obětuje Ježíši dvojí květ. Připojila, že by bylo dobře, když se zaměňují poustev-

ny, dávatí nejkrásnější poustevnu sestře poslední a nejmenší sestřám prvním.

Komu se podobatí? Ptáčatům v hnízdě. Nenosí-li jim otec a matka jísti, hynou hladý. Tak jest mé duši bez tebe, Pane; nemá potrawy, nemůže žítí!

Čemu se podobatí? zrněčku pšenice vrženému do země. Nepadá-li rosa, nezahřívá-li ho slunce, zrno plesniví. Tak jest mé duši, Pane, nesesiláš-li paprskův své milosti a paprskův svého slunce; ale dáš-li svoji rosu a svoje slunce, zrněčko bude zavlaženo a zahřáto; zapustí kořinky, jež vydají krásnou bylinu s hojným dobrým zrním.

Čemu se podobatí, Pane? Růži, kterou uřežou a které nechať uschnouti v ruce. Pozbývá své vůně; zůstane-li však na růžovníku, jest stále svěží a krásna a uchovává si všecku svoji vůni. Uchovej mne v sobě, Pane, a dávej mi život.

Jsem jako lampa bez oleje, knot lampy nemůže hořeti bez oleje; chceme-li jej rozsvítiti, sklo praskne a lampa zhasne. Tak jest mé duši před tebou, Pane, tys olejem mé duše; bez tebe se nemůže rozsvítiti, zhasíná; vlij olej své milosti do lampy mé duše; aby hořela před tebou.

Komu se podobáš, Pane? Holubici, jež dává jísti svým holoubátkům, něžné matce, jež kojí svoje děťátko.

Běda, běda člověku, který se připoutává k zemi, a který nemyslí ani čtvrt hodiny za den na Pána!

Blahoslaven ten, kdo vše dal Pánu, nepodržuje si nic, nemyslí, než jak by ho chválil, jak by mu sloužil; bude živ na věky! Mnoho těch, kteří budou na trůnech, bude svrženo a nohama šlapáno v prachu. A ti, kteří jsou šlapáni v prachu, budou na trůnech.

Duše, jež trpí, jest jako král a královna před Pánem; ale jak ta, jež netrpí, jest přeuho a přežalostna!

Budeš-li zachovávatí mlčení a odevzdávati se v ruce Boží, Bůh tě bude chrániti.

Čím to, že ovečka ochabuje? Tím, že nezachovávala mlčení. Mlčení toť panenství, a my jsme slibily mlčení.

Budete-li věrny mlčení, budete věrny pokoře, křesťanské lásce, tichosti, poslušnosti a trpělivosti.

Duše přímá neříká, co ji hněvá, co ji trýzní... Bůh vás opouští... ale trpíte-li mlčíce, Pán vám bude žehnat... Bůh si nežadá umrtvování. Nyní nejmenší věc, kterou vykonáte, jest skutek, příjemnější Bohu než umrtvování dávných otcův a patriarchův.

Matka trpí, když rodí... Chceme-li vykonati ctnostný čin, dlužno trpěti.

Při každém dobrém skutku získává se Bohu nějaká duše... Kdybyste věděly!... Prosily byste Boha o příležitosti k nim... Právě když se přirozenost bouří, dlužno se přemoci: promeškáte-li příhodnou chvíli, duše jest ztracena.

Bůh dává milost duši, kterou jste porodily, zachránily a dává jí růsti dle toho, jak konáte skutky. Panna bláznivá proto jest bláznivá, že nekonala skutkův.

Nestačí nositi roucho karmelitky a strávití několik let v řeholi, třeba konati skutky!

Nebudete-li bdíti, budete jako matka neplodná, nebudete-li konati skutkův... Žádám si, abyste byly jako žena statečná: všechny dívky její kolem ní.

Oh, jak jest podivný Ježíš! Můj Bože, klaním se ti! Ty jediný jsi velik; klaním se tvé velikosti, tvé moci! Ty jediný jsi hoden podivu... Kdo jest podoben tobě? Není jiného Boha podobného tobě na zemi! Jak jsem šťastna, že mne Bůh stvořil, abych ho nazývala svým Bohem! Kdybys mne byl stvořil malým zvířátkem, nemohla bych říkati »můj Bože.« Vzdávám ti díky, že jsi mi dal rozum; dávám ti jej. Jak jsem šťastna, že mám Boha, který naplňuje nebe i zemi! Ať vše hlaholí chvalami mého Boha! Ať hora poskakuje radostí. Ať země se třese!

Láska spásí duši.

Blahoslavena duše, jež nemá lásky pro sebe, nýbrž jen pro Nejvyššího.

Jednou byla tak slastně uchválena, že se již neovládala; tančila skorem před svatostánkem, nazývajíce Ježíše drahým semenem. Pravila: »Drahé semě, přichází každého dne!... David tančil před archou, a já před svatostánkem! Jest tu Láska, jest tu Láska, toť více než archa!«

Až padne černý mrak, to jest omrzelost, nechuf ke všemu, každý krok, který učiníme, bude tak záslužný, jako bychom vykonali věci nejvznešenější; nyní nepřítel panuje na svém trůně. Má moc převelikou.

Duše opovrhovaná, pokořovaná upoutává zrak Nejvyššího! Získá-li duše srdce Boží, co jí do celého světa? A kdyby byli při ní všichni králové země, nemá-li Boha, co jí pomůže vše ostatní?

Bohatce, toho všichni milují, ctí. Chudý jest opovrhován, nemá nic; jest-li však pokorný... Koho že ctí Pán? ... Cť pokoru! ...

Pokora jest šťastna, jsouc opovrhována, jsouc všeho zbavena, nepřipoutává se na nic, nehorší se ničím. Pokora jest spokojena, pokora jest šťastna, všude šťastna, pokora má dosti na všem. Pokora nosí všude Pána ve svém srdci.

Pýcha, ta všim hned bývá bez sebe, vše jí mrzí, pohoršuje, snižuje. Pýchu, tu vše pobuřuje, vše skličuje; jest v úzkosti na tomto světě i na onom.

Pokora na tomto světě i na onom jest v radosti. Pokora nepomýšlí na nic, jest šťastna ze všeho! Pán praví: Viz zemského červíka, čím hlouběji se zarývá, tím jest více chráněn, ale ukazuje-li se, bývá rozdrčen. . . Červíku, když mrzne, země jest hřejícím útlukem; když svítí slunce, země jest jeho osvěžením.

Pokora, toť království srdce Božího! — Třeba pracovati o pokoru, třeba sít, potom Bůh dává pokoru. Nesmí se říkati jenom: »Dej, Pane«, nkoliv, ale třeba sít a pracovati.

Jest někdo v nížině: není-li vody, kope a nalézá vodu...

Někdo má hlad, prosí nebe... Nuže sejte, pracujte a budete kliditi. Jak budete sít, tak budete kliditi: sejete-li trní, budete kliditi trní; sejete-li růže, budete kliditi růže; sejete-li čistou pšenici, budete kliditi pšenici.

Nesuďte, jediný Bůh soudí.

Vidíte-li, že někdo jiný má šat roztržen, netrhejte ho ještě více, ale ustrihněte si svého šatu a spravte tu díru; nebojte se, ani kdybyste zůstaly úplně nahy. Pravím vám a opakuji vám to, utrhnete si svého šatu, byste oděly svého bližního. Ježíš vás přioděje rouchem svatebním... Nesuďte nic, Nejvyšší vše bude souditi!

Blahoslaveni maličcí, všude jest pro ně místo! ale velicí všude jsou překážku.

Před Bohem, budeme-li míti plášť křesťanské lásky, přikryjeme

svoje špinavé šaty, a dle toho, jak bude veliká ta láska, plášť bude se prodlužovati a rozšiřovati, aby nás přikryl... Láska ta jest bílým pláštěm, který přikrývá všelike věci.

Pokoj duším dobré vůle, jež hledají jenom Nejvyššího! Anděl zapisuje jejich jména v nebi, ve věčnosti!

Když jdete na rozjímání, buďte připraveny, přistojte se již napřed.

Nezve se král do domu, když dům není vyklizen, připraven na jeho přijetí; sice král nevejde, nebo ovšem královští hodnostáři, andělé, nepozvou ho, by přišel.

Nereptejte na zemi, neboť země jest vzácnou perlou těm, kteří z ní těží.

Ovečky, nemějte strachu z Boha. Co nevidět bude trestati zemi, budou zemětřesení; ničeho se nebojte; utíkejte se k jedinému Bohu, zůstávejte v Něm, důvěřujte Mu a nebojte se: jeho milosrdenství jest nesmírné. Lidé mají strach z Ježíše: vidí v něm káta, a přece jeho oči jsou tak otcovské!... Jest bělejší než sníh! Jest šíleně zamilován do člověka!... Miluje maličké, slabé, nemiluje velikých...

Nikdy nehleďte opory v tvorech, ale volejte k Bohu. Padnete-li nějakou chybou nebo nějakou mukou na dno propasti, volejte k Bohu; neslyší-li, to jest nepřichází-li, volejte silněji, obměkčete jeho srdce. Naučím vás lsti. Řekněte mu: »Pane, jsem samotna, jsem až na dně, velmi hluboko, zlámala jsem si nohu, zlámala jsem si ruku; jsem slába, jsem nemocna, přijď, přijď, hle, už skorem nemohu volati k tobě a nechci jiné pomoci než tebe!«

Ptám se nebe, země, moře, stromův, bylin, všech tvorův: »Kde jest Ježíš?« A všichni mi odpovídají týmž tónem: »V srdci přímém a v duchu poniženém!«

Když Ježíš hledí na svoje vyvolené, jeho pohled roztavuje srdce... Oh, toho pohledu!... Nikoliv, země nespátřila Ježíše!... Země jest poseta zločiny!... Pán by chtěl udeřiti, a jeho srdce nemůže!

Jsem jako rybička bez vody, otvírá a zavírá ústa, nemá jiné úlevy. A já jsem také taková, nemám úlevy na této zemi než vzdychati po nebeské vlasti... Pán mi ukázal peklo a pravil mi:

»Jsou v pekle všeliké ctnosti, ale není tam pokory: a v nebi jsou všeliké slabosti, ale není tam pýchy.«

To jest, Bůh odpouští vše duši pokorné, a nepovažuje za nic ctnost bez pokory.

1874. Neličenou pokoru srdce, tu dává Bůh, ale třeba konati skutky... Jest-li pokora pravá, není starosti o úctu, úsudek a pozornost stvoření.

Nazývá mne dcerou Adamovou! a On též jest synem Adamovým a učinil se synem Adamovým!... Synu Adamův! zvolala uchváčena.

Radujte se, opovrhují-li vámi, neboť jste v plášti Páně. A jste-li váženy, ctěny, plačte krvavými slzami, neboť přijde nepřítel a okrade vás. Ať se vaše srdce třese radostí, jste-li opovrhovány!... Zloději nechodí krást k chudým, nýbrž k bohatým.

Kdyby nějaké hovádko mohlo mluvit o tobě, Pane, zahanbilo by všechny lidi!... Kdyby nějaká moucha mohla mluvit, velebila by tvoji vznešenost!

Neodsoudí Ježíš hříšníka, až hříšník předstoupí před něho, nýbrž duše sama se odsoudí.

Slunce, měsíc, hvězdy, vzduch, vše, po čem šlapal, obrátí se proti němu; a až užří Boha, jeho dobrotu, jeho lásku, nebude ho moci snést a sám se vrhne do propasti.

Ale Bůh prokazuje duši věrné, když předstupuje před něho, svoji lásku, svoji dobrotu, svoje milosrdenství, a ona jest tím všechna zmatena a ztrácí se jako kapka vody v lůně Božím!

Jedna sestra byla by se jiráda na něco zeptala, a ježto se neodvažovala, sestra Marie odpověděla na její myšlenku, řkouc jí: »Není potřeby prositi o rady ani si přát slyšeti slovo andělovo; jsou přikázání, řeholní pravidla, vše jest napsáno; máme naznačenu cestu před sebou, ale třeba postupovati, a postupovati přímou cestou. Půjďte-li stranou nebo zůstanete-li ležeti na zemi, co pomůže světlo? Postupujete-li však cestou přímou, naznačenou před vámi, dostane se vám světla, naleznete kamení, překážky odklizeny, Ježíš vás bude stříci, bude vás krýti.

A napíjala před sebe dosti vysoko svůj škapulíř, jako by uka-

zovala, že Ježíš sám chrání, osvěcuje a vede duše, jež postupují cestou naznačenou jeho příkázáními, našimi řeholními pravidly a poslušností. Citovala několik veršův z žalmu *Beati immaculati*, jež potvrzují, co pravila.

K čemu přirovnám svého Boha? Přirovnám-li se k němu jako kapka vody k oceánu, nedostačuje to! Kdyby celá země měla na občerstvení jedinou kapku vody, nedostačuje to! — Tak láska všech srdcí nedostačuje tobě, můj Bože! . . . Já jsem kapka vody, a ty jsi oceán! Přeju si srdce většího než nebe a země, bych tě milovala!

Bůh činí si příbytek v srdci přímém a pokorném. Ježíše a pyšného odděluje hora, a Ježíše od pokorného odděluje nejjemnější mušelin.

Maria jest všude, kde jest Bůh! Bez ní byli bychom ztraceni. . . Nepřítel prolamuje díry všude. . . Maria nás chrání lépe než nejlepší matka svoje dítě.

Pravila jsem Pánu: »Blahoslavení ti, kteří prolili svou krev za Boha!« A on pravil: »Blaženější ti, kteří ustavičně obětují svůj život z lásky k němu, poněvadž tato oběť připravuje Ježíši cestu plnou vůní!«

Můj Nejmilejší jest na celé zemi a u všech těch, kteří si toho přejí. Jeho duch mne uchvátil!

»Jak ho vidíte?« tázali se ji. Odpověděla: »Ani andělé mune-mohou dátí nějaké podoby, a já nicota, prach, mohla bych mu ji dátí! Nikdy ho nevidíme takového, jaký jest!« — »Proč, tázali se ji, co to máme na očích?« — »Žástěru pýchy«, pravila.

V jiném vytržení odpověděla jedné sestře, jež se chystala na svoje výroční duchovní cvičení a radila se s ní o něm: »Dlužno začítí tím, že vydáme počet Bohu, jak jsme užívali jeho statkův, co jsme vydali na sebe a na jiné. . . Potom, až počet vydáme, a až naše hlava bude dosti nízko a až Pán nám odpustí, tehdy budeme tančítí! . . .« Těmito posledními slovy vyjadřovala vhodně blaho, kterým se kochala v té chvíli.

Mějte mnoho křesťanské lásky! Jak ty připravuješ cestu svému bratrovi, tak Pán ji připravuje tobě.

Vidiš-li kamení před svým bližním, odklíď je, aby toho nevi-

děl. Vidíš-li zmolinu, zasypji, aby toho neviděl, urovnej mu cestu.

Zasypáváš-li, jak ti jen možno, zmolinu před slepcem a tím, kdo nechce jíti touto cestou, tato cesta bude pro tebe.

Máš-li žízeň a dají-li ti vody, dej tuto číši svému žiznícímu bratrovi; ale máš přec větší žízeň než on... ale jsi jist, že Pán ti dá napítí ze své ruky!

Padneš-li sám do zmoliny, nesmíš klesnouti na mysli, ani v ní zůstatí, nýbrž co nejdříve vstáti. . .

Ano, náležím Bohu! a přála bych si psáti krvi svého srdce: Náležím Bohu! Přála bych si ho ukázati nebi i zemi i všem tvorům.

17. prosince. Čím se více blížila chvíle přijímání, tím více rostla její touha po tomto nebeském chlebě. Pravila: »Vyznávám se, že nemám žádné křesťanské lásky. Pane, dej mi tuto lásku ryzí a bez příměsí, neb se vyznávám, že ji nemám! Bůh jest láska, rychle mi dejte mého Boha. Nemám žádné lásky, dejte mi Ježíše, on jest láska!... Rychle mi dejte mého Boha; kéž mi dá lásku. Rychle mi dejte mého Pána, mého Spasitele, mou lásku, rychle, rychle!«

Po dikůčinění mluvila ještě opojena o této lásce: »Mám pravdu, že si žádám nejryzejší lásky křesťanské; toť strom. Oh, jak jest krásný! Jest nádherný! Tento strom jest jako cedr, listí má jako banány, květ má jako fialky, ovoce má jako olivy.

»Ó strome nádherný! Tvoje listí příkrývá ty, kteří jsou nazi! Strom ten unese vše, poněvadž to jest dřevo cedrové, nejpevnější.

»List ten přikryje vše, poněvadž jest širší než třeba na přikrytí těch, kteří jsou nazi.

»Fialka, toť mlčení, jež příkrývá lásku a vydává tak libou vůni.

»Ovoce, to jsou olivy, toť světlo, jež stále září, jež panuje nad tmou. Ó lásko, ó strome nádherný!«

Nehleď na bližního, aniž bys hleděl na Pána, sice padneš do jámy velmi hluboko!

1875. Běda, běda, běda tomu, kdo napiv se vody ze studně, hodí do ní kámen.

Dlužno se pokořovati! Duši, jež má pokoru, Bůh odpouští každou chybu.

Pán praví: »Dejte mi kněze, řeholníka, jenž má pokoru, neodepru mu ničeho.«

Březen 1875. O odpustcích milostivého léta pravila: »By se získalo jubilejních odpustkův, třeba nemiti sebe. Třeba jich získávat, jako bychom byli v hodině smrti. Mnozí se modlí tyto odpustkové modlitby, ale nemnozí získávají odpustkův... Získáme-li odpustkův milostivého léta, získáme jich na celý život: Duch Svatý spočívá na té duši, duše jest obnovena v Bohu. Po celý život bude se jí dostávat milosti k boji, udrží si krutou nenávist ke hříchu! Získati odpustkův milostivého léta, toť míti dary Duha Svatého.«

Služme Pánu úplně nahy!... Vše pomíjí na tomto světě, jedna věc nepomíjí: totiž láska!

Pán praví: »Kdokoliv bude pátrati, by si vysvětlil, co mu není uloženo, bude jen ve tmě a v úzkosti...« Jediný Bůh vidí vše... Má na souzení celou věčnost. A člověk, který žije minutu, chce souditi!

Ten, kdo chce býti prvním, bude posledním před Bohem i před lidmi.

Strpte všechny trýzně, byste učinily radost svému bratru. Bůh vidí vše, zapisuje vše, každý váš krok.

Budete-li si mysliti, že máte více rozumu než bližní, Pán vás oslepí. A Pán dává rozum tomu, kdo jest maličký a kdo ho nemá.

Z pyšného stává se jakoby kámen; ani déšť ani nic jím neproniká... Pyšný chce píti, voda padá, a nevniká a stéká až na zemi; země ji pije a má z ní užitek!

Spatřila jsem jakousi knihu... Jest v ní napsáno mnoho slov, a málo kdo je chápe. Bude-li moci člověk říci: Vše pomíjí, fiat, jediný Bůh naplňuje moje srdce, již nebude tolik nesnázi na zemi, bude roditi bez tolika potu a bez toliké práce... Chceme-li, budeme zatraceni... A nebe jest v našich rukou!...

Tajné společnosti mají svoje zasedání v pekle, spolčenci ti mají nohy v pekle, jako spravedliví mají svoje zasedání a svoje nohy v nebi.

Proč jest Pán popuzen proti zemi? Proč trestati zemi? Proč trestati království? Poněvadž ni jeden člověk se nespokojuje svým

královstvím, vyhledává jiných... Bude-li řeholnice věrna, Pán bude ostříhati i její rodiny. Umí-li některá řeholnice zapomínati sebe pro blaho ostatních, bude konati zázraky.

Pán vás nekárá, že jste hřešily, ale že nejste poníženy.

Vše úpí nad člověkem, nad nevděkem člověkovým. Pán praví: »Jsem již ukonán člověkem!«

Buďte maličky, buďte maličky. Pán si přeje, ať vás upamatuji, byste byly velmi vděčné a v prach pokořeny v jeho přítomnosti. Budete-li zachovávat řeholi, budete-li trpělivy v malých příležitostech k dobrému, jež se naskytají, Bůh vás bude chrániti.

Přála bych si stále následovati Ježíše, ale všude se píchám... Šťastny duše bez hříchu! Jdu, a trní mne píchá do nohou; obracím se a píchám se do rukou. Pohlédla jsem na Ježíše, a prach mých hříchův mete se mi do očí... Hle, co způsobí hřích... Šťastny duše čisté! Smiluj se nade mnou, můj Bože!

Nestačí jenom milovati... Milovati a pracovati, toť vše. Milovati, toť símě; pracovati, toť vzklíčení, vzrůst a ovoce.

Pán pravil: »Budu s maličkými, nemiluji velikých a nedovoluji, aby velicí přebývali v mém domě.«

Lidské já vrhá v záhubu svět. Ti, kdo mají sebe, kudy chodí, všude jsou smutní, v úzkosti... Nelze mít Boha i sebe zároveň... Máme-li sebe, nemáme Boha, a máme-li Boha, nemáme sebe... Nemáte dvou srdcí, máte toliko jedno... Tomu, kdo nemá sebe, vše se daří, vše ho uspokojuje... Kde jest lidské já, tam není pokory, tichosti, žádné ctnosti: člověk se modlí, snažně prosí, a jeho modlitba nestoupá, nepřichází k Bohu... Ten, kdo nemá sebe, má všechny ctnosti i pokoj i radost.

1876. Kdo neposlouchá představených, neposlechne ani Boha. Ano muka Boží jsou mi slastmi, a slasti zlostníkův jsou mi mukami.

Pán má více smilování s nemocným bídíkem než se spravedlivým, který se bojí země.

»Kdo se bojí stvoření, mne odstavuje«, praví Pán.

Srdce přímé padá a zase vstává; prochází ohněm, všim k Bohu. Někdo mluví správně, ale jest falešný, pokrytec; někdo jiný má špatné úmysly; za prvního prosím Boha, by mu zavřel ústa,

aby mu vyskočil vřed na jazyku. A druhému pravím: »Jděte, jen jděte, Bůh vám požehná, poněvadž máte srdce přímé, hledáte světla: svoje křivdy, rouhání, ty opláчете někdy. Jděte, miláčku, máte srdce přímé.«

Přímost, toť naše spása: nejítí zcela přímo, toť konati desetkrát více cesty.

Spatřila jsem, jak ten, kdo snáší zkoušku, má srdce, jež roste, že jest jako světnice, a Pán přebývá v něm.

Žádných důvěrností (mezi vámi). Kdybyste byly v paláci královny, skláněly byste se, když by šla mimo... Jste všechny královnami. Uslyšela jsem stesky Boha pravícího: »Jsou takové, jež říkají: »Jsem z Boha«, a jež vytrhávají stromy jiných a zasažují je na svém. Proč stromu nezalévati?... Kdyby člověk činil jako včela, shromažďující tu i tam a dávající královně... sám bych dal potravu... Ale myslí-li na sebe, místo aby mi dávala... Hle, proto ji zůstavuji samu sobě!«

1878. Pán praví: Padnete-li nějak, hbitě se pokořte, Pán vám odpustí; ale obviňujete-li bližního, Bůh neodpustí.

Přála bych si, aby každý, než vyřkne slovo proti bližnímu, dával si prst nad plamen... A přece bylo by třeba choditi plameny více neb méně měsícův a let dle závažnosti chyby... Slovo od nás má více závažnosti než od osoby světské... Milosrdenstvím nemístným opomíjíme milosrdenství většího.

Stvořitel a bližní, toť táž tvář.

Když některá řeholnice jest pokorná, poslušná, ďábel bývá jejím otrokem, a dlužno, aby otrok chtěj nechtěj poslouchal. A tato duše tkví v Bohu.

Verše složené sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného po smrti vel. matky Eliášky (1870).

(Několik sloh se zapomnělo.)

Budu zpívati, budu zpívati, o radosti i o bolesti budu zpívati; kříž jest těžký a vskutku těžký, cesta však krátká, ano, vskutku krátká.

Budu zpívati, budu zpívati, v tomto vyhnanství budu zpívati:

Maria, Matičko, chraň mne, trpělivosti, tichosti vypros mně: s Ježíšem požehnej mi.

Uchylím se na poušť, budu volati Boha svého Spasitele, budu mluvití tiše, tichounce, budu mluvití od srdce: Oběť jest bolest-na! Budu ji obětovati z plna srdce!

V tomto vyhnanství žádné sladkosti; pojďme, bratři moji, pojďme, sestry moje, následujme Ježíše na Kalvárii. V tomto vyhnanství žádné sladkosti, budu líbatí s radostí kříž svého Spasitele!

Hymny, jež zpívala ve vytrženích.

(1873—75)

Zvala jsem celou zemi, by ti dobrořečila, by ti sloužila. Takto na vždycky, věčně bez konce! S tvou láskou mé srdce spojeno.

Zvala jsem celé moře, by ti dobrořečilo, by ti sloužilo. Takto na vždycky, věčně bez konce!

Volala, zvala jsem ptáčky ve vzduchu, by ti dobrořečili, by ti sloužili. Takto na vždycky, věčně bez konce!

Volala, zvala jsem, hvězdu jitřní. Takto na vždycky, věčně bez konce!

Můj Nejmilejší, ano, slyším ho, jest zcela připraven, jest již napřed! Takto na vždycky, věčně bez konce!

Záclono, jež ho skrýváš, rozhrň se, chci ho viděti, svého Nejmilejšího, bych se mu klaněla a bych ho milovala! Takto na vždycky, věčně bez konce! S jeho láskou mé srdce spojeno.

Závoji hustý, roztrhni se, odhal mého Nejmilejšího, bych se mu klaněla a bych ho milovala. Takto na vždycky atd.

Volala, zvala jsem nevděčníka člověka, by ti dobrořečil, by ti sloužil, by tě chválil a by tě miloval. Takto na vždycky atd.

(Při těchto slovech sezdála zdrcena bolestí, neboť země, tráva, kvítí, i divoké šelmy, jež zvala, by se s ní spojili a dobrořečili a sloužili svému Stvořiteli, slyšeli na její výzvu; když však volala člověka, člověk zůstal hluch. A pravila s nevýslovně smutnou tváří: »Ó člověče nevděčníku, hned se tě zmocni divá šelma, zahubí tvoje tělo i duši! ... Nebuď nevděčen!« A člověk zůstával bez citu.)

K lásce, k mé Lásce, pojďte, ó králové země! Pojďte, klanějte se jí!

Zpívám o vznešenosti, o moci svého Stvořitele, neboť jsme dílem jeho rukou, cenou jeho krve. Pojdte, klanějte se jemu!

Není Boha podobného jemu! Pojdte. . . Pojdte, vy všichni, kteří jste na zemi, nezastavujte se u toho, co jest ze země, neboť vše jest jen marnost a v okamžení se skončí! Pojdte, klanějte se jemu!

Jsme jenom pocestní a vyhnanci na této zemi. Pojdte, klanějte se jemu!

Toť náš Král, toť náš Otec. Pojdte, klanějte se jemu!

Onť stvořil vše na zemi. Pojdte, klanějte se jemu! Vrhňeme se na tváře u jeho nohou, dejme mu svoje srdce. Pojdte, pojdte ho chválit, dobrořečit jemu! řekněme ústy, srdcem: Není Boha podobného tobě. Pojdte, klanějte se jemu!

Klanějte se Trojici, která jest toliko jeden Bůh. Ó tajemství nepochopitelné! Pojdte, klanějte se jemu.

Ó tři nesmírní, kteří jste toliko jeden! Ó Moci! Pojdte. . . Neboť jeho hněv jest strašný na zlé. Pojdte. . .

Zvíře, divoká šelma se třese před ním; před jeho hněvem se třese země; zlí, pojdte, klanějte se jemu!

Jeho dobrota jest otcovská k těm, kteří ho hledají. Pojdte. . .

Jeho dobrota a jeho milosrdenství spravedlivému. Pojdte. . .

Všecka země, šelmy se radují v hluboké úctě. Pojdte, klanějte se jemu!

Nejmilejší kráči napřed! . . . Mé srdce jest probuzeno, moje duše se raduje! . . . Tvůj pohled, ó zdroji, pokořuje mne v prach! Země, rozevři se a pohřbi mne, mé srdce touží opustiti tento svět, by tě chválilo, svrchovaná Dobrota. Vytrhni mne z žaláře, který mě vězní! . . .

Po celý život budu chváliti Pána! Má duše vychází z propasti, z přehluboké jámy . . .

Beru si křídla svého Spasitele . . . Oh, jak jest sladko býti u tebe!

Ó můj Spasiteli, tvoje jméno jest veliké. Naplňuje nebe! Vše ho chválí a jest naplněno radostí v jeho přítomnosti! . . . Dal mi křídla, s nimiž jsem létala; propast, v níž jsem byla, byla hluboká, Pán mne z ní vytrhl. Od toho dne jsem na vždy v jeho lůně. Šťastný ten den, nikdy není konce! . . . Pán vzal mne do své domoviny.

Co pravíte, obyvatelé země? Pán vzal mne do propasti a vytrhl mne z ní!

Pokušitel šlapal po mně na cestě, bránil mi, bych neviděla, kdy se bráti k Pánu. Pokušitel mi zatarasil cestu, a trhám přikrov země jako ptáci, kteří létají.

Ó pokušiteli, Pán mne vzal do své domoviny!

Oh, jaký zmatek v propasti, do níž sestupuješ! Ó nešťastníče!...

Pán mne vytrhl z propasti a vynesl tak vysoko, mne, dítko Adamovo!

Dává mi křídla, bych létala; dává mi tisíc kvítek, bych je sypala po cestě, již vidím; dal mi do rukou košík kvítí, všichni přátelé si mohou sbírat!

Celou cestu jsem sypala. Přátelé i nepřátelé spěchali si bráti.

Dal mi křídla, bych létala, a košík kvítí na kolena... Nebe i země, vše se usmívalo svým neposkvrněným úsměvem.

Láska jest veliká!... Vše na světě není nic!

NĚKOLIK SLOV O DŮST. OTCI ESTRATOVI,
knězi Nejsvětějšího Srdce Betharramského.
(1840—1910)

Otec Petr Estrate, narozený 3. června 1840 v Géronce, malé to farnosti diecéze bayonneské, studoval s výborným prospěchem na nižším semináři oloronském, řízeném kněžími Nejsvětějšího Srdce Betharramského. Koncem svých studií, jsa váben tajně vzory svých mistrův, žádal o přijetí do jich rodícího se Zřízení, jehož zakladatel, ctihodný otec Garicoïts, ještě byl živ. U otce Garicoïtse byl mladý postulant ve škole nejvyšší svatosti. Celý svůj život pocítoval její blahodárné účinky. Tam možno říci, že se mu dostalo zároveň se zálibou ve vážném studiu toho ducha víry, který jako by byl pronikal všemi záclonami a vedl ho bezpečně v kraje nadpřirozené; tam získal nebo si zdokonalil ten jakýsi katolický instinkt, který ho vedl přímo k pravdě a dával mu výstrahu při sebe menších újmách naukových, i nejsuttilnějších a nejdovednější přestrojených. Jako kdyby byl ctihodný otec Garicoïts tušil budoucnost vyminěnou jeho výborným vlastnostem, nikdy nesvolil odloučiti se od něho, aby se uvolnil na svoje práce; a mladý řeholník zase příliš si vážil ctností a naučení svatého zakladatele, by zamítl ruce nejschopnější pobízeti jeho horlivost.

Byv vysvěcen na kněze r. 1863, právě v roce smrti otce Garicoïtse, byl ihned určen konati missie. Ina ních dostalo se mu vzácného štěstí, že se vzdělával ve škole apoštolských dělníkův takových jako otcové Vignolle a Higuéres, těch znamenitých mužův, jichž mocný hlas tak často otfásal obyvatelstvem bearským do základu duše. Otec Estrate stal se sám velmi záhy mistrem, přecházejí s touž snadností z nejskrovnějších kostelův vesnických na kazatelný nejkrásnějších kathedrál jihozemských.

Již ve svých počátcích na dráze missionářské mladý kněz vynikal důkladnou znalostí Písma Svatého. Studoval s perem v ruce jeho nejlepší komentáře, k nimž připisoval svoje vlastní pozorování, ovoce to denní četby. Od dvaceti čtyř let si navyl učiti se denně na paměť deseti veršů svatého textu, tak že v několika letech si vštípil ve svou bezvadnou paměť celý poklad našich svatých Knih. Z tohoto pokladu uměl s nejšťastnější vhodností těžiti věci staré i nové, až se nejednou zdálo jeho poslucha-

čům, okouzleným touto biblickou chutností, že se vrátili do jiného věku, a ptali se vespolek, nebyli-li na homilii některého církevního Otce.

Otci Estratovi bylo teprve třicet dvě léta, když poznal sestru Marii z Ježíše Ukřižovaného, při jejím návratu z Mangalory (v listopadu 1871). Od té doby až do odchodu služebnice Boží do Palestiny (4. srpna 1875) otec Estrate byl jejím duchovním vůdcem. Bůh ujistil ho záhy o cestách zbožné karmelitky, znamením tak zřejmými, že nepřipouštěla ani stínu pochybnosti. Viděli jsme v tomto Životě, jak Pán použil sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, by byly předloženy do Říma stanovy kněží Nejsvětějšího Srdce Betharramského a by jim bylo získáno schválení. Neřeba, abychom se vraceli k tomuto vypravování, již známému čtenářům. Též v Pau seznámil se otec Estrate s ušlechtilou Bertou Dartigauxovou, vynikající tak zbožností jako svým bohatstvím, která měla vzkřísiti v Palestině vzpomínku na svatou Paulu a svatou Eustochium. Sama jediná vzala na sebe náklad na postavení karmelu betlémského i příbytku jeho almužníkův. Když zajistila budoucnost tohoto kláštera, zase následujíc svých svatých soupeřek, prosila, by ji bylo dopřáno skončiti svou pozemskou pouť u těchto panen Kristových. Otec Estrate pak, vyprovodiv karmelitky na jich první cestě do založení r. 1875, usídlil se trvale na Vršku Davidovu koncem května 1879. Slovnost nového Jeronyma, jak se brzo navyklo ho nazývati, záhy se rozšířila. Dobrý ten otec vydával se ze všech svých sil na duchovní obsluhu dcer svaté Terezie, jako též na duchovní správu mužských i ženských klášterních obcí, jichž stále rostoucí počet obnovoje v Palestině zlatý věk života klášterního. Ve dvaceti pěti letech, to jest dokud jeho úsilí nezhradilo jeho horlivosti, konal nejméně patnáct exercicií s kněžími patriarchátu; v rozličných klášterních domech kázal nespočetněkrát. Jeho hluboká znalost Písma svatého, Otcův, theologie, asketiky, mystiky mu dovoľovala čeliti těmto posluchačům s touž snadností a s touž rozmanitostí. Po svých kázáních vracel se s radostí do své celly.

Od r. 1890 tísnila se kolem něho horlivá mládež jeho Zřízení, přichvátavši k Jeslím konati církevní studia. Ti, kterým v období těchto dvaceti let, od r. 1890 až do 1910, bylo dopřáno žiti pod jeho vedením, vždy si budou vzpomínati na sílu a vytrvalost, s jakými jim kázal příkladem i slovem ducha víry, modlitby, po-

slušnosti. Upíraje stále zrak na ctnodný obraz otce Garicoitse, byl by si přál vtisknouti všechny jeho rysy v každého z těchto mladých řeholníkův, by z nich učinil tolikéž světcův, se srdcem velikým, s duší statečnou, idoneos, expeditos, expositos.

Důvěra jeho spolubratří povýšila ho v úřad generálský, u věku, kdy již nepomýšlel, jak pravil, než požívati slasti své milé samoty, připravuje se na smrt. Jakmile se však zřejmě ukázala vůle Boží, neohlížeje se již ani na věk ani na churavost ani na nesnáze dalekých cest, vydal se na visitaci domů řádových. Vrátil se do Betléma 19. prosince 1909. Tam bylo mu zemříti.

Pěstiv ještě čtyři měsíce svoje ditky svým duchem modlitby a řeholní věrnosti, živiv je tímto chlebem slova, v jehož lámání zářil, ve chvíli, kdy se strožil přeplaviti se zase přes moře, by i jiným přinesl tato dobrodini, skončil tiše, bez smrtelného zápasu, 8. dubna 1910. Odpočívá za hlavním oltářem kaple v karmélu, jen na několik krokův od smrtelné schrány sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného.

Jan Bayle, řeholním jménem bratr Lazar od Kříže, který byl po dvě léta zpovědníkem a vůdcem sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného v Indii, narodil se r. 1828, nedaleko Agenu, z četné křesťanské rodiny. Po svém prvním Přijímání byl poslán do Tolosy, by tam začal odborná studia. Pohřichu v tomto velikém městě náказа špatného příkladu jej strhla, že jistou dobu nekonal svých náboženských povinností. Taktéž tomu bylo v Avignonu a v Lyonu, kde byl několik let zaměstnán u civilní vlády. V Lyoně však uslyšel první volání milosti. Jednou dokonce na četném shromáždění nezalekl se ujmouti veřejně obrany přesvaté Panny, když se opovážili na ni útočiti. Královna karmélská záhy odměnila svého srdnatého obhájce, přivedši ho brzy do noviciátu karmelitánův. Bylo mu tehdy něco přes třicet let. Bratr Lazar konal svůj noviciát s horlivostí neofyty a svoje studia theologická s pilí a prospěchem, o nichž celý jeho život vydával svědectví. Od té doby si získal a v budoucnosti stále zdokonaloval tu jistotu úsudku, tu ráznost v rozhodování, tu zkušenost ve věcech božských, kterým nazítří jeho smrti veřejně vzdal čest jeho eminence msgr. de Gabrières.

R. 1867 po pěti letech strávených v klášteře montpelliérském otec Lazar byl poslán na missie, jež tehdy učenci svatého Eliáše konali v Indii, na pobřeží malabarském. Jeho ctnost a jeho moudrost ho označily jeho spolubratru msgr. Marie-Ephremovi, by si jej vyvolil k choulostivému úřadu generálního vikáře. R. 1869 otec Lazar se vracel do Evropy, by tam vyhledal a zavedl do Indie malý roj pauských karmelitek, v němž byla též sestra Marie z Ježíše Ukřižovaného. Do této doby spadají jeho duchovní styky se služebníci Boží. Již jsme slyšeli o prozřetelnostní pomoci, kterou našla sestra Marie u otce Lazara v nesnadných zkouškách, jimiž jí bylo projíti. Dobrý otec jí hájil proti démonu, proti lidem, proti ní samé s hrdinnou pevností a vytrvalostí, jež nemohly býti než z Ducha Božího. Otcí Lazarovi zase nejednou se dostalo od nepatrné sestry konvertky světla a rady, zvláště ve zkouškách, jimiž sám byl stíhán.

S jara r. 1873 otec Lazar se vrátil na určito do Francie. Jeho život plynul od té doby v Montpellieru v řeholních ctnostech a v neohnivější horlivosti. »Jeho trvalá mírnost, psal zase nedávno

jeho eminenčnímsgr. de Gaudieres, jeho neskonala dobrota, jeho vždy nastřážená láska bliženská, jeho horlivost ve zpovídání a v péči o nemocné přivábily k němu zástupy, jež v dobách náboženských slavností, jako Vánoce, Nanebevzetí a zvláště Velikonoce, zabavovaly ho celé dny. A zatím co prostí věřící se podívali u něho těmito zevnějšími známkám obecné a neutuchající laskavosti, duše důvěrněji známé s výšemi mystickými oceňovaly na otci Lazarovi smysl a zkušenost v kontemplaci. Mužům takovým jako otec Jan z Fonfroide a P. Doussot z Prouille bylo příjemno se synem svatého Jana od Kříže a svaté Terezie. Nerozmlouvali spolu jako filosofové spekulativní, ale jako dědicové a záložní držitelé toho »umění svatých«, příliš často pohrdaného a zanedbávaného právě těmi, kteří by se mu měli učit i vyučovat v něm jiné.«

V srpnu 1875, v době, kdy karmelitky odjížděly z Pau, otci Lazaru se dostalo radosti, by se shledal se sestrou Marií z Ježíše Ukřižovaného. V září 1906 přišel sám do Betléma uctít její tělesné ostatky. Posilněn a potěšen touto poslední návštěvou, vrátil se do Montpellieru, kde za krátko, 4. ledna 1907, skončil. Tak se posléze připojil v nebi, jak se rádi domníváme, k té, na niž zde na světě neustal patřit jako na velikou služebnici Boží.

O B S A H

	Str.
Schválení jeho excellence monšiora patriarchy jerusalémského	IX
List nejdůstojnějšího otce Paillasa, generálního představeného kněží Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	XI
Předmluva	XIII
Život sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného, kapitola I.—XIX.	1-235
Mínění několika významných osobností o služebnici Boží	237
Několik listův sestry Marie z Ježíše Ukřižovaného	245
Výroky a rady zapsané při jejich vytržení	257
Zpěvy za jejich vytržení (1873—1875)	268
Několik slov o důst. otci Estratovi, knězi Nejsvětějšího Srdce	273
Několik slov o otci Lazarovi z Kříže	277

OPRAVY

- Na str. 1. řádku 9. shora: prokláno.
Na str. 29. řádku 1. shora: na něž.
Na str. 43. řádku 5. shora: rozjímání místo promluvu.
Na str. 51. řádku 6. zdola vypust: v hloubi srdce.
Na str. 55. řádku 14. z dole: V témdni.
Na str. 60. řádku 4. shora: dokonale.
Na str. 104. řádku 6. shora vsuň za času čárku.
Na str. 124. řádku 10. zdola: Přeje si.
Na str. 132. řádku 10. shora vypust za.
Na str. 165. řádku 9. z dole rozjiřuje.
Na str. 191. řádku 3. zdola vypust dvakrát: snubní.
řádku 1. zdola vypust: snubní.
Na str. 221. řádku 8. shora: jejíž.
Na str. 260. řádku 5. shora vypust: skutek,

D O B R Ě D Í L O

v Staré Říši na Moravě.

Pořádá a s pomocí

Boží a přátel Studia vydává

Antonín Ludvík Stříž.

Tento svazek 27.,

jejž natiskl

Frant. Obzina ve Vyškově

vydán v měsíci lednu

L. P. 1916.

